

Sâm Trung Nhất Tiểu Yêu



Sống lại sinh em bé

Editor:
Nhược Lan Nhi
lamnguyetminh

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Triệu Ngạn Kiều chậm rãi mở to mắt liếc nhìn bốn phía xung quanh, trang trí xa lạ khiến cô nhú mày theo bản năng, thế nhưng kinh nghiệm nhiều năm làm việc đã tạo cho cô thói quen bình tĩnh giúp cho cô không hô to gọi nhỏ, mà ngồi dậy nghiêm túc quan sát gian phòng mà cô đang ở. Cô nhận thấy, căn phòng này tốn rất nhiều công sức để trang trí, mỗi đồ vật đều rất tinh tế và đẹp đẽ, vị trí sắp xếp đồ dùng trong phòng cũng rất sang trọng, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đây không phải là gia đình bình thường, nhưng mà, Triệu Ngạn Kiều nghi ngờ chính là vì sao cô lại ở chỗ này?

Cô nhớ rõ ràng, bởi vì bản thân liều mạng làm việc mà ngất ở trên bàn làm việc, vì cái gì trong chớp mắt chỗ ở đã thay đổi, chẳng lẽ đồng nghiệp đã công cô về nhà? Triệu Ngạn Kiều càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể là như vậy, mặc dù bình thường ở công ty cô cũng không có bạn bè thân thiết, thế nhưng mọi người đều có lòng cảm thông, nhìn thấy cô té xỉu thì giúp đỡ một chút cũng có thể giải thích.

Cô vén chăn lên xuống giường, mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài, phòng khách rất rộng rãi cũng rất đẹp, đây là cảm giác đầu tiên của Triệu Ngạn Kiều, ghế sofa rất lớn, bàn trà thủy tinh, vách tường màu vàng nhạt,... Cực kỳ xa xỉ, nhưng mà Triệu Ngạn Kiều không nhớ rõ mình có đồng nghiệp có tiền như vậy. Cô đang làm chuyên gia thiết kế tại một công ty đồng phục, nói dễ nghe chính là một thành phần tri thức, nói khó nghe chính là một công nhân, liều sống liều chết một tháng kiếm được trên một vạn đồng đã coi là tốt, mà xung quanh cô đều là những người gần giống như cô, nếu vậy thì căn phòng tráng lệ này là từ đâu xuất hiện đây?

Triệu Ngạn Kiều đưa tay vào túi tìm kiếm, muốn gọi điện thoại cho cấp trên xin phép nghỉ, tự dừng nghỉ làm là tối kỵ của công ty, cho dù có lý do gì. Tìm một hồi lâu vẫn không tìm được nơi tay có thể luồn vào, Triệu Ngạn Kiều có chút buồn bực, như thế nào ngất một lúc tay cũng dùng không tốt rồi? Cô cúi đầu, lúc này mới nhìn thấy, liền choáng váng.

Đây đâu phải cái quần, rõ ràng trên người mình mặc là một cái váy, còn là màu hồng! Triệu Ngạn Kiều chợt cảm thấy bức tức, quần áo của cô bị ai thay đổi rồi? Còn là màu hồng cô không thích nhất! Chẳng qua, cái này cũng không quan trọng, quan trọng là thay quần áo cho cô, người kia rốt cuộc là nam hay nữ.

Mặc dù cô không bảo thủ, thế nhưng cũng không có nghĩa là cô rất cởi mở. Trong lúc Triệu Ngạn Kiều đang xoắn xuýt với vấn đề này, cánh cửa vang lên một tiếng rầm rầm, Triệu Ngạn Kiều quay đầu nhìn lại, nhất thời cảm thấy ánh mắt có chút không quen. Dáng dấp của người đàn ông trước mắt này thật sự quá đẹp đẽ rồi, gương mặt của anh ta rất tinh tế, nhưng không ủy mị một chút nào, lại xinh đẹp lạ thường. Đặc biệt là cặp lông mày kia, sắc bén như thế vây quanh ở trên xương lông mày, có cảm giác ngông cuồng xinh đẹp.

Đôi mắt hẹp dài lúc nhìn về phía cô có phần hơi khiêu khích, tròng mắt đen như sóng nước mênh mông, cực kỳ xinh đẹp, Triệu Ngạn Kiều hiển nhiên không thể điều khiển được chính mình, vẫn bị người đàn ông trước mắt hấp dẫn như cũ không nhin được liếc nhìn nhiều hơn.

Mỗi người đều có mong muốn thưởng thức những điều tốt đẹp, nhưng chẳng qua là thưởng thức mà thôi, ngay thời điểm Triệu Ngạn Kiều muốn rời ánh mắt, người đàn ông đã mở miệng, thanh âm nam tính tiêu chuẩn, âm sắc rất tốt: “Thế nào? Mỗi ngày nhìn còn không đủ? Đàn bà háo sắc!” Giọng nói của

người đàn ông mang theo nòng đậm khinh thường.

Anh ta có ý gì? Triệu Ngạn Kiều không rõ, cô lộ ra sự háo sắc với anh ta khi nào? Càng đừng nói đến mỗi ngày đều nhìn anh ta. Thế nhưng cô cũng không mở miệng tranh cãi, đối với tình hình chưa biết gì này cô nhất định còn phải dựa vào người đàn ông trước mắt. Cô luôn luôn biết lúc nào thì nên làm cái gì, lúc nào không nên làm cái gì. Ưu điểm lớn nhất của Triệu Ngạn Kiều chính là lý trí.

“Tiên sinh, xin hỏi nơi này là chỗ nào? Vì sao tôi lại ở chỗ này?”

Lời của cô vừa mới nói ra khỏi miệng liền cảm giác được sắc mặt của người đàn ông trước mắt này thay đổi, có ngạc nhiên cũng có khinh thường, anh ta để túi đồ cầm trên tay xuống bàn trà, lười biếng nằm ở trên ghế sofa rộng lớn, liếc mắt nhìn Triệu Ngạn Kiều: “Triệu Ngạn Kiều, đừng nên giờ thủ đoạn ngây thơ như vậy nữa, nếu cô ngoan ngoãn, thì cô vẫn là vợ của tôi, nhưng mà...” Người đàn ông dừng lại một chút, con ngươi màu đen chứa đầy cảnh cáo và nguy hiểm: “Nếu cô vẫn muốn giờ thủ đoạn thì đừng trách tôi không khách khí!”

Triệu Ngạn Kiều cảm thấy không giải thích được, chẳng qua chỉ ngắt đi một chút sao lại phát sinh nhiều chuyện như thế này? Chẳng lẽ người đàn ông này cuồng tự kỷ, cho là cô thâm mến anh ta? Thật buồn cười! Triệu Ngạn Kiều không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt người đàn ông, nghiêm túc nói: “Đầu tiên, tôi không thích bất kì ai, dĩ nhiên càng sẽ không thích anh! Thứ hai, mời anh nói cho tôi biết nơi này là chỗ nào, làm phiền anh thời gian dài như vậy thật ngại, tôi muốn về nhà trước.” Triệu Ngạn Kiều cảm thấy lời nói này của cô đã rất khách khí rồi, mặc dù người đàn ông này không chỉ một lần xúc phạm cô, nhưng trước mắt hẳn là anh ta đã cứu cô, cho nên vẫn cần phải có lễ phép. Nhưng mà, vì sao sắc mặt người đàn ông này càng ngày càng trở nên khó coi?

“Triệu Ngạn Kiều, tôi cho cô biết, mặc kệ như thế nào tôi cũng sẽ không thích cô! Cô chết tâm đi!” Người đàn ông mắt kiên nhẫn, thoáng một cái từ ghế sofa đứng lên nhìn xuống cô, ánh mắt ác liệt giống như đèn pha chiếu trên người của cô, dù cho Triệu Ngạn Kiều đã lăn lộn nhiều năm ở trong xã hội như vậy cũng cảm thấy không rét mà run.

Nhưng mà, người đàn ông này không phải bị bệnh thần kinh chứ? Vì sao nhất định cho rằng cô thích anh ta? Triệu Ngạn Kiều cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không muốn tiếp tục tìm hiểu, dù sao qua ngày hôm nay thì sau này bọn họ cũng sẽ không gặp mặt, nói cái gì cũng dư thừa. Nghĩ vậy, Triệu Ngạn Kiều hướng về phía người đàn ông vái một cái: “Tiên sinh, cảm ơn anh đã cứu tôi, bây giờ tôi cần phải trở về.” Mặc kệ là loại người nào, có thể không đắc tội thì không cần đắc tội, đây là kinh nghiệm làm việc của Triệu Ngạn Kiều, hơn nữa xem ra người đàn ông này cũng không phải người thường. Dứt lời, Triệu Ngạn Kiều liền xoay người hướng về phía cửa đi tới.

Không nghĩ tới, người đàn ông lại tiến lên một bước bắt được tay của cô: “Triệu Ngạn Kiều, rốt cuộc cô đang làm gì? Lạc mềm buộc chặt* sao?” Triệu Ngạn Kiều cảm thấy nhức đầu, cô làm thế nào cũng không nói rõ được với người đàn ông này, cô hất tay của người đàn ông ra nhìn anh ta nói từng câu từng chữ rất nghiêm túc: “Tiên sinh, tôi còn có công việc, xin để tôi đi được không? Mặc kệ anh từ nơi nào nghe được, thế nhưng tôi thật sự không thích anh!”

*Lạc mềm buộc chặt: ý nói người phụ nữ dùng chiêu nhẹ nhàng dịu dàng để giữ người đàn ông.

Trong mắt người đàn ông hiện lên một chút khó tin, ngay sau đó là tràn đầy nghi ngờ, anh nhìn cô từ trên xuống dưới, chợt phát ra một tiếng khen ngợi: “Triệu Ngạn Kiều, làm thế nào trong một đêm cô liền trở nên thông minh, hại tôi thiếu chút nữa cũng không nhận ra cô, nhưng mà...” Người đàn ông tạm dừng lại, cố ý khơi lên hứng thú của Triệu Ngạn Kiều: “Thay đổi như thế nào vẫn khiến cho người ta chán ghét như vậy!”

Rõ ràng lời này nói ra rất nặng, đừng nói Triệu Ngạn Kiều là phụ nữ, cho dù là đàn ông nghe xong cũng không chịu nổi. Triệu Ngạn Kiều phát cáu. Mọi người giao thiệp với Triệu Ngạn Kiều đều biết, Triệu Ngạn Kiều là người không dễ dàng nổi giận, thế nhưng một khi đã nổi giận, thì mọi người đều phải tránh đi, rất rõ ràng người đàn ông trước mắt này không biết việc này.

“Mặc dù không biết sự tự tin của anh từ đâu ra, nhưng mà, mời anh soi gương nhìn khuôn mặt của anh một chút được không, tôi không thích nhất là loại người như anh!”

Người đàn ông không ngờ tới Triệu Ngạn Kiều sẽ phản kích, vô ý thức hỏi lại: “Vì sao?”

“Bởi vì tôi có gổ đầu rồi, không muốn thêm một cái nữa!”

Người đàn ông sững sốt hồi lâu lúc này mới hiểu được Triệu Ngạn Kiều đang so sánh anh với gổ thêu hoa, trông khá mà không dùng được! Liền nở nụ cười: “Nếu vậy thì cô luôn đuổi theo tôi làm cái gì, đến nỗi dồn hết tâm trí lừa tôi lên giường của cô! Lẽ nào đây không phải là thích?”

“Anh có phải cho rằng chỉ cần dựa vào khuôn mặt này của anh là có thể đi khắp thế giới hay không?” Triệu Ngạn Kiều giễu cợt, đã gặp qua rất nhiều người tự kỷ còn chưa thấy ai tự kỷ đến như vậy, tuy rằng Triệu Ngạn Kiều cô không phải là đại mỹ nữ gì nhưng cũng là một người đẹp thanh tú, tuyệt nhiên không vì lời nói ác độc của một người đàn ông không có phong độ mà ngã vào: “Tôi lừa anh lên giường? Anh nên nhìn lại kích cỡ của mình trước khi nói nhé!”

“A...” Người đàn ông cười châm biếm, xoa hai má của Triệu Ngạn Kiều: “Triệu Ngạn Kiều, số đo của tôi như thế nào không phải cô vừa mới nghiệm chứng qua sao?”

Cái gì? Triệu Ngạn Kiều kinh ngạc, lập tức nghĩ tới quần áo trên người cô đã bị người đối qua, vội vàng kéo tay áo nhìn vào cánh tay trái một chút, may mắn, không có dấu vết gì. Triệu Ngạn Kiều thờ phào nhẹ nhõm, hừ lạnh một tiếng: “Anh tránh ra, tôi muốn về nhà, tôi không có thời gian dây dưa cùng anh ở đây, tôi sẽ không truy cứu nữa!”

Người đàn ông cho dù chậm chạp hơn nữa cũng phát hiện ra vấn đề, mặc dù hai người họ đang nói chuyện với nhau, nhưng mà tại sao giống như không phải nói cùng một nội dung? “Về nhà? Đây chính là nhà cô, cô phải trở về nơi nào?”

“Anh xác định hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư sao!” Triệu Ngạn Kiều đẩy anh ra muốn đi đến cửa, thì phía sau vang lên giọng nói của người đàn ông: “Cô lại muốn đi cáo trạng với ba mẹ tôi sao? Tôi biết cô sẽ dùng chiêu này, chẳng qua tùy cô vậy, cùng lắm là lái nhai một chút.”

Triệu Ngạn Kiều cảm thấy không đúng, cô sẽ không cho rằng một người đàn ông như vậy mà đầu óc lại có vấn đề, đương nhiên, chính cô cũng không có vấn đề, nhưng rốt cuộc là sai lầm chỗ nào? Cô nhất định phải hỏi rõ ràng! Cô quay đầu lại hỏi: “Xin hỏi, anh tên gì?” Cô đối với khuôn mặt anh rất xa lạ, nhưng nói không chừng tên có thể quen tai.

“Triệu Ngạn Kiều, cô không cần giả bộ!” Mặt người đàn ông âm trầm tím cô về ghế sofa ép ở dưới người, trong mắt đầy lên cuồng phong bão táp: “Tôi đã hết kiên nhẫn rồi!”

Nhất định là nghĩ sai chỗ nào rồi, Triệu Ngạn Kiều đưa hai tay đẩy ngực người đàn ông, kéo ra một khoảng cách giữa cô và anh: “Tôi không biết nguyên nhân nào khiến anh cho rằng tôi thích anh, nhưng mà tôi cho anh biết, tôi không thích anh, chuẩn xác mà nói tôi vốn không biết anh, chưa từng gặp qua anh, anh khẳng định anh không nhận lầm người chứ?”

Người đàn ông ép sát thân thể lại gần một chút, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Ngạn Kiều,

giống như muốn xác nhận cô có đang nói dối hay không, Triệu Ngạn Kiều vô cùng thản nhiên quay lại nhìn, thoải mái, không có một chút né tránh. Người đàn ông nhíu lông mày lại, bỗng nhiên vén quần áo Triệu Ngạn Kiều lên.

Triệu Ngạn Kiều bị anh làm tức giận không nhẹ, nhanh chóng kéo quần áo xuống lại, thét lên: “Anh làm gì?”

Người đàn ông bĩu môi, trong mắt lại không có một chút ý cười: “Triệu Ngạn Kiều, đừng giả bộ, bụng của cô còn lớn lắm, không làm giả được!”

Lần này đến lượt Triệu Ngạn Kiều giật mình sửng sốt, cô không thể tưởng tượng nổi tròng to mắt nhìn anh, từ kẽ răng nặn ra mấy chữ: “Anh nói gì?”

Bàn tay của người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô, trong ánh mắt lại là giá lạnh, chậm rãi nói: “Trong bụng cô còn có con của tôi, cô vẫn còn nói dối sao?”

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Triệu Ngạn Kiều cứng ngắc nhìn xuống theo tay của người đàn ông, đầu óc liền âm một cái như bị sét đánh, bụng này đúng là đã nhô lên, mặc dù không phải quá rõ rệt, nhưng mà vừa nhìn chính là bộ dạng có thai, mà ngày hôm qua lúc tắm rửa cô soi gương trong phòng tắm còn đặc ý vì bụng mình bằng phẳng.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thời điểm con người đang điên cuồng đúng là sức lực rất lớn, Triệu Ngạn Kiều đẩy người đàn ông xuống ghế sofa, rồi chạy như điên tới trước mặt cái tivi màn hình phẳng giữa phòng khách.

Trong màn hình liền chiếu ra một bóng dáng xinh xắn hoạt bát, mắt to mũi dọc dừa, da trắng như em bé khiến người khác yêu thương vô cùng, nhưng mà toàn bộ không phải của cô! Khuôn mặt này quá mức yếu đuối, không thể so sánh một chút nào cùng khuôn mặt thanh tú mang theo khí phách của cô.

Thân thể Triệu Ngạn Kiều choáng váng một cái, thiếu chút nữa thì xụi lơ trên mặt đất. Sắc mặt cô trắng bệch, trong đầu có vô số thắc mắc đang xoay quanh, vì sao cô lại bám vào trên cơ thể này? Chủ cũ của cơ thể này đi đâu? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với cô lại có thể làm ra cục diện như bây giờ? Cô hận không thể lập tức lao ra khỏi căn phòng này chạy về công ty nhìn xem một chút, rốt cuộc sao lại thế này!

Nhưng mà cô không thể, loại sự tình không thể tưởng tượng nổi này cô nhất định phải giữ bí mật thật tốt, ai cũng không thể nói! Nhất là trước mặt người đàn ông nguy hiểm này! Nghĩ đến đây, Triệu Ngạn Kiều hít sâu một hơi, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh lại, đang lúc đi tới nhìn thoáng qua về mặt trào phúng của người đàn ông, cơ thể cứng ngắc đi về phòng ngủ.

Tần Dịch Hoan nhìn cửa phòng đóng chặt của Triệu Ngạn Kiều, không biết người đàn bà này lại đang làm cái quỷ gì. Có điều bất luận cô gây ra sức ép gì cũng không có quan hệ với anh, anh ghét nhất là đối phó với loại phụ nữ tự cho mình là đúng! Tần Dịch Hoan sửa lại đầu tóc có chút rối bời, ưu nhã xoa người đi tới phòng sách, mắt không thấy tâm không phiền.

Triệu Ngạn Kiều nằm ở trên giường đôi rộng lớn, trong đầu loạn thành một đoàn, đầu cũng ngày càng đau. Linh hồn bám vào trên người người khác chuyện như vậy cô thể nào cũng không nghĩ tới, nhưng mà bây giờ chuyện đã xảy ra, cô nhất định phải chấp nhận sự thật. Từ cuộc nói chuyện với người đàn ông kia có thể thấy được, cơ thể này hiện nay là vợ của anh ta, chẳng qua không biết chủ cũ làm chuyện gì khiến cho chồng cô ta phiền chán như vậy. Nhưng mà như vậy cũng có chỗ tốt, người đàn ông kia sẽ không đặt nhiều sự chú ý lên người cô, hơn nữa loại chuyện thay đổi linh hồn này, cho dù nói ra cũng không ai tin tưởng. Vậy nên hẳn sẽ không bại lộ, hoặc giả anh ta có thể phát hiện ra thay đổi của cô. Chỉ là cô không quan tâm, dù sao thân thể này chưa từng có thay đổi! Huống chi nếu phải đóng giả làm người khác, cô không làm được cũng không muốn làm!

Sắp xếp lại suy nghĩ ngổn ngang, Triệu Ngạn Kiều ép buộc đại não không hoạt động, từ từ đã ngủ.

Trong giấc mơ của cô, giống như đang chiếu một bộ phim ngắn của một người phụ nữ khi còn sống, khi tỉnh lại khóe mắt còn ướt, lần này Triệu Ngạn Kiều biết chủ nhân thật sự của cơ thể này đã tan thành mây khói. Cô tiếp nhận toàn bộ trí nhớ của thân thể này, từ lúc cô ta còn nhỏ cho đến một phút kia linh

hồn cô ta biến mất.

Cũng gọi là Triệu Ngạn Kiều, nhưng tính cách lại khác xa nhau. Chủ nhân của cơ thể này từ nhỏ đã sinh ra trong nhà giàu sang, thế nhưng năm mười tuổi cha mẹ qua đời do tai nạn máy bay, cô liền được bạn tốt của mẹ là Tần phu nhân nhận về nhà chăm sóc, cũng chính là mẹ chồng hiện tại của cô. Cha mẹ qua đời khiến cho cô chịu đả kích lớn, cô bắt đầu tự ti, thậm chí tự bế, nhưng vào lúc này Tần Dịch Hoan giống như một tia ấm áp mạnh mẽ tiến dần vào cuộc đời của cô. Anh ta là con của Tần phu nhân, là anh trai trên danh nghĩa của cô.

Trải qua đả kích to lớn, cô mong ngóng người tốt, mong ngóng việc tốt đẹp. Mà Tần Dịch Hoan vừa vặn là loại người vừa nhìn liền không đời mất được. Cho nên cô giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, cho dù cháy thành tro bụi cũng muốn được tiếp xúc với ánh lửa, tâm tư điên cuồng lao vào với Tần Dịch Hoan.

Chi tiết, Tần Dịch Hoan ghét nhất chính là loại phụ nữ nhu nhược, bảo sao nghe vậy. Nhưng cô vẫn không buông tay, dù cho bị anh quát tháo, sỉ nhục cũng nhất định phải gả cho anh. Sau cùng, cô thừa dịp Tần Dịch Hoan say rượu leo lên giường của anh, có đứa nhỏ của anh, như mong muốn trở thành vợ của anh.

Thế nhưng, cuộc sống sau khi cưới hoàn toàn không giống như cô tưởng tượng, Tần Dịch Hoan chẳng những không thích cô, ngược lại còn ngày càng chán ghét cô, điều này làm cho cô ngày càng tự ti, ngày càng đau khổ, đến nỗi mắc phải chứng trầm cảm nghiêm trọng, cuối cùng sau một lần tranh cãi âm ỉ với Tần Dịch Hoan, tâm của cô chết như tro tàn, không còn chút suy nghĩ muốn sống tiếp, liền hồn phi phách tán, lúc này mới tạo cơ hội cho Triệu Ngạn Kiều bám vào thân thể này.

Người phụ nữ ngu ngốc này, Triệu Ngạn Kiều lau nước mắt ở khóe mắt, tâm tình phức tạp. Vì một người đàn ông không quan tâm đến mình mà rơi vào kết cục thảm thương như vậy, thật sự đáng giá sao? Nếu như cô không bám vào khối thân thể này thì sao đây? Đứa bé trong bụng mới được bốn tháng phải làm sao?

Triệu Ngạn Kiều đưa tay xoa nhẹ cái bụng gồ lên của mình, nhìn về phía bầu trời, yên tâm đi, tôi sẽ thay cô chăm sóc tốt cục cưng.

Triệu Ngạn Kiều xuống giường, kéo ngăn tủ ra định đổi lại quần áo, chiếc váy mềm mại này cô mặc thật không quen. Thế nhưng vừa mở hộc tủ, cô liền ngốc ngay tại chỗ, toàn bộ ngăn tủ để là màu hồng! Muốn đổi một bộ cũng không có cách nào đổi! Triệu Ngạn Kiều đỡ trán thở dài, mặc dù chất lượng cuộc sống giống như ngồi trên mây một bước lên trời*, thế nhưng bây giờ lại cô nhớ cái hộc tủ rách trong phòng trọ nhỏ của mình vô cùng. Cô thở dài một hơi, bỏ qua đấu tranh, nhìn lại đồng hồ báo thức đầu giường một chút, đã hơn bảy giờ tối rồi, chẳng trách có phần đói bụng.

*một bước lên trời: mau chóng đạt được vị trí cao nhất.

Vào phòng bếp mở tủ lạnh ra, tất cả bên trong đều là kem ly, đủ loại hương vị! Triệu Ngạn Kiều sắp điên rồi, cái gì là sống qua ngày, đây rõ ràng là sống qua ngày! (đoạn này mình cũng không hiểu lắm) Ôm áp ý tưởng coi như đỡ hết tủ lạnh ra cũng phải tìm chút đồ ăn hợp ý mình, Triệu Ngạn Kiều lục lọi ba tầng tủ lạnh mấy lần, may mắn vẫn tìm được vài quả trứng gà và một túi mì nhỏ.

Đây là đồ của “Triệu Ngạn Kiều” trước muốn học nấu cơm còn lưu lại, Triệu Ngạn Kiều lắc đầu, thuận thực dùng chiếc đũa khuấy đều trứng gà, trong lòng đối với “Triệu Ngạn Kiều” lại thêm vài phần thương hại. Dùng hết tâm trí thích một người như vậy, đối lấy lại là hồn phi phách tán. Triệu Ngạn Kiều không hiểu, rốt cuộc là bị thương đến mức nào mới có thể khiến cho linh hồn của một người trực tiếp tan

biến. Một năm kia, lúc cô bị anh trai đuổi ra khỏi nhà, trong đầu cô cũng chưa từng có suy nghĩ coi thường mạng sống của mình. Người này so với cô lúc đó chênh lệch thật lớn.

Triệu Ngạn Kiều không nghĩ lung tung nữa, tập trung vào việc trên tay. Nguyên liệu nấu ăn cực kỳ đơn giản, căn bản không làm ra món gì ngon, hơn nữa vừa mới trải qua chuyện lớn như vậy, cô ăn cái gì cũng không vào, mì sợi đơn giản là thích hợp nhất. Triệu Ngạn Kiều múc Mi Dương Xuân thơm phức vào trong bát sứ trắng, ngồi ở bên bàn ăn ăn từng ngúm lớn một, bất luận thể nào đều phải sống sót, cho dù là với thân phận của một người khác! Còn sống mới là chuyện tốt nhất, Triệu Ngạn Kiều cô mặc kệ trở thành ai, cũng không quản ở nơi nào đều có thể sống thoải mái!

Tần Dịch Hoan vừa từ phòng sách đi ra thì thấy Triệu Ngạn Kiều đang ở phòng bếp ăn mì, không nghe thấy âm thanh gọi mua đồ ăn ngoài, bếp điện trong phòng cũng ở tình trạng được dùng qua, đây là tình huống gì? Cô gái nhỏ này vậy mà học được nấu cơm rồi? Nhưng mà rõ ràng mấy ngày trước cô còn đốt cháy một cái chảo sắt! Bây giờ nấu ra thứ gì đó có thể ăn sao? Không bị độc chết chứ? Tần Dịch Hoan cau mày nhìn Triệu Ngạn Kiều đang ăn ngon lành, chợt cảm thấy hình như người phụ nữ này đã thay đổi thành một người khác, lúc trước cô ăn cơm chỉ ăn từng ngúm nhỏ, một bữa cơm ăn chưa đến một nửa thì no rồi, nhưng mà hiện tại, Tần Dịch Hoan rồi rắm nhìn Triệu Ngạn Kiều ăn xong một bát lại múc bát thứ hai, đây xem như là dạ dày chợt lớn hơn?

“Muốn ăn sao?” Lúc Tần Dịch Hoan chuẩn bị xoay người rời đi, Triệu Ngạn Kiều đột nhiên mở miệng hỏi. Thanh âm bình tĩnh, chính xác là đơn thuần hỏi thăm, không có một điểm làm nũng.

Lại muốn giờ thủ đoạn gì? Tần Dịch Hoan không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Triệu Ngạn Kiều, giống như muốn từ trên mặt cô nhìn ra một chút gì đó. Triệu Ngạn Kiều thân nhiên để cho anh nhìn, bản thân tiếp tục vui đầu vào ăn, thân thể này rất cần dinh dưỡng, không chỉ đối với bản thân, còn cần với đứa nhỏ trong bụng nữa, chẳng qua cô chỉ tốn sức làm một ít mì sợi đã cảm thấy trên trán đổ mồ hôi, dù thấy được thân thể này đã suy yếu đến mức độ nào. Hiện giờ thân thể này đã trở thành của cô rồi, cô tuyệt đối không cho phép sức khỏe của mình nảy sinh vấn đề gì!

Triệu Ngạn Kiều không có thành kiến gì với Tần Dịch Hoan, đồng dạng cũng không có ấn tượng tốt gì. Đứng ở trên lập trường của Tần Dịch Hoan, vốn dĩ anh ta không thích “Triệu Ngạn Kiều”, cũng bắt buộc phải cưới cô, nhất định là thái độ không tốt được, thế nhưng chủ nhân của thân thể này chết đi anh ta cũng có trách nhiệm, vừa mới tiếp nhận thân thể này, cô không có biện pháp dùng vẻ mặt ôn hòa đối với anh ta liền được, chỉ có thể cố gắng khiến cho thái độ của bản thân bình tĩnh lại.

Triệu Ngạn Kiều thấy Tần Dịch Hoan không đi tới cũng không để ý nữa, tự nhiên ăn mì của mình, dù sao có thể làm cô đã làm rồi, về phần anh có ăn hay không vốn không nằm trong phạm vi lo nghĩ của cô.

Trái lại, Tần Dịch Hoan nhìn Triệu Ngạn Kiều một hồi, chợt đi tới: “Vay múc cho tôi một bát.”

“Tự mình múc.” Triệu Ngạn Kiều trả lời anh một câu cũng không ngẩng đầu lên, từ trước đến nay cô chưa từng không nghe lời anh, Tần Dịch Hoan bị cô trả lời như vậy nhất thời ghen tức, cảm giác kỳ lạ trong lòng càng sâu, nhưng vẫn múc thêm một bát mì sợi ngồi xuống chỗ cách xa Triệu Ngạn Kiều nhất.

Mì sợi nhìn không tệ, trứng gà màu vàng nhạt, sợi mì trắng, lại thêm màu xanh của hành, khiến cho người nhìn muốn ăn nhiều hơn. Tần Dịch Hoan dùng mấy phút làm công tác tư tưởng rồi ném thử một miếng, mùi vị cũng thật không tồi! Ngồi một bên anh vừa nghĩ vừa ăn, một bát mì sợi thấy đầy anh mới kịp phản ứng được. Nhìn lại Triệu Ngạn Kiều phía đối diện, cô đã ăn xong rồi, đang đứng bên cạnh bồn rửa bát, vẻ mặt bình tĩnh, động tác thành thạo.

Tần Dịch Hoan chợt nhớ tới một màn buổi chiều ở phòng khách, con người nhất thời u ám: “Triệu Ngạn Kiều.” Tần Dịch Hoan để bát xuống gọi Triệu Ngạn Kiều đang định rời khỏi phòng bếp lại: “Cô là ai?”

“Triệu Ngạn Kiều.” Bước chân Triệu Ngạn Kiều dừng một chút, ném lại ba chữ rồi bước vào phòng ngủ, cô nhớ chìa khóa phòng ngủ đặt ở trong ngăn kéo đầu giường, cô phải đi ra ngoài tản bộ để tiêu thực, về phần chuyện khác, phải ngày mai mới có thể tìm đáp án được.

“Cô đi đâu vậy?” Tần Dịch Hoan lại gần Triệu Ngạn Kiều đang đổi giày ở trước cửa, trầm giọng hỏi.

“Yên tâm, tôi chỉ đi tản bộ, sẽ không đi cáo trạng.” Triệu Ngạn Kiều nhìn anh một cái, mặt lộ vẻ giễu cợt. Thì ra tình yêu thật có thể giày vò người ta đến trình độ này, không buông tha cho mình, lại càng không bỏ qua cho người yêu.

“Ngày 18 tháng 1.” Chợt Tần Dịch Hoan nói một câu không đầu không đuôi.

“Ngày kỉ niệm kết hôn của chúng ta.” Triệu Ngạn Kiều buộc xong dây giày chân phải rồi đứng thẳng lên, mở cửa đi ra ngoài. Để lại Tần Dịch Hoan đứng tại chỗ một mình, cau mày như có điều suy nghĩ.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Triệu Ngạn Kiều thế nào cũng không nghĩ đến vừa đến cửa công ty vậy mà lại thấy mấy chị dâu đã nhiều năm không gặp của cô.

Dựa vào trí nhớ của thân thể này, Triệu Ngạn Kiều biết hóa ra cô vẫn đang ở thành phố, chẳng qua là từ khu công nhân ở Thành Tây đi tới khu biệt thự ở Thành Đông. Thời không giống nhau, thành phố giống nhau, ngay cả thời gian cũng giống nhau, chỉ khác là thân thể của cô bị thay đổi mà chẳng hiểu tại sao.

Cô không kịp đợi đến sáng thứ hai đã vội vã chạy tới công ty, hi vọng biết được rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, không nghĩ tới lại nhìn thấy một màn khó coi như thế này.

“Tôi nói cho các người biết, người là chết ở công ty! Các người phải bồi thường! Chúng tôi là nói có lý lẽ!” Chị dâu cả luôn chua ngoa chỉ tay vào mũi của quản lý lớn tiếng quát to, vẻ mặt đối trá vụn vặt, hình dáng hung dữ.

“Đúng! Nhất định phải bồi thường! Còn có sổ tiết kiệm và phòng ở khi còn sống của Triệu Ngạn Kiều, tất cả đều giao cho chúng tôi, chúng tôi là người thân của cô ấy, có quyền nhận lại mọi thứ của cô ấy!” Chị dâu thứ hai cũng không chịu yếu thế, giống như chị dâu cả la lối om sòm, không biết mất mặt chút nào.

Thì ra cô đã chết, là một chết. Trước mắt Triệu Ngạn Kiều biến thành màu đen một hồi. Từ vọng, trước đây, cô cảm thấy hai chữ này cách cô rất xa, thậm chí cô chưa hề nghĩ tới. Thế nhưng bây giờ, cô đang đứng ở đám người xung quanh nghe người khác nói cô đã chết!

Trong lòng buồn bực gần như không thở nổi, Triệu Ngạn Kiều che ngực nước mắt rơi xuống từng giọt.

Tại cửa công ty, mấy chị dâu còn đang ầm ĩ, tiếng chửi bới chói tai truyền tới rõ ràng trong lỗ tai của Triệu Ngạn Kiều, càng ngày càng chịu không nổi.

“Nhanh chóng trả tiền, nếu không hàng ngày chúng tôi sẽ đến đây náo loạn! Xem một chút ai sợ ai!”

“Đúng! Người chết vì mệt, đến cả bồi thường cũng không có, đây còn là công ty lớn!”

“Cho dù chết con chó cũng phải bồi thường, huống chi người lớn như vậy! Hôm nay các người thử không đưa tiền xem!”

“Tất cả mọi vấn đề chúng tôi sẽ giải quyết theo trình tự thông qua pháp luật, mời các người không nên náo loạn ở chỗ này.” Quản lý không tức giận chút nào, lời nói ra cũng hết sức khách sáo. Những người phụ nữ nông thôn không có hiểu biết thế này, anh là nể mặt mũi của Triệu Ngạn Kiều mới không gọi bảo vệ kéo các cô ra ngoài, các cô không đáng để anh tức giận.

“Không cần phải nói pháp luật hay không pháp luật gì hết! Chúng tôi chỉ cần đưa tiền rồi giải quyết riêng! Luật pháp để làm gì!” Chị dâu cả ngồi trên mặt đất, nhìn đáng vẻ này là muốn đòi hỏi chút lợi ích rồi.

“Đúng! Trả tiền rồi giải quyết riêng! Chúng tôi thả cho công ty các người một con ngựa!” Chị dâu thứ hai liền hòa theo.

Người thân? Triệu Ngạn Kiều chỉ cảm thấy hết sức thất vọng, những bi thương cố ý cất giấu trong lòng từng chút hiện ra trong đầu.

Cô từ nhỏ đã rất thông minh, tính cách lại mạnh mẽ, cho dù là cạnh tranh kịch liệt ở huyện Nhất Trung hay là tại thành phố trọng điểm nhân tài đông đúc, đến bây giờ cô đều đứng thứ nhất, điểm số cao đủ để khiến người đứng thứ hai phải ngửa mặt trông lên. Thành tích thi tốt nghiệp Trung học tất nhiên không cần phải nói, tuy không phải là giỏi nhất, thế nhưng cũng đứng trước vài tên, thậm chí có đài truyền hình muốn phỏng vấn cô, có điều Triệu Ngạn Kiều không muốn khoe khoang nên không đồng ý.

Cha mẹ Triệu vui mừng nét mặt hồng hào, giống như trẻ lại mười tuổi, mỗi khi nhắc đến con gái út về mặt liền kiêu ngạo, nói thẳng ra là trong ổ cò nhà bọn họ bay ra kim phượng hoàng. Nuôi ba đứa con, hai đứa con trai không có tiền đồ, ngược lại đứa con gái này lại khiến bọn họ về vang. Triệu Ngạn Kiều vẫn nhớ rõ khi đó, cha cô vừa uống rượu lúa mạch vừa vuốt đầu của cô, trong mắt đều là vui mừng. Chính là ánh mắt yêu thương không vụ lợi như vậy, mới khiến cho Triệu Ngạn Kiều cắn răng chống đỡ giữa hoàn cảnh khó khăn sau này, cho dù đến đường cùng cũng không hề buông tha.

Hai cụ già thu nhập không cao, nhưng lại không muốn con gái vào đại học bị người ta xem thường, liền lấy tiền tiết kiệm gần như cả đời đi thành phố để mua quần áo cho con gái, ai ngờ giữa đường lại xảy ra tai nạn xe cộ, hai cụ già tham rẻ, ngồi xe không có bằng lái trái với pháp luật, vốn tưởng rằng sẽ tiết kiệm được tiền cơm trưa, không nghĩ tới lại đưa mạng già đi ra.

Triệu Ngạn Kiều thoáng cái từ bốn phương tám hướng mọi người đều khen gọi Trạng Nguyên liền trở thành “Tang môn tinh” (cái này mình không rõ lắm :3), thậm chí người ta còn nói cô là “Thiên mệnh cô sát”, có thể khắc chết toàn bộ người thân. Chỉ trích cùng với đối xử lạnh nhạt không ngừng kéo đến, dù rằng Triệu Ngạn Kiều kiên cường, nhưng trong một đêm không còn cha mẹ, lại bị đối xử không công bằng như thế, cô làm sao có thể chịu đựng? Tuyệt vọng hết sức, thiếu chút nữa muốn chết đi, con cái mất đi cha mẹ, không tự thương lấy mình thì đợi ai thương nữa, Triệu Ngạn Kiều mỗi lần nghĩ đến bàn tay ấm áp của mẹ trong mùa đông lại không thể nào quyết tâm tàn nhẫn.

Hai anh trai lúc đó cũng đã kết hôn, đều có gia đình riêng, vốn dĩ đã bắt mãi cha mẹ luôn thiên vị cô, bây giờ cha mẹ vừa chết, lại càng không quan tâm đến cô, hơn nữa cô còn có một danh hiệu “Thiên mệnh cô sát”, cuối cùng, sắp tới ngày khai giảng, anh cả anh hai từng người mang theo vợ đến tìm cô, nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô, một chút di vật của cha mẹ cô cũng không được mang đi, bởi vì cô là con gái, không có tư cách kế thừa di sản.

Đã sớm biết kết quả sẽ như thế, Triệu Ngạn Kiều không khóc không tranh cãi, nắm thật chặt khung hình của cha mẹ, ngay hôm đó liền vào thành phố. Giấy thông báo mà cô xem như vật báu bị cô xé rách không chút do dự, thậm chí để cắt đứt ý nghĩ của mình, mảnh vụn đều vứt vào trong sông lớn tại cửa thôn, bị nước chảy xiết không còn một mảnh, không còn lại gì.

Không có tiền, không có bằng cấp, Triệu Ngạn Kiều không ghét bỏ bất kì công việc nào, chỉ cần có thể kiếm được tiền, công việc gì cô cũng làm, chịu gian khổ giống như đàn ông. Buổi tối kéo thân thể mệt mỏi về lán nhỏ tự mình thuê được, cắn răng chịu đựng con buồn ngủ, ôn tập lại từng bài thi Trung học. Bất kể nhiều đau khổ mệt mỏi, cô chưa từng gián đoạn ngày nào, cô thề ở trong lòng, giấy thông báo bị xé rách kia, sớm muộn gì cô cũng sẽ bù lại!

Triệu Ngạn Kiều không có nuối lỗi, làm việc đến năm thứ ba, cô tham gia thi tốt nghiệp Trung học, lấy thành tích xuất sắc nhất vào trường một Đại học hạng nhất. Học Đại học bốn năm, cô vừa học vừa

làm, vay mượn để học tập, cuối cùng cũng duy trì vượt qua, lấy được bằng Đại học cô ước mơ.

Nhiều năm sống một mình khiến cho cô biết lòng người ấm lạnh, cũng dần dưỡng cho cô tính cách độc lập kiên cường. Triệu Ngạn Kiều lớn lên không xinh đẹp, nhiều nhất coi như thanh tú, nhưng trên người lại có một loại khí thế hấp dẫn hấp dẫn tâm mắt của người khác, học Đại học bốn năm, người theo đuổi cô rất nhiều, nhưng mà giao thiệp vài ngày thì không chịu nổi tính cách của cô mà ly khai.

Đối với loại chuyện này, Triệu Ngạn Kiều không đau lòng chút nào, quan trọng nhất trong cuộc sống của cô là ăn no mặc ấm, còn về tình cảm, đó là thứ xa xỉ, làm sao người nghèo có thể phung phí tâm tư? Từ trước đến giờ cô luôn hiểu được đạo lý đó, cho nên cũng không đòi hỏi xa vời.

Làm việc ba năm, điều kiện cuộc sống của cô dần chuyển biến tốt, vốn định năm nay sẽ mua căn nhà nhỏ, có nhà của mình, từ nay sẽ không phiêu bạt nữa, không nghĩ đến lại mệt chết lúc đang làm việc. Nếu vậy trùng sinh vào gia đình giàu sang là ông trời đang bồi thường cô sao? Triệu Ngạn Kiều cười, nhưng trong mắt lại là ý lạnh.

Trò cười bên kia vẫn đang tiếp tục, cuối cùng Triệu Ngạn Kiều cũng không muốn nhìn tiếp nữa, mặc kệ bọn họ lẩn qua lẩn lại đi, dù sao bản thân cũng đã chết rồi, cũng không còn chút quan hệ gì với bọn họ nữa. Nhưng mà muốn lấy tiền của cô? Nằm mơ đi! Triệu Ngạn Kiều xoay người, một tay che bụng chen từ trong đám người ra ngoài, có phải bọn họ đã quên, từ nhiều năm trước, bọn họ và cô đã không còn quan hệ gì!

“Các người muốn tiền? Không có cửa đâu!” Một giọng nữ mạnh mẽ khiến Triệu Ngạn Kiều đang chuẩn bị rời đi thì dừng bước lại trong nháy mắt, nước mắt vừa dề xuống lại lần nữa tuôn ra, cô quay đầu, cách đám người đang nhón nháo xem náo nhiệt không xa bỗng xuất hiện một người phụ nữ, ngón tay nắm vạt áo thật chặt, khớp xương cũng trắng bạch. Cô chưa từng nghĩ tới người phụ nữ dịu dàng ấm áp ấy sẽ vì cô mà làm được chuyện này.

Cô và Chu Tiểu Mạch là bạn cùng phòng thời Đại học, Chu Tiểu Mạch người cũng giống như tên ấm áp, dịu dàng, tính cách rất tốt. Cô không giống với Triệu Ngạn Kiều, vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng*, trong nhà rất giàu có, hơn nữa nhà bọn họ chỉ có một đứa con gái duy nhất, hiển nhiên là vô cùng cưng chiều. Thế nhưng Chu Tiểu Mạch không kiêu căng một chút nào, rất dễ chung sống.

Quan hệ của Triệu Ngạn Kiều với cô rất tốt, dù đã tốt nghiệp nhưng cũng chưa từng cắt đứt liên lạc, nói như ở quê cô chính là: tốt đến mặc chung một cái quần! Chu Tiểu Mạch biết hoàn cảnh của Triệu Ngạn Kiều, thường xuyên vụng trộm ở phía sau giúp đỡ Triệu Ngạn Kiều, cô rất cẩn thận, mỗi lần Triệu Ngạn Kiều biết được thì đã là chuyện rất lâu về sau rồi. Triệu Ngạn Kiều rất cảm kích cô, không phải vì cô ấy đã giúp đỡ, mà vì cô đã cô đơn rất lâu rồi.

“Các người có còn lương tâm hay không? Qua nhiều năm như vậy các người có quan tâm tiểu Kiều chút nào không? Bây giờ, bây giờ...” Chu Tiểu Mạch nghẹn ngào, thật lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Bây giờ cô ấy đi rồi, các người lại đến đây đòi tài sản của cô ấy! Tôi nói cho các người biết, tất cả tiền gửi ngân hàng của cô ấy đều không còn! Toàn bộ đều được tôi quyền góp đến cô nhi viện rồi!”

“Cô làm cái quái gì vậy! Dựa vào đâu mà cô dùng tiền của Triệu Ngạn Kiều? Trả lại cho tôi! Cô trả lại cho tôi!” Chị dâu cả của Triệu Ngạn Kiều vừa nghe không có tiền, liền giương nanh múa vuốt xông về phía Chu Tiểu Mạch, chị dâu thứ hai cũng cũng không chịu yếu thế, theo sát chị dâu cả, bộ mặt dữ tợn, nhìn bộ dáng như muốn xé nát Chu Tiểu Mạch!

Thế nhưng bọn họ chưa kịp nhào qua, đã bị hai người đàn ông mặc trang phục ngày thường dề xuống, gia đình của Chu Tiểu Mạch là gia tộc chính trị, mặc dù thế lực lớn nhưng kẻ địch cũng nhiều,

Chu Tiểu Mạch là bảo bối trong nhà, cha mẹ Chu sao có thể để Chu Tiểu Mạch ra ngoài một mình được? Triệu Ngạn Kiều cũng đã sớm biết bên cạnh Chu Tiểu Mạch có rất nhiều người bảo vệ.

“Tiểu Kiều không có một tí quan hệ nào với các người cả, nếu các người thức thời thì tới từ nơi nào liền về lại nơi đó đi, nếu vẫn không thức thời đừng trách tôi không khách khí!” Chu Tiểu Mạch hung dữ bỏ lại câu nói liền xoay người bước đi. Hai người chị dâu của Triệu Ngạn Kiều lấy lại tinh thần trong hoảng sợ, trơ mắt nhìn cô rời đi, một tiếng cũng không dám nói ra.

Tiểu Mạch, cô chờ tôi! Triệu Ngạn Kiều cứng rắn ép buộc bản thân rời đi, cô bây giờ vẫn chưa thể đi tìm cô ấy, đợi sau khi cô nắm vững được mọi chuyện cô nhất định sẽ quay lại tìm cô ấy! Trên thế giới này cô chỉ có một người thân, đó chính là Chu Tiểu Mạch! Bất kể có chuyện gì cô đều sẽ không lừa dối cô ấy!

Buổi sáng Tần Dịch Hoan thức dậy rửa mặt xong, đang định ra ngoài, lại nhìn thấy một giấy ghi chép dán trên cửa, anh vừa cúi xuống liền nhìn thấy, là của Triệu Ngạn Kiều để lại, phía trên ghi một hàng chữ: bữa sáng ở trong phòng bếp. Tần Dịch Hoan có chút không thích ứng kịp, đây là Triệu Ngạn Kiều đang tính đi theo con đường dịu dàng? Muốn làm anh cảm động? Anh đứng thẳng dậy, một tay lấy giấy ghi chép xé đi rồi ném vào thùng rác.

Tối hôm qua anh nghĩ tới nghĩ lui, liền cảm thấy Triệu Ngạn Kiều đang cố tỏ ra huyền bí, cố ý để hấp dẫn anh. Dù sao chó không đổi được tính ăn phân (anh này độc miệng ghê), anh không tin vào tâm linh quỷ quái gì, lại càng không tin một người cực đoan như thế sẽ nghĩ thông suốt trong vòng một ngày. Mặc kệ làm gì, Triệu Ngạn Kiều vẫn là Triệu Ngạn Kiều, anh ghét nhất là phụ nữ!

Tần Dịch Hoan mang giày da được lau bóng loáng, đang chuẩn bị mở cửa, thì cửa bỗng được mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Triệu Ngạn Kiều liền xuất hiện trước mắt, làm sao, lại giả bộ đáng thương? Tần Dịch Hoan hừ lạnh một tiếng: “Triệu Ngạn Kiều, cô lại làm sao, tôi đã nói sẽ không ly hôn với cô rồi, cô không thể an phận một chút sao?”

Tâm tình của Triệu Ngạn Kiều đã không tốt, không ngờ vừa trở về lại bị Tần Dịch Hoan châm biếm. Lửa giận dè nén ở trong lòng thoáng cái liền cháy lên, cô giương mắt lạnh lùng nhìn Tần Dịch Hoan: “Ngày hôm qua tôi có nói sai một câu rồi.”

Tần Dịch Hoan không hiểu chuyện gì, nhíu mày nhìn cô.

“Không phải là gói thêu hoa.” Triệu Ngạn Kiều để túi trên bàn trà, mệt mỏi dựa trên ghế sofa, chậm rãi gần từng tiếng: “Là cặn bã nhưng trong lòng lại tự cho mình là gói thêu hoa!”

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cô cứ ngồi như vậy, nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương, trên mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi, mặc dù tựa vào trên ghế sofa, nhưng sống lưng lại thẳng tắp, giống như bất kể chuyện gì cũng không chèn ép cô được. Giọng nói nhàn nhạt, nghe giống như không có hứng thú gì, mà sự thật đúng là cô rất xem thường anh. Bỗng Tần Dịch Hoan cảm thấy Triệu Ngạn Kiều đã thật sự thay đổi, ở tất cả mọi mặt. Lúc trước cô sẽ làm nũng với anh, sẽ như không có xương dựa vào ngực anh, cũng sẽ không kiên cường như vậy. Vì sao đột nhiên lại thay đổi như vậy? Thật sự đã nghĩ thông suốt hay là đang suy tính chuyện khác?

Không nghe thấy anh trả lời, Triệu Ngạn Kiều quay đầu lại, thì thấy Tần Dịch Hoan đang nhìn mình, đôi mắt hẹp dài sâu không thấy đáy, lóe ra tia sáng yếu ớt, giống như muốn nhìn thấu những gì cô giấu trong lòng. Trong lòng Triệu Ngạn Kiều lộp bộp một tiếng, nhưng ngoài mặt lại biểu hiện như không có gì: “Nếu anh lo lắng, chúng ta có thể đặt ra thỏa thuận, sau này nước sông không phạm nước giếng!”

Muốn ly hôn là không có khả năng, với thân phận và địa vị của Tần Dịch Hoan nếu ly hôn sẽ gây tai tiếng, cho nên dù là Triệu Ngạn Kiều trước đó hay là Tần Dịch Hoan đều chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn, hơn nữa mẹ Tần lại có tâm bệnh, thật vất vả mới hợp hai đứa nhỏ lại thành một đôi, sao có thể chấp nhận cho bọn họ ly hôn!

“Thỏa thuận?” Tần Dịch Hoan hứng thú đi tới, cũng không đi làm nữa, bỏ qua hiềm khích lúc trước tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Triệu Ngạn Kiều, trong ánh mắt đều là hứng thú.

Triệu Ngạn Kiều gật đầu, “Tôi sẽ không can thiệp vào chuyện của anh, anh làm gì đều không quan hệ với tôi, mà anh,” ánh mắt của cô bình tĩnh, nhưng cũng rất kiên định: “Cũng không được quản chuyện của tôi!” Lúc cô nói ra những lời này không có chút nào do dự, dường như đã sớm quyết định mỗi người đi một ngã với anh. Tựa như sự yêu thích của một đứa bé, khi đã mất đi thích thú với đồ chơi, liền ném những thứ đã từng yêu thích vào thùng rác không mấy may suy nghĩ, lại tiếp tục theo đuổi món đồ chơi mới.

Một chút buồn phiền chậm rãi từ đáy lòng dâng lên, chắn ngang ở ngực, Tần Dịch Hoan im lặng nhúu lông mày lại, nhìn như đang suy nghĩ về đề nghị của Triệu Ngạn Kiều, nhưng thực tế suy nghĩ đã sớm du đãng ở nơi khác. Anh nhớ tới ngày đó khi về nhà cô có những hành động kỳ lạ, nhớ mì sợi thơm ngon mà cô nấu, nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khi cô vừa mở cửa...

“Tôi đã thấy nhiều trên phim truyền hình rồi!” Bỗng nhiên Tần Dịch Hoan đứng dậy hung dữ nói, cũng không thèm nhìn tới Triệu Ngạn Kiều liền đi về phía cửa, giống như giận dữ bình thường mở cửa đi ra ngoài, cửa chống trộm phát ra một tiếng “bang”, Triệu Ngạn Kiều ngạc nhiên nhìn về phía cửa, trong đầu hiện ra một câu: tâm của đàn ông như mò kim đáy biển.

Tần Dịch Hoan không đến công ty, mà lái xe thẳng đến phòng khám của Mạnh Đình. Năm đó Tần Dịch Hoan ở San Francisco học mấy tính toán quản lý học, vào một lần các lưu học sinh tổ chức du lịch liền quen biết Mạnh Đình đang học tâm lý học, tuy rằng chuyên ngành của hai người không liên quan đến nhau, nhưng điều này không ảnh hưởng chút nào tới tình bạn của bọn họ.

“Như thế nào là hai nhân cách?” Tần Dịch Hoan ngồi rất lâu trên ghế sofa, uống một hớp cà phê mà Mạnh Đình vừa pha, mới rồi rắm mở miệng hỏi.

“Sao đột nhiên cậu lại hỏi vấn đề này?” Mạnh Đình khó hiểu, người bạn tốt này của anh luôn thẳng thắn cởi mở, thế nhưng lần này lại lưỡng lự dây dưa, xem ra là có chuyện khó giải quyết rồi! Con mắt anh đảo quanh, đề sự sự mờ xuống đáy lòng, hỏi ngược lại.

“Cậu không cần hỏi chuyện này!” Tần Dịch Hoan nặng nề đặt ly cà phê xuống bàn trà, con người hẹp dài híp lại, cảnh cáo nói: “Mạnh Đình, thu hồi chút tâm tư nhỏ đó của cậu đi!”

“Được rồi, được rồi.” Mạnh Đình gơ hai tay đầu hàng, anh sợ nhất là ánh mắt này của Tần Dịch Hoan, liếc mắt một cái toàn thân liền phát rét, dù sao cũng còn nhiều cách để biết, anh tội gì phải đi trêu chọc con hồ ly này! “Hai nhân cách nha, thực ra rất đơn giản, cậu có thể hiểu là người hai mặt giống như hai người khác nhau!” Mạnh Đình không biết vì sao Tần Dịch Hoan lại hỏi cái này, anh cảm thấy đây không phải vấn đề gì lớn, chỉ thuận miệng nói một câu, chỉ là nói ra mặt ngoài của hai nhân cách, nhưng không nói cho Tần Dịch Hoan đặc điểm lớn nhất của hai nhân cách là: hai nhân cách độc lập không tương tác lẫn nhau, ký ức sẽ không giống nhau. Không ngờ lại làm hại Tần Dịch Hoan.

Trở thành hai người sao? Tần Dịch Hoan vượt cảm, thật sự giống như hai người! Nói như vậy thì Triệu Ngạn Kiều có hai nhân cách? “Vậy dưới tình huống nào thì mới chuyển từ nhân cách này sang một nhân cách khác?”

“Bị kích thích hoặc đã kích mạnh mẽ.”

Kích thích? Đã kích? Tần Dịch Hoan nghĩ lại liền nhớ ra, một ngày trước khi Triệu Ngạn Kiều thay đổi bọn họ có tranh cãi một trận âm ỉ! Vừa vặn trùng khớp! Thì ra là Triệu Ngạn Kiều bị nhân cách phân liệt! Tần Dịch Hoan nghĩ rằng mình đã hiểu được điều gì, liền không dây dưa nữa, tạm biệt với Mạnh Đình liền đi thẳng đến công ty, gần đây công ty anh đang mở rộng một hệ thống mới trên điện thoại di động, anh là ông chủ nên nhất định phải trấn thủ ở nơi này. Về phần Triệu Ngạn Kiều, anh đã nghĩ được phương pháp sống chung với cô!

Triệu Ngạn Kiều bỗng cảm thấy Tần Dịch Hoan bắt đầu thay đổi thái độ! Chẳng mịa mai cô, cũng không nói lời châm chọc! Thậm chí còn chủ động nói chuyện với cô! Người này rốt cuộc là bị làm sao vậy? Triệu Ngạn Kiều khó hiểu, rõ ràng buổi sáng lúc đi ra ngoài còn trưng ra bộ mặt thối, buổi tối quay về lại thay đổi 180 độ rồi!

“Triệu Ngạn Kiều, tối hôm nay ăn cái gì?” Sau khi hết giờ làm Tần Dịch Hoan về nhà liền vào thẳng phòng bếp, nói với Triệu Ngạn Kiều vẫn đang bận rộn. Triệu Ngạn Kiều lạnh run một cái, thiếu chút nữa thái dao trúng ngón tay. Nhưng vẫn mạnh mẽ nhin xuống cảm giác quái dị trong lòng rồi trả lời: “Cháo trứng muối thịt nạc.” Thân thể này ăn uống không điều độ đã quá lâu, muốn điều dưỡng cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, có điều cô cũng không vội, dù sao hiện tại cô có rất nhiều thời gian.

Theo trí nhớ lưu lại trong thân thể này, Triệu Ngạn Kiều biết, chủ trước của thân thể sống không hề vui vẻ, thế nhưng cô lại là một phú bà! Không nói đến sinh lễ lúc kết hôn, mà ngày cả tài sản của cha mẹ cô để lại cũng đủ cho cô ăn cả đời! Tuy nhiên người chủ trước lại không quan tâm đến những thứ này, cho tới bây giờ người cô quan tâm cũng chỉ có một người là Tần Dịch Hoan, không ngờ tới lại mất đi mạng sống. Tuổi còn trẻ đã qua đời, không hưởng thụ được gì cả.

Mà Triệu Ngạn Kiều lại không giống vậy, đời trước cô vất vả tích góp tiền tài từng chút một dự định mua một căn nhà nhỏ, không ngờ tới tiền đã đủ, chỉ là mạng không còn! Sống lại trên thân thể này, Triệu Ngạn Kiều cũng đã thay đổi suy nghĩ. Khoảng thời gian một ngày ngắn ngủn, cô đã suy nghĩ rất nhiều, cô không cần liều mạng làm việc nữa, cũng không cần cưỡng ép bản thân sống dưới quá nhiều áp lực nữa! Mặc dù không biết tại sao cô có được cơ hội này, nhưng lần này cô sẽ quý trọng mạng sống, sẽ yêu quý thân thể của mình.

Cô nhất định phải đối xử thật tốt với bản thân, chính mình ngày trước chưa được hưởng thụ cuộc sống bây giờ sẽ bù đắp lại hết thảy, hạnh phúc sẽ đến thế nào!

“Cần giúp đỡ không?” Tần Dịch Hoan nhìn Triệu Ngạn Kiều thuần thực xất thịt, gạo, biết rõ mình không xen tay vào được, nhưng vẫn hỏi một câu.

“Không cần.” Triệu Ngạn Kiều lắc đầu, rồi tiếp tục tập trung nấu cơm.

Tần Dịch Hoan cũng không tự tìm mất mặt, rời khỏi phòng bếp đi tới phòng khách mở tivi, ánh mắt lại liên tục nhìn vào bóng lưng của Triệu Ngạn Kiều, anh đã nghĩ kỹ, anh muốn sống hòa thuận với Triệu Ngạn Kiều này! Tuy rằng Triệu Ngạn Kiều này vừa nói lời ác độc lại vừa lạnh nhạt, nhưng so với một Triệu Ngạn Kiều cả ngày dính lấy mình thì tốt hơn rất nhiều! Anh không thể kích thích cô nữa, lại càng không thể đã kích cô! Để tránh cô bỗng nhiên hoán đổi nhân cách! Anh tin tưởng, chỉ cần mình cẩn thận, cô vẫn sẽ duy trì bộ dáng này.

Mà Triệu Ngạn Kiều từ khi sống lại trên cơ thể này liền quyết định muốn chung sống cùng người đàn ông nguy hiểm này thật tốt, để cuộc sống của mình không xảy ra tình trạng ngoài ý muốn, suy nghĩ của hai người không mưu mà hợp (không bàn bạc mà có cùng ý kiến chung đó hehe), thế là, vốn dĩ quan hệ của hai người đang tràn ngập khói thuốc súng bỗng nhiên lại trở thành bắt tay giảng hòa...

Ăn xong cơm tối, Triệu Ngạn Kiều xuống lầu tắm bộ một lát, Tần Dịch Hoan lại ở trong nhà xem xu hướng của thị trường chứng khoán. Hai người nhìn giống như ai làm việc nấy, trên thực tế lại hòa hợp đến lạ thường. Ngày trước Triệu Ngạn Kiều thường không ngủ sớm, cô phải tăng ca, phải làm việc, phải kiểm tiền, làm gì có dư thời gian để ngủ? Nhưng bây giờ không giống thế, bây giờ cô chỉ cần: còn sống hạnh phúc! Vậy nên lúc chín giờ Triệu Ngạn Kiều đã tắm rửa chuẩn bị đi ngủ, không ngờ vừa vào phòng ngủ lại nhìn thấy Tần Dịch Hoan, Triệu Ngạn Kiều bước đến giường đôi ngồi xuống, bất kể thế nào cũng không bước ra ngoài.

“Đêm nay chúng ta ngủ chung.” Tần Dịch Hoan giống như không nhìn thấy Triệu Ngạn Kiều kinh ngạc, thậm chí còn phá lệ tặng Triệu Ngạn Kiều một cái mỉm cười.

Mặc dù đã nhiều năm làm ông chủ công ty, nhưng Tần Dịch Hoan chưa bao giờ khiến cho bản thân trở nên chững chạc, anh có thói quen làm theo ý mình, chưa bao giờ để ý tới những quy củ trong kinh doanh. Bây giờ, người đàn ông này đang nằm không ngay ngắn ở trên giường của cô, khuôn mặt tinh tế không phiền muộn giống như lúc trước, ngược lại mang theo chút ấm áp, con ngươi hẹp dài cười híp lại, lông mi thật dài hơi chớp động, giống như mời người đến dụ dỗ. Trái tim của Triệu Ngạn Kiều đập thình thịch, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, cô tự khinh bỉ bản thân ở trong lòng một phen, giả bộ bình tĩnh, tự nhiên đi tới nhắc chân lên, lạnh nhạt nói: “Được.”

Hai người nằm trên một chiếc giường, đưa lưng về phía đối phương, suy nghĩ trong lòng lại hoàn toàn khác nhau, cái này gọi là đồng sàng dị mộng*.

*Đồng sàng dị mộng: ý nghĩa là nằm chung giường nhưng tính toán, suy nghĩ, chí hướng khác nhau

Tuyệt đối không thể kích thích cô, phải theo ý cô, cho dù chán ghét cũng phải nhịn! Tần Dịch Hoan lằm bằm ở trong lòng.

Dù sao bây giờ cô đang mang thai, anh không thể làm gì với cô cả, cô nhất định phải kiềm chế, Triệu Ngạn Kiều âm thầm tự động viên chính mình.

Hai người vừa suy nghĩ vừa bắt đầu tiến vào mộng đẹp. Nửa đêm, Triệu Ngạn Kiều bỗng cảm thấy lạnh, cô mở to mắt nhìn một góc chăn nhỏ trên người mình, lại sờ cánh tay lạnh buốt, nhất thời tức không

thở được, rồi cuộc tính chiếm hữu của người này mạnh mẽ đến mức nào mới có thể kéo cả cái chần lớn như vậy quần lên người anh ta?

Nghĩ tới đây cô thấy Tần Dịch Hoan đang ngủ say: “Tần Dịch Hoan, thức dậy, trả lại chần cho tôi!”

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tần Dịch Hoan ngủ cực kỳ sâu, rất khó đánh thức, cho dù Triệu Ngạn Kiều vừa vỗ vừa đánh anh cũng không tỉnh lại. Triệu Ngạn Kiều bắt đắc dĩ, chỉ có thể dùng hết sức kéo chăn, nhưng một người phụ nữ như cô làm sao có thể kéo chăn bị Tần Dịch Hoan ép chặt cứng? Trên trán Triệu Ngạn Kiều đã đổ mồ hôi mà vẫn không thể đem chăn kéo lại được, cô thở dài, bắt đắc dĩ nằm xuống, đáng thương phải kéo chiếc áo da của Tần Dịch Hoan đắp trên người, trong lòng thề, ngày mai nhất định phải đi mua thêm chăn.

Không nghĩ tới cô vừa nằm xuống, Tần Dịch Hoan lại lật người, Triệu Ngạn Kiều nhanh tay nhanh mắt, liền kéo được một phần góc chăn, vừa mới thở phào một hơi, Tần Dịch Hoan đã duỗi cánh tay hướng về phía nay ôm thẳng cô vào lòng. Triệu Ngạn Kiều dùng sức đẩy anh ra, nhưng làm thế nào cũng không đẩy được, đẩy được một lúc, cô dứt khoát bỏ qua, ôm đi, chỉ cần ấm áp là được, nghĩ như vậy Triệu Ngạn Kiều cũng nhắm mắt ngủ.

Triệu Ngạn Kiều là một người rất có ý thức, cô có thói quen dậy sớm vào buổi sáng, cho dù bây giờ cô đang mang thai có chút tham ngủ nhưng vẫn không làm nhiều loạn đồng hồ sinh học của cô. Sáu giờ sáng, cô đứng giờ mở to mắt, đã thấy một bức tường thịt, cô chớp mắt mấy cái, một màn tối qua dần hiện ra ở trong đầu. Gọi hay là không gọi? Triệu Ngạn Kiều có chút do dự, loại tình huống này rất là xấu hổ, nhưng nếu anh không dậy thì cô tiếp tục nằm như vậy với anh, Triệu Ngạn Kiều liền hung ác, dùng sức đẩy Tần Dịch Hoan: “Tỉnh dậy!”

Thế nhưng Tần Dịch Hoan lại không nhúc nhích tí nào, vẫn tiếp tục say sưa ngủ, Triệu Ngạn Kiều không có biện pháp, uốn éo thân mình, sát lại gần bên tai Tần Dịch Hoan: “Tỉnh dậy! Tỉnh dậy nhanh!” Tần Dịch Hoan nhíu nhíu mày, có khuynh hướng tỉnh lại, Triệu Ngạn Kiều tiếp tục cố gắng: “Phải đi làm rồi! Tần Dịch Hoan anh mau tỉnh dậy!”

“Mấy giờ rồi?” Tần Dịch Hoan vẫn không mở mắt, âm thanh hàm chứa giọng mũi nặng nề, người còn mơ hồ.

“Sắp đến tám giờ, tỉnh dậy nhanh lên.” Triệu Ngạn Kiều mặt không đỏ tím không đập nói dối.

Tần Dịch Hoan liền tỉnh táo ngay lập tức, tám giờ? Sáng nay anh còn có một hội nghị quan trọng! Anh vội bật dậy từ trên giường, túm lấy quần áo ở bên giường mặc vào người, quần còn chưa mặc xong đã vội vã xuống giường đi về phía toilet. Triệu Ngạn Kiều một bên thông thả mặc quần áo, một bên nhìn Tần Dịch Hoan rồi ren, trên môi nở một nụ cười gian xảo, tối hôm qua thật sự rất lạnh a!

Đến lúc Triệu Ngạn Kiều rửa mặt xong, Tần Dịch Hoan đã thu thập xong xuôi đang chuẩn bị đi đến công ty, mặc dù cảm thấy sắc trời hôm nay có hơi tối, nhưng anh cũng không nghi ngờ tí nào, chỉ cho là trời đầy mây, không nghĩ tới là Triệu Ngạn Kiều đang đùa giỡn anh! Anh cấp tốc mang giày da rồi đẩy cửa, lại nhớ tới quên mang di động, chỉ có thể buồn bực quay lại lấy điện thoại. Lỡ đang nhìn về phía màn hình di động, nhất thời Tần Dịch Hoan ngây người tại chỗ, thời gian hiển thị trên màn hình di động còn chưa đến sáu rưỡi!

Anh tưởng là mình hoa mắt, đến nỗi ngây thơ dụi mắt nhìn lại nhiều lần! Không sai, mới hơn sáu giờ! Anh bị Triệu Ngạn Kiều đùa giỡn! Nhất thời Tần Dịch Hoan cảm thấy tức giận dâng lên, ném di động lên ghế sofa hung hăng đi vào phòng bếp: “Triệu Ngạn Kiều, cô dám đùa giỡn tôi!”

“Gi cơ?” Triệu Ngạn Kiều cầm một nắm rau chân vịt xanh mượt, trên ngón tay trắng nõn còn đang dính nước, từng giọt rơi xuống, ánh đèn vàng chiếu vào đẹp không tả được, trong chốc lát Tần Dịch Hoan nhìn đến thất thần, đang tức giận như vậy cũng tan mất. Rất ít người biết, Tần Dịch Hoan là người cuồng tay, anh thích nhất không phải là loại ngón tay nhỏ nhắn mềm mại, mà thích ngón tay thon dài, móng tay mượt mà, không thấy xương tay, mà Triệu Ngạn Kiều, vừa vặn có một đôi tay như vậy.

“Nga, thật xin lỗi.” Cuối cùng Triệu Ngạn Kiều cũng rửa rau chân vịt xong, cô giống như không cách nào buông tay: “Anh cũng biết, đa số người mang thai đều không bình thường, vậy nên tôi mê mang nhìn nhăm giời rồi.” Nói xong cô nhìn xem Tần Dịch Hoan, lại phát hiện Tần Dịch Hoan đang nhìn chăm chăm vào tay cô, Triệu Ngạn Kiều theo ánh mắt của anh nhìn lại, nhất thời, rau chân vịt xanh mượt liền đập vào tầm mắt.

Anh thích ăn rau chân vịt? Triệu Ngạn Kiều cau mày, trong trí nhớ hình như không có điều này, nhưng mà nhìn ánh mắt khao khát đó của anh, giống như là rất thích, Triệu Ngạn Kiều biết chuyện lúc sáng là cô không đúng, không muốn tiếp tục trêu chọc anh nữa, liền quyết định cho anh chút lợi lộc: “Tôi biết anh thích ăn rau chân vịt, cho nên sáng nay làm món rau chân vịt trộn cho anh ăn.” Dứt lời, còn giro rau chân vịt trong tay lên, ánh mắt chuyển động theo rau chân vịt, cuối cùng Triệu Ngạn Kiều khẳng định Tần Dịch Hoan thích ăn rau chân vịt không giống bình thường!

Mãi đến khi nghe thấy thanh âm trộn rau chân vịt trong nồi Tần Dịch Hoan mới phục hồi tinh thần lại, nhận ra mình vậy mà nhìn tay cô đến ngây người, trên mặt Tần Dịch Hoan hiện ra chút xấu hổ, chỉ là trước giờ tại sao không phát hiện tay của cô lớn lên lại đẹp như vậy? Ngón tay trắng mịn thon dài như vậy, nếu là nắm trong tay mình... Khụ khụ, anh ho khan hai tiếng miễn cưỡng đè xuống ý niệm trong lòng lại, bước đi không bình thường từ phòng bếp đi ra ngoài, lặng lẽ an ủi ở trong lòng: bây giờ là sáng sớm nên như vậy, đây là hiện tượng bình thường, không phải là vì người phụ nữ kia!

Một buổi sáng này, Tần Dịch Hoan đặc biệt im lặng, Triệu Ngạn Kiều cũng không để ý, chỉ xem anh như không khí, ăn xong bữa sáng của mình liền chuẩn bị xuống dưới nhà rèn luyện thân thể, vừa định đi ra ngoài thì bị Tần Dịch Hoan gọi lại: “Triệu Ngạn Kiều, 6 giờ tối nay có một bữa tiệc, cô đi cùng tôi đi.”

“Anh đi một mình đi!” Triệu Ngạn Kiều cũng không quay đầu lại, chưa nói đến bản thân cô không thích những nơi như vậy, cho dù thích cô cũng sẽ không đi, ngày trước chủ cũ của thân thể này bị rất nhiều uất ức trong các bữa tiệc, mặc dù đó không phải là bản thân cô, nhưng cô cũng không muốn tiếp tục gặp những gương mặt đáng ghét đó nữa.

“Nhất định phải đi! Mẹ cũng sẽ đi!” Thái độ Tần Dịch Hoan rất cương quyết, anh cũng không muốn Triệu Ngạn Kiều đi, những nơi này loại người nào cũng có, ngộ nhỡ kích thích đến Triệu Ngạn Kiều thì hỏng việc, nhưng mà ngày hôm qua mẹ Tần đã ra mệnh lệnh, Triệu Ngạn Kiều nhất định phải đi, Tần Dịch Hoan không còn cách nào khác, kéo dài tới hôm nay cuối cùng cũng nói ra.

“Vậy tôi đi, đến lúc đó tôi đón tôi.” Triệu Ngạn Kiều không chút dây dưa, thấy từ chối không được liền quả quyết đồng ý, trái lại để cho Tần Dịch Hoan cảm thấy kinh hãi.

Một ngày này tâm tư của Tần Dịch Hoan có chút du đãng, ngay cả lúc họp cũng không thể tập trung, mãi đến lúc trợ lý ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở mới tuyên bố tan họp. Anh ngồi trong phòng làm việc tay cầm tài liệu trợ lý vừa nộp lên, nhưng bất kể thế nào cũng không có biện pháp để tập trung tinh thần, lúc thì nghĩ đến gương mặt phách lối của Triệu Ngạn Kiều khi nói có đứa bé của anh, một lát lại nghĩ đến hai ngày nay cô lạnh nhạt với anh, nhưng cho dù nghĩ đến cái gì, suy nghĩ đều dừng ở ngón tay nhỏ nhướn của cô sáng nay, nghĩ một lúc cơ thể liền nóng, Tần Dịch Hoan khẽ rửa mặt một tiếng, ép buộc bản thân dời lực chú ý lên trên tài liệu, trong lòng vì bản thân tìm cớ, nhất định là do sáng nay dậy quá sớm!

Dạ tiệc là một chuyện phiền phức, không những phải chuẩn bị lễ phục dạ hội mà còn phải làm tóc nữa. Triệu Ngạn Kiều ngồi ở trong tiệm làm tóc nghe nhà tạo mẫu tăng bốc, mí mắt đã có xu hướng muốn sụp xuống. Bây giờ trong bụng đang có đứa bé, cô không dám nhuộm tóc, lại càng không dám uốn tóc, chỉ sợ các loại hóa chất sẽ làm tổn thương đứa bé, chỉ cần nhà tạo bối gọn tóc cô lên là tốt rồi, thế nhưng vận may của cô không tốt, lại gặp trùng nhà tạo mẫu thích nói chuyện! Triệu Ngạn Kiều âm thầm kêu khổ trong lòng, cô vừa mới đi dạo các cửa hàng, lựa chọn xong lễ phục cần mặc buổi tối, đã mệt đến nỗi chỉ muốn leo lên giường ngủ một giấc, làm gì có tâm tình nghe anh ta lảm nhảm!

Vậy nên sau khi làm xong tóc, Triệu Ngạn Kiều vội vàng trả tiền rồi bỏ chạy, khiến cho mọi người trong tiệm nhìn nhà tạo mẫu kia bằng ánh mắt rất quái dị. Sau khi về nhà, Triệu Ngạn Kiều không dám đi ngủ, sợ đề hồng tóc, đành phải dựa vào trên ghế sofa ngủ gật, cô thật sự rất mệt mỏi, ngay cả Tần Dịch Hoan mở cửa đi vào cô cũng không nghe thấy.

Đây là lần đầu tiên Tần Dịch Hoan về sớm từ sau khi kết hôn, thường ngày anh chỉ hận không thể tăng ca thêm một đêm mới tốt, vậy mà hôm nay còn sớm mà anh đã tan làm rồi, khiến cho trợ lý vẫn luôn đi bên cạnh cảm thấy ngạc nhiên. Tần Dịch Hoan vừa vào cửa thì thấy Triệu Ngạn Kiều đang ngủ, mắt cô nhắm lại, lông mi cong lên che đi cặp mắt linh động, cánh mũi xinh xắn phập phồng, môi đỏ hồng hơi giương lên, lưỡi hồng trong miệng như ẩn như hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì ngủ mà nhiễm chút hồng nhạt, toàn bộ mái tóc dày đều được búi lên, lộ ra cái trán trơn bóng, cực kỳ xinh đẹp, tinh xảo giống như búp bê. Đây là lần đầu tiên Tần dịch Hoan cảm thấy Triệu Ngạn Kiều xinh đẹp, ngày trước mỗi khi gặp cô, anh cũng chỉ nhìn thấy mái tóc thật dày kia, gần như che khuất ánh mắt, mà bây giờ, thay đổi kiểu tóc, anh suýt chút nữa đã không nhận ra cô.

Anh từ từ đi tới ngồi xổm xuống, không nhịn được đưa tay chạm vào lông mi của cô, hơi ngửa mặt một chút, giống như một bàn chải nhỏ quét qua, cảm giác mềm mại mang theo chút kích động, Tần Dịch Hoan sờ ngón tay của mình, giống như muốn lưu lại cái cảm xúc này. Một hồi lâu mới nhẹ nhàng vỗ mặt của cô: “Triệu Ngạn Kiều, thức dậy, thức dậy đi.”

Triệu Ngạn Kiều chậm rãi mở mắt, gương mặt phóng đại của Tần Dịch Hoan liền đập vào mắt cô, con ngươi của cô co rút lại, thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ ghế sofa, đang ban ngày ban mặt, muốn hù chết người sao? Thế nhưng đề lại sự sợ hãi, Triệu Ngạn Kiều cũng không quên việc chính, cô dùng sức nhéo mu bàn tay của mình, khiến cho bản thân tỉnh táo lại, đứng lên nói với Tần Dịch Hoan: “Anh đợi tôi một lát, tôi đi thay quần áo, liền có thể đi.”

Tần Dịch Hoan gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn tại mu bàn tay nơi bị cô nhéo đỏ, trong mắt hiện lên một chút hờn giận.

Lúc Triệu Ngạn Kiều đi ra, Tần Dịch Hoan liền ngây người, cô mặc lễ phục trễ vai màu trắng, lộ ra chiếc cổ thon dài đẹp mắt, phần cúp ngực khiến cho bộ ngực đầy đặn của cô được nổi bật, chỗ eo lại rộng rãi, khéo léo che cái bụng nhỏ lên của cô, làn váy dài đến mắt cá chân, xinh đẹp giống như tinh linh từ trong tranh bước ra. Tần Dịch Hoan cứ ngây ngẩn nhìn như vậy, mãi đến khi Triệu Ngạn Kiều đi tới khoác lên tay áo anh mới phục hồi lại tinh thần.

Anh dùng sức hít một hơi, vội xua đuổi toàn bộ kinh diễm đang kéo đến trong đầu, làm ra bộ dáng nghiêm chỉnh hướng về phía Triệu Ngạn Kiều gật gật đầu: “Không tởi.”

Triệu Ngạn Kiều sao có thể không nhìn thấy anh luống cuống? Cô quay lại mỉm cười với anh một cái cũng không vạch trần, hôm nay cô cố ý chọn màu trắng, bởi vì cô nhìn thấy bộ âu phục mới trong ngăn tủ của Tần Dịch Hoan. Không sai, cô muốn mặc đồ đôi với anh! Nếu đã quyết định tham gia buổi tiệc, như vậy nhất định sẽ gặp phải không ít người không biết thức thời, cô không phải Triệu Ngạn Kiều trước đây, bị bắt nạt chỉ biết chịu đựng, ăn miếng trả miếng, đây mới là cách làm việc của Triệu Ngạn Kiều!

Mặc đồ đôi chính là một ám hiệu, nếu những người đó thông minh, tự nhiên sẽ không đụng vào hòng súng, nhưng nếu không thông minh, trong mắt Triệu Ngạn Kiều hiện lên chút tàn nhẫn, vậy thì đừng trách cô không khách khí! Nợ mới nợ cũ của họ tính chung một lượt!

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tần phu nhân rất hài lòng với lễ phục của Triệu Ngạn Kiều, dọc theo đường đi cười cũng không ngậm miệng được, lôi kéo tay của Triệu Ngạn Kiều xem một lượt, càng xem càng thuận mắt. Lần gặp mặt này, Triệu Ngạn Kiều thay đổi rất nhiều, phiến muện giữa hai hàng lông mày biến mất, thay vào đó là một cổ anh khí, cũng không còn khúm núm, sống lưng thẳng tắp, đứng chung một chỗ với Tần Dịch Hoan quả thật đúng là một đôi trời đất tạo nên! Tần phu nhân đi ở phía sau hai người, khoe mắt đuôi lông mày đều mang ý cười, người cũng có vẻ trẻ lại không ít. Vốn đối với hôn nhân của con trai và con gái nuôi rất là lo lắng, nhưng mà lần này đã khiến cho lo lắng trong lòng bà trở thành hư không, xem ra giữa hai bọn trẻ là lâu ngày sinh tình a!

Đây là lần đầu tiên Tần Dịch Hoan thân mật tham gia bữa tiệc với Triệu Ngạn Kiều như vậy, ngày trước, anh đều ném Triệu Ngạn Kiều qua một bên, bản thân thì chạy đến vui đùa với bạn bè, nhưng mà không biết lần này như thế nào, anh vậy mà không ghét thân mật với cô một chút nào. Khoảng cách của bọn họ gần như thế, gần đến nỗi anh có thể đếm rõ từng sợi lông mi đen đậm của cô, cô trang điểm nhẹ nhàng, gò má dịu dàng tinh tế, thỉnh thoảng rũ mi mắt xuống, đôi mắt to sáng ngời hơi cong lên, thoát nhìn cực kỳ dịu dàng, không còn lạnh nhạt và đối chọi gay gắt như bình thường.

Rốt cuộc đâu mới là bộ dáng thật sự của người phụ nữ này? Bỗng nhiên Tần Dịch Hoan rất muốn xâm nhập vào nội tâm của cô để tìm hiểu một phen. Nhưng ý nghĩ này của anh vừa xuất hiện thì bỗng nhiên một đám người có trai có gái kéo đến, mặc dù Triệu Ngạn Kiều được mọi người thích, nhưng nhân duyên của Tần Dịch Hoan lại rất tốt, đàn ông thích cùng người tài giỏi nói chuyện, dùng khả năng giao tiếp để thể hiện năng lực của bọn họ, mà phụ nữ, lại thích kiểu đàn ông vừa có tiền vừa đẹp trai, vậy nên Tần Dịch Hoan rất được hoan nghênh, việc này cũng khiến Triệu Ngạn Kiều lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới người đàn ông vừa nhỏ nhen lại vừa tính toán như hồ ly này được hoan nghênh đến vậy.

Nơi nào có người thì nhất định sẽ có xã giao, Tần Dịch Hoan bị một đám người kéo đến bàn rượu để uống rượu, để lại một mình Triệu Ngạn Kiều đứng với đám phụ nữ đang nhìn chăm chăm vào cô.

Đây là tình huống gì? Triệu Ngạn Kiều nhíu mày, chưa gì đã quang minh chính đại đến khiêu khích rồi! Cô lơ đãng nhìn xung quanh vài lần, nhưng không tìm thấy mẹ Tần, xem ra cũng đã tìm được bạn bè của mình rồi, như vậy chỉ còn bản thân là cô đơn lẻ loi, bỗng Triệu Ngạn Kiều nhếch môi cười, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng, hôm nay cô sẽ đòi lại tất cả những khuất nhục mà ngày trước nhận được!

“Ai u, lại bị bỏ rơi rồi à? Nếu là tôi a, đã sớm tự tử cho rồi, đâu còn mặt mũi mà dính lấy người ta không buông!” Người dẫn đầu kia che miệng cười duyên, nghe giọng liền biết không có ý tốt, lời nói ra đúng là rất chua ngoa, để lộ ra một cổ ghen tuông nồng đậm.

Triệu Ngạn Kiều liếc mắt một cái, lập tức nhận ra đây là thiên kim tiểu thư của Tề gia Tề Minh Nguyệt trước đây dùng cái chết uy hiếp để được gả cho Tần Dịch Hoan, giày vò nhiều năm kết quả vẫn không được vào cửa lớn của Tần gia, đương nhiên hận Triệu Ngạn Kiều thấu xương, mỗi lần gặp mặt phải mĩa mai chế giễu một phen.

Tề Minh Nguyệt trong đám bạn bè nổi danh có diện mạo xinh đẹp thanh cao, lại có gia thế, vậy nên người theo đuổi, người ủng hộ rất nhiều, không giống Triệu Ngạn Kiều trước đây, âm trầm và yếu đuối, đi tới đâu cũng không được yêu thích.

“Đúng vậy!” Một người khác hòa theo nói: “Nghe nói còn mang thai, không biết trong bụng rốt cuộc là con hoang của người nào!”

“Tiện nhân, tốt nhất đừng nên lộ mặt, trước khi có chuyện xảy ra thì trốn về nhà sớm đi!”

Những người này bình thường đều làm ra vẻ danh môn thực nữ, đến chỗ không có người nào thì bộ mặt xấu xí liền lộ rõ, trong mắt Triệu Ngạn Kiều chứa châm chọc, ôm ngực nhìn các cô, một lời cũng không nói.

“Làm sao? Ánh mắt đó của cô là có ý gì?” Tề Minh Nguyệt vọt tới trước mặt Triệu Ngạn Kiều, chia tay về phía cô hung ác nói: “Cô cho rằng gã được cho Tần Dịch Hoan là thắng lợi rồi sao? Tôi nói cho cô biết Triệu Ngạn Kiều, nếu như cô biết điều thì nhanh chóng ly hôn, bằng không tôi sẽ cho cô biết chết là như thế nào!”

“Chết?” Triệu Ngạn Kiều vung tay ra tát một cái, trong mắt lại là ý cười nhẹ nhàng: “Tôi còn muốn sống lâu trăm tuổi đây! Còn chưa biết ai chết trước!”

“Cô...” Tề Minh Nguyệt không nghĩ đến Triệu Ngạn Kiều luôn luôn yếu đuối lại có thể phản bác lại, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không có từ ngữ để đáp lại, kim nén đến mặt đỏ bừng cũng không thốt ra được một chữ. Trái lại là người phụ nữ vừa rồi hòa theo ở một bên mở miệng: “Sống lâu trăm tuổi? Với loại người tai họa như cô cũng xứng sao? Chẳng lẽ cô muốn làm chậm trễ cả đời của Dịch Hoan?”

“Tai họa là do ông trời thôi!” Triệu Ngạn Kiều buông tay, cười như không liếc mắt nhìn người phụ nữ kia: “Dịch Hoan a, gọi thật là thân mật, xem ra chồng của tôi ở chỗ này có không ít người thăm mền đâu, cô nói có phải hay không, Tề tiểu thư?”

“Không phải, không phải, Minh Nguyệt đừng hiểu lầm, tôi... Tôi không có, thật không có...” Không đợi Tề Minh Nguyệt mở miệng, người phụ nữ kia đã vội vàng giải thích, kết quả càng nói càng lấp, mặt cũng ngày càng đỏ, vừa nhìn đã biết có chuyện gì xảy ra. Sắc mặt Tề Minh Nguyệt vốn đã không tốt bấy giờ lại càng thêm âm trầm, cô hung hăng trừng mắt nhìn người phụ nữ kia một cái, chuyển hướng về phía Triệu Ngạn Kiều: “Đã lâu không gặp, không nghĩ tới cô thay đổi nhiều như vậy, chẳng những miệng mồm lạnh lợi, tâm tư cũng nhiều, đây coi như đã thông suốt rồi?”

“Không dám nhận, không dám nhận.” Triệu Ngạn Kiều cười tủm tỉm lắc đầu, nhìn thoáng về phía của Tần Dịch Hoan, hai má ửng hồng: “A Hoan nói tính cách tôi yếu đuối, luôn bị người ức hiếp, đặc biệt tự mình dạy tôi rất lâu đây!” Cô sờ sờ bụng, khóe miệng chứa một chút ý cười, giọng điệu giống như nhõng nhẽo lại có chút cáu giận: “Cô cũng biết bây giờ tôi là phụ nữ có thai, rất dễ dàng mệt mỏi, a, thật xin lỗi, Tề tiểu thư còn chưa lập gia đình, tự nhiên chưa biết cảm giác mang thai, vốn là không muốn học, nhưng A Hoan không cho phép, nói...”

“Đủ!” Tề Minh Nguyệt cắt ngang lời nói của Triệu Ngạn Kiều, sắc mặt tái mét, trong đôi mắt cũng nổi lên ngọn lửa, Triệu Ngạn Kiều nhìn cô ta nắm chặt quả đấm, lại nhớ tới lúc vừa vào cửa thấy cô ta mới làm móng tay, trong lòng không khỏi lạnh run một cái, người phụ nữ này thật độc ác với bản thân, chẳng lẽ cô ta không biết đau?

“Triệu Ngạn Kiều, cô được lắm! Tôi nói cô làm sao dám đứng một mình ở chỗ này, hóa ra là đã có đủ sức lực rồi!” Tề Minh Nguyệt nghiêng răng kèn kẹt, bên trong đôi mắt đẹp đều là oán độc, ngay cả khuôn mặt đẹp dễ cũng vằn vẹo, ở dưới ngọn đèn u ám nhìn vô cùng khủng bố: “Mang thai thì rất giỏi?” Bỗng nhiên cô ta nhõn miệng cười, trong mắt bắn ra tia tàn nhẫn: “Giữ được hay không còn chưa biết được!”

Đứa bé, là nơi không thể chạm đến nhất trong lòng Triệu Ngạn Kiều, đừng nói chỉ một Tề Minh Nguyệt nhỏ bé, ngay cả Tần Dịch Hoan chạm vào đứa bé này một chút, Triệu Ngạn Kiều cũng sẽ cùng anh liều mạng, Tề Minh Nguyệt nói ra những lời này đã triệt để đốt lửa giận trong lòng Triệu Ngạn Kiều, lúc này cô không thèm giả bộ nữa, liền bước thẳng đến vùng một cái tát thật mạnh, đánh cho đầu của Tề Minh Nguyệt cũng bị lệch qua một bên.

“Quản miệng của cô cho tốt, tốt nhất nên bỏ suy nghĩ đó đi! Ngày trước không chấp nhận với cô, đó là vì tôi xem thường, đừng tưởng rằng tôi sợ cô! Tề Minh Nguyệt, tôi cảnh cáo cô một lần cuối cùng, cô nếu thông minh, từ hôm nay trở đi hãy hành thật một chút cho tôi, nếu vẫn nói lời không minh mẫn...” Triệu Ngạn Kiều dừng một chút, nhìn Tề Minh Nguyệt vẫn chưa kịp phản ứng, trong mắt không che dấu tàn nhẫn chút nào, cực kỳ giống sói mẹ che chở cho con: “Vậy tôi sẽ khiến cho cô biết cái gì là trắng đen chết sống!” (chỗ này mình k hiểu lắm =.=)

Triệu Ngạn Kiều cũng không phải là người có thể nén giận, một khi đã tiến lên thì tuyệt đối sẽ không lùi bước! Nếu như không chọc đến cô, thì có làm gì cũng được, nhưng nếu dùng cái cô quan tâm để uy hiếp cô, vậy thì chỉ có chịu không nổi! Mặc dù cô không có tiền, càng không có bao nhiêu quyền thế, nhưng trong người cô lại có một phần liều mạng, khiến không ít người phải sợ.

Đương nhiên, Triệu Ngạn Kiều tuyệt đối không ngu xuẩn, cô sẽ không vì nhất thời nóng giận mà bất chấp xông lên phía trước, lúc đánh Tề Minh Nguyệt cô đã nhìn thấy Tần Dịch Hoan đang đi về phía bên này. Tuy rằng Tần Dịch Hoan không có bao nhiêu tình cảm đối với cô, nhưng cho dù như thế nào cô cũng được coi là người của Tần gia, ở nơi này bị người không kiêng nể gì ức hiếp, không thấy được thì coi như xong, thế nhưng nếu đã nghe được những lời nói này, với cách làm người của Tần Dịch Hoan tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đứa bé trong bụng của cô là bảo bối, là miếng thịt ở đầu quả tim của cô, cô tuyệt đối sẽ không để Bảo Bảo gặp nguy hiểm, một chút cũng không được!

Cô bị đánh? Cô vậy mà lại bị một người phụ nữ ti tiện yếu đuối đánh! Tề Minh Nguyệt không dám tin om má đau rát, cũng mất hết từ ngữ để nói, mãi đến khi bên tai truyền đến một tiếng thét chói tai: “Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, cô không sao chứ? Con tiện nhân kia vậy mà dám động thủ đánh người!”

“Triệu Ngạn Kiều, đầu óc của cô bị hỏng rồi hả? Vậy mà lại dám đánh người!”

Một đám phụ nữ chỉ vào Triệu Ngạn Kiều phẫn nộ mắng nhiếc, nhưng không có ai dám tiến lên động thủ với Triệu Ngạn Kiều. Không phải là sợ quên phản ứng, mà căn bản là không dám! Tuy rằng Triệu Ngạn Kiều không có địa vị gì trong lòng Tần Dịch Hoan, nhưng cô cũng là vợ trên danh nghĩa của Tần Dịch Hoan, hưởng hờ còn có một Tần phu nhân ở phía sau làm chỗ dựa. Đừng nhìn bọn họ thường đi theo Tề Minh Nguyệt cáo mượn oai hùm (dựa vào thế người khác), đối với Triệu Ngạn Kiều nói mắng liên mắng, nhưng nếu thật sự để các cô đi đối phó với Triệu Ngạn Kiều, không ai dám cả!

“Triệu Ngạn Kiều! Tôi giết cô! Cô vậy mà đánh tôi! Vậy mà cũng dám đánh tôi!” Tề Minh Nguyệt đỏ mắt giương nanh múa vuốt đánh về phía Triệu Ngạn Kiều, khuôn mặt sưng đỏ vằn vện kỳ dị, trắng bệch ở dưới ánh đèn nhìn vô cùng dữ tợn, ánh mắt kia khắc nghiệt dọa người, giống như phải ăn tươi nuốt sống, uống máu ăn thịt của Triệu Ngạn Kiều.

“Tề tiểu thư, cô muốn làm gì?” Giọng nói lạnh lùng của Tần Dịch Hoan truyền vào lỗ tai, Tề Minh Nguyệt sững sốt, lập tức thu lại toàn bộ việc làm thiếu lễ độ, ngẩng đầu nhìn Tần Dịch Hoan, nước mắt liền chảy ra, thoát nhìn cực kỳ ảm ức: “Dịch Hoan... Đây, người phụ nữ ti tiện này vậy mà đánh người! Cô ta đánh tôi!”

Đê tiện? Con mắt hẹp dài của Tần Dịch Hoan hơi híp lại, nhìn Triệu Ngạn Kiều bình tĩnh đứng một bên giống như không dính khói lửa nhân gian, lại nhìn khuôn mặt sưng đỏ, đầu tóc lộn xộn của Tề Minh Nguyệt, lần đầu tiên cảm thấy mình kết hôn với Triệu Ngạn Kiều là một quyết định vô cùng chính xác: “Tề tiểu thư xin chú ý lời nói, tiểu Kiều là vợ của tôi.”

Khóe môi Triệu Ngạn Kiều hơi nhếch lên, nhìn sang Tề Minh Nguyệt đang há to mồm kinh hãi, hướng về phía Tần Dịch Hoan ngoắc ngón tay, mắt to cười cong cong, lông mi nhẹ nhàng rung lên, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần kia lại hiện ra một chút quyền rũ: “A Hoan, lại đây!”

Tần Dịch Hoan cảm thấy ánh mắt của mình không đủ dùng, anh cố hết sức mở to hai mắt, trong con ngươi làm sao cũng không đủ để chứa hết vẻ đẹp của cô, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng kia trong nháy mắt đã ngập tràn trong đầu của anh, gạt bỏ tất cả mọi thứ, chiếm lấy toàn bộ không gian suy nghĩ của anh... Anh ngẩn ra nhìn cô, ngay cả đã đi đến bên người cô lúc nào cũng không biết, mãi đến khi giọng nói của cô vang lên bên tai: “Tần Dịch Hoan, nói, anh là chồng của ai?”

Tần Dịch Hoan sững sốt, chậm rãi nhếch môi nở một nụ cười, khuôn mặt xinh đẹp bày ra hoàn toàn, da mặt nhẵn nhụi, con ngươi hẹp dài hơi nâng lên, đáy mắt mang ánh sáng lấp lánh, nhưng lại mang theo một chút quyền rũ, giống như sen hồng nở rộ trong ao, xinh đẹp như lửa, chỉ một cái liếc mắt có thể thiêu đốt cả người.

“Tất nhiên là chồng của tiểu Kiều.” Anh từ từ nắm lấy tay cô đặt ở bên môi rồi hôn, gương mặt nhìn cô thật sâu, giống như cô là bảo bối duy nhất của cuộc đời anh: “Tôi chỉ là chồng của mình tiểu Kiều.”

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tuy bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự đoán, như vậy đối với cô là tốt nhất. Triệu Ngạn Kiều cong khoe môi lên nhàn nhạt cười, đặt trán lên vai Tần Dịch Hoan: “Ông xã, em mệt rồi, chúng ta về nhà thôi!”

Ông xã, hai chữ vô cùng đơn giản, lại đẩy lên một cơn sóng lớn trong lòng Tần Dịch Hoan, giọng nói của cô không lạnh nhạt giống như bình thường, mềm mại ướt át, giống như móng vuốt của con mèo nhỏ cào nhẹ qua tim anh, tựa như bình thường luôn làm nũng để lấy lòng anh.

Tần Dịch Hoan khẽ liếc qua Triệu Ngạn Kiều, cô đang cúi đầu, để lộ phía sau gáy trắng nõn thon dài, lễ phục trễ ngực để lộ ra toàn bộ bả vai trơn tuột, da thịt trắng muốt giống như giọt sương trên ngọn cỏ non vào sáng sớm, vừa tươi mát vừa tốt đẹp.

Ánh mắt Tần Dịch Hoan tối sầm lại, đưa tay ôm lấy bờ vai nhỏ bé của cô, bàn tay đặt trên bờ vai lộ ra, cúi đầu: “Được, tiểu Kiều nói thế nào thì làm thế đó.” Trong giọng nói kia chưa ba phần cưng chiều bảy phần dung túng, Tề Minh Nguyệt nghe xong mặt đều biến đen, cũng không dám làm thêm động tác gì, vừa mới nhận được ánh mắt cảnh cáo của Tần Dịch Hoan, vậy nên dù cho lúc này có oán hận hơn nữa cô cũng nhịn được.

Cô muốn người đàn ông này, từ lần đầu tiên nhìn thấy đã bắt đầu muốn, chờ nhiều năm như vậy, trong lúc này cũng không cần vội. Trong lòng Tề Minh Nguyệt âm thầm nhắc nhở bản thân, cắn chặt hàm răng ép buộc chính mình không nói ra lời độc ác.

“Không cần nói với mẹ một tiếng sao?” Thanh âm của Triệu Ngạn Kiều nhỏ nhỏ, trên khuôn mặt mềm mại có thể bắt ra nước còn mang chút e thẹn, Tần Dịch Hoan nhìn mà miệng đắng lưỡi khô, làm gì còn nhớ được chuyện khác? Liền ôm cô bước đi, lời nói trong miệng không có chút nào liên quan: “Thân thể của tiểu Kiều là quan trọng nhất, bây giờ chúng ta trở về nhà.”

Thật sự là một diễn viên tốt! Triệu Ngạn Kiều vẫn chưa ý thức được nguy hiểm, than ở ở trong lòng một tiếng, ngoan ngoãn đi theo Tần Dịch Hoan. Dọc theo đường đi, Tần Dịch Hoan không ngừng tăng tốc độ xe lên, tưởng như là đang đua xe ở trên đường lớn! Dù cho Triệu Ngạn Kiều có tâm lý vững vàng cũng không chịu nổi, cô nắm chặt giấy an toàn trước ngực, quay đầu nói với Tần Dịch Hoan: “Anh đi chậm một chút, quá, quá nhanh rồi.”

Trong đầu Tần Dịch Hoan đang nghĩ đến chuyện không đứng đắn, nghe cái gì cũng đều mơ mộng một phen, mà những lời này của Triệu Ngạn Kiều rõ ràng khiến cho anh mơ mộng vô ích.

Lúc dừng đèn đỏ anh nghiêng đầu qua nhìn cô, cô đã khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt như bình thường, lúc cô cúi đầu trong nháy mắt hầu như phong tình trên người cô dần mất hẳn, chỉ là cặp mắt to đen láy kia giữa hoàn cảnh lơ mơ này lại lóe lên vài tia ướt át, khi không lại để lộ ra một tia yếu đuối.

“Tiểu Kiều...” Tần Dịch Hoan bất giác gọi tên của cô, nhìn bộ dáng nghiêng đầu nghi hoặc của cô, bỗng rất muốn đưa tay sờ lên khuôn mặt mềm mại một chút, chỉ tiếc anh chưa kịp đưa tay ra, thì phía sau truyền đến tiếng còi chói tai.

Đèn xanh đáng ghét! Tần Dịch Hoan tức giận chạy nhanh đến lầu dưới nhà anh, giống như giận dữ

ngồi cả buổi ở ghế lái cũng không đứng lên. Không hiểu ra sao cả, Triệu Ngạn Kiều tháo dây an toàn trên người ra, cũng không hỏi đến anh, liền mở cửa đi xuống xe, đang lúc chuẩn bị xoay người rời đi thì bị Tần Dịch Hoan gọi lại.

“Triệu Ngạn Kiều, cô lợi dụng xong rồi liền một cước đá văng sao?”

Âm dương quái khí vậy, đang nổi điên cái gì? Triệu Ngạn Kiều vốn không muốn để ý đến anh, nhưng lại nghĩ tới cô “Mới đến”, rất nhiều chuyện đều phải dựa vào anh, đành phải chịu đựng không kiên nhẫn trong lòng vòng qua mở cửa xe cho anh, giọng nói một mực cung kính, không tìm ra chút khuyết điểm nào: “Tần thiếu gia, mời.”

Tần Dịch Hoan càng buồn bực, Tần thiếu gia! Tần thiếu gia! Người phụ nữ này vừa rồi còn nũng nịu gọi anh là ông xã đấy! Anh tức giận gạt tóc, xuống xe, đóng cửa xe bịch một cái liền đi thẳng lên nhà, cũng không thèm nhìn Triệu Ngạn Kiều một cái. Triệu Ngạn Kiều cũng không để ý đến anh, chỉ ôm bụng cẩn thận đi lên lầu, suy nghĩ trong đầu đều là tối nay ăn cái gì, không nghĩ đến Tần Dịch Hoan chút nào.

Anh vậy mà lại có phản ứng? Vậy mà lại muốn hung hăng đè người phụ nữ này ở phía dưới mà thương yêu! Tần Dịch Hoan nằm ngửa ở trên giường, một tay che kín mắt, phiền não trong lòng giống như hơi nước bốc lên. Rõ ràng anh chán ghét người phụ nữ này chán ghét kinh khủng, vì sao hôm nay lại xuất hiện xúc động như vậy đối với cô?

Ở buổi tiệc liền gấp gấp quay về, không muốn để cho bất kỳ ai chiếm được tiện nghi của cô. Muốn giữ cô ở nhà hung hăng hôn... Nếu không phải do đèn xanh và một câu Tần thiếu gia kia của cô, còn không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì nữa, Tần Dịch Hoan nhú chặt lông mày, chỉ mấy ngày nữa mà thôi, anh cũng dần nắm được mọi chuyện trong tay rồi. Anh hung hăng nện một cái lên giường mềm mại, lật người chôn mặt trong gối đầu.

Có lẽ là do không khí quá tốt, không cần chú ý không cần chú ý,...

Bên này Tần Dịch Hoan đang tự mình rối rắm, thì tâm tình của Triệu Ngạn Kiều lại không tệ đã bắt tay vào làm xong cơm tối. Mặc dù cuộc sống bây giờ còn chưa ổn định lại, nhưng ánh sáng đã ở trước mặt rồi, không lâu nữa cô đã có thể đi tìm Chu Tiểu Mạch, có lẽ còn có thể... Gặp được người kia.

Lúc Dịch Hoan tới, Triệu Ngạn Kiều đã ăn cơm tối không sai biệt lắm, mặc dù lúc trở về Tần Dịch Hoan thể hiện ra như vậy, nhưng vẫn tối dùng cơm, tuy rằng sắc mặt không được tốt lắm.

Triệu Ngạn Kiều liếc anh một cái không nói gì, trong lòng lại rất khinh bỉ, cơm tối có hoa Tây lan cô thích nhất, xào vừa chín tới, còn màu xanh tươi, khiến người xem rất muốn ăn, Triệu Ngạn Kiều với đĩa qua, còn chưa ăn được hoa Tây lan trong miệng đã cảm thấy bên trong bụng khẽ động, cô làm rơi đĩa bộp một tiếng lên trên bàn, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mới vừa rồi Bảo Bảo... Động? Triệu Ngạn Kiều không dám tin thân thể cứng ngắc, động cũng không dám động một cái, chỉ sợ bỏ lỡ một chút động tĩnh của đứa bé. Lòng cô mãnh liệt nhảy bang bang, giống như muốn đục tới lồng ngực, khẩn trương, hưng phấn, mong đợi... Dù loại tình cảm đồng thời tràn vào tim. Đôi mắt Triệu Ngạn Kiều chợt ướt, cô chưa bao giờ cảm động giống như lúc này, giờ khắc này cô mới cảm nhận được đứa bé là cốt nhục được tách ra từ cô. Lúc trước, cẩn thận bảo vệ đứa bé này, chỉ vì chủ trước rất quan tâm đứa bé, cô chiếm thân thể của cô ấy, tự nhiên sẽ làm gì đó cho cô ấy, nhưng vào giờ phút này trách nhiệm với chủ trước cũng bỏ đi! Đây là bảo bối của cô! Là thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của cô!

“Cô làm sao vậy?” Dáng vẻ ngơ ngác của cô cuối cùng cũng đưa tới sự chú ý của Tần Dịch Hoan.

“Động, động!” Triệu Ngạn Kiều kích động nhìn Tần Dịch Hoan, nói năng không có đầu đuôi: “Thật sự động!”

Tần Dịch Hoan vẫn chưa kịp phản ứng: “Cái gì động?”

“Bảo Bảo, Bảo Bảo động!” Triệu Ngạn Kiều cách bàn nắm lấy tay Tần Dịch Hoan, khuôn mặt hưng phấn đến đỏ: “Anh sờ sờ! Anh sờ đi! Động... Động...”

Thật ra thì Tần Dịch Hoan không có tình cảm gì với đứa bé này, chung quy đứa bé này khiến cho anh nhớ tới đêm đó bị tính kế và bị tù túng cuộc sống, trước đây anh luôn cố ý xem nhẹ đứa bé này, mặc kệ không hỏi, xa lạ giống như khách qua đường. Hiện tại ý thức của anh cũng nghĩ kháng cự lại đứa bé không mời mà tới này, nhưng khi nhìn thấy Triệu Ngạn Kiều nước mắt lưng tròng, câu nói “Chuyện này liên quan gì đến tôi” tới khóe miệng cuối cùng cũng không có nói ra.

Anh đi vòng qua bên người Triệu Ngạn Kiều, từ từ ngồi xuống, tay đặt lên chỗ bụng nhô lên của cô: “Nơi này sao?”

Triệu Ngạn Kiều bỗng ghen lời, chuyện này tới đột ngột, cô quá kích động, nhất thời quên mất Bảo Bảo động ở chỗ nào! “Tôi... Tôi quên, làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ? Tôi...”

“Tốt lắm, không cần gấp gáp, chúng ta đợi một chút.” Anh vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của cô, giọng nói đầy dịu dàng, chỉ tiếc chính anh cũng không chú ý tới, Triệu Ngạn Kiều kinh hi đan xen lại càng không chú ý tới.

Không biết có phải hay không không muốn mẹ gấp gáp, đứa bé trong bụng rất nhanh liền có động tĩnh, lần này so với lần trước đập mạnh hơn, giống như đang thể hiện sức lực của mình với người ở phía ngoài. Đôi mắt chứa nước của Triệu Ngạn Kiều cuối cùng cũng rơi xuống, hạnh phúc này giống như gió biển thổi nâng buồm, trái tim cô trương lên một chút, cô chưa từng cảm tạ trời cao như vậy, vào lúc này lại thiếu chút nữa chấp tay trước ngực thành tâm tín ngưỡng.

Dưới lòng bàn tay chợt động cũng làm trái tim Tần Dịch Hoan run lên, đây là con của anh, đứa bé sẽ gọi anh là cha... Anh nhẹ nhàng vuốt ve bụng, trong lòng xuất hiện một cỗ tình cảm phức tạp. Đây là huyết mạch của anh, là lẽ vật tốt nhất đời này anh nhận được, vì sao anh phải cự tuyệt? Cứ như vậy nhìn một đứa bé từ từ lớn lên là chuyện tốt đẹp cỡ nào? Vì sao phải coi nó thành sỉ nhục và gánh nặng?

Anh ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng hai mắt nhắm lệ của cô, từ từ nhếch môi cười, nụ cười vui vẻ tràn đầy trong cặp mắt hẹp dài, khiến cho không khí xung quanh cũng khoan khoái theo.

“Triệu Ngạn Kiều.” Anh đứng dậy một chút mới nói tiếp: “Cô khóc lên thật xấu xí.”

“Anh không biết... Anh cũng không biết...” Triệu Ngạn Kiều cúi đầu lầm bầm, giống như đang nói chuyện với anh, lại giống như đang lầm bầm lầu bầu.

“Chúng ta cùng nhau nuôi nó lớn có được không?” Tần Dịch Hoan chợt đứng lên, một tay nâng cằm của cô, một tay lau nước mắt cho cô, động tác rất vụng về, trong mắt lại dịu dàng, không biết là đối với Triệu Ngạn Kiều hay là đối với đứa bé chưa ra đời.

Triệu Ngạn Kiều ngẩn người, lau mắt đang còn ẩm ướt, hơi hất cằm lên nhìn Tần Dịch Hoan, mạnh mẽ và kiêu ngạo giống như trước, dường như yếu đuối ban nãy chưa từng tồn tại: “Dĩ nhiên! Anh là cha của đứa bé! Anh phải chịu trách nhiệm!”

Tần Dịch Hoan dở khóc dở cười nhìn cô, trước đây cô nghĩ hết biện pháp để được anh dịu dàng,

hôm nay anh thay đổi, cô lại không cần nữa.

Có lẽ người a, chính là bị coi thường ở chỗ này, lúc cô liều mạng đánh lấy anh, anh chán ghét, ruồng bỏ. Nhưng đợi đến lúc cô cách xa anh, cách rất xa, anh lại phát hiện cô giống như một nguồn sáng, không ngừng hấp dẫn anh, khiến cho anh loại bỏ hết bóng tối để đến bên cạnh cô.

Có lẽ bây giờ nhớ nhưng còn chưa mãnh liệt như vậy, nhưng mà một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, cuộc đời của anh làm gì có nhiều một năm như thế, cả ngày lẫn đêm muốn cùng nhau trôi qua với cô như vậy, chuyện sau này, ai mà biết được?

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bảo Bảo trong bụng Triệu Ngạn Kiều rất ngoan, chưa bao giờ làm khổ mẹ. Triệu Ngạn Kiều ăn được ngủ được, cho tới bây giờ chưa từng có phản ứng nôn nghén gì, ngoại trừ bụng lớn một chút còn lại không khác gì người bình thường. Nhưng lúc không có người cô thường đặc ý, vuốt bụng khoe mát đuôi mày đều là nụ cười, Bảo Bảo của cô nhất định sẽ là một đứa bé biết quan tâm!

Không biết có phải do mang thai hay không, Triệu Ngạn Kiều cảm thấy tính tình của mình ngày càng khó hiểu. Thình thoảng sẽ bị thương một chút, lúc nghiêm trọng nhất suýt chút nữa đã không khống chế được gọi cho Chu Tiểu Mạch, may mà cuối cùng cũng chịu đựng được. Trời cao đã chặt đứt tất cả quá khứ với cô, ngoại trừ trong đầu có nhiều hơn những ký ức kia, thì không còn bất kỳ vật gì có thể chứng minh cô còn sống trên thế giới này. Cô có cuộc đời mới, thậm chí có chồng, có con.

Thực ra lúc ban đầu rất bất an, thế nhưng dần dần, cô lại phát hiện mình rất thích cuộc sống bây giờ, mỗi sáng mở mắt ra trong lòng cũng tràn đầy mong đợi, so với cuộc sống vô vị trước kia từng chút tươi sáng được đứa bé chưa ra đời kia tưới vào lòng cô. Không còn một mình nữa, không bị quá khứ vướng chân nữa, thật ra thì, cô rất tốt. Ngay cả Tần Dịch Hoan lúc đầu thấy không vừa mắt cũng chung sống ngày càng hòa hợp.

Cả đời cứ đi qua như vậy, mang theo Bảo Bảo của cô, cho bé tất cả yêu thương và chăm sóc. Triệu Ngạn Kiều nhất định cho rằng trong bụng mình là bé gái, thậm chí cô còn suy nghĩ một loạt tên cho Bảo Bảo, không có tên nào không phải tên con gái.

Mỗi tên cô đều quý trọng đánh dấu viết trên giấy, sau đó đặt ở trong ngăn kéo. Chữ viết của Triệu Ngạn Kiều rất đẹp, thanh tú lại mang theo chút mạnh mẽ, mỗi một nét đều lộ ra vẻ phóng khoáng, giống như nước chảy, xinh đẹp khiến cho người ta không ngừng được than thở. Tần Dịch Hoan vừa tắm xong ra ngoài thì nhìn thấy Triệu Ngạn Kiều nằm trên tủ đầu giường không biết viết cái gì, anh lại gần vừa thấy liền ngây người, chữ như vậy làm sao có thể do Triệu Ngạn Kiều viết ra?

Sinh nhật hàng năm của anh, Triệu Ngạn Kiều sẽ tự tay viết lời chúc mừng cho anh, đối với chữ của cô anh cũng hết sức quen thuộc, mà hôm nay, nếu không phải chính mắt nhìn thấy cô viết, ai nói gì anh cũng sẽ không tin được chữ viết của cô lại xinh đẹp như vậy. Chẳng lẽ nhân cách phân liệt thật sự sẽ khiến một người tách ra thành hai người có bộ mặt khác nhau? Nhưng mà nếu là như vậy, trước đó Triệu Ngạn Kiều này chưa từng xuất hiện qua, làm sao có thể luyện ra chữ viết như vậy chứ?

Lời của Mạnh Đình lại vang lên bên tai: Cậu có thể coi người bị nhân cách phân liệt thành hai người khác nhau!

Chính là như thế này phải không? Con người của Tần Dịch Hoan rồi rầm, chậm rãi bước qua cúi xuống: “Đang viết cái gì?”

“Tên con gái!” Triệu Ngạn Kiều không ngần đầu lên trả lời một câu, lại bắt đầu cắn bút suy nghĩ, thật là nhiều tên dễ nghe a, rốt cuộc chọn cái nào mới tốt?

“Con gái? Làm sao cô biết là con gái?” Tần Dịch Hoan cảm thấy buồn cười, ngồi ở bên người Triệu Ngạn Kiều nhìn mái tóc đen nhánh của cô mềm mại khoác trên vai từ từ nhập thần.

“Tất nhiên là con gái!” Triệu Ngạn Kiều ném bút trơn to hai mắt nhìn anh, con ngươi đen bóng chiếu ra Tần Dịch Hoan nhỏ bé: “Anh gặp qua con trai ngoan như vậy sao? Nhất định là con gái!”

“A...” Tần Dịch Hoan cười khề, Triệu Ngạn Kiều đơn giản như vậy giống như con mèo nhỏ xù lông, làm cho người ta không nhìn được muốn vuốt ve, rốt cuộc anh cũng không khống chế được đưa tay ra sờ sờ đầu của cô, nhìn ánh mắt không tốt của cô không chút nào áy náy xoa nhẹ hai cái mới thu tay về: “Cô thích con gái?”

“Tất nhiên!” Triệu Ngạn Kiều cũng quên tức giận, vui rạo rực nói: “Con gái là Áo Bông nhỏ của mẹ, tôi tất nhiên thích rồi!”

“Nếu là con trai thì sao?”

“Nhất định là con gái!” Triệu Ngạn Kiều hết sức khẳng định, cầm lên tờ giấy tràn ngập tên nghiêm chỉnh liếc mắt nhìn, cẩn thận bỏ vào trong ngăn kéo, phảng phất lắm bả giống như vẫn muốn khẳng định: “Nhất định là con gái!”

“Ừ, là con gái, có điều đáng đáp phải giống tôi, nếu như giống cô...” Mắt Tần Dịch Hoan chưa thâm ý quan sát từ trên xuống dưới Triệu Ngạn Kiều, không nói ra câu tiếp theo, cũng đã làm người ta quá rõ ràng, anh đây là đang đổi biện pháp để nói đáng đáp Triệu Ngạn Kiều không đẹp mắt bằng anh!

Triệu Ngạn Kiều hừ lạnh một tiếng, dựa vào đầu giường, nhìn Tần Dịch Hoan khinh thường: “Đồ cuồng tự luyện! Lần đầu tiên thấy anh tôi đã nhìn thấu bản chất của anh rồi!”

“Nga, nhạy cảm như vậy sao?” Tần Dịch Hoan vuốt vuốt mái tóc, cũng không phản bác cô, mà lại nói theo lời của cô.

“Dĩ nhiên! Nhiều năm kinh doanh... Khụ khụ, ngủ đi! Buồn ngủ quá!” Triệu Ngạn Kiều buột miệng lời, vội vàng đổi chủ đề, bộp một tiếng liền tắt đèn. Trong bóng tối hoàn toàn yên tĩnh, Tần Dịch Hoan không nói gì, thậm chí ngay cả hô hấp dường như cũng biến mất, nhịp tim của Triệu Ngạn Kiều dần dần tăng nhanh, tay nắm chặt ra giường, lần đầu tiên mong đợi Tần Dịch Hoan nói gì đó.

“Này, Tần Dịch Hoan!” Triệu Ngạn Kiều đẩy Tần Dịch Hoan bên cạnh một cái: “Anh... Anh ngồi ở chỗ này làm gì, đi ngủ nhanh lên đi!”

“Trước kia cô chưa bao giờ gọi đầy đủ tên của tôi.” Thanh âm sâu kín của Tần Dịch Hoan vang lên bên tai cô, Triệu Ngạn Kiều nuốt nước miếng, cổ tự trấn định: “Đó là trước kia! Không phải trước kia tôi vẫn quán lấy anh sao? Thế nhưng bây giờ tôi không thích anh! Vậy nên, những chuyện trước đó anh cũng quên đi!”

“Nếu như tôi nhớ không nhầm...” Tần Dịch Hoan bắt lấy bả vai cô, môi mòng gần như dán lên lỗ tai cô, hơi thở nóng rực phun ở bên tai cô: “Ngày đó cô từng nói chưa từng thích tôi...”

Triệu Ngạn Kiều đẩy anh ra, mặc dù biết anh không nhìn thấy vẫn quay đầu đi chỗ khác, “Tôi... Cái gì vậy, anh có thể đừng tự luyện vậy được không, chẳng lẽ muốn tôi mỗi ngày đều bày tỏ với anh mới cam tâm sao? Tôi, tôi muốn ngủ, anh đừng có quấy rầy tôi!” Vừa nói liền chui vào trong chăn, nói gì cũng không ra ngoài.

Tần Dịch Hoan ngồi ở trong bóng tối thật lâu, cuối cùng khề nằm một tiếng rồi cũng nằm xuống ngủ. Có một số chuyện, không nói đến không có nghĩa là không hiểu, mặc dù đã từng có rất nhiều sai lầm, nhưng lại thông hiểu đạo lý như vậy trong nháy mắt. Có lẽ... thật là hai người! Tần Dịch Hoan nghiêng người nhìn bên cạnh đã co lại thành một đoàn, cười nhắm mắt lại.

Triệu Ngan Kiều rất sợ hãi, mấy ngày nay chung sống hòa bình đã khiến cho cô quên mất tính tình của người đàn ông bên cạnh này, kết quả lại ăn thua thiệt lớn như vậy. Đến tận cùng anh có nhận ra được cái gì không? Triệu Ngan Kiều nằm ở trên giường không dám cử động, suy nghĩ lại lướt qua thật nhanh.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa, lời nói như nước đổ ra ngoài, dù thế nào cũng thể thu lại, bây giờ chỉ mong anh ta có thể bỏ qua những thứ sơ hở này. Triệu Ngan Kiều thở dài sờ sờ bụng của mình, nếu có thể rời đi thì thật tốt.

Bỗng bên cạnh đưa qua một cánh tay ôm cả người cô vào trong ngực, thân thể Triệu Ngan Kiều cứng ngắc hướng về phía anh nhỏ giọng kêu: “Tần Dịch Hoan, anh buông ra!” Lại nhận được tiếng hít thở mềm mại mà đều đặn của người đàn ông, cô giãy dụa mấy cái không có kết quả, chỉ có thể để như vậy nhắm hai mắt lại. Cô vốn nghĩ rằng tối hôm đó cô sẽ không ngủ được, không nghĩ tới lại ngủ ngon hơn so với những buổi tối trước kia.

Nhiệt độ ấm người này từ lúc cô còn là thiếu nữ đã đánh mất, không ngờ sau nhiều năm như vậy người đàn ông này lại có thể khiến cô cảm thấy ấm áp. Sáng sớm ngày thứ hai, Triệu Ngan Kiều không rời giường lúc sáu giờ, mà lại chậm hơn một giờ so với bình thường.

Tần Dịch Hoan cũng không có biểu hiện gì khác thường, vẫn ăn sáng xong chào hỏi với cô liền đi làm, chất vấn cùng với tra hỏi cũng không xảy ra giống như trong tưởng tượng của cô, Triệu Ngan Kiều thở phào nhẹ nhõm, thấp thỏm trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống, liền vào phòng bếp tìm thức ăn ngon.

Gần đây cô đặc biệt thích ăn hải sản, đến chợ nhìn thấy tôm sông chỉ hận không thể vớt lên nuốt vào một con. Triệu Ngan Kiều tự nhiên sẽ không thua thiệt bản thân mình, tối hôm qua mua một con cá hổ chuẩn bị hôm nay sẽ chiên lên ăn, tưởng tượng thịt cá chiên mềm mại vàng giòn liền không nhịn được mà chảy nước miếng.

Cơm trưa hiển nhiên là cơm cùng với cá hổ chiên, kèm với dưa muối mấy ngày trước, Triệu Ngan Kiều một mình ăn vui vẻ, chẳng đến khi bụng no không chịu nổi mới ngừng đĩa. Lúc rửa chén bỗng nhớ tới Tần Dịch Hoan, sáng nay mặc dù người kia không có biểu hiện khác thường gì, thế nhưng không chừng lại đang có âm mưu gì trong lòng.

Triệu Ngan Kiều hơi suy nghĩ một chút, liền có chủ ý. Cô lấy cái chén trong hộp giữ ấm, cẩn thận bỏ phần thức ăn còn lại vào trong, ở phía trên lại bỏ thêm cơm, liền xách tới công ty của Tần Dịch Hoan.

Đối với Triệu Ngan Kiều, lẽ tân ở đại sảnh tự nhiên là biết, vị phu nhân này mỗi lần đều là cười đi vào khóc đi ra ngoài, tâm tình thay đổi rất nhanh, lúc đầu nhân viên còn bàn tán một chút, đến cuối cùng mọi người đều làm như không thấy được.

Tần Dịch Hoan thế nào cũng không nghĩ tới Triệu Ngan Kiều sẽ đưa cơm đến cho anh, thật ra thì cô tới cũng rất khéo, vốn buổi trưa anh không muốn ăn cơm, đã ăn quen món cô làm, nếu lại để anh ăn những món bán bên ngoài, quả thật là tra tấn vị giác của anh! Triệu Ngan Kiều đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Thế nhưng, Tần Dịch Hoan cầm đôi đũa mà Triệu Ngan Kiều cười híp mắt đưa tới, làm cách nào cũng không thể cho vào miệng, trong món ăn này... Không phải là thả độc vào chứ?!

“Nhanh ăn đi, đây là tôi cố ý làm cho anh.” Cô không nói thì thôi, vừa nói như thế Tần Dịch Hoan càng không dám ăn, dứt khoát buông đũa xuống, híp mắt ngẩng đầu lên nhìn cô không nháy mắt, giống như có thể nhìn được gì từ trên mặt cô. Triệu Ngan Kiều bị anh nhìn như vậy thì đỏ mặt: “Tần Dịch

Hoan, anh, rốt cuộc anh có ăn hay không?”

“Tiểu Kiều ngày càng có phong phạm của hiền thê rồi.” Tần Dịch Hoan cầm đôi đũa lên lần nữa, gấp một miếng cá hỏ bỏ vào trong miệng, nhưng mắt vẫn chú ý phản ứng của cô.

“Cơm cũng không ngăn được miệng của anh!” Triệu Ngạn Kiều trợn mắt nhìn Tần Dịch Hoan một cái, mắt to rõ ràng sáng ngời mà trong suốt, ở trong ngày hè nóng bức này giống như một dòng nước trong vắt chọt rót vào lòng của Tần Dịch Hoan.

Ngực rung động một hồi, ngay cả anh cũng nghĩ tới đã buột miệng nói: “Triệu Ngạn Kiều, chúng ta cứ như thế này thật tốt!”

Triệu Ngạn Kiều giật mình một cái mới phản ứng được, đây là đang nghi ngờ cô sao? Thật tốt? “Có thể ly hôn tôi đã sớm ly hôn!” Cô thu lại nụ cười, thanh âm lạnh nhạt, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như một con chim nhỏ hướng về phía bầu trời tự do, chỉ cần có cơ hội sẽ thoát ra khỏi lồng.

Mặt Tần dịch Hoan thoáng chốc âm trầm xuống, ánh mắt chứa chút dịu dàng cũng biến mất không thấy, môi mỏng mạnh mẽ giương thành một đường, ánh mắt sắc bén như dao găm quét qua Triệu Ngạn Kiều, trong giọng nói xen lẫn chút tức giận: “Triệu Ngạn Kiều, cô thử lặp lại lần nữa?”

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Ngạn Kiều: “Tần Dịch Hoan, tôi muốn ly hôn với anh!”

Tần Dịch Hoan: “Tại sao?”

Triệu Ngạn Kiều: “Không có tại sao, muốn ly hôn thì ly!”

Tần Dịch Hoan: “Nga, vậy tôi không muốn ly hôn cũng không ly!”

Triệu Ngạn Kiều: ...

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Yên tâm, tôi sẽ không ly hôn, sẽ không để nhà anh bị tai tiếng.” Triệu Ngạn Kiều bình tĩnh chống lại ánh mắt của Tần Dịch Hoan, anh đang loay hoay làm gì đó trên bàn làm việc, không nghĩ tới Tần Dịch Hoan vậy mà lại thích mềm mại.

Sắc mặt Tần Dịch Hoan thay đổi liên tục, cuối cùng hít sâu một hơi, ép xuống lửa giận vẫn không ngừng trào lên: “Cô nhớ là tốt rồi.”

“Ăn nhanh lên một chút.” Triệu Ngạn Kiều giống như không nhìn thấy sắc mặt của Tần Dịch Hoan, đầy hộp giữ ấm về phía trước mặt anh rồi nói. Một lát cô còn muốn đi dạo phố, trong nhà không có đồ dùng cho trẻ con gì cả, cô muốn mua cho Bảo Bảo mấy bộ quần áo, lại mua thêm một cái giường trẻ con nữa.

Nghĩ đến Bảo Bảo trong bụng, lạnh nhạt trên mặt Triệu Ngạn Kiều giảm xuống một chút, khẽ cong hai mắt to, cô nhất định sẽ làm người mẹ tốt! Tần Dịch Hoan nhìn Triệu Ngạn Kiều một chút, lại nhìn hộp giữ ấm trước mặt, thở dài ở trong lòng một tiếng, yên lặng cầm đĩa ăn lên, mặc kệ như thế nào, từ từ sẽ đến!

Triệu Ngạn Kiều đã lâu không được đi dạo phố, trước kia cô không có thời gian để lãng phí, nhưng bây giờ, gánh nặng đè trên người cô cuối cùng cũng được gỡ xuống, cô có thể vui vẻ thoải mái làm chuyện mình muốn làm rồi. Cơ thể mang thai năm tháng nặng nề cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt đẹp của Triệu Ngạn Kiều, một mình cô đi dạo cửa hàng, xem phim, thậm chí còn đi hát, mãi đến lúc trời sẩm tối mới về nhà.

Lúc mua giường trẻ con ở cửa hàng, người bán hàng nói có thể giao hàng tận nhà, thuận tiện đưa những đồ Triệu Ngạn Kiều đã mua đến nhà, nhưng mà người ta lại không phụ trách đưa lên trên nhà. Triệu Ngạn Kiều bất đắc dĩ, chỉ có thể xắn tay áo lên. Vốn là có thang máy, thế nhưng vận may của Triệu Ngạn Kiều không tốt, đúng lúc thang máy phải sửa mấy ngày nay không thể dùng. Chẳng qua nhà bọn họ chỉ ở tầng sáu, nếu không sẽ mệt chết rồi.

Tần Dịch Hoan vừa bước lên lầu liền nghe thấy âm thanh hí hục, lúc đầu anh cũng không để ý tới, thế nhưng vừa bước tới tầng ba, chỗ khúc quanh kia bay ra một vạt áo màu lam khiến cho anh cảm thấy vô cùng quen thuộc, anh nhíu mày suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nhớ tới hôm nay lúc Triệu Ngạn Kiều đưa cơm cho anh hình như mặc váy màu lam. Tần Dịch Hoan vội vàng ba bước gộp lại làm hai đi lên lầu bốn, liếc mắt liền nhìn thấy Triệu Ngạn Kiều đang mệt mỏi xách giường con nít đầu đầy mồ hôi.

Đầu óc ảm một tiếng, Tần Dịch Hoan không chút nghĩ ngợi đã xông lên đoạt lấy giường con nít nói: “Đi theo ở phía sau!” Không biết vì sao trong lòng bỗng thấy khó chịu, những chuyện này đều là của đàn ông, một người phụ nữ như cô ở chỗ này có thể làm cái gì!

Triệu Ngạn Kiều nhẹ nhàng thở ra, ngoan ngoãn lùi về phía sau đi theo Tần Dịch Hoan lên nhà, vừa thở hổn hển vừa dùng tay nhỏ bé quẹt ở bên tai, thật là mệt chết cô, sức khỏe của thân thể này quá kém! Nhớ năm đó cô thuê phòng mua đồ dùng đều tự mình đưa vào, cũng không mệt mỏi thành bộ dạng này a!

Sức khỏe của đàn ông so với phụ nữ đúng là không giống nhau, ít nhất ở trong mắt Triệu Ngạn Kiều là như vậy, Tần Dịch Hoan hoàn toàn không tốn bao nhiêu sức lực đã đưa giường trẻ con về nhà. Triệu Ngạn Kiều sau khi trở về liền chạy thẳng vào phòng bếp, lấy một ly nước uống một hơi mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Để cái ly xuống, cô liền mệt mỏi dựa ở trên ghế sofa, không kịp thở hương về phía Tần Dịch Hoan đang trầm mặt nói: “Chờ, chờ một chút, lát nữa sẽ nấu cơm, bây giờ không thể làm, quá mệt mỏi.”

Tần Dịch Hoan không nói gì, chỉ chậm rãi đi tới ngồi bên cạnh cô, ngửa mặt dựa lưng trên ghế sofa không biết đang suy nghĩ gì. Nhưng mà khắp người tỏa ra ý lạnh nói cho Triệu Ngạn Kiều biết, người trước mắt này chẳng những mất hứng, hơn nữa còn là rất không vui!

“Nếu bây giờ anh đói bụng thì đi ăn ngoài đi.” Triệu Ngạn Kiều nghĩ rằng anh mất hứng là do cô không kịp lập tức nấu cơm cho anh, nhưng mà thật sự tối nay cô không muốn làm gì cả, bây giờ cô chỉ muốn tắm sau đó lên giường ngủ.

“Cô còn biết mệt mỏi?” Bỗng Tần Dịch Hoan mở mắt, quay đầu hung dữ nhìn cô, bộ dáng kia giống như hận không thể xé nát được cô.

Đúng là người có tiền, áo tơi vươn tay cơm tới há miệng. Triệu Ngạn Kiều cười lạnh ở trong lòng một tiếng, chẳng qua chỉ là chậm trễ một bữa cơm mà thôi, đã tỏ thái độ với cô rồi, nhưng cô lại phải ở chung với người đàn ông như vậy cả đời. Mặc dù đã thoát khỏi những ngày tháng vất vả nghèo khổ, nhưng mà, cô liếc nhìn khuôn mặt đang tái mét của Tần Dịch Hoan một cái, chợt nhớ tới cô cũng từng có một căn phòng nhỏ để ở. Ở đó không cần nhìn sắc mặt của người khác, ở đó cô chính là chủ nhà, cô có thể tùy ý làm tất cả mọi chuyện... Quả nhiên, ông trời không tự nhiên mà rơi xuống chiếc bánh như vậy.

Triệu Ngạn Kiều ghét nhất là phải nén giận sống qua ngày, thế nhưng bây giờ cô lại phải khiêm tốn làm người, thu lại tất cả cử ấu của cô (mình không hiểu chỗ này), mài bản thân thật nhẫn nại, sau đó đưa đến trước mặt người ta mặc cho người ta ức hiếp mình. Bỗng nhiên cô cảm thấy rất oan ức, nhưng lại không thể làm gì.

“Bây giờ tôi sẽ làm cho anh.” Triệu Ngạn Kiều nhắm mắt lại, giấu hết tất cả cảm xúc xuống dưới, chống vào ghế sofa đứng lên, bắt đầu đi về phía phòng bếp. Nhưng vừa mới bước ra một bước thì bị Tần Dịch Hoan kéo lại, cô quay đầu lại nhìn anh, trong mắt đầy đặc sự mệt mỏi: “Tần Dịch Hoan, anh còn muốn thế nào?”

Anh không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn cô, trong con ngươi hiện lên rất nhiều cảm xúc, nhưng vẫn nắm tay cô không buông, mãi đến khi cô bắt đầu bực mình mới chậm rãi mở miệng nói: “Triệu Ngạn Kiều, tối nay để tôi nấu cơm.”

Triệu Ngạn Kiều kinh ngạc há to miệng, đầu óc người này hôm nay bị hỏng rồi sao? Tại sao lại nghĩ tới muốn làm cơm? Cho dù là anh ta nấu cơm, có thể ăn được sao? “Quên đi, không cần Đại thiếu gia tự mình động thủ, vẫn nên để tôi làm đi.” Triệu Ngạn Kiều lắc lắc cánh tay, cố gắng thoát khỏi tay của Tần Dịch Hoan, tiếc là không được như mong muốn. Trong lòng Triệu Ngạn Kiều ngày càng mất kiên nhẫn, cô quay đầu vừa định nói chuyện thì bị Tần Dịch Hoan đoạt lời trước.

Anh nói: “Triệu Ngạn Kiều, thỉnh thoảng cô... Cũng nên lệ thuộc vào tôi đi, tôi là người đàn ông của cô, không phải là người ngoài.” Nói xong anh liền buông tay của cô ra, bước nhanh về phía phòng bếp, bước chân có chút lung tung.

Triệu Ngạn Kiều cơ thể cứng nhắc đứng tại chỗ, máu trong người giống như bị đông lại, từ trước đến nay chưa có ai nói như vậy với cô, cho đến bây giờ cũng không có. Kể từ sau khi cha mẹ cô mất, cô vẫn

luôn tự nhủ trong lòng, không được làm nũng không được tùy hứng! Hai người có thể bao dung với cô đã đi rồi, cô không thể có thói quen như trước. Từ trước đến giờ cô luôn mạnh mẽ kiểm chế bản thân, cô cứ như vậy kiểm chế qua hết cuộc đời ngắn ngủi khi còn sống trước kia.

Nhưng mà người đàn ông này, cô coi nhẹ, cô khinh bỉ, người mà cô mới biết một tuần, mới vừa rồi nói cho cô biết thỉnh thoảng cũng nên lệ thuộc vào anh một chút. Trái tim giống như được ngâm trong nước ấm, ấm áp, rất thoải mái, Triệu Ngạn Kiều vuốt mắt một cái, cười không ra tiếng.

Cơm tối cư nhiên không tệ, vài món thức ăn nấu vừa lửa, mùi vị cũng rất tốt. Triệu Ngạn Kiều luôn tự nhận nhìn người rất chính xác, lại không thể không thừa nhận lần này cô thật sự nhìn lầm. Tần Dịch Hoan gấp cho cô một ít thịt bò rồi mới để đĩa xuống, nhìn Triệu Ngạn Kiều đang ăn ngon lành hỏi: “Như thế nào?”

“Ăn rất ngon.” Triệu Ngạn Kiều nói thật, nhưng không có ngần đầu, chỉ lo vui đầu ăn cơm. Vừa mới nghe anh nói những lời đó, cô bỗng không biết phải đối mặt với anh như thế nào, mỗi lần đối diện với đôi mắt hẹp dài kia cô có chút không biết làm sao, không thể thân nhiên và bình tĩnh như trước nữa.

“Lúc đi học Đại học đã luyện tay nghề.” Tần Dịch Hoan cũng không thêm đề ý đến thái độ của cô, tay phải vừa chống cằm vừa nhìn cô nói: “Lúc mới bắt đầu làm rất tệ, sau này mới dần dần thông thạo, tháng đầu tiên qua Mĩ gây mất mười cân.” Giọng nói của anh trầm thấp dễ nghe, lại cố ý chậm lại nhịp nhàng, Triệu Ngạn Kiều nghe đến say mê, không nhịn được mở miệng hỏi: “Nhưng mà không phải nhà anh rất có tiền sao, sao anh phải chịu khổ như vậy?”

Rõ ràng bình thường rất thông minh, đôi khi lại ngốc như thế, người phụ nữ này thật đúng là... “Tôi không có thói quen tiêu tiền như nước, vả lại cũng không quen ăn cơm ở nhà hàng.” Con người màu đen của Tần Dịch Hoan tràn đầy hoài niệm, giống như có cái gì chậm rãi chảy vào, tinh khiết và say mê, tựa như đó không phải là kinh nghiệm khó khăn gian khổ, mà là kỉ niệm tốt đẹp có ý nghĩa cả đời. “Cha tôi mất sớm, chỉ còn lại một mình mẹ chống đỡ công ty, lúc ấy một mình bà vô cùng vất vả, khi đó tôi luôn nghĩ, coi như mình không thể mở rộng sản nghiệp cũng phải bảo vệ tốt những thứ cha tôi để lại.”

Triệu Ngạn Kiều chưa bao giờ biết những chuyện trong quá trình lớn lên của Tần Dịch Hoan, bởi vì trong trí nhớ đều là anh nhìn chói mắt như thế nào, một chút cũng không có những thứ này. Cô vốn nghĩ rằng Tần Dịch Hoan giống như những đứa con nhà giàu kia, từ nhỏ ngâm thìa vàng mà lớn lên, căn bản sẽ không phải chịu khổ, không nghĩ tới anh cố gắng thật ra hoàn toàn không ít hơn so với mình.

“Thật bất ngờ, không nghĩ tới anh...” Triệu Ngạn Kiều vắt hết óc muốn tìm một từ thích hợp, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra được.

“Không nghĩ tới thật ra thì tôi không phải quần áo lượt là?” (ý chỉ con nhà giàu chỉ biết chưng diện thì phải =.=) Tần Dịch Hoan hài hước nhìn Triệu Ngạn Kiều, mặt Triệu Ngạn Kiều đỏ lên, cúi đầu lấp bắp nói: “Tôi, lúc trước tôi không biết mà!”

“Tâm trạng tôi hôm nay rất tốt, cô còn muốn biết chuyện gì đều sẽ nói cho cô hết a.” Tần Dịch Hoan khiêu mi, cặp mắt phượng hẹp dài kia phía dưới ánh đèn càng có vẻ mê hoặc lòng người, Triệu Ngạn Kiều ngẩn ngơ, vừa mới tìm lại được thần trí của mình: “Anh nghĩ gì mà muốn nói cho tôi biết những thứ này?”

“Không có gì.” Tần Dịch Hoan bung ly thủy tinh trong tay lên uống một hớp nước, bỗng nhìn chăm chú vào mắt của Triệu Ngạn Kiều, trong mắt chứa thâm ý: “Chẳng qua là tôi muốn biết quá khứ của người khác, đầu tiên sẽ phải nói ra quá khứ của mình, cô nói có đúng không, Triệu Ngạn Kiều?” Lúc nói đến tên của cô, giọng nói của anh chợt thay đổi rất nhẹ, âm cuối kéo dài, giống như chiếc bàn chải nhỏ nhẹ nhàng

lướt qua tim của Triệu Ngạn Kiều.

Trong chốc lát Triệu Ngạn Kiều cảm thấy lông tơ cả người đều dựng lên, trái tim đập bịch bịch giống như muốn tung ra ngoài, cô ngẩng đầu nhìn Tần Dịch Hoan, ngay cả nói chuyện cũng có chút không lưu loát: “Anh, anh đây là có ý gì?”

Tần Dịch Hoan bình tĩnh nhìn cô hồi lâu, bỗng đứng lên đi tới trước mặt cô ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn cô, khóe môi mang theo ý cười nhợt nhạt, đôi mắt không hề chứa dịu dàng: “Không có gì, tôi chỉ đang nói cho bảo bối của tôi nghe.” Vừa nói anh vừa vươn tay vuốt tóc Triệu Ngạn Kiều, cười híp mắt bắt đầu dọn dẹp bàn.

Triệu Ngạn Kiều tức giận nhìn chằm chằm bóng lưng của Tần Dịch Hoan, mạnh mẽ đè xuống bất an trong lòng mình, sờ sờ bụng, con gái còn chưa ra đời đã muốn nói những chuyện này sao? Bệnh thần kinh!

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Buổi tối hai người vẫn ngủ cùng nhau như trước, vừa bắt đầu Triệu Ngạn Kiều còn cảm thấy có chút không được tự nhiên, nhưng qua hơn một tuần lễ cũng đã thành thói quen. Không biết có phải do cô ảo giác hay không, cô cảm thấy Tần Dịch Hoan lúc ngủ không còn bá đạo như trước nữa, ít nhất mỗi sáng khi thức dậy chân vẫn còn ở trên người cô.

Triệu Ngạn Kiều người này, tâm tư rất ngay thẳng, chẳng qua cũng là vì hoàn cảnh ép buộc. Một cô gái không có cha mẹ bên cạnh ở bên ngoài sinh sống sẽ luôn phòng bị nhiều hơn mấy phần, nếu không bị bán lúc nào cũng không biết, sau khi sống lại, không biết có phải do mang thai hay là bỏ xuống được mọi thứ liên quan đến quá khứ, cô không còn suy nghĩ nặng nề giống như trong quá khứ nữa, vậy nên mặc dù xảy ra chuyện kinh hãi thế tục như vậy, buổi tối cô vẫn có thể ngủ ngon.

Thế nhưng tối hôm đó, Triệu Ngạn Kiều lại không ngủ được, cảm giác mất ngủ rất là khó chịu, hướng chỉ trong lòng cô còn cất giấu những chuyện không thể giải quyết. Cô lại không dám trở mình, chỉ có thể co lại thành một đoàn chống đỡ những suy nghĩ cấp bách trong lòng, nhưng mà cô càng đè nén ngược lại càng không thể kiềm chế được. Đến cuối cùng, Triệu Ngạn Kiều gần như là cắn răng chịu đựng trong thời gian dài.

Thật ra Tần Dịch Hoan không có ngủ sâu, mặc dù vừa rồi anh biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng chỉ có mình anh biết, thật ra tim của anh đã sớm đập loạn nhịp. Anh không biết Triệu Ngạn Kiều hiểu lời nói của anh vừa rồi như thế nào, thật sự anh không có suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là đột nhiên muốn nói thì đã nói ra rồi, bây giờ lại bắt đầu xoắt xoắt với phản ứng của cô.

Lúc Triệu Ngạn Kiều trở mình lần đầu tiên, anh đã phát hiện, nhưng không có quay lại, người nào ngủ cũng không động đây, nhưng khi cô lật trái lật phải nhiều lần, rốt cuộc Tần Dịch Hoan cũng cảm thấy không bình thường, mọi lần Triệu Ngạn Kiều lên giường rất nhanh sau đó liền ngủ say, lần này là thế nào?

“Cô không sao chứ?” Anh cầm tay của cô, nâng nửa người phía trên lên mở đèn ở đầu giường, mặc dù ánh đèn vàng ảm áp không làm cô chói mắt, nhưng vẫn khiến cho Triệu Ngạn Kiều trong khoảng thời gian ngắn không thể thích ứng. Cô giơ cánh tay lên che kín mắt, cũng che luôn vẻ mặt của mình, thanh âm có chút khàn: “Không có gì.” Vừa nói vừa định tắt đèn.

Nhưng Tần Dịch Hoan cũng không chiều theo ý của cô, anh bắt lấy tay cô đang che ở trên mặt, chống lại ánh mắt của cô, lấy âm thanh quyết không thỏa hiệp hỏi lại một lần nữa: “Rốt cuộc là thế nào? Có phải bụng không thoải mái hay không?”

“Đã nói không việc gì, ngủ đi!” Triệu Ngạn Kiều ho khan một tiếng, nghiêng đi thân thể, không muốn đối mặt với Tần Dịch Hoan, trên mặt có chút phát sốt. Muốn cô mở miệng thế nào đây? Quá mất mặt rồi, cô có thể kiên trì, nhất định có thể kiên trì đến ngày mai!

“Triệu Ngạn Kiều!” Tần Dịch Hoan bị cô ngoan cố chọc giận, anh cứng rắn lật lại thân thể của cô, một tay chống đỡ bên người cô một bên nhìn xuống mắt cô: “Nói mau!”

“Cái đó... Thật không có chuyện gì...” Ánh mắt của Triệu Ngạn Kiều có chút mơ hồ, cả tai cũng nhuộm màu hồng nhàn nhạt, Tần Dịch Hoan cách cô rất gần, cho nên thấy rất rõ ràng vẻ mặt của cô thay

đổi, trong lòng có chút kinh ngạc, đây... Là có chuyện gì khó nói sao?

“Tôi... Tôi chỉ là muốn ăn cái gì đó.” Hai tay Triệu Ngạn Kiều nắm chặt ra giường phía dưới, khuôn mặt rũ xuống, một chút cũng không dám nhìn Tần Dịch Hoan, giống như đứa bé làm sai chuyện, trong lòng Tần Dịch Hoan rất vui, anh chưa từng thấy cô có vẻ mặt như vậy đây! “Muốn ăn thì phải đi phòng bếp!” Anh thu hết mọi cử động của cô vào đáy mắt, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh.

“Trong phòng bếp không có ...” Thanh âm của Triệu Ngạn Kiều ngày càng thấp, cái đầu nhỏ cũng rúc vào trong chăn, xem ra cực kỳ bối rối rồi.

Hóa ra là như vậy! Tần Dịch Hoan mỉm cười, hình như đã từng nghe nói phụ nữ mang thai thường đột nhiên thèm ăn gì đó, xem ra là sự thật a! Trong mắt của anh hiện lên một chút vui vẻ, nhìn Triệu Ngạn Kiều giống như hận không thể lập tức tìm cái lỗ chui vào. “Vậy cô muốn ăn cái gì?”

“Đậu hủ thối.” Triệu Ngạn Kiều khẽ cắn môi rồi cuộc nói ra mấy chữ này. Xong rồi xong rồi, người đàn ông này nhất định sẽ cười nhạo cô! Triệu Ngạn Kiều nhắm chặt mắt lại không nhìn Tần Dịch Hoan nữa, gương mặt đỏ lên giống như bị lửa đốt, ở dưới ánh đèn nhẹ nhàng nhìn đặc biệt động lòng người, Tần Dịch Hoan nhìn thấy hận không thể cắn một cái.

Người phụ nữ này đang xấu hổ? Ý cười trong ánh mắt Tần Dịch Hoan ngày càng nhiều, nhưng sợ da mặt cô mỏng nên không cười ra tiếng, chẳng qua trong giọng nói chứa đầy ý cười làm thế nào cũng không che dấu hết, “Vì sao đột nhiên muốn ăn ... Khụ khụ, đậu hủ thối?”

Thật ra Tần Dịch Hoan cũng không phải cố ý cười nhạo cô, chỉ là anh tò mò vì sao nửa đêm cô lại thèm ăn thứ này, nhưng nghe vào tai Triệu Ngạn Kiều chính là anh đang muốn làm cô mất mặt, muốn chê cười cô!

“Ngủ đi! Phiền chết!” Triệu Ngạn Kiều đẩy Tần Dịch Hoan một cái, giả vờ không kiên nhẫn, không nghĩ tới, bộ dáng này của cô giống như chú mèo nhỏ đang nuốt nước miếng nhìn về miếng cá nhưng lại sợ chủ nhân không dám tiến lên, Tần Dịch Hoan nhìn vậy tim cũng mềm nhũn, nhưng vẫn không nhận được cảm thấy thú vị muốn trêu chọc cô: “Nói đi, tiểu Kiều, dù sao cũng không ngủ được rồi. Rốt cuộc vì sao lại muốn ăn đậu hủ thối, hả?”

Khóe mắt Tần Dịch Hoan hơi nhếch lên, con ngươi xinh đẹp dưới ánh đèn lung linh, sóng nước lâng lâng, mang theo một chút quyến rũ, Triệu Ngạn Kiều liên tục trốn tránh, cuối cùng chỉ có thể đầu hàng: “Tôi, hôm nay ở trên đường tôi thấy đậu hủ thối, cho nên, cho nên muốn ăn.”

“Vậy tại sao ở trên đường về không ăn luôn?”

“Lúc đó không muốn ăn mà!”

Rốt cuộc Tần Dịch Hoan không nhận được mà phớt xuy một tiếng bật cười, bây giờ cô đang làm nũng với anh sao? Không nghĩ tới tới nay lại có bất ngờ ngoài ý muốn, Tần Dịch Hoan đứng dậy cầm lấy quần áo bên cạnh mặc vào, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, đợi đến lúc Triệu Ngạn Kiều kịp phản ứng anh đã xuống dưới giường.

“Tần Dịch Hoan, anh làm gì thế?”

“Đi mua đậu hủ thối!” Tần Dịch Hoan cười với cô, lúc cô đang sững sờ liền mở cửa đi ra khỏi phòng ngủ.

Anh đi mua đậu hủ thối! Thật vất vả Triệu Ngạn Kiều mới tiêu hóa xong tin tức này, làm sao có thể?

Đã trễ thế này, anh đi mua đậu hủ thối ở đâu được? Cô cắn cắn môi, nằm cũng không được nữa, liền dứt khoát ngồi dậy, nhớ lại nụ cười sáng khoáy của anh lúc gần đi, nhiệt độ trên mặt vừa mới giảm xuống liền trở lại. Chưa từng có người đối xử tốt với cô như vậy, chỉ vì một câu nói của cô mà không quản thời gian địa điểm thỏa mãn nguyện vọng của cô.

Kể từ khi bị anh trai đuổi ra khỏi nhà, cô đã hiểu ở trên thế giới này, không có một ai đáng để cô tin tưởng, cũng sẽ không có người đối xử tốt với cô nữa, cô chỉ có thể tự cố gắng để bản thân có một chỗ đứng trong xã hội này. Cô không cần đồng tình, không cần ảm áp, không cần tình yêu, cô là Triệu Ngạn Kiều, là Triệu Ngạn Kiều liều mạng vô địch không gì thắng nổi. Cô dùng vẻ ngoài cứng rắn để che giấu, dùng mặt nạ để đối diện với mọi người, không cho bất kì người nào có cơ hội hiểu được nội tâm của cô.

Thời điểm ở một mình, cô cũng từng lên hăm mộ những thứ tình yêu cuồng nhiệt kia, hăm mộ những cô gái có người yêu thương. Nhưng hạnh phúc như vậy chỉ trong chốc lát, những gì quá mãnh liệt thường sẽ không lâu dài. Giống như thành ngữ nói vậy! Nước chảy đá mòn, tình cảm mãnh liệt như vậy làm sao kéo dài cả đời đây! Cho nên cô tình nguyện không muốn ném trái, hạnh phúc bao nhiêu thì sẽ dễ đau khổ bấy nhiêu.

Nhưng mà, Triệu Ngạn Kiều đưa tay trái đặt lên ngực, tại sao tự nhiên tim lại đập nhanh như vậy, tại sao cảm động lại không ngừng kéo đến như thế này? Chẳng qua chỉ có sáu chữ: “Tôi đi mua đậu hủ thối”. Lại khiến cho bức tường trong lòng nàng cả đời dựng lên ầm ầm sụp đổ. Tần Dịch Hoan, trong lòng cô nhẹ nhàng lặp lại ba chữ này, thật lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

Đã gần nửa đêm, phần lớn cửa hàng trên đường đã đóng cửa, may mắn, gần nhà của họ có một cửa hàng tiện lợi kinh doanh hai bốn giờ. Tần Dịch Hoan lục lọi của buổi giữa đông dưa muối tương ớt rất cuộc cũng tìm thấy một chai đậu hủ, thật ra thì anh biết Triệu Ngạn Kiều muốn ăn là đậu hủ thối, nhưng mà hiện tại không có món này, chỉ có thể dùng chai này để thay thế.

Tần Dịch Hoan vội vàng tính tiền rồi chạy về nhà, nhớ tới người phụ nữ ở nhà thêm đậu hủ đến nỗi ngủ không được liền cảm thấy buồn cười.

Thật là tự nhiên lại ngại, muốn ăn cái gì thì cứ nói với anh, anh đi mua là được. Trên mặt Tần Dịch Hoan tràn đầy ý cười mang đậu hủ về nhà, vừa mở cửa, Triệu Ngạn Kiều đang ngồi ngẩn người ở trên giường, nghe tiếng mở cửa mấy giây sau mới kịp phản ứng, chớp chớp mắt to nhìn anh, giống như con mèo nhỏ ngây thơ. Bỗng Tần Dịch Hoan lưu luyến về mặt này của cô! Bước nhanh tới mép giường vuốt tóc của cô: “Đã mua về rồi, bây giờ không có bán đậu hủ thối, chỉ có như vậy, cô chờ, tôi đi hâm nóng cho cô ăn, nếu không sẽ không ngon.”

“Cái đó... Tần Dịch Hoan...” khi anh sắp ra khỏi cửa Triệu Ngạn Kiều liền gọi anh lại.

“Làm sao vậy?”

“Để tự tôi làm, không cần anh, anh ngủ đi.” Cô vừa nói vừa nhảy xuống giường đi tới bên cạnh anh đẩy anh về phía trong phòng ngủ.

Tần Dịch Hoan dờ khóc dờ cười nhìn Triệu Ngạn Kiều, rốt cuộc người phụ nữ này làm sao càng lớn tính khí càng khác biệt như vậy a! Nhìn khuôn mặt quật cường này một chút, anh liền không thể cự tuyệt được: “Được rồi, để cô đi, tôi đưa cô cái chai.”

Đêm đó, Triệu Ngạn Kiều một ngụm com một ngụm đậu hủ ăn thật vui vẻ, Tần Dịch Hoan nhìn mà tròn mắt há mồm, Triệu Ngạn Kiều đang cảm phần chao còn dư lại có chút ngượng ngùng, ấp úng nói: “Cái đó... Cảm, cảm ơn anh... Nắc, rất, ăn thật ngon.”

“Ngày mai lại mua cho cô.” Tần Dịch Hoan vươn tay lấy chao bỏ vào trong bát, kéo Triệu Ngạn Kiều đang ngồi ở trên ghế dậy: “Đi đánh răng, rồi đi ngủ.”

“Được.” Triệu Ngạn Kiều gật đầu một cái, ngoan ngoãn vào phòng tắm. Lúc đánh răng chợt nghĩ, không phải là anh ta ghét bỏ mùi trên người mình đấy chứ? Thảo nào bỗng nhiên chu đáo như vậy! Trong lòng Triệu Ngạn Kiều có chút bi thương, ngay cả đánh răng cũng không còn nhanh nhẹn.

Tần Dịch Hoan nằm ngửa mặt ở trên giường, bỗng nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt, nếu cứ trải qua cả đời như vậy cũng không tồi. Anh sờ cằm nhìn Triệu Ngạn Kiều đang đi tới, ánh mắt hơi cong lên.

Quả nhiên, đối với phụ nữ phải nhẹ nhàng, Tần Dịch Hoan tự cho là đã tìm được bí quyết theo đuổi vợ yêu, lại không biết, điều anh mong muốn Triệu Ngạn Kiều hiểu cùng cái Triệu Ngạn Kiều hiểu được hoàn toàn không liên quan đến nhau.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Hôm sau, khi Tần Dịch Hoan tan tâm về quả nhiên đã mưa chao, không biết anh giữ thể nào mà lúc Triệu Ngạn Kiều nhận lấy vẫn còn nóng hôi hổi. Thật ra thì, trải qua đêm hôm qua, cô đã không muốn ăn chao nữa, nhưng vì không muốn làm trái ý anh nên đành miễn cưỡng ăn vài miếng dưới ánh mắt nóng rực của anh. Nhưng không ngờ vừa dừng lại đã bắt đầu buồn nôn, cô vốn muốn chịu đựng, sau lại thật sự không chịu được, cuối cùng vẫn chạy vào nhà tắm nôn hết ra mới cảm thấy dạ dày dễ chịu hơn một chút.

Tần Dịch Hoan liên tục vỗ lưng cho cô thuận khí, muốn mở miệng giảng đạo một chút nhưng khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô liền mềm lòng.

Triệu Ngạn Kiều rất ngượng ngùng song sẽ không làm nũng, chỉ có thể dùng cách của mình để bày tỏ sự áy náy. Mỗi bữa đều làm vài món mà Tần Dịch Hoan thích ăn, thậm chí còn là âu phục giúp anh, nghiêm nhiên đã hòa vào nhân vật người vợ của Tần Dịch Hoan.

Tần Dịch Hoan bị cô làm cho dở khóc dở cười, lại thương cô vất vả vì phải kéo lê cái thân hình nặng nề, chỉ có thể gắng sức phụ cô một tay, cũng sẽ lưu ý đến những món cô thích ăn ở trên bàn cơm, dựa theo khẩu vị của cô mà mua đồ về nhà.

Mấy hôm trước, mẹ Tần đưa qua một đồng thuốc bổ lớn, nói để cho Triệu Ngạn Kiều bồi bổ thân thể, rồi dặn dò Triệu Ngạn Kiều một hồi mới chịu đi về, để lại mình cô trợn mắt nhìn đồng thuốc bổ đó. Máy thứ này toàn là đại bổ thôi, tuy nói cô là phụ nữ có thai nhưng cũng đâu cần ăn quá nhiều thế chứ! Chỉ là một vài thứ có hạn sử dụng rất ngắn, nhất định phải ăn hết trong vòng mấy ngày, cô đương nhiên là không bỏ được, chỉ có thể đánh chủ ý lên người Tần Dịch Hoan.

Vì vậy, buổi tối mấy ngày sau đó, cô đều lấy lý do lo lắng cho thân thể khỏe mạnh của anh, giám sát anh uống hết ít nhất là một chén thuốc bổ. Ban đầu Tần Dịch Hoan không biết đó là cái gì, chỉ cảm thấy không ngon, song lại không nỡ lãng phí thành quả lao động của cô đành nhắm mắt uống tiếp.

Nhưng là, vài ngày sau, Tần Dịch Hoan phát hiện mình bị chảy máu mũi bất thường, từ nhỏ đến lớn số lần anh bị chảy máu mũi chỉ đếm gọn trong một bàn tay, mà mấy ngày nay, máu mũi lại như là vô tận, động một chút là chảy xuống.

Mà quan trọng nhất là, mỗi ngày, giấc ngủ buổi tối đều biến thành giày vò, cô đang nằm ở bên cạnh, cơ thể mềm mại thơm ngát kề sát vào anh, mùi hương dịu mát cứ chui thẳng vào mũi anh, anh là người đàn ông đang ở độ tuổi sung sức, sao có thể chịu được lực hấp dẫn như vậy chứ?

Nhưng lại không thể để cô phát hiện ra, chỉ có thể liên tục kìm nén. Mấy ngày trôi qua, Tần Dịch Hoan thấy khổ sở không thể tả, lúc nào tinh lực dư thừa trong cơ thể cũng kêu gào, lại không tìm được chỗ nào để giải phóng. Thậm chí anh còn cảm thấy dòng máu của mình nóng hơn bình thường, rất có khả năng chưng chín toàn thân anh.

Thân thể của anh đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ mà biến thành như vậy, tạm thời Tần Dịch Hoan vẫn chưa tìm ra nguyên nhân chính xác. -lleeq--uy--do--on- Nhưng, vào buổi tối, lúc Triệu Ngạn Kiều lại bê cho anh một chén to thứ gọi là "Đồ có lợi cho cơ thể", thì cuối cùng anh đã hiểu ra, đây chính là đầu sỏ gây nên chuyện.

Tần Dịch Hoan nhìn ánh mắt lấp lánh của Triệu Ngạn Kiều, đôi con ngươi xoay tròn, chợt nảy ra một kế.

Mấy hôm trước, vì đề phòng bản thân không nhận được sẽ làm ra chuyện gì đó, Tần Dịch Hoan đều đi ra ngoài chạy vài vòng vào sáng sớm. Tuy anh được sinh ra trong gia đình phú quý, song lại không bị nhiễm thói xấu của con em nhà giàu. Có lẽ, điều đó cũng có chút quan hệ với việc anh đã mất cha từ sớm.

Anh rất yêu thương mẹ, khi còn nhỏ tuổi đã tự mình ra sức gánh vác, dĩ nhiên là không có suy nghĩ sống phóng túng rồi. Ở độ tuổi đẹp nhất, anh chưa từng yêu đương, hưởng thụ, đến khi anh xong việc thì rốt cuộc lại không tìm được những tình cảm mãnh liệt của năm tháng xanh tươi nữa.

Sau khi nghĩ ra cách, Tần Dịch Hoan không ra ngoài chạy bộ vào sáng sớm nữa, cũng uống hết thuốc bổ, thậm chí Triệu Ngạn Kiều đưa bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, ai đến cũng không chối từ. Rốt cuộc, vào một ngày nào đó đã đạt được nguyện vọng: Anh đã chảy máu mũi ở trước mặt Triệu Ngạn Kiều!

Triệu Ngạn Kiều hoảng sợ, vừa pha nước ấm vừa lau máu cho anh, trong lòng vô cùng tự trách. Tần Dịch Hoan ngẩng đầu hưởng thụ sự phục vụ của Triệu Ngạn Kiều, trong lòng sững ngất ngây. Bàn tay nhỏ nhắn mảnh khảnh của cô lúc ẩn lúc hiện trước mặt anh, Tần Dịch Hoan nhìn mà nuốt nước bọt, hận không thể lập tức bắt được hôn cho đã.

Chỉ là, mặc dù trong lòng đã suy nghĩ tứ tung, trên mặt anh lại rất bình tĩnh, chỉ nắm chặt tay của Triệu Ngạn Kiều, nói: "Đừng lo lắng, anh không sao." Dĩ nhiên là phải nắm lấy cơ hội tốt như vậy rồi! Tần Dịch Hoan nghĩ sâu tính kỹ, híp mắt giống như hồ ly trộm được gà.

"Có phải quá bổ rồi không?" Triệu Ngạn Kiều bị màn máu mũi chảy ra mãnh liệt này dọa sợ, kéo tay Tần Dịch Hoan ấn anh ngồi xuống ghế, lo lắng nhìn anh: "Hay là đi bệnh viện khám đi?"

Cô không biết nhiều lắm về phương diện này, kiếp trước cũng chưa có cơ hội tiếp xúc với những thứ quý giá, chỉ là cô vẫn hiểu được đạo lý 'hay quá hóa dở'. Nghĩ như vậy, trong lòng liền càng thêm lo lắng, nếu như anh thật sự xảy ra chuyện gì thì lương tâm cô sẽ day dứt cả đời mất.

Cô khom người cúi đầu nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn kè sát anh, trong đôi mắt to trắng đen rõ ràng tràn đầy sự quan tâm, -l-e-l-e trên trán lấm tấm mồ hôi. Không biết có phải liên quan đến việc không ra ngoài thường xuyên hay không mà làn da cô càng trắng hơn, -qu-quy-y bởi vì lo lắng quá mức mà trên mặt hơi ửng hồng, cơ thể không hề mập mạp giống như những người phụ nữ có thai khác, -d-o-do-n-n- ngược lại càng thêm mềm mại, thật sự là mặt mày như vẽ.

Hồ hấp của Tần Dịch Hoan cứng lại, tất cả lời muốn nói đều tan thành hư vô. Trước kia anh chưa bao giờ cảm thấy cô xinh đẹp chút nào, nhưng kể từ lúc cô không còn là 'cô' nữa, anh liền phát hiện đúng là cô càng ngày càng dễ coi, càng ngày càng hợp với sở thích của anh, cho dù là dáng vẻ 'răng nhọn mỏ sắc' cũng rất đáng yêu.

Tần Dịch Hoan tham lam nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc của Triệu Ngạn Kiều, chợt muốn hôn hôn cô.

"Tần Dịch Hoan, Tần Dịch Hoan!" Không nhận được câu trả lời của anh, Triệu Ngạn Kiều hơi sốt ruột nghĩ: Chẳng lẽ là thật sự xảy ra vấn đề gì hả? Nghĩ như vậy, cô càng dựa sát vào Tần Dịch Hoan, giống như càng gần thì càng dễ phát hiện ra vấn đề vậy.

"Khụ khụ, tiểu Kiều, anh không sao." Tần Dịch Hoan ho khan hai tiếng, thân thể hơi ngửa ra sau, kéo

ra khoảng cách với cô. Thời điểm chưa đến, bây giờ còn chưa thể thêm lửa được.

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Triệu Ngạn Kiều vẫn âu sầu lo lắng, lo lắng người này bị cô ép uống thuốc đến hổng rồi.

Cô nhíu mày suy nghĩ một chút, chợt hai mắt tỏa sáng, "Đúng rồi, ngày mai tôi đến bệnh viện, anh cùng đi với tôi, tiện thể kiểm tra luôn."

"Đến bệnh viện? Em bị làm sao vậy?" Tần Dịch Hoan căng thẳng trong lòng, hỏi.

"Đi khám thai định kỳ mà!" Triệu Ngạn Kiều liếc Tần Dịch Hoan một cái: "Ngay cả loại chuyện này anh cũng không biết sao?" Thật ra thì, ý của cô muốn nói là Tần Dịch Hoan vô tâm, chả quan tâm đến kỳ khám thai định kỳ của thai phụ. Nhưng lời này lọt vào trong tai Tần Dịch Hoan lại thành cô đang oán trách anh không quan tâm đến mình.

Có phải điều này thuyết minh cho việc cô đã bắt đầu coi anh như người thân rồi chẳng? Tần Dịch Hoan rạo rực trong lòng, nói: "Anh đi cùng em!"

"Được, chỉ là ngày mai anh không đi làm sao?"

"Không đi cũng không sao."

Vì vậy, Tần Dịch Hoan liền cứ thế mà nghỉ làm, sáng sớm đi theo Triệu Ngạn Kiều tới bệnh viện, từ tổng giám đốc công ty bỗng biến thành ông xã 'nhị thập tứ hiếu'*. (ý là Tần Dịch Hoan như biến thành 'thê nô' vậy.)

* Nhị thập tứ hiếu (chữ Hán: 二十四孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh 郭居敬, bính âm: Guō Jūjìng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo và sau khi cha mất, ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo đều là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông.

Trong bệnh viện không đông lắm, người đến siêu âm thai nhi cũng rất ít, rất nhanh đã đến phiên Triệu Ngạn Kiều, Tần Dịch Hoan thì an vị ở trên ghế dựa bên ngoài đợi cô. Thời gian siêu âm rất ngắn, chỉ vài phút là xong, Triệu Ngạn Kiều cầm hình ảnh đi ra, quơ quơ về phía Tần Dịch Hoan, đôi mắt to cong lên thành hình trăng lưỡi liềm, chỉ vào ảnh siêu âm: "Nhìn này, đây chính là con gái của tôi!"

Tần Dịch Hoan cúi đầu, nhìn vào nơi cô chỉ rồi cầm lấy ảnh siêu âm trong tay cô, nói: "Ừ, là con gái của chúng ta."

Chúng ta, Triệu Ngạn Kiều cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay anh, chỉ mấp máy môi không nói gì.

Cục cưng rất khỏe mạnh, thai vị (vị trí thai) cũng rất ổn định, bác sĩ dặn Triệu Ngạn Kiều phải kiên trì rèn luyện mỗi ngày, không nên lười vận động. Triệu Ngạn Kiều gật đầu đồng ý, hễ là chuyện có lợi cho cục cưng thì cô sẽ không từ chối. Hẹn xong thời gian khám thai của đợt sau, ---lllle-eqyy-uy-d-o-n Tần Dịch Hoan lúi cúi Triệu Ngạn Kiều định về nhà, lại bị Triệu Ngạn Kiều ngăn cản, cứ bắt anh đi kiểm tra.

Tần Dịch Hoan rất bất đắc dĩ cũng rất vui mừng, liên tục bảo đảm mình rất khỏe mạnh, không có chút bệnh tật nào, mới có thể tránh được đợt kiểm tra thân thể lần này.

Về đến nhà, Triệu Ngạn Kiều đi vào phòng bếp trước tiên, gói lại chỗ thuốc bổ còn ít ỏi rất cẩn thận

rồi bỏ vào trong tủ lạnh. Tạm thời vẫn là không cần ăn những thứ này, chờ sau này cần lại ăn tiếp, dù sao thì Tần Dịch Hoan cũng đã ăn hết những đồ có hạn sử dụng ngắn rồi.

Tần Dịch Hoan chưa thể về nhà, sau khi đưa Triệu Ngạn Kiều về thì anh phải đến công ty ngay. Vừa vào văn phòng đã thấy Mạnh Đình ngồi chờ mình ở trong phòng.

"Cuối cùng thì anh đã đến rồi." Mạnh Đình đứng lên nghênh đón.

"Chuyện gì à?" Tần Dịch Hoan đi tới bên bàn làm việc ngồi xuống, vươn tay cầm một phần tài liệu mà phụ tá mới đưa tới, vừa xem vừa hỏi.

Mạnh Đình day day huyết thái dương, nói: "Giúp tôi phá mã bảo mật của laptop, trong số những người tôi quen biết thì chỉ có anh làm được thôi."

"Vấn đề đơn giản như vậy cứ mang thẳng đến siêu thị máy tính là được mà." Tần Dịch Hoan ký tên mình lên tài liệu rồi cầm một phần tài liệu khác.

"Cái laptop kia rất quan trọng, nếu không đã chẳng nhờ anh rồi." Trong mắt Mạnh Đình lướt qua chút tiếu nười: "Là bạn của bạn tôi, cô bạn ấy đã qua đời rồi, bạn của tôi muốn phá được mật mã này."

"Được rồi, anh mang tới đi, tối nay về nhà tôi sẽ gỡ mã, sáng sớm mai đưa lại cho anh." Tần Dịch Hoan gật đầu đáp ứng.

"Rồi! Vậy tôi lập tức mang qua đây!" Nghe thấy Tần Dịch Hoan nói đồng ý, Mạnh Đình cũng không chậm trễ nữa, lập tức rời khỏi công ty Tần Dịch Hoan, về mang laptop qua.

Buổi tối, Tần Dịch Hoan mang laptop về nhà, tiện để luôn ở trên ghế sofa, Triệu Ngạn Kiều tưởng anh lại mua đồ gì, cũng không hỏi anh liền mở cái túi lớn màu đen kia ra.

Đồ vật trong túi to đó là vô cùng quen thuộc với Triệu Ngạn Kiều, thậm chí hình con rồng nho nhỏ (hình chibi) nằm ở góc phía dưới bên trái laptop cũng do cô tự tay dán lên. Triệu Ngạn Kiều run rẩy lấy laptop ra đặt ở trên đầu gối, nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt một khoảng mông lung.

Ngày trước tuy có khổ sở nhưng cũng là cuộc đời của cô, làm sao mà không hoài niệm được? -l'3q-u4-d0-0n Cô đã từng ép buộc mình quên hết quá khứ, quên đi phòng trọ nhỏ bé trong xóm xính kia, nhưng có lẽ đây chính là duyên phận, cô muốn quên đi nhưng những hồi ức đó lại cứ tìm tới cửa thôi.

Chắc là Tần Dịch Hoan đã biết đi, nếu không làm sao có thể mang laptop của cô về nhà chứ? Không ngờ người đàn ông trầm lặng này đã điều tra ra hết tất cả. Nhưng cũng chẳng sao, Triệu Ngạn Kiều mở laptop, nhấn nút bật máy, cô đã đợi không kịp để mở ra cặp tài liệu lưu trữ toàn bộ tâm huyết của cô rồi.

Tần Dịch Hoan vừa từ phòng vệ sinh đi ra đã thấy Triệu Ngạn Kiều đang loay hoay với cái laptop anh mang về, anh có chút kinh ngạc nghĩ: từ trước đến giờ cô đâu có tùy tiện động vào đồ của anh, lần này là sao đây? Chẳng lẽ cô bắt đầu muốn tìm hiểu về anh à? Tần Dịch Hoan nhếch nhếch khóe môi, từ từ đi tới. Cô bé ngốc này, muốn tìm hiểu cũng phải tìm những vật khác chứ, đây đâu phải là đồ của anh, hơn nữa cái laptop đó còn cài mật khẩu, cô đâu thể xem được gì.

"Tiểu Kiều, laptop." Giọng nói của Tần Dịch Hoan đột nhiên ngừng lại, đập vào tầm mắt chính là màn hình thuần trắng của laptop, mũi tên chuột của cô đang đặt ở My Documents, còn chưa kịp mở ra.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 12

"Em." Tần Dịch Hoan tròn to hai mắt, không dám tin chỉ vào laptop, "Làm sao em có thể mở ra được vậy?"

Cô dĩ nhiên có thể mở ra rồi, mật mã là do cô cài, chỉ là, vì sao Tần Dịch Hoan lại có phản ứng này? Chẳng lẽ chỉ là ngẫu nhiên thôi hả? Nhưng trên thế giới này sẽ có chuyện trùng hợp như vậy sao?

"Rất đơn giản." Triệu Ngạn Kiều sắp xếp lại suy nghĩ rồi nhàn nhạt đáp một câu. Nhìn phản ứng của Tần Dịch Hoan không giống như đang diễn trò song bản thân cũng không thể khinh thường, bình đến tưởng chặn, không có gì đáng sợ cả.

Huống chi, cô hơi hạ mắt, ở chung nhiều ngày như vậy, cô đã không còn như chim sợ cành cong giống ban đầu nữa. Tuy rằng Tần Dịch Hoan không thích cô, thậm chí còn chán ghét, nhưng là không đối xử tệ bạc với cô. Cô không liệu lĩnh muốn tình cảm của người ta giống như nguyên chủ của thân thể này, cô chỉ cầu có một tổ ấm thanh nhàn, để cho cô có thể nghỉ ngơi, có thể tị nạn là tốt rồi.

Mà thái độ của Tần Dịch Hoan đối với người ở chung như cô cũng khá tốt, như vậy là đủ rồi, nhất được một đời này, cô không cần oanh oanh liệt liệt, chỉ cần an tĩnh qua hết cả đời này là được.

Về phần tình yêu, đời trước cô cũng chưa có đồ vật này, huống chi là đời này. Cô đã sớm nhìn thấu, bây giờ, nguyện vọng lớn nhất của cô là nuôi nấng cục cưng cho thật tốt.

"Đơn giản?" Trong mắt Tần Dịch Hoan lướt qua một tia sáng, anh vươn tay bẻ cái laptop đặt trên đùi Triệu Ngạn Kiều lên, thờ ơ nói: "Tiểu Kiều thông thạo máy tính như vậy, kỳ thật là có thể đến công ty chúng ta làm việc." Ngón tay của anh linh hoạt lướt trên bàn phím, cập tài liệu chưa cài đặt mật mã kia như hoa lê gặp được mưa xuân, nhẹ nhàng nở rộ trong tay anh.

"À? Là một nhà thiết kế sao?" Anh cúi đầu, xem từng mẫu trang phục được thiết kế tỉ mỉ, giống như đang lăm bằm lại như đang nói chuyện với Triệu Ngạn Kiều.

Đồ mà mình luôn tâm tâm niệm niệm đang ở trước mặt, cô lại chỉ có thể xem mà không thể động vào. Triệu Ngạn Kiều miễn cưỡng ép sự kích động muốn giành lấy laptop của mình xuống, đè chặt tay của Tần Dịch Hoan, nói: "Không nên tùy tiện động vào đồ của người khác."

Tần Dịch Hoan nghiêng đầu cười với cô, khóe môi vẽ ra độ cong tuyệt mỹ, "Không sao, nếu đã đưa vào trong tay anh liền chứng minh họ không quan tâm đến những thứ này."

"Tần Dịch Hoan!" Triệu Ngạn Kiều hơi cao giọng, trong đôi mắt to đen bóng ẩn chứa tức giận, gắt gao nắm lấy ngón tay của Tần Dịch Hoan, ngăn cản anh tiếp tục lật xem: "Anh có biết làm như vậy là không tôn trọng người đã khuất hay không?"

Tần Dịch Hoan không nói gì, vẫn duy trì tư thế cũ, nhìn cô chằm chằm khiến Triệu Ngạn Kiều càng lúc càng chột dạ, thậm chí không dám đối diện với anh nữa. Đôi mắt phượng đen láy híp lại khe đào qua, giống như có thể nhìn rõ tất cả, giống như bất kỳ kẻ nào ở trước mặt anh cũng không thể che giấu dù chỉ một chút.

"Tiểu Kiều." Tần Dịch Hoan đặt laptop sang bên cạnh, nắm ngược lại tay cô, nhích gần về bên cô, "Cho tới bây giờ anh vẫn chưa nói ai là chủ nhân của cái laptop này." Nói xong, anh dứt khoát đứng dậy đi vào phòng ngủ, lưu lại Triệu Ngạn Kiều ngơ ngác ngồi ở trên ghế sofa, tay siết chặt vạt áo, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Tần Dịch Hoan vừa tháo caravat vừa nghĩ tới phản ứng của Triệu Ngạn Kiều, có lẽ là anh quá nóng lòng, anh nên cho cô một chút thời gian để giảm xóc, nhưng anh đã không muốn nhẫn nại nữa. Trong khoảnh khắc thấy cô thoải mái mở máy lên, anh lập tức nhận ra điều bất thường, cho nên mới phải buông lời dò xét, thậm chí còn vô lý động đến đồ riêng tư của người khác. Chỉ là, anh đã thành công rồi, câu đó vẫn luôn tồn tại ở trong lòng, tối nay rốt cuộc nhận được đáp án, từ nay về sau anh không cần tiếp tục bó tay bó chân nữa, chỉ cần làm theo tâm ý của mình là được.

Có vài người, quen biết cả đời vẫn chỉ là sơ giao, mà có vài người, lần đầu tiên nhìn thấy thì cả đời nhất định bị buộc chặt, duyên phận đôi khi là thần kỳ như thế.

Người ta sống cả đời, luôn luôn có một lần điên cuồng, tuy anh hơi lo lắng nhưng vẫn 'làm việc nghĩa không được chùn bước'. Tần Dịch Hoan nhìn vào gương nở một nụ cười to, mặt mày cong cong, ở giữa đèn là ánh mặt trời sáng lạn.

Lúc anh đi ra, Triệu Ngạn Kiều vẫn ngồi đờ đẫn như cũ, Tần Dịch Hoan ngẫm nghĩ, vẫn là không bước qua. Anh vào phòng bếp, bẻ món ăn tối cô đã làm xong ra bàn ăn, bày xong bát đĩa, mới hướng về phía phòng khách gọi Triệu Ngạn Kiều: "Tiểu Kiều, vào dùng cơm đi!"

Đầu óc Triệu Ngạn Kiều hỗn loạn, cô thật không biết anh vậy mà khôn khéo đến thế, chỉ là một phép khích tướng mà thôi, đã làm cho cô tự loạn trận địa, quân lính tan rã.

Đã hoàn toàn không cần giải thích nữa, tất cả đều bại lộ ở dưới ánh mặt trời rồi. Sắc mặt Triệu Ngạn Kiều trắng bệch, ngón tay run rẩy cầm lấy gối ôm mềm mại, bây giờ cô nên làm gì đây? Làm thế nào đây? Cô chưa bao giờ cảm thấy mình là một người phụ nữ yếu ớt, giờ khắc này còn hoang mang hơn so với bất kỳ một kẻ nhát gan nào.

Nếu như có thể, cô cũng không muốn chiếm cứ thân thể của người khác, sống cuộc sống của người khác. Nhưng trời cao lại cho cô một trò đùa lớn như thế mà sao không cho cô năng lực che giấu chứ? Cô mới ở trong thân thể này được một tháng, đã bị người ta nhìn thấu rồi, vậy muốn cô đối mặt với cuộc sống mấy chục năm kế tiếp như thế nào đây?

Triệu Ngạn Kiều run run đôi môi, hàm răng cũng run lẩy bẩy, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, lạnh từ đầu đến chân. Cô ném gối ôm ra, vuốt ve bụng mình, cục cưng đã sắp được sáu tháng rồi, phát triển rất khỏe mạnh, đây là sắc màu duy nhất trong hai kiếp sống của cô.

Cô phải tận mắt nhìn bé lớn lên, cô chưa bao giờ cảm thấy mình là người ngoài, cô luôn coi mình là mẹ của bé. Nhưng bây giờ cô còn có cơ hội nhìn bé từ hạt đậu nhỏ trưởng thành thành một thiếu nữ xinh đẹp sao? Còn có cơ hội tự tay chuẩn bị một phần hồi môn lúc bé kết hôn sao?

Lệ giấu ở trong hốc mắt, cuộn cuộn rơi xuống, rơi lên cái bụng nhô to của cô. Những năm tháng khổ sở, mệt mỏi kia đều không thể khiến cô rơi một giọt nước mắt, nhưng hiện tại, bé còn chưa ra đời, đã để cho cô nóng ruột nóng gan lo lắng quan tâm rồi.

Triệu Ngạn Kiều giơ tay lên, còn chưa kịp lau khô nước mắt trên mặt đã bị nhét vào một vòng ôm ấm áp, hơi thở của người nọ hơi loạn, thở dài, nói ở bên tai cô: "Tiểu Kiều, em đang nghĩ gì hả?"

Cô im lặng, không nói một lời.

"Tiểu Kiều, em cho rằng một người đột nhiên có biến hóa lớn như vậy, anh sẽ không biết gì thật sao?" Tần Dịch Hoan buông cô ra, lau sạch sẽ nước mắt trên mặt cô, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, trong lòng anh hơi đau nhói.

"Thật ra thì anh đã sớm biết rồi, không có gì, anh chưa bao giờ coi em là cô ấy."

Triệu Ngạn Kiều ngạc nhiên, động mạch đập thành thịch, máu huyết tán loạn không chịu khống chế, giống như là không cẩn thận thì mạch máu có thể nổ tung. Đầu óc cô ong ong, hỗn loạn giống như xường dột khiến cô không thể tập trung tinh thần suy xét, chỉ có thể lặp lại một câu nói: "Anh có ý gì? Có ý gì?"

"Lúc trước chỉ là hoài nghi, nhưng đêm hôm đó lúc em nói ở bàn làm việc, anh đã biết em không phải là cô ấy rồi."

"Vậy anh. . . . Tại sao, tại sao không nói với tôi?" Triệu Ngạn Kiều gần như là cắn răng nói ra mấy câu đó, cô không có cách nào khiến bản thân ngừng run rẩy, làm thế nào cũng không khép nổi hàm răng, nói mỗi câu mỗi chữ đều là khó khăn rất lớn.

Tần Dịch Hoan vỗ vỗ đầu cô, trong mắt dạt dào ý cười: "Anh chờ một kẻ ngốc nào đó tự chui đầu vào lưới!"

Triệu Ngạn Kiều chẳng cảm thấy buồn cười chút nào, cô yên lặng cúi đầu, trong đôi mắt âm trầm không chút ánh sáng, giống như toàn bộ ánh sáng trên thế giới đều không thể thấp sáng được đôi mắt kia.

"Anh...Anh muốn làm gì?"

"Em ngừng đầu nhìn anh đi!" Giọng nói của Tần Dịch Hoan bỗng nhiên trở nên vô cùng bén nhọn, Triệu Ngạn Kiều run rẩy một cái, mặc dù rất khó khăn nhưng vẫn sợ hãi ngừng đầu lên. Bây giờ, ở trước mặt người này, cô đã sớm không có tư cách kiêu ngạo, vênh váo tự đắc, lạnh nhạt xa cách lúc trước hình như đều là một chuyện cười, thì ra, có lẽ trước kia anh cũng đã giấu cợt kỹ năng diễn tâm thường của cô.

"Ngoan lắm, " Tần Dịch Hoan cúi đầu ní non, chợt đặt bàn tay sau gáy cô, dùng sức ấn cô về phía mình, môi phủ lên môi cô, "Cứ làm như thế."

Đôi môi cô có hương vị nước mắt mặn mặn, Tần Dịch Hoan vươn đầu lưỡi vẽ lại hình dáng đôi môi cô, nuốt vào trong bụng mình toàn bộ đau khổ của cô.

"Biết không, Tiểu Kiều, cứ làm như thế!" Cũng không có hôn sâu, anh chỉ lướt qua rồi dừng, nhưng lại thuận lợi truyền vào đáy lòng cô hương vị khiến người ta an tâm.

"Anh...Anh.....Làm cái gì vậy?" Triệu Ngạn Kiều giật mình nhìn gương mặt tuấn tú của anh gần trong gang tấc, vành tai lạnh lẽo đỏ ửng.

"Triệu Ngạn Kiều," Tần Dịch Hoan nắm chặt bả vai cô, chăm chú nhìn cô, "Mặc kệ thân phận đi! Mặc kệ quá khứ đi! Hai ta, chỉ có hai ta thôi! Cứ như vậy sống tiếp có được không?"

"Nhưng, nhưng."

"Không có nhưng nhị gì hết!" Tần Dịch Hoan ngắt lời cô, kéo cả người cô vào trong lòng, "Anh không quan tâm em đã từng có bạn trai hay kết hôn rồi, hoặc là còn có cái gì không bỏ xuống được, bây giờ em là vợ anh, trong bụng còn có con của anh đấy! Em đừng có mà chạy trốn, coi như em chạy đến chân trời góc biển thì anh đều kéo em về!"

Anh chưa từng biểu lộ thiện cảm của mình với bất kỳ người phụ nữ nào, khi anh sắp ba mươi tuổi, lần đầu tiên trong cuộc đời xuất hiện loại tình cảm vừa mâu thuẫn lại phức tạp này. Anh không rõ ràng lắm, cũng không muốn tìm hiểu rõ ràng. Anh là kiểu người cố chấp, muốn sẽ gặt gao bắt được, cũng không nguyện buông tay! Người đáng ghét sẽ dùng cả đời để chán ghét, tuyệt đối không thích!

Có lẽ tính cách của anh rất cực đoan, nhưng anh chính là người như thế, không muốn thay đổi thì không sửa được.

Triệu Ngạn Kiều tựa vào trong ngực anh, không hề giãy giụa, không hề phản bác. Cô nhớ lại lúc mới gặp thì anh chẳng thèm để ý, nhớ lại lúc anh ngồi xổm ở trước mặt cô nói muốn cùng nhau nuôi lớn cục cưng, lại nhớ đến lúc rạng sáng, anh không nói hai lời liền chạy xuống dưới lầu mua cháo cho cô.

Hình mẫu này hoàn toàn khác hẳn với nụ cười âm áp trong trẻo của người trong ký ức, Tần Dịch Hoan nói năng tùy ý, cô không biết anh là nhất thời tâm huyết dâng trào hay có ý khác, thế nhưng.

Có lẽ do cô im lặng quá lâu, rốt cuộc Tần Dịch Hoan cũng không nhịn được mà mở miệng, mặc dù đã hết sức ần nhĩn, nhưng sự run rẩy trong giọng nói lại tiết lộ sự khẩn trương trong lòng anh: "Này! Triệu Ngạn Kiều, sao vậy? Em nói gì đi chứ!"

Cô vùi đầu vào vòng ôm âm áp của anh, khước miệng chậm rãi nhếch lên, học giọng điệu của anh: "Này! Tần Dịch Hoan, anh quên mất đứa bé ở trong bụng rồi."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tần Dịch Hoan cũng không có hứng thú quá lớn với quá khứ của cô, điều này làm cho Triệu Ngạn Kiều thở phào một hơi, cô còn chưa chuẩn bị tốt để nhớ lại tất cả những ký ức tồi tệ đó. Có lẽ, về sau cô sẽ nói với anh vào thời điểm thích hợp còn bây giờ thì cô chưa thể nói ra miệng được.

Tần Dịch Hoan hỏi thẳng Triệu Ngạn Kiều mật mã của máy, hôm sau liền nói cho Mạnh Đình. Nhìn đáng vẻ cảm động đến rơi nước mắt của Mạnh Đình không khỏi có chút buồn cười, không biết là bạn bè như thế nào mới có thể khiến anh để ý như vậy.

Lúc Mạnh Đình đi, Tần Dịch Hoan còn hỏi thêm một câu, sau khi biết được chủ nhân của laptop này họ Triệu thì sắc mặt rất kỳ quái, rất lâu chưa tan đi. Xem ra bất kỳ chuyện gì xảy ra cũng không phải là vô căn cứ, trước đây cô cũng là họ Triệu, cho nên sau khi chết mới có thể sống lại trên thân thể của Triệu Ngạn Kiều.

Chỉ có điều, nếu là bạn của bạn của Mạnh Đình, như vậy chắc sẽ không quá lớn tuổi, nói không chừng cô còn chưa có bạn trai hay chồng nữa. Nghĩ như vậy, Tần Dịch Hoan liền vui vẻ hẳn lên, hơn nữa nhìn bộ dạng của Triệu Ngạn Kiều thì hình như là chẳng có gì vương bận, nếu không đã sớm chạy đi tìm người rồi, sao có thể ở nhà mỗi ngày giống như bây giờ chứ!

Thật ra, nếu như Tần Dịch Hoan muốn biết thân phận trước kia của Triệu Ngạn Kiều thì chỉ cần mấy giờ là có thể tra rõ ràng, nhưng anh không muốn đi điều tra về cô trước. Lúc nào thì cô mới nguyện ý mở trái tim ra, nói cho anh biết, đó mới là kết quả anh mong muốn.

Kể từ sau khi nói chuyện rõ ràng, quan hệ của hai người càng xích lại gần nhau, không còn xuất hiện những lời nói lạnh nhạt như lúc ban đầu nữa. Chỉ là, Triệu Ngạn Kiều rất phiền não với những hành động 'quá mức' thường xuyên của Tần Dịch Hoan. Cô không có ghét anh mà là không biết nên ứng phó thế nào, cô chưa từng nói chuyện yêu đương, đương nhiên cũng không hiểu cách thức chung đụng giữa những người yêu nhau.

Ở nhà, lúc rảnh rỗi hoặc là buổi tối đi ngủ, Tần Dịch Hoan luôn thích tập kích bất ngờ, đầu óc của Triệu Ngạn Kiều chỉ biết thiết kế, là dùng để kiếm tiền, cho tới bây giờ cũng chưa từng chia một phần nhỏ nào cho việc yêu đương, cho nên cô có vẻ luôn rất cứng nhắc với sự thân mật của Tần Dịch Hoan.

Thật ra, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để đặt toàn bộ tình cảm của mình vào một người đàn ông, huống chi ở một góc nào đó trong lòng cô còn cất giấu một khuôn mặt tươi cười ấm áp nữa. Nhưng đó đã là chuyện quá khứ rồi, cô không có dũng khí đi gặp gỡ anh một lần nữa, hơn nữa, cô còn là vợ hợp pháp của Tần Dịch Hoan, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đó chính là sống cả đời, dĩ nhiên phải chung sống thật tốt, mặc dù cô còn chưa học được cách làm một người vợ tốt. Song nóng vội quá sẽ không làm được gì, bọn họ còn có nhiều thời gian để từ từ tiếp xúc.

Triệu Ngạn Kiều đã từng muốn gọi điện thoại cho Chu Tiểu Mạch, dù sao bây giờ Tần Dịch Hoan cũng biết hết rồi, cô không cần lén lút lút che giấu quá khứ của mình nữa. Nhưng ngẫm kỹ lại cảm thấy không ổn, bây giờ Chu Tiểu Mạch vất vả lắm mới thoát ra khỏi nỗi bi thương vì cô đã chết, nếu cô nói ra tình hình thực tế thì cuộc sống của cô ấy sẽ bị rối loạn. Huống chi, hiện tại cô đang mang thai nên làm việc gì cũng không dễ dàng, hay là chờ sinh xong cục cưng rồi đi tìm Chu Tiểu Mạch sẽ tốt hơn, đến

lúc đó còn có thể để cô ấy nhận con gái nuôi.

Thời tiết càng lạnh hơn, cây liễu bên đường đã tàn lụi chỉ còn lại cành khô, mùa đông lạnh lẽo đã bắt tri bất giác xua đi mùa thu êm dịu. Số lần Triệu Ngạn Kiều ra ngoài cũng theo đó mà giảm bớt, nếu như là việc không quan trọng thì cô tuyệt đối không đi ra ngoài, có đi thì cũng bọc mình thật kỹ, đúng là tiến vào trạng thái đông sớm hơn bất kỳ kẻ nào.

Cô sợ không cẩn thận sẽ bị cảm, cho nên luôn thời thời khắc khắc đề phòng. Mỗi lần Tần Dịch Hoan cùng cô đi ra ngoài, đều thích sờ sờ vòng lông mềm mại trên mũ của cô. Mấy ngày trước, cô mua một bộ quần áo lông thỏ, xúc cảm rất tốt, Tần Dịch Hoan hết việc làm liền túm chặt bộ quần áo của cô mà chà đạp. Triệu Ngạn Kiều dờ khóc dờ cười với hành động của anh lại rất bất đắc dĩ, chỉ có thể nhịn đau nhìn anh bứt từng nhúm lông thỏ ra, ai bảo tiền là của người ta chứ.

Hơn nữa, mấy ngày nay, trong lòng cô còn có chuyện, sao có thể quản anh được. Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của mẹ Tần, nhưng cô không biết nên tặng quà gì, nghĩ tới nghĩ lui chỉ nghĩ ra bánh sinh nhật, kết quả bị Tần Dịch Hoan cười nhạo một trận.

Trong lòng Triệu Ngạn Kiều rất uất ức, từ nhỏ cô đã không có cha mẹ, còn chưa từng có sinh nhật của mình, huống chi giờ là sinh nhật của người khác. Nhưng dù sao mẹ Tần cũng là mẹ chồng của cô, cô chẳng những phải tặng quà mà còn không thể quá kém, Triệu Ngạn Kiều nghĩ đến nết đầu, nhớ năm đó, lúc ở công ty làm việc vội vã cũng chưa từng chịu khó như vậy.

Tần Dịch Hoan không thể nhìn nổi cô suốt ngày cau có, thất lại khăn quàng cổ và đội mũ kín cho cô liền kéo cô đi ra ngoài. Ở nhà không nghĩ ra thì dứt khoát đi khắp nơi đi, nói không chừng có thể vừa ý thứ gì đó. Triệu Ngạn Kiều ngẫm thấy đúng không phản đối nữa, đi theo Tần Dịch Hoan ra ngoài.

Kết quả, đi ra xong liền không làm chuyện quan trọng nhất mà chui thẳng vào quán ăn. Gần đây Triệu Ngạn Kiều vô cùng thích ăn cay, một bữa cơm mà không có món cay thì không ăn nổi một miếng, ớt xanh thì cắn từng miếng răng rắc, mỗi lần Tần Dịch Hoan nhìn thấy là đỏ mặt hời đầy trán. Cô lại không để ý chút nào, ngược lại còn vui vẻ nói 'traị chua nữ cay', trong bụng của cô tất nhiên sẽ là một chiếc áo bông nhỏ. Tần Dịch Hoan cũng không phản bác cô, con gái thì là con gái, dù sao đều là đứa bé của anh thôi.

Tần Dịch Hoan gọi một nồi lẩu uyên ương, không phải là anh không thể ăn cay, mà là Triệu Ngạn Kiều ăn cay quá kinh khủng, nếu như anh ăn theo cô thì thật sự sẽ mất đi nửa cái mạng. Triệu Ngạn Kiều thích ăn nấm kim châm, Tần Dịch Hoan đặc biệt gọi hai đĩa to, để cho cô chấm tương ớt ăn. Bụng của cô quá lớn, có đôi khi không tiện gấp thức ăn, Tần Dịch Hoan luôn chú ý đến cô, lúc cô muốn gấp cái gì đều lập tức gấp cho cô, thật sự là vô cùng săn sóc.

Bởi vì trời rất lạnh, cho nên trong tiệm có rất nhiều người ăn lẩu, hơn nữa quán lẩu này là quán ngon nhất trong thành phố, vì thế trong quán chật ních người, may mà bọn Tần Dịch Hoan tới sớm, mới có được chỗ ngồi. Triệu Ngạn Kiều không thích nơi ồn ào, nhìn dòng người có xu hướng càng ngày càng đông, vội vàng tăng nhanh tốc độ ăn cơm, còn Tần Dịch Hoan cũng chẳng quan tâm mình ăn được gì, chỉ mãi gấp thức ăn cho cô. Chỉ là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh một người nguyện chịu đựng, mặc dù mới ăn lưng lưng bụng, nhưng không bù được sự vui mừng trong lòng!

Một đôi tình nhân ngồi ngay bên cạnh bọn họ, rõ ràng là xuất thân trong nhà phú quý. Cô gái kia một thân hàng hiệu, tính khí cũng rất kiêu căng, nhìn Tần Dịch Hoan cưng chiều Triệu Ngạn Kiều như vậy liền hết sức hâm mộ, không kìm được bắt đầu so sánh ban trai mình với Tần Dịch Hoan. Thấy người mình chỉ lo ăn liền bắt đầu bất mãn.

"Này, anh nhìn chồng người ta đi, rồi nhìn lại anh đi!"

Chàng trai kia vô duyên vô cớ bị tai bay vạ gió, tâm tình đương nhiên sẽ không tốt, nhưng vì được giáo dục tốt nên không để lộ chút mất kiên nhẫn nào, chỉ nghiêng đầu nhìn về phía bàn của Tần Dịch Hoan. Chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra đó là Tần Dịch Hoan và người vợ không biết xấu hổ, 'Ép cưới' trong truyền thuyết của anh. Nhưng anh ta càng xem càng giật mình, sự ngọt ngào của hai người này quả thật có thể so sánh với đôi tình nhân ở thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, làm gì có 'nước lửa không dung', 'giương cung bạt kiếm' như trong tin đồn chứ? Quả nhiên, lời đồn đúng là không thể tin được.

Từ lúc cô gái kia nói chuyện, Tần Dịch Hoan đã chú ý tới bàn bên cạnh này, Triệu Ngạn Kiều đương nhiên là nghe được cuộc đối thoại của bọn họ. Lúc này mới phát hiện ra phần lớn đồ mình ăn đều do Tần Dịch Hoan gấp cho, nhất thời ngượng ngùng, sắc mặt cũng phấm hồng, lời kéo Tần Dịch Hoan định rời đi. Thật ra cô đã ăn no tám phần rồi, phụ nữ có thai phải ăn ít và chia thành nhiều bữa, không thể ăn quá no được.

Tần Dịch Hoan cũng nuông chiều cô, cô nghĩ thế nào thì là thế đó, lập tức lời kéo cô ra tính tiền rồi rời đi. Ra đến cửa quán lẩu, bên ngoài gió lạnh thổi qua, Triệu Ngạn Kiều mới cảm thấy độ nóng trên mặt tàn đi, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Tần Dịch Hoan thật sự rất cưng chiều cô sao?

"Tiểu Kiều, sao đây nhỉ? Người khác đều nói anh là người chồng tốt đó!" Tần Dịch Hoan thất lại khăn quàng cô cho cô, cười trêu nói.

Nhiệt lượng của Triệu Ngạn Kiều vừa mới hạ xuống liền ngóc đầu quay lại trong nháy mắt, không nhận được bước nhanh hơn, mồm miệng giả bộ không thèm để ý, nói: "Đừng có lên mặt, mau mau mua quà tặng mẹ đi."

"Gọi mẹ trôi chảy như thế nhưng sao không chịu gọi ông xã hả?" Tần Dịch Hoan lôi kéo cô, không để cho cô tiếp tục tăng tốc, nơi này cách chỗ đậu xe hơn 10m, gần đây có tuyết rơi nên con đường có chút trơn trượt, không để ý liền dễ dàng trượt ngã.

"Tần Dịch Hoan, da mặt của anh càng ngày càng dày đó." Triệu Ngạn Kiều giả vờ không thoát được, chỉ có thể để miệng chiếm ưu thế.

Tần Dịch Hoan cười xấu xa, trong đôi mắt hẹp dài đầy ánh sáng rạng rỡ: "Dĩ nhiên, da mặt không dày không kiếm được vợ đâu!"

Hai người một đường cãi nhau một đường bàn bạc, cuối cùng vẫn quyết định mua một chiếc vòng tay bằng ngọc lục bảo tặng cho mẹ Tần. Thứ nhất là màu sắc của ngọc lục bảo rất đẹp, xanh biếc dồi dào sức sống, có ngụ ý tốt. Thứ hai là quà sinh nhật không thể tặng số chẵn chỉ có thể tặng số lẻ, khuyên tai gì gì đó đều là số chẵn, chỉ có vòng tay là có thể mua số lẻ.

Hai người đều thuộc phái hành động, nếu đã quyết định xong liền đi làm ngay tức khắc, chưa tới nửa giờ đã giải quyết xong vấn đề quà tặng. Chỉ là, Triệu Ngạn Kiều thận trọng nâng cái hộp đựng vòng tay lên, trong lòng đau xót không nguôi, chỉ riêng món đồ bên trong cái hộp đó đã bằng với tiền lương vài chục năm của cô rồi, cô nên ôm ấp mới đúng.

Tần Dịch Hoan nhìn dáng vẻ tham tiền của cô bỗng cảm thấy buồn cười, không nhận được muốn trêu chọc cô.

"Tiểu Kiều, em đặt cái hộp ở ghế ngồi phía sau đi, nếu không lúc xe tắc lư, em mà không cầm chắc thì sẽ rơi vỡ đó."

Triệu Ngạn Kiều nghe vậy, nhất thời trợn to hai mắt, nhìn nhìn tay mình lại quay đầu nhìn ghế sau xe, trong lòng rối rắm rồi. Đặt ở ghế sau xe cũng sẽ lắc lư mà, tự mình ôm vẫn an toàn hơn, nhưng nếu thật đúng như anh nói thì phải làm sao?

Cô ngồi trong xe nhìn trái nhìn phải, hình như không một chỗ nào là không lắc lư mà!

Tần Dịch Hoan bị dáng vẻ nghiêm túc của cô chọc cười, vô ý cười ra tiếng, Triệu Ngạn Kiều thế mới biết cô bị anh đùa bỡn, tức giận định vươn tay đánh anh.

Tần Dịch Hoan cũng không tránh đi, đôi mắt hàm chứa ý cười, chi chi đồ trong ngực cô, "Cẩn thận vòng tay đấy!"

"Anh!" Triệu Ngạn Kiều hận đến hàm răng ngứa ngáy, "Anh cứ chờ đó cho tôi, tôi. . ." Nói đến đây liền im bặt, ánh mắt sâu sa nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như ngây dại.

Tần Dịch Hoan nhìn theo ánh mắt của cô, một chiếc BMW khiêm tốn màu xám bạc lập tức đập vào mắt.

"Em thích BMW à?" Tần Dịch Hoan thu hồi tầm mắt, hỏi, trong lòng đã có ý định đổi xe.

Triệu Ngạn Kiều lắc đầu một cái, hơi cúi đầu, thần sắc ảm đạm, trong miệng lẩm bẩm một câu: "Thích thì thế nào. . ."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Giọng nói của cô quá nhỏ, tạp âm ở bên ngoài lại quá lớn, Tần Dịch Hoan hoàn toàn không nghe rõ cô đang nói cái gì, vì vậy liền hỏi lại lần nữa: “Tiểu Kiều, em thích kiểu xe đó à? Nếu em thích thì chúng ta sẽ đổi xe.”

Tinh thần của Triệu Ngạn Kiều có chút hoảng hốt, trong lúc nhất thời chưa thể hiểu hết ý tứ của anh, sợ sệt thật lâu mới lắc lắc đầu: “Không thích, tôi chỉ xem một chút thôi.”

Tần Dịch Hoan cảm thấy thái độ của cô có chút kỳ quái, nhưng không hề suy nghĩ nhiều, chỉ coi như cô bất chợt nổi hứng, vì vậy liền không hỏi nữa.

Suốt một đường, Triệu Ngạn Kiều khá im ắng, sau khi hai người về nhà, cô liền trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, còn Tần Dịch Hoan thì xem tivi ở phòng khách. Triệu Ngạn Kiều ngồi trên giường thật lâu, vẻ mặt có chút lo âu, dường như đã hạ quyết tâm, cô dùng sức cắn môi dưới, giống như là muốn dùng đau đớn buộc bản thân suy nghĩ rõ ràng hơn. Cho đến khi sắc môi trở nên đỏ tươi ướt át, cô mới đột ngột đứng lên, cầm lấy bộ quần áo chống phóng xạ ở trên giường mặc vào người, đi tới trước bàn máy vi tính, mở máy vi tính lên.

Khởi động máy y như một tên trộm, run rẩy gõ ba chữ liền hiện ra một đồng lớn kết quả. Cô mở lần lượt từng cái, tỉ mỉ xem, song càng xem càng thất vọng, không hề có một chút tin tức mà cô muốn tìm, gần như là hết hy vọng mở tới trang quan trọng cuối cùng, nhưng trong nháy mắt giống như bị sững lại, động cũng không dám động, chỉ sợ hình ảnh trước mắt đột nhiên biến mất.

Đó là một đoạn videoclip, vừa mở lên đã có một nhân vật hoạt hình phản diện nhảy ra, vừa nhảy vừa hát sinh nhật vui vẻ. Thiết kế rất đơn giản, ngay cả đường cong trên người nhân vật cũng chưa được xử lý tốt, nhạc nền chỉ có một bài hát sinh nhật, nhưng đôi mắt Triệu Ngạn Kiều lại ươn ướt rồi.

Ngón tay không chịu đựng được chế vuốt nhẹ màn hình máy vi tính, di động theo nhân vật, cho đến khi nhân vật biến mất, trên màn hình xuất hiện một dòng chữ lớn: Chúc Chu Tiểu Mạch sinh nhật vui vẻ! Ký tên: Chu Thần Cốc và Triệu Ngạn Kiều.

Đây là hồi năm thứ 3 đại học, vào sinh nhật của Chu Tiểu Mạch, anh ấy đã nói cần cô phụ giúp thiết kế một hình ảnh hoạt họa, lúc ấy Triệu Ngạn Kiều không hề biết anh muốn dùng nó để làm gì, lúc ấy anh nói thời gian eo hẹp gấp gấp, cho nên cô vội vẽ một nhân vật rồi gửi cho Chu Thần Cốc.

Trong tiệc sinh nhật của Chu Tiểu Mạch, anh cũng không nói gì, cho đến khi tàn tiệc, mới thân thân bí bí kéo cô và Chu Tiểu Mạch đến trước máy vi tính, cho các cô xem đoạn video này.

Cô nhớ rõ lúc ấy Chu Tiểu Mạch vô cùng vui mừng, còn len lén xuống lầu cầm mấy chai rượu đỏ đi lên, nói là không say không về. Cô vốn không muốn uống rượu, sợ mình uống nhiều quá sẽ vô tình tiết lộ hết mọi bí mật ở trong lòng. Song lại không nỡ phá hỏng niềm vui của Chu Tiểu Mạch, chỉ có thể nhấp nhấp một chút.

Đến cuối cùng, Chu Tiểu Mạch uống say, không có hình tượng tựa vào vai cô, len lút nói bên tai cô: “Tiểu, tiểu Kiều, mình cảm thấy được anh mình, anh mình có ý với cậu đó, hắc hắc.”

Triệu Ngạn Kiều kinh hãi, suýt chút nữa đã làm rơi ly rượu trong tay, cô nghiêng đầu nhìn về phía Chu Thần Cốc, -lê--e-q-u-y-d-do-on- không khéo là anh cũng nghiêng đầu qua. Đôi mắt ấy dịu dàng sâu thẳm mà yên tĩnh, giống như nhân ngư của màn đêm, rõ ràng không hề làm gì cả, chỉ nhìn người ta như vậy, cũng đã vô cùng mê hoặc lòng người.

Triệu Ngạn Kiều vội vàng cúi đầu, trái tim đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài, cô giấu điếm uống một hơi hết sạch rượu trong ly, lại bị sặc ho hết ra. Sau khi bình ổn lại hô hấp, không nhìn được lại liếc trộm người kia một cái, liền phát hiện ý cười như có như không bên khóe môi anh.....

“Nhìn cái gì thế?”

Bên tai chợt truyền đến giọng nói của Tần Dịch Hoan, Triệu Ngạn Kiều kinh sợ, vội vàng tắt trình duyệt đi, miễn cưỡng cười cười, “Không có, không có gì.”

Tần Dịch Hoan nhíu mày, rõ ràng anh đã nhìn thấy cô xem video clip, tại sao phải phủ nhận chứ? Hơn nữa, anh hơi nhíu chặt chân mày, trên khuôn mặt kia đúng là đầm nước mắt đi!

“Tại sao khóc vậy?” Tần Dịch Hoan vươn tay kéo cô đứng dậy khỏi ghế, dùng ngón cái lau đi những giọt lệ lăn trên má cô.

“Không có, chỉ là xem phim thấy cảm động thôi.” Triệu Ngạn Kiều đẩy anh ra, tránh né động tác thân mật của anh.

Tần Dịch Hoan ngẩn ra, ý cười trong mắt tan đi, giả vờ coi như không có chuyện gì xảy ra, dòi dề tài: “Tối nay muốn ăn cái gì để anh đi làm.”

“Tùy ý.” Cảm xúc của Triệu Ngạn Kiều vẫn rất sa sút, chỉ trả lời có lệ với Tần Dịch Hoan.

Tần Dịch Hoan hít một hơi thật sâu, liếc mắt nhìn Triệu Ngạn Kiều đang cúi gằm mặt, không nói gì cả, đi ra ngoài.

Chiếc BMW màu xám bạc, video clip.... Sự bất thường của Triệu Ngạn Kiều chắc chắn có liên quan đến hai thứ đó!

Tần Dịch Hoan vừa xoay mở công tắc của lò vi sóng vừa nghĩ, với tính cách bướng bỉnh mạnh mẽ đến chết của Triệu Ngạn Kiều, rốt cuộc là chuyện gì mới có thể để cô chú ý như vậy?

Vừa nghĩ tới trong lòng cô có lẽ còn cất giấu người nào đó, hoặc là ở chỗ nào đó cô còn có một người vô cùng thân thiết mà anh không biết, anh liền ghen tỵ đến nổi điên, hận không thể chạy thẳng tới tra hỏi cô, làm rõ ràng tất cả mọi chuyện!

Nhưng cô là người thích mềm không thích cứng, anh hoàn toàn không thể cứng rắn được! Tần Dịch Hoan nắm chặt cái bánh nướng trong tay, âm thầm nhắc nhở bản thân không được nóng vội. Hiện tại cô là vợ của anh, trong bụng còn có đứa nhỏ, như thế nào cũng không chạy mất được, anh còn sợ tên đàn ông hoang dã có quá khứ mà không có tương lai kia à? Hừ!

Ăn xong cơm tối, Triệu Ngạn Kiều ngồi tựa vào đầu giường đọc sách, Tần Dịch Hoan vốn là muốn xem ti vi, nhưng không biết tại sao lại xán đến, híp mắt ở bên cạnh nhìn Triệu Ngạn Kiều viết viết vẽ vẽ trên giấy.

“Tiểu Kiều, em đọc sách hay ghi chép thế?”

“Không phải, tôi đang viết ra các điểm đáng ngờ và chứng cứ.” Triệu Ngạn Kiều cũng không ngần

đầu lên, lại viết một hàng chữ lên giấy.

Tần Dịch Hoan dựa càng gần, nghiêng đầu nhìn lướt qua nội dung trong sách, “Em thích xem sách trình thám hả?”

“Ừm.” Triệu Ngạn Kiều lật một trang sách, đáp lại bằng giọng mũi.

Tần Dịch Hoan thấy Triệu Ngạn Kiều hồ hững với mình, có chút không cam tâm, đoạt lấy quyển sách trên tay cô ném qua một bên, “Bây giờ em không thể quá mệt mỏi, hơn nữa em cũng nên xem vài bộ phim hoạt hình đi.”

Sách bị anh ném đi, Triệu Ngạn Kiều vốn rất tức giận, nghe lời anh nói liền hoài nghi trong lòng, nghiêng đầu sang hỏi: “Tại sao phải xem phim hoạt hình?”

“Dưỡng thai mà!” Tần Dịch Hoan tỏ vẻ nghiêm trang trả lời, trong đôi mắt hẹp dài toàn là chân thành, thật sự hù dọa Triệu Ngạn Kiều rồi.

Đúng vậy, sao cô lại quên mất chuyện dưỡng thai này nhỉ, song bây giờ cũng chưa muộn!—!—!—lequ—uy=d=o=on- Nghĩ tới đây, Triệu Ngạn Kiều lập tức đẩy Tần Dịch Hoan một cái, nói: “Anh mau lên mạng tra xem rốt cuộc dưỡng thai phải xem cái gì đi!”

Tần Dịch Hoan cầm tay Triệu Ngạn Kiều, cười nói: “Trên mạng có vài thứ không thể tin đâu, ngày mai gọi điện thoại hỏi mẹ một chút là biết.”

Triệu Ngạn Kiều gật gật đầu, mẹ Tần là người từng trải nên chắc chắn sẽ có kinh nghiệm phong phú. Chỉ là, hình như cô đã từng nghe ai nói rằng, lúc mang thai, thai phụ xem hình ai nhiều nhất thì đứa bé sinh ra sẽ giống người đó! Ngày mai cô nhất định phải mua mấy tấm poster hình mình tinh về mới được!

Nhưng là cô không tiện đi ra ngoài, vẫn là để cho Tần Dịch Hoan đi ra ngoài mua thôi.

Cô suy nghĩ rồi nói cho Tần Dịch Hoan, ai ngờ, Tần Dịch Hoan luôn luôn nghe theo cô, lần này lại không đồng ý đi mua. Kiên quyết không đi mua poster! Theo cách nói của anh thì là, đáng về anh quá dễ nhìn rồi, cô không cần nhìn poster mình tinh gì nữa! Cả ngày nhìn anh là đủ rồi!

Mặc dù Triệu Ngạn Kiều cảm thấy những lời này của anh quá tự kỷ, nhưng vô tình suy nghĩ đến khuôn mặt kia, quả thật cảm thấy không tệ, vậy là cô thật sự nhìn chăm chăm Tần Dịch Hoan. Tuy da mặt Tần Dịch Hoan có dày cũng bị cô nhìn đến hơi đỏ mặt, vội vàng đứng lên lấy có tấm rửa để ra khỏi phòng ngủ.

Buổi tối, lúc đi ngủ, Tần Dịch Hoan không dựa quá gần vào Triệu Ngạn Kiều, bởi vì sợ lúc ngủ không cẩn thận sẽ đụng phải cô. Hiện tại, Tần Dịch Hoan đã không hề giành chỗ, cũng sẽ không ngủ quá say nữa, thậm chí có lúc còn tỉnh lại vào ban đêm.

Buổi tối mấy ngày nay, chân Triệu Ngạn Kiều luôn bị chuột rút, hơn nữa còn kéo dài hơn 10 phút, mặc dù cô kiên cường tự chịu đựng cũng sẽ kinh động đến anh. Triệu Ngạn Kiều cảm thấy rất ngượng ngùng, dù sao thì nếu như cô một nhọc còn được nghỉ ngơi vào ban ngày, nhưng Tần Dịch Hoan phải đi làm vào ban ngày mà.

Tần Dịch Hoan lại chẳng nghĩ như thế, mỗi lần chân Triệu Ngạn Kiều bị chuột rút, anh đều nhanh chóng bò dậy, xoa bóp cho cô, mặc dù động tác vụng về, nhưng dù gì vẫn khiến cô thoải mái hơn một chút.

Nghe nói chân của thai phụ bị chuột rút là bởi vì thiếu canxi nên Tần Dịch Hoan thường mua ít sò hến cùng với hải sản về nhà. Triệu Ngạn Kiều vốn không thích ăn hải sản lắm, nhưng không hiểu sao trong thai kỳ lại đặc biệt muốn ăn đến nỗi bây giờ thấy hải sản là tê dại da đầu. lequ4d0-on=Trừ tôm lột là có thể ăn được vài con, còn lại luôn không động đến. Chỉ là, may mà Triệu Ngạn Kiều cũng hiểu ăn nhiều những đồ này mới tốt cho cục cưng, nên mỗi ngày đành gắng gượng ăn thêm mấy con tôm.

Sau khi tắt đèn, Triệu Ngạn Kiều vừa mới nhắm mắt lại, Tần Dịch Hoan liền thận trọng dựa gần vào, giọng nói ần ần có chút hưng phấn khó nén: “Khụ khụ, tiểu Kiều, anh hỏi em chuyện này nhé.”

“Hỏi đi!” Triệu Ngạn Kiều quay đầu đi, lên tiếng, trong lòng có chút kỳ quái, sao hôm nay người này dè dặt dữ vậy.

“Nghe nói phụ nữ có thai có nhu cầu rất lớn à!”

Anh nói mơ mơ hồ hồ, cô có chút không theo kịp, “Thai phụ đòi hỏi chỗ nào?”

Trong bóng tối, Tần Dịch Hoan cười hì hì hai tiếng, nói: “Không phải, chính là phương diện nhu cầu đó.”

Triệu Ngạn Kiều vẫn nghe không hiểu, cô nháy nháy mắt suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa hiểu, liền mất đi kiên nhẫn, đề cao giọng: “Rốt cuộc anh đang nói cái gì hả?”

Tần Dịch Hoan lại dựa sát vào Triệu Ngạn Kiều một chút, đối mặt với cô, suy nghĩ mấy giây mới nói: “Cái đó, chính là nói thai phụ đều rất ham muốn, em thì sao.....”

Lời còn chưa nói hết đã bị Triệu Ngạn Kiều quát bảo ngừng lại: “Tần Dịch Hoan! Anh cút sang một bên đi!”

Tần Dịch Hoan không quan tâm cô quát to, mặt dày nắm lấy tay Triệu Ngạn Kiều, ủ ở trong tay, cẩn thận đề lên thân thể cô, trong bóng tối nhìn xuống cô, giọng nói hơi khàn khàn: “Anh cút sang một bên thì ai tới giải quyết nhu cầu cho em?”

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Anh cố ý đè thấp giọng, mang theo chút ảm đạm ham muốn, ở trong bóng tối bị phóng đại vô hạn, giống như mạng nhện dày đặc, trong khoảnh khắc liền vấy chặt Triệu Ngạn Kiều ở bên trong, làm thế nào cũng không giãy thoát được.

"Tôi...Tôi không có." Triệu Ngạn Kiều lúng túng nghiêng đầu đi, không đối mặt với anh. Mặc dù trong bóng tối không thấy rõ nét mặt của đối phương, thế nhưng ánh mắt nóng bỏng kia thì hoàn toàn không xem nhẹ được. Giống như là ánh mặt trời, mang theo nhiệt độ có thể tổn thương người, phá đi tất cả bóng tối ở chỗ sâu nhất đáy lòng cô.

"Tiểu Kiều không ngoan rồi." Tần Dịch Hoan cúi đầu tìm được chính xác vành tai mượt mà của Triệu Ngạn Kiều, ngậm vào trong miệng nhẹ nhàng mút vào, khiến cho Triệu Ngạn Kiều run rẩy một hồi.

"Đừng. . . . Đừng như vậy." Cô vươn tay đẩy ra, theo bản năng hơi sợ hãi với chuyện sắp xảy ra.

Mặc dù khi đồng ý từ nay về sau sẽ cùng anh chung sống thật tốt, cô đã có nhận thức và chuẩn bị tâm lý rất nhiều, nhưng dù sao vẫn chưa từng trải qua một lần, cho dù cô dũng cảm đến đâu cũng không tránh được sự ngượng ngùng theo bản năng của phái nữ.

Huống chi, đối với người ở trước mắt này, tuy cô có cảm tình nhưng vẫn chưa phải là yêu. Người ta luôn khắc sâu những ấn tượng về mối tình đầu, cho dù nó chỉ là sự thâm mến khổ sở. Cô mới vừa lấy dũng khí đụng chạm vào những hồi ức về anh, tại sao có thể vào buổi tối liền tiếp nhận một người đàn ông khác như vậy được?

Cô biết như vậy là không công bằng với anh, thân thể này vốn là của vợ anh, chuyện hưởng thụ là quyền lợi hợp pháp của anh, cô vốn không nên tước đoạt quyền lợi này của anh. Nhưng cô vẫn rất sợ hãi như cũ, đối với những chuyện không biết được, cô luôn tự ti co rúm lại.

"Đừng cái gì? Như vậy sao? Hay là như vậy?" Tần Dịch Hoan hung hăng dùng sức mút vành tai của cô, cảm thấy hô hấp của cô hơi nặng nề, lại vươn đầu lưỡi ra từ từ liếm mấy cái, giống như đang thưởng thức mỹ vị.

"Tần. . . . Tần Dịch Hoan, anh cho tôi thêm vài ngày nữa, được không?" Cô khịt khịt mũi, miễn cưỡng ổn định hô hấp của mình. Cuối cùng vẫn phải bước tới một bước cuối cùng, cô không còn lý do kháng cự nữa, chỉ là, hãy cho cô thêm một chút thời gian, hôm nay thật sự là quá đột ngột mà.

Trong bóng tối, Tần Dịch Hoan cúi đầu cười nhẹ một tiếng, khiến cho Triệu Ngạn Kiều đang chờ nghe đáp án khẩn trương gấp bội, chỉ có thể dựng thẳng lỗ tai, toàn thân cứng đờ, ở trong bóng tối nhìn anh chằm chằm.

"Được."

Triệu Ngạn Kiều khẽ thở ra, thân thể cứng ngắc thả lỏng trong nháy mắt, trong lòng có chút cảm kích Tần Dịch Hoan.

"Chỉ có điều. . . ." Tần Dịch Hoan cố ý dừng một chút, khiến tim Triệu Ngạn Kiều treo ngược lên

mới tiếp tục nói: "Em phải nói cho anh biết rốt cuộc buổi chiều em đã suy nghĩ điều gì."

Lông tơ của Triệu Ngạn Kiều dựng hết lên, thân thể cũng bất giác co lại, cực kỳ giống con mèo sắp gặp phải nguy hiểm.

Sao đột nhiên anh lại hỏi vậy chứ? Chẳng lẽ anh phát hiện ra cái gì sao? Cô siết chặt nắm tay, kiểm chế sự sốt hãi đang không ngừng dâng lên, giọng nói khàn khàn: "Tôi, tôi không nghĩ gì cả."

Tần Dịch Hoan nắm lấy cổ tay cô, tách từng đầu ngón tay đang siết chặt, giọng nói trầm thấp lại lộ ra vẻ khẳng định 100%: "Tiểu Kiều, em đừng lừa gạt anh, nói cho anh nghe, chúng ta cùng nhau giải quyết."

Triệu Ngạn Kiều lắc đầu, mặc dù không bật đèn song cô biết anh có thể nhìn thấy: "Thật sự không có việc gì, tôi. . . ."

Cô còn chưa nói hết, Tần Dịch Hoan chợt mở miệng hỏi: "Em tên là gì?"

Triệu Ngạn Kiều sững sờ nhưng vẫn hiểu được ý tứ của anh, cô há miệng, tiếng nói khe khẽ mang theo sự mong manh dễ dàng có thể phá hủy: "Triệu Ngạn Kiều."

"Thật đúng là vừa khéo!" Giọng nói của Tần Dịch Hoan có vài phần kinh ngạc, nhưng vẫn hỏi tiếp: "Có bạn trai chưa? Hoặc là chồng chưa?" Mặc dù vẫn là ngữ điệu như trước, nhưng Triệu Ngạn Kiều vẫn phát hiện ra bàn tay nắm lấy cổ tay mình đang từ từ siết chặt.

Cô hơi tự giễu nhếch nhếch miệng, lắc đầu lần nữa: "Không có."

Tần Dịch Hoan bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, buồn bực kìm nén suốt một đêm cũng tiêu tán hết, ngay cả trong bóng tối Triệu Ngạn Kiều cũng cảm thấy được tâm tình tốt đẹp của anh. Cô có chút nghi ngờ nghiêng nghiêng đầu, người này, sao đột nhiên lại vui vẻ thế hả?

"Vậy thì tốt, ngủ đi!" Anh vỗ nhẹ gương mặt cô, lật người nằm lại bên cạnh cô, giọng nói hết sức nhẹ nhàng.

Tốt cái gì hả? Triệu Ngạn Kiều nghi ngờ chớp chớp mắt, không hiểu gì. Suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn chẳng thể chống lại cơn buồn ngủ đang ùn ùn kéo đến, chậm rãi dựa sát vào anh ngủ thiếp đi. Tần Dịch Hoan thương tiếc nhẹ nhàng vuốt cổ tay cô, trong lòng một khoảng ấm áp.

Cô gái này, tính khí không tốt còn cường thế, khó có được đơn thuần. Có lẽ anh chờ đợi nhiều năm như vậy, chính là vì một ngày này.

Anh đã từng oán hận, đã từng hăm dọa, tại sao người khác đều có thể tìm được một nửa kia phù hợp với mình, mà mình lại bị buộc cưới một cô gái đáng ghét. Nhưng thì ra, trời cao thật sự quá công bằng, mặc dù quá trình rất ly kỳ, thậm chí là huyền ảo, nhưng rốt cuộc anh đã gặp được người đáng giá để mình đối xử thật lòng.

Ngày trước, anh một thân một mình xông xáo trong bóng tối, cô đơn tịch mịch đầu đá lung tung, song, hôm nay, cho dù toàn bộ thế giới có chìm trong bóng đêm thì anh cũng sẽ không tịch mịch nữa, bởi vì vừa quay đầu đã có cô ở bên cạnh rồi.

Cảm ơn em đã đến, cảm ơn em đã cho anh cơ hội, cảm ơn em đã không bị quá khứ ràng buộc! Tần Dịch Hoan nhắc nửa người trên lên, hạ xuống một nụ hôn dịu dàng trên trán Triệu Ngạn Kiều, lại vén những sợi tóc rối ở trước trán ra sau vành tai cô, mới nằm xuống lần nữa.

Ngủ đi, tiểu Kiều, anh sẽ mãi ở bên cạnh em. (ngọt chết người ^0^)

Kể từ tối hôm đó, Tần Dịch Hoan không còn nêu ra loại yêu cầu đó khiến cho Triệu Ngạn Kiều thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm thấy có chút nôn nóng. Không biết suốt ngày lo lắng đề phòng như vậy là cái quý gì, mỗi buổi tối nằm ở trong chăn đều nơm nớp lo sợ, vốn tưởng rằng cần rằng một cái sẽ qua đi, nhưng Tần Dịch Hoan lại giống như đã quên bém mắt, chỉ an phận ngủ thôi.

Có đôi khi Triệu Ngạn Kiều hận đến nỗi không thể véo tai anh, rống to: Anh có làm hay không hả? Cái danh bà cô liều mạng làm việc này, từ trước đến giờ chưa từng e ngại bất kỳ kẻ nào đâu. Bất kể là kiểu phụ nữ nào, lần đầu tiên ném thừ trái cấm đều muốn 'chết muộn không bằng chết sớm'.

Hôm sinh nhật của mẹ Tần, Tần Dịch Hoan và Triệu Ngạn Kiều đã trở về Tần trạch từ sáng sớm, đây chính là sinh nhật 55 tuổi của mẹ Tần. Dân gian có một cách nói, thượng thọ 60, 80 tuổi nhất định phải lo nhiều lắm nhiều, còn những lần sinh nhật khác thì không thể long trọng bằng hai lần này, nếu không sẽ bị "Vận số đề", ảnh hưởng đến vận số của tuổi già.

Vì thế, lần này không có tổ chức tiệc sinh nhật cho mẹ Tần, càng không có mời ai khác, chỉ cùng con trai và con dâu ăn một bữa cơm là xong. Con người khi về già đều không lo những chuyện giữ gìn thể diện nữa, thay vào đó là trông mong gia đình đoàn viên, con cháu vây quanh đầu gối. Quyết định này của mẹ Tần đều vì chăm lo cho thân thể của Triệu Ngạn Kiều.

Lúc Tần Dịch Hoan và Triệu Ngạn Kiều trở về thì mẹ Tần còn chưa thức dậy, dặn dò người giúp việc đừng kinh động đến mẹ Tần xong, hai người liền chui vào phòng bếp, một người luộc trứng gà một người nấu mì, phối hợp hết sức ăn ý. Bà bảo mẫu đứng ở phía sau nhìn bóng dáng hòa thuận đỡ dằn nhau của hai người, trong mắt thoáng qua tia sáng vui mừng. Cuối cùng cậu chủ và cô chủ đã không còn đối chọi gay gắt rồi, xem ra bây giờ bà chủ có thể yên tâm hơn.

Sau khi mẹ Tần thức dậy, đánh răng rửa mặt xong liền xuống lầu, đã thấy Triệu Ngạn Kiều và Tần Dịch Hoan ngồi ở bàn ăn, bà kích động suýt chút nữa là kêu to. Lại thấy trên bàn đặt một chén mì trường thọ cùng mấy quả trứng gà luộc, nước mắt bà liền chảy ra, liên tục lâm bầm trong lòng: không hề phí công nuôi đứa bé.

Triệu Ngạn Kiều nói chúc mẹ Tần sinh nhật vui vẻ và tặng món quà đã chuẩn bị từ sớm xong, liền bung chén mì trường thọ tới trước mặt mẹ Tần, cười híp mắt bảo mẹ Tần ăn đi cho nóng. Đây là lần đầu tiên con gái nuôi kiêm con dâu làm đồ ăn cho bà, mẹ Tần vừa kinh ngạc lại mơ hồ có chút vui mừng, cuối cùng đứa nhỏ số khổ lúc trước cũng đã trưởng thành rồi!

Mẹ Tần ăn hết một chén mì trường thọ ngay cả nước cũng không thừa lại. Cũng không phải vì Triệu Ngạn Kiều nấu quá ngon mà vì bà thật sự không nỡ chà đạp phần tâm ý kia.

Đây chính là cảm giác có mẹ, đã bao năm cô chưa từng cảm nhận được rồi. Đôi mắt Triệu Ngạn Kiều hơi ươn ướt, cô không còn là đứa bé mồ côi cha mẹ nữa, rốt cuộc cũng có người quý trọng cô rồi! Cô hơi hạ mắt giấu đi lệ nhòa trong mắt, mấy giây sau mới ngẩng đầu lên, chọn quả trứng gà lớn nhất, bóc vỏ, đưa cho mẹ Tần: "Mẹ, ăn quả trứng gà đi."

"Ừ! Được! Được!" Mẹ Tần vui mừng cười đến không ngậm được miệng, gật đầu liên tục, thậm chí còn có cảm giác 'thụ sủng nhược kinh' (được quan tâm quá mà hoảng sợ). Triệu Ngạn Kiều xót xa trong lòng, chỉ là một hành động bình thường thôi lại khiến cho người phụ nữ hơn năm mươi tuổi ở trước mặt này vui mừng đến như vậy, rốt cuộc trước kia Triệu Ngạn Kiều đã lơ là người nuôi lớn mình đến mức độ nào chứ?

Nhưng giờ sẽ không như thế nữa, cô sẽ không để cho bà lão này tiếp tục cô đơn nữa!

Buổi tối hôm đó, Triệu Ngạn Kiều và Tần Dịch Hoan không về nhà mà qua đêm ở chỗ của mẹ Tần. Mẹ Tần đặc biệt vui mừng, từ lúc sớm đã dặn dò người giúp việc dọn dẹp phòng cho bọn họ. Thật ra thì cũng chả cần dọn dẹp, căn phòng lúc trước của Tần Dịch Hoan đều được quét dọn hàng ngày, song mẹ Tần chỉ sợ hai người ngủ không thoải mái, nên bảo người giúp việc quét dọn lần nữa.

Hai người chỉ ở lại được một ngày bởi vì thứ hai Tần Dịch Hoan còn phải đi làm. Tần trạch lại ở khu sườn núi, quá xa quá bất tiện. Triệu Ngạn Kiều muốn bảo mẹ Tần cùng bọn họ về nhà ở mấy ngày, đáng tiếc là mẹ Tần không đồng ý.

Đôi trẻ này vất vả lắm mới hoàn thuận vui vẻ sống qua ngày, bà vẫn là không nên quây rầy hai đứa con này thì hơn. Không thể không nói tư tưởng của mẹ Tần thật sự là vô cùng nề nếp. Triệu Ngạn Kiều đành phải lưu luyến rời đi, chỉ là, lúc đi còn âm thầm thề ở trong lòng lần sau nhất định phải gạt mẹ Tần về nhà mới được!

Tuy Tần Dịch Hoan có hơi kinh ngạc với sự biến hóa đột ngột của Triệu Ngạn Kiều, nhưng vẫn không lên tiếng, cho đến khi hai người về tới nhà, mới nói ra những lời đã nhin xuống suốt hai ngày qua: "Tiểu Kiều, sao em đột nhiên trở nên. Ừm, chợt nhiệt tình với mẹ thế?"

Triệu Ngạn Kiều khẽ mỉm cười, trong đôi mắt to thoáng qua một chút giảo hoạt, nói: "Đó cũng là mẹ tôi mà!"

Tần Dịch Hoan nhíu mày, có chút không rõ, thấy Triệu Ngạn Kiều cũng không có ý giải thích, liền vươn tay xoa xoa đầu cô, trong đôi mắt là sự dịu dàng khiến người ta chết chìm: "Thật là, còn học được cách tính kế rồi!"

Triệu Ngạn Kiều chợt thu lại nụ cười, nắm lấy bàn tay anh đang định rút về, nhìn vào mắt anh gần từng chữ, nghiêm túc nói: "Tần Dịch Hoan, cảm ơn anh."

Tần Dịch Hoan sững sờ rồi chậm rãi mỉm cười, khuôn mặt tinh tế như yêu tinh hoàn toàn giãn ra, lại được ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu sáng càng phát ra tia sáng chói lóa. Trong nháy mắt đã vây Triệu Ngạn Kiều vào thế giới do anh tạo nên. Vậy mà, ánh sáng mãnh liệt ấy không khiến cô thấy lo lắng chút nào, ngược lại còn làm trái tim cứng rắn của cô từ từ trở nên mềm mại.

Anh nắm ngược lại tay cô, rất chặt, bao bọc trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: "Đồ ngốc."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Lúc ở nhà họ Tần, Triệu Ngạn Kiều hỏi mẹ Tần về vấn đề dưỡng thai, mẹ Tần nói cũng không rõ ràng lắm, còn đặc biệt gọi điện thoại bảo bác sĩ gia đình tới đây. Bác sĩ nói dưỡng thai rất quan trọng, như bọn họ là hơi chậm, nhưng mà bây giờ bắt đầu vẫn còn kịp.

Bác sĩ đề nghị bình thường phải nghe nhiều bản nhạc êm dịu một chút, ngắm nhìn thiên nhiên nhiều một chút, tốt nhất là nhìn những đóa hoa màu sắc tươi đẹp, như vậy cục cưng sinh ra sẽ hoạt bát hơn. Triệu Ngạn Kiều ghi lại hết tất cả, còn đặc biệt viết riêng ra từng danh sách để Tần Dịch Hoan đi ra ngoài mua.

Tần Dịch Hoan nhìn một chuỗi dài nhạc dương cầm, violin, khước miệng mắt tự nhiên giật giật, ngoài miệng lại đáp ứng rất sảng khoái, khiến Triệu Ngạn Kiều an tâm 100%, bảo đảm buổi tối có thể mua về rồi! Triệu Ngạn Kiều rất hài lòng với biểu hiện của Tần Dịch Hoan, nâng cao bụng bự nhón chân lên vỗ vỗ bả vai Tần Dịch Hoan, rất có khí thế của kẻ lãnh đạo thị sát công việc khen nhân viên làm rất tốt.

Tần Dịch Hoan liền dờ khóc dờ cười, cuối cùng cảm thấy không thể để cô chiếm tiện nghi như vậy, cứ đòi hôn tạm biệt xong mới lưu luyến đi làm. Bởi vì sợ mình tan tằm quá trễ thì studio sẽ đóng cửa nên Tần Dịch Hoan không đến công ty trước, mà là đi thẳng vào studio, nghiêm túc chọn những đĩa CD được liệt kê trong danh sách. Cuối cùng, trong ánh mắt kinh ngạc của chủ tiệm, xách cao một túi to đĩa CD rời đi.

Hôm nay, trợ lý của Tần Dịch Hoan rõ ràng cảm nhận được ông chủ mình không yên lòng, gần như là liên tục xem đồng hồ, đáng vẻ vội vàng hy vọng sẽ tan việc sớm. Trợ lý bình tĩnh đẩy gọng kính, đột nhiên cảm thấy vẻ mặt ấy của ông chủ giống như là cậu nam sinh lần đầu tiên nói yêu đương, đang nóng lòng chờ đợi ngày mình và bạn gái hẹn hò.

Rốt cuộc Tần Dịch Hoan vẫn không thể chờ được đến lúc tan tằm, gần giữa trưa, liền không hề có chút cảm giác tội lỗi bỏ công việc lại, chạy lấy người trước. Tới quán ăn gần đó mua một đồng thức ăn rồi lái thẳng về chung cư nhà mình, tốc độ xe còn tăng lên mấy chục km so với bình thường.

Triệu Ngạn Kiều ở nhà vốn đang suy tính buổi trưa muốn ăn cái gì, ai ngờ cô còn chưa kịp xuống bếp, Tần Dịch Hoan đã trở về, còn mang một đồng đồ ăn. Cô kinh ngạc nhìn Tần Dịch Hoan, có chút khó hiểu vì sao anh đột nhiên trốn việc. Tần Dịch Hoan bị cô nhìn có chút ngượng ngùng, mượn cớ bày đồ ăn cúi đầu không để cho cô thấy vẻ mặt ửng đỏ của mình, cũng không giải thích lý do mình về sớm. Một bữa cơm có chút quý giá, hai người đều im lặng không lên tiếng, Triệu Ngạn Kiều là bởi vì chuyên chú ăn đồ ăn trước mặt, còn Tần Dịch Hoan lại là có chút chột dạ.

Ăn xong cơm trưa, Tần Dịch Hoan đưa cái túi đựng đầy đĩa CD cho Triệu Ngạn Kiều, trong sự khen ngợi của cô, liền khoái chí cầm một cái đĩa do cô chọn đặt vào trong máy vi tính.

Thật ra Triệu Ngạn Kiều là kiểu người hơi mâu thuẫn, cô thích nhạc dương cầm ấm áp sạch sẽ, cũng thích một chút nhạc Heavy Metal Rock vui vẻ, dùng chính lời của cô thì là gà mờ văn nghệ, gà mờ bình thường.

Mà những đĩa CD Tần Dịch Hoan chọn đều là bản chính hết, còn tốt hơn nhiều so với đồ trước kia

cô mua ở vỉa hè, cô lắng nghe rồi nheo mắt lại, dáng vẻ đầy hưởng thụ, giống như chú mèo Ba Tư phơi mình dưới ánh mặt trời, lười biếng mà tự tại.

Tần Dịch Hoan quay đầu cô ẩn tựa vào bả vai mình, trái tim giống như ngâm trong suối nước nóng, hết sức dễ chịu. Tình cảm nóng bỏng mà nồng đậm khuấy đảo lòng anh, anh cúi đầu nhìn cô, từ góc độ ấy của anh chỉ có thể nhìn thấy một nửa gương mặt cô. Hình như là gần đây sống rất thoải mái nên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mượt mà không ít, da thịt trắng nõn ánh hồng, lông mi thật dài thỉnh thoảng lay động một cái đều khiến lòng anh ngứa ngáy một chút.

"Tiểu Kiều." Tần Dịch Hoan nhẹ nhàng gọi cô, dường như sợ sẽ quấy rầy trạng thái tĩnh lặng hiếm hoi của cô.

Triệu Ngạn Kiều hí mắt, cũng không ngẩng đầu, tựa vào trên người anh miễn cưỡng đáp lại một câu: "Cái gì?"

Tần Dịch Hoan chợt động động đầu kết, giọng nói hơi khô khốc: "Em ngẩng đầu lên."

Tuy Triệu Ngạn Kiều không muốn, nhưng lại sợ anh thật sự có chuyện gì, đành phải bắt đầu ngẩng đầu lên, đôi mắt to mang theo hơi nước mờ mờ, có chút mờ mịt nhìn anh: "Làm gì ạ?"

Tần Dịch Hoan cũng không nhìn được nữa, hai tay chống ở hai bên đầu cô, cúi đầu liền hôn xuống. Đôi môi của cô mềm mại, hơi nhỏ một chút so với môi anh, lại vừa khéo phù hợp, anh ngậm cánh môi mềm mại của cô dịu dàng mút vào, mang theo 100% cẩn thận cùng quý trọng.

Triệu Ngạn Kiều ngẩn người, chỉ cảm thấy trên môi tràn đầy cảm xúc dịu dàng, phục hồi tinh thần, đã thấy người nọ nhắm mắt lại, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ dịu dàng không tưởng, giống như toàn tâm toàn ý vào nụ hôn trước mắt.

Đĩa CD trong máy vi tính vẫn đang chạy, đúng là điệp khúc màu lam cô thích nhất, làn điệu sạch sẽ lưu loát, trong suốt tuyệt đẹp giống hệt như Tần Dịch Hoan, tuy nhiều tâm kế, lại sạch sẽ lỗi lạc. Có lúc, động lòng chỉ cần trong nháy mắt, trái tim bị một cảnh tượng nào đó hung hăng đánh trúng, liền khắc sâu hình ảnh của người kia dưới đáy lòng. Từ đó về sau, anh vui mừng, tôi liền vui vẻ, anh thương tâm, tôi liền khổ sở.

Triệu Ngạn Kiều nhắm mắt lại, cánh tay vòng lên cổ anh, vươn ra đầu lưỡi nhỏ nhỏ chạm nhẹ vào đầu lưỡi anh rồi nhanh chóng thu về.

Tần Dịch Hoan mừng như điên mở mắt, gần như không dám tin nhìn chằm chằm khuôn mặt Triệu Ngạn Kiều, trong con ngươi dần dần dâng lên ngọn lửa cực nóng. Cô đã đáp lại anh Cô không chán ghét! Cô không chán ghét anh hôn cô! Tần Dịch Hoan kích động đến run rẩy, gần như muốn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Hai người bọn họ trông thì có vẻ như anh ở vị trí chủ đạo, nhưng trên thực tế, tình cảm của bọn họ tiến triển thế nào vẫn luôn nằm ở trong tay cô. Anh không biết quá khứ của cô, không biết cuộc sống lúc trước của cô, ngoại trừ cô bây giờ, anh gần như chẳng biết gì cả. Mặc dù cô đã đồng ý từ nay về sau sẽ cùng anh sống thật tốt, nhưng anh hiểu được, đó là bởi vì cô cảm thấy mình chiếm cứ thân thể này mà nợ anh, hoàn toàn không có xen vào chút tình cảm nào khác.

Mặc dù luôn nói mình rất tự tin, luôn bày ra dáng vẻ chẳng thèm để ý, nhưng anh vẫn rất lo lắng. Nhất là ngày hôm đó, sau khi nhìn thấy cô mất hồn mất vía, anh sợ cô lại nhớ nhung quá khứ, sợ trong lòng cô cất giấu một người đàn ông nào đó, sợ có một ngày cô tìm được người kia sẽ không chút do dự vứt bỏ anh! Anh sợ hãi rất nhiều, nhưng hôm nay, cuối cùng cô đã nguyện ý để cho anh rất an tâm, mặc dù chỉ

là sự đáp lại nho nhỏ, nhưng đối với anh mà nói thì cũng đủ rồi.

Anh không nghĩ bước một bước lên trời, tiến triển như vậy đã đủ để anh vui mừng rồi.

Tần Dịch Hoan nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng của cô lên, trước tiên hôn nhẹ khóe miệng cô một cái mới hôn lên môi của cô, không giống với nụ hôn nhẹ tựa gió xuân vừa rồi, lần này hôn càng thêm xâm nhập, mang theo ham muốn sôi sục mà vội vã, lướt qua cả khoang miệng của cô.

Từng góc ngách đều không bỏ qua, chiếc lưỡi của anh bá đạo quán lấy lưỡi cô, buộc cô triển miên cùng mình. Triệu Ngạn Kiều gần như không theo kịp động tác của anh, chỉ có thể ngẩng đầu bị động thừa nhận nụ hôn của anh. Đầu lưỡi bị anh mút đến phát đau, cả người cũng nóng lên theo nụ hôn của anh, hình như cô cũng hóa thành một đốm lửa, tận tình thiêu đốt ở dưới sự dẫn đường của anh.

Dần dần, Tần Dịch Hoan đã không thỏa mãn với nụ hôn đơn giản, tình cảm cực nóng bị anh đè nén vô cùng cần phát tiết ra ngoài. Bàn tay to linh xảo chui vào trong từ vạt áo váy của cô, vuốt ve cái bụng nhô cao một lát liền bắt đầu chậm rãi dờn lên trên, chính xác bắt được bộ ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng xoa nắn.

Gần đây bộ ngực của Triệu Ngạn Kiều luôn trướng đau, đi bệnh viện kiểm tra thì bác sĩ đề nghị cô không cần mặc bra, cho nên cô đã thả lỏng vài ngày rồi, không ngờ lại tiện nghi cho Tần Dịch Hoan.

Làn da cô mềm mại trơn bóng, xúc cảm thật tốt, Tần Dịch Hoan gần như là yêu thích không muốn buông tay, vuốt ve mảng lớn da thịt bóng loáng ở dưới tay, đôi môi lưu luyến ở trên xương quai xanh tinh xảo xinh đẹp của cô không rời. Ngón tay phối hợp xoa nắn điểm nhỏ màu hồng ở trước cô, làm cho tiểu anh đào run rẩy trở nên cứng rắn.

Triệu Ngạn Kiều đâu chịu nổi kích thích như thế, chỉ mới liếm hôn đơn giản thôi mà cô đã hơi không chịu nổi, cầm lấy cánh tay anh liên tục thở gấp, trong miệng vô thức phát ra tiếng rên nhu mì.

"Đi lên giường sao?" Tần Dịch Hoan thờ gấp bế Triệu Ngạn Kiều lên, đôi môi dán vào vành tai mẫn cảm của cô, nhỏ giọng hỏi.

Triệu Ngạn Kiều ngượng ngùng nhắm mắt lại, lông mi cong dài run rẩy yếu ớt, cắn môi gật đầu một cái. Trang phục của thai phụ được thiết kế rất rộng rãi, cũng rất nhanh và tiện, ngón tay linh hoạt của Tần Dịch Hoan cởi cúc áo ở phía sau ra, lại dùng sức kéo xuống dưới, toàn thân Triệu Ngạn Kiều cũng chỉ còn lại một chiếc quần lót thôi. Ngọn lửa dục cháy hừng hực trong mắt Tần Dịch Hoan, phía dưới đã cứng rắn như sắt.

Nhanh và gọn cởi hết quần áo của mình xuống, lại vội vàng đưa tay kéo mở quần lót của cô, bàn tay to liền tách hai bắp đùi thon dài trắng như tuyết của cô ra, vươn tay sờ sờ, đã rất ướt rồi.

Rút ngón tay ra, Tần Dịch Hoan cười khẽ một tiếng, đưa ngón tay dính đầy chất lỏng sáng bóng lạnh đến trước mặt Triệu Ngạn Kiều, tà khí nói: "Tiểu Kiều, ẩm ướt quá!"

Triệu Ngạn Kiều xấu hổ run run lông mi, trên mặt đều là màu đỏ ửng quầng rừ, cái trán sáng bóng đã thấm ra những giọt mồ hôi trong suốt, cô cắn chặt môi dưới quay đầu sang chỗ khác, không nhìn tới ánh mắt mang ý cười của Tần Dịch Hoan, giọng nói đứt quãng: "Đừng.....Đừng nói chuyện....."

"Xấu hổ à?" Tần Dịch Hoan đẩy bắp đùi đang run rẩy của cô rộng thêm một chút, ngón tay linh hoạt động nhẹ ở phía dưới, trong phòng nhất thời vang lên tiếng nước động càng lúc càng ướt át.

Bắp thịt trên người Tần Dịch Hoan càng bó chặt, cứng rắn giống như là hòn đá, động tịnh non mềm

uớt át xiết chặt ngón tay anh, mỗi lần rút ra, chen vào đều kéo theo cả chút chất lỏng do cô động tình, khiến cho anh hận không thể ôm lấy cô hung hăng đi vào.

Nhưng tóm lại là vẫn sợ đã thương cô và cực cung, chỉ có thể nhịn xuống ham muốn mãnh liệt, an ủi cô trước. Chỉ là vào lúc này, ánh mắt cô mê ly tựa như mèo, môi đỏ mọng khẽ nhếch, bật ra những tiếng rên ngâm ngọt ngào mất hồn, quả thật giống như một loại xuân dược mạnh nhất, để cho anh vốn là sắp ép không được ham muốn liền xông thẳng lên não.

"Anh vào đây." Tần Dịch Hoan khàn giọng nói, nhẹ nhàng gấp đùi cô lên, cẩn thận che ở trên người cô, dưới lưng hơi dùng sức, tiến thẳng vào thân thể của cô.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Triệu Ngạn Kiều mềm nhũn cả người, khẽ nhếch môi đỏ mọng bật ra tiếng rên mê người, đáy mắt Tần Dịch Hoan càng thêm u ám, cơ bắp trên người căng ra, lại không dám dùng sức quá mức, chỉ có thể chống tay ở hai bên người cô thông thả ra vào.....

Triệu Ngạn Kiều chỉ cảm thấy cả người mềm yếu, cả người đều giống như lơ lửng ở giữa không trung, lên lên xuống xuống theo động tác của anh. Sắc mặt cô ửng hồng, đôi mắt to ngập nước đen láy hơi khép hờ, làn da trắng nõn như một món đồ sứ tinh xảo nhàn nhạt phiếm hồng, cùng giọt mồ hôi lấp lánh, có vẻ hết sức xinh đẹp.

Toàn thân đều lộ ra một loại mỹ cảm yếu ớt, Tần Dịch Hoan thở dốc nặng hơn, ham muốn chưa kịp chậm lại lại xếp chồng lên nhau, khiến cho đôi mắt anh hơi ửng đỏ.

"Đau không?" Anh thở gấp hỏi.

"Ừm.....Không, ừm.....Không đau....." Triệu Ngạn Kiều vội vàng thở dốc hai cái, mới miễn cưỡng trả lời anh.

Đôi môi đỏ mọng lúc đóng lúc mở kia vô cùng quyến rũ trong mắt Tần Dịch Hoan, anh hạ người, cúi đầu cắn môi cô, trần trọc mút vào ở mọi góc độ. Đầu lưỡi thỉnh thoảng lướt qua làn môi trên nhạy cảm của cô, đôi lần càng nhiều ái dịch của Triệu Ngạn Kiều ở dưới thân mình.

"Anh tăng nhanh một chút thì em có thể chịu được không?" Tần Dịch Hoan vừa liếm vành tai mượt mà của cô vừa hỏi, cuối cùng dứt khoát duỗi đầu lưỡi vào trong lỗ tai cô, đôi lần tiếng rên rỉ càng ngọt ngào của cô.

"Đừng....Đừng liếm mà.....A a....."

"Vậy muốn như thế nào? Muốn hôn hay là muốn sờ?" Tần Dịch Hoan cắn cắn xương quai xanh của cô, hàm răng mài nhẹ trên làn da cô, thỉnh thoảng cắn một chút thịt, kích thích bắp đùi của Triệu Ngạn Kiều bắt đầu rung rung.

"Nói chuyện đi! Chịu được sao?" Tay Tần Dịch Hoan dao động ở bắp đùi cô, thỉnh thoảng còn duỗi ngón tay gãi gãi nơi hai người giao hợp.

Triệu Ngạn Kiều khó nhịn lắc lắc bắp đùi, vươn tay quơ quơ, vuốt ve lồng ngực rắn chắc của Tần Dịch Hoan, trong miệng phát ra âm thanh tựa như nũng nịu lại tựa rên ngâm: "Có, có thể....Ông.....Ông xã nhanh lên một chút đi....."

Tần Dịch Hoan ngừng động tác, bàn tay to đang vuốt ve cô không nhịn được tăng thêm sức lực, ánh mắt hung ác tựa như dã thú, nói: "Triệu Ngạn Kiều, em đừng hối hận đấy!" Vừa dứt lời thì động tác ra vào cũng tăng nhanh hơn.

Triệu Ngạn Kiều hét lên một tiếng, bộ ngực trắng nõn, cao vút bị đụng đến không ngừng đung đưa. Ánh mắt Tần Dịch Hoan nóng rực tựa như có thể bốc cháy lên, bắt được bàn tay nhỏ xinh đang quơ loạn của Triệu Ngạn Kiều rồi găm nhẹ, đầu lưỡi lần lượt liếm qua năm đầu ngón tay, liếm đến khi đầu ngón tay

non mịn ướt nhẹp. Tiếng rên của Triệu Ngạn Kiều càng lúc càng lớn, lý trí sớm đã bị ham muốn chiếm lĩnh, cũng mất đi sự xấu hổ, hoàn toàn đắm chìm trong hoan lạc mà Tần Dịch Hoan tặng cho.

"Tiểu Kiều, thoải mái sao?" Tần Dịch Hoan dùng sức động thẳng hạ thân, mỗi lần rút ra đều mang theo một mảng lớn chất lỏng, nơi hai người giao hợp một khoảng lầy lội, ga giường ở dưới thân cũng ướt một mảng lớn. Tiếng nước 'tí tách' liên tục vang lên theo tiết tấu của anh, cả gian phòng tràn đầy mùi hoan lạc.

"Chậm.....Á....Chậm một chút...." Ánh mắt Triệu Ngạn Kiều tan rã, khóe miệng chảy xuống chất lỏng trong suốt, khóe mắt lộ ra chút ánh hồng, như yêu tình mê hoặc khiến Tần Dịch Hoan suýt chút nữa mất đi lý trí.

"Chậm một chút?" Anh cho hai ngón tay vào miệng cô đùa giỡn chiếc lưỡi mềm mại của cô, hạ thân càng dùng sức di chuyển, đáy mắt hưng hực lửa dục, nói: "Không! Sẽ làm em mệt chết!"

"Không.....Không cần...." Triệu Ngạn Kiều lung tung lắc đầu, trong giọng nói đã mang theo tiếng nức nở, mềm yếu, mang theo sự nung nấu lúc đặc biệt động tình, nhất thời khiến Tần Dịch Hoan càng thêm kích động.

Anh hơi nhấc người lên, giống như bậc Đế vương nhìn xuống cô từ trên cao, eo không ngừng dùng sức va chạm, thường thức đáng vẻ động tình mê loạn của cô chỉ dành cho anh.

Triệu Ngạn Kiều khó chịu nghiêng đầu sang chỗ khác, cố gắng nuốt vào tiếng rên đã trào tới bên miệng.

"Đừng.....Đừng nhìn.....Cầu xin anh.....Đừng nhìn....."

"Cho làm mà không cho xem hả tiểu Kiều, có phải không? Hả?" Tần Dịch Hoan thẳng lưng dùng sức va chạm, ngón tay không đứng đắn nắm đỉnh hồng của cô nhẹ nhàng xoa nắn.

Triệu Ngạn Kiều hét lên một tiếng, cảm thấy suy nghĩ trong đầu giống như bị anh phá nát, ngón tay nắm chặt ga giường ở dưới thân, mũi chân cũng co rút lên, thân thể không chịu khống chế cong lên, cần cổ xinh đẹp căng ra, giống như một con cá chép quẫy đuôi nhảy lên khỏi mặt nước.

Tần Dịch Hoan biết cô đạt đến cao trào, cũng không trêu chọc cô nữa, nhìn chăm chăm mặt cô, tăng tốc ra vào mấy chục cái, trong cổ họng gầm nhẹ một tiếng, bắn vào trong cơ thể cô.

Triệu Ngạn Kiều rất lâu vẫn chưa hồi thần, hai mắt mơ màng nằm bất động ở trên giường, cho đến khi Tần Dịch Hoan bế cô lên, cẩn thận đặt vào trong bồn tắm mới hoàn hồn. Lúc này mới nhìn thấy Tần Dịch Hoan đang khóa thân ngồi xổm ở bên ngoài bồn tắm, nghiêm túc lau rửa thân thể cô.

Triệu Ngạn Kiều nhất thời cảm thấy không biết nên đặt tay chân ở đâu mới tốt, lúc cả khuôn mặt đỏ au, cô liền né tránh bàn tay anh, cúi đầu lấp bắp nói: "Em.....Em tự mình rửa."

"Ngoan, đừng động, em hành động bất tiện mà." Tần Dịch Hoan dội nước ấm lên người cô, giọng nói hết sức dịu dàng, cùng với người lỗ hổng ban nãy ở trên giường như hai người khác nhau.

Khuôn mặt Triệu Ngạn Kiều đỏ như hoa đào, khe cắn đôi môi run run, ngượng ngùng mở rộng thân thể mặc cho anh tắm rửa, cuối cùng thật sự cảm thấy ngượng ngùng liền dứt khoát nhắm hai mắt lại. Tần Dịch Hoan phát hiện ra động tác nho nhỏ đó của cô cũng chỉ im lặng, tỉ mỉ tắm rửa cho cô, lại lau khô bọt nước trên người cô, mới vặn nước tắm cho mình. Không phải bồn tắm không chứa được hai người, mà là anh thật sự sợ không cẩn thận sẽ đè lên cô, mang thai bảy tháng, nhất định cẩn thận, phải cẩn thận.

Đến khi được anh đặt lên giường rồi mà chân Triệu Ngạn Kiều vẫn còn mềm nhũn, trước kia cô còn chưa từng yêu đương, huống chi là làm chuyện như vậy. Trước khi làm thì trong lòng còn lo sợ bất an, sau khi làm mới phát hiện thì ra tư vị cũng không tệ lắm. Ếc. Cô đang suy nghĩ gì thế? Triệu Ngạn Kiều vội vàng lắc đầu đuổi những suy nghĩ xấu hổ kia ra khỏi đầu.

Cô cảm chiếc gối đầu sắp bị xô xuống dưới giường lên chuẩn bị nằm một lát, không ngờ vừa dịch ra bên ngoài lại thấy một dấu vết lớn đậm màu ở trên giường. Nhiệt độ vừa giảm nhẹ liền tăng vọt lên, thiêu đốt cô như ở trong hỏa lò.

Chột dạ nhìn về phía cửa phòng tắm, Tần Dịch Hoan còn chưa thể đi ra nhanh như vậy. Cô vội vã vươn tay kéo ga giường xuống, vo thành một cục chuẩn bị giấu đi, ai ngờ, vừa kéo xuống mới phát hiện tấm nệm ở phía dưới cũng ướt rồi!

Hai tay Triệu Ngạn Kiều run lên, chịu đựng ý xấu hổ ngập đầu hì hục hì hục đi kéo tấm nệm, nhưng còn chưa kịp kéo xuống đất thì Tần Dịch Hoan đã đẩy cửa đi vào. Triệu Ngạn Kiều ngẩng đầu nhìn qua, anh chưa có mặc quần áo, chỉ quấn hờ một cái khăn tắm màu trắng ở ngang hông, lồng ngực rắn chắc, vạm vỡ cứ như vậy mà đập vào mắt cô.

Triệu Ngạn Kiều chớp chớp mắt chợt nhớ lại khi nãy bọn họ mới lần lộn ở trên giường, cảm giác được vuốt ve anh khi cô động tình, bắp thịt thật là chắc nịch....Xúc cảm cũng rất tốt.....

Tần Dịch Hoan hơi híp mắt, động tác lau tóc hơi chậm lại, góc độ cánh tay nâng lên cũng thành rộng hơn, lại có một loại tư vị mê người không thể nói lên lời. Triệu Ngạn Kiều hoàn toàn ngây dại, chỉ cảm thấy sao người này có thể mê hoặc người ta đến thế, làm thế nào cũng chả thể dời mắt khỏi người anh. Hai tay cô nắm lấy góc nệm ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt to đều là vẻ mê mang thật sâu.

Tần Dịch Hoan không biến sắc mặt, trong lòng lại rất hài lòng, quả nhiên, nhiều năm kiên trì tập thể dục là rất hợp lý. Nhìn đi, đây chả phải đã mê hoặc được cô vợ nhỏ nhà anh rồi à! Chắc chắn, đáng vẻ hơi ngẩng đầu đó thật thân thiết mà! Anh vừa quá hưng phấn, động tác liền không kiềm được mà mạnh lên, khăn tắm vốn đang quấn hờ liền 'tạch' một tiếng, rơi trên mặt đất.

"Á!" Khuôn mặt Triệu Ngạn Kiều trắng xanh một hồi liền đỏ bừng, mắt to tròn, vội vàng xoay đầu đi, không dám nhìn Tần Dịch Hoan thêm cái nào nữa.

"Khụ khụ," Tần Dịch Hoan cũng có chút lúng túng, anh cúi người cầm bộ quần áo ngủ ở trên đất lên, mặc vào người, ho khan hai tiếng mới tìm về được giọng nói của mình: "Tiểu Kiều, em bỏ ra đi, tấm nệm quá nặng, em không nhấc được đâu."

Anh không nhắc đến tấm đệm còn đỡ, vừa nhắc tới liền khiến cho Triệu Ngạn Kiều càng thêm lúng túng, dứt khoát kéo chăn, lăn sang phía bên kia giường, trùm kín đầu, mắt không thấy, tâm không phiền. Tần Dịch Hoan hơi mím môi, không lên tiếng, chỉ yên lặng kéo tấm đệm xuống, bỏ vào trong máy giặt cùng với ga giường.

Triệu Ngạn Kiều vốn không cảm thấy buồn ngủ, thế nhưng vừa nằm xuống, không biết sao liền ngủ mất rồi, đợi đến lúc cô mơ mơ màng màng tỉnh lại thì bên ngoài trời đã tối rồi. Cô day day huyệt thái dương, từ trên giường bò dậy, thân thể còn có chút đau nhức, chỉ có thể cố chịu đựng thôi.

Nhìn quanh phòng ngủ mấy lần vẫn không thấy bóng dáng của Tần Dịch Hoan. Cô xuống giường đi rửa mặt, đuổi cơn buồn ngủ đầy trong người đi rồi mới ưỡn bụng đi đến phòng khách. Trong phòng khách cũng không có ai, Triệu Ngạn Kiều hơi nghi ngờ, thử hô một tiếng: "Tần Dịch Hoan?"

"Anh đang nấu cơm, lập tức có thể ăn rồi!" Giọng nói của Tần Dịch Hoan truyền ra từ phòng bếp,

Triệu Ngạn Kiều bừng tỉnh hiểu ra, sờ sờ đầu, cảm thấy mình quá mơ hồ rồi.

Cô đi vào phòng bếp, dọn bát đĩa mang ra đặt lên bàn ở phòng khách, liền rảnh rỗi ngồi trên ghế sofa phía ngoài phòng bếp, nhìn Tần Dịch Hoan nấu ăn. Anh đeo cái tạp dề màu đậm, bóng lưng thon dài xinh đẹp, động tác trên tay thuần thục mà lưu loát, giống như đã luyện tập vô số lần rồi.

Có lẽ vì cảm nhận được ánh mắt của cô, anh thừa dịp đảo thức ăn, quay đầu cười cười với cô, ánh mắt cưng chiều mà bao dung: "Không nên vội, sắp xong cơm rồi đây."

Đáy lòng Triệu Ngạn Kiều chấn động, lồng ngực tràn đầy chua xót, đây là lần đầu tiên có người yêu thương cô như vậy kể từ khi cha mẹ qua đời. Cuộc đời trước của cô, đơn giản mà bình thường, sinh mệnh giống như là ngọn cỏ nhỏ, mặc cho người chà đạp mặc cho người ức hiếp, nhưng chưa từng có người nào coi cô như bông hoa mà yêu thương, nâng niu trong lòng bàn tay cả. Anh chính là người thứ nhất.

"Ngần người gì thế? Vào ăn cơm thôi!" Tần Dịch Hoan bê một mâm đồ ăn từ trong phòng bếp đi ra, thuận tay sờ sờ đầu cô. Triệu Ngạn Kiều nghiêng đầu, khoe mắt hơi ướt át.

Cả ngày nay tinh thần của Tần Dịch Hoan rất sáng khoái, tâm tình vô cùng tốt. Lúc ăn cơm còn liên tục gấp đồ ăn vào trong bát của Triệu Ngạn Kiều, cuối cùng khiến cho Triệu Ngạn Kiều phải bưng bát né tránh, anh mới chịu bỏ qua.

Ăn xong cơm tối, Tần Dịch Hoan đang định cùng Triệu Ngạn Kiều liên kết tình cảm tiếp thì di động chợt vang lên, anh cầm lên nhìn, là Mạnh Đình gọi tới. Giọng nói của Mạnh Đình rất kỳ quái, có chút nóng nảy lại có chút lúng túng, bên kia ồn ào ầm ĩ, Tần Dịch Hoan phải ép sát di động vào tai mới nghe rõ lời anh nói.

Mạnh Đình nói: "Dịch Hoan, có phải vợ anh tên là Triệu Ngạn Kiều không?" Cũng không thể trách Mạnh Đình không biết tên tuổi của Triệu Ngạn Kiều, ngày trước Tần Dịch Hoan chán ghét cô đến cực hạn, chưa bao giờ nhắc tới cô ở trước mặt người khác. Sở dĩ Mạnh Đình biết tên của cô là nhờ vào tấm thiệp cưới của Tần Dịch Hoan đưa cho anh. Chẳng qua, lúc đó vừa nhìn lướt qua đã buông xuống, mơ hồ cảm thấy hần là tên gọi này, cho nên mới gọi điện thoại tới đây chứng thực.

Tần Dịch Hoan dừng một chút mới lên tiếng: "Đúng, thì sao?"

Mạnh Đình nghe thế, lập tức vui vẻ: "Mau! Dịch Hoan, anh mau dẫn cô ấy tới Blue Rose một chuyến đi! Cảnh nhanh càng tốt!"

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Blue Rose? Đây vốn là quán bar tốt nhất trong thành phố, anh đã từng đến đó vài lần cùng Mạnh Đình. Tuy là trang hoàng tráng lệ, nhưng vẫn không thể che giấu được mùi vị dâm mỹ. Tần Dịch Hoan hơi chau mày, liếc nhìn Triệu Ngạn Kiều đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế sofa liền lặng lẽ bước đến cổng vòm, mới mở miệng hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Mạnh Đình không nghe ra sự mất hứng trong lời nói của anh, mà là một vẻ đã phát hiện được bảo vật, nói liên tục: "Đừng hỏi, mau tới đây! Có việc gấp! Cho anh 20 phút!"

"Rốt cuộc là làm gì?" Tần Dịch Hoan hơi cao giọng, phát hiện Triệu Ngạn Kiều tò mò nhìn về phía này liền hạ âm lượng xuống, chỉ là khẩu khí kia đã không che giấu được vẻ bất mãn.

"Rốt cuộc anh có chuyện gì hả? Cô ấy mang thai bảy tháng rồi, thân thể đi lại bất tiện, nếu đúng là rất gấp thì hãy đến nhà tôi đi!"

Ở đầu bên kia, vẻ mặt Mạnh Đình rất quái dị, anh ngoáy ngoáy lỗ tai, dường như không thể tin nổi những gì mình nghe được. Tình cảm của Tần Dịch Hoan và Triệu Ngạn Kiều tốt như thế từ lúc nào vậy? Lại còn nghĩ cho cô ấy nữa! Đây quả không khoa học rồi!

"Dịch Hoan, anh chắc chắn không uống nhầm thuốc chứ?" Mạnh Đình cảm điện thoại, thận trọng hỏi.

"Nếu như không có việc gì thì tôi cúp máy đây!" Tần Dịch Hoan lười cùng anh ta nói nhảm, dõng điện thoại ra khỏi tai, định ấn phím kết thúc.

"Đừng! Đừng!" Mạnh Đình ở bên kia la to: "Có người muốn gặp cô ấy!"

Làm sao có thể? Triệu Ngạn Kiều của lúc trước vốn chỉ có bạn bè nào, cả ngày chỉ biết vây quanh anh, luôn hờ hững với những người khác. Sao lại có người tìm cô được chứ? Nghĩ tới đây, Tần Dịch Hoan liền hướng về phía điện thoại, chắc chắn nói: "Không thể nào! Rốt cuộc anh đang giờ trò gì hả? Nói mau! Tôi không có nhiều thời gian để lãng phí với anh đâu."

Mạnh Đình giật giật khóe miệng, lúc nào thì thời gian anh ta nói chuyện với anh đều biến thành lãng phí vậy?

"Là một người bạn của tôi, ờ....Cô ấy hơi say, cho nên muốn gặp vợ anh một chút."

"Bạn bè nào?" Tần Dịch Hoan lập tức cảnh giác.

"Chính là người bạn đưa laptop cho anh sửa lần trước đó."

Tần Dịch Hoan chấn động trong lòng, vội thay đổi ý niệm: "Chờ chút, đừng đi đâu cả, tôi qua ngay đây!" Nói xong liền vội vàng tắt điện thoại, khom lưng bắt đầu xỏ giày.

Đây là cơ hội tốt để biết được quá khứ của cô đấy! Anh tuyệt đối không thể bỏ qua!

"Anh đi đâu vậy?" Triệu Ngạn Kiều nghiêng đầu hỏi anh.

"Một người bạn tìm anh có chút việc, đừng chờ anh, một nhóc là phải vào phòng ngủ đó!" Tần Dịch Hoan nói xong liền trực tiếp đẩy cửa đi ra, Triệu Ngạn Kiều nháy nháy mắt, nuốt xuống câu nói đã đến bên miệng, tiếp tục xem TV. Thật ra thì cô rất muốn nói cho Tần Dịch Hoan biết, anh quên chưa đi tắt, nhưng anh cứ như vậy chạy mất rồi.

Khi Tần Dịch Hoan vô cùng lo lắng chạy tới Blue Rose, Mạnh Đình đã chờ hết nổi rồi. Thấy Tần Dịch Hoan tới, hai mắt lập tức sáng lên, nhưng không thấy ai ở đằng sau anh liền có chút thất vọng hỏi: "Triệu Ngạn Kiều đâu?"

"Cô ấy đi lại bất tiện." Tần Dịch Hoan không chút khách khí ngồi xuống ghế, Mạnh Đình thấy thế vội đẩy một ly rượu qua, Tần Dịch Hoan không thèm nhìn tới, trực tiếp cầm lên uống một hớp. Khẩu vị của Mạnh Đình không khác anh là mấy, cho nên anh không cần lo lắng không hợp khẩu vị.

Thế nhưng ngum rượu vừa vào miệng, Tần Dịch Hoan liền nhú mày, đuổi đuổi cổ vạt và nuốt rượu xuống, lập tức đặt ly rượu xuống, nói: "Cho nhiều rượu Rum quá, khi nào thì anh thích uống rượu Rum thế hả?"

Mạnh Đình cười khỏ, nói: "Không phải là của tôi, ai thích uống thứ đồ chơi ấy chứ, là của cô ấy!" Nói xong, anh chỉ chỉ ghế sofa phía sau, lúc này Tần Dịch Hoan mới phát hiện ra có một cô gái đang nằm trên ghế sofa, hình như đã say rồi.

"Chính là cô ấy muốn gặp tiểu Kiều à?" Tần Dịch Hoan đi tới, cúi người quan sát cô gái đang nhắm mắt nằm sấp ở trên ghế sofa, khuôn mặt thanh tú, môi hồng răng trắng, đáng vẻ rất ngoan ngoãn. Bởi vì uống rượu mà hai gò má ửng hồng, liếc mắt nhìn qua rất dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng tốt, chỉ là, cô gái này thật sự có quan hệ với Triệu Ngạn Kiều của trước đây sao?

Anh đang do dự có nên đánh thức cô dậy hay không, chỉ thấy Mạnh Đình qua đó ngồi, vỗ nhẹ lên gương mặt của cô gái, dịu dàng nói: "Tiểu Mạch, tiểu Mạch, dậy đi!"

Đôi mắt mơ màng của cô gái nhìn Mạnh Đình rồi lại nhắm mắt lại, trong miệng không biết đang làm bầm cái gì. Mạnh Đình không có chút mất kiên nhẫn nào, chỉ dịu dàng gạt những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô, khẽ sát bên tai cô, nói: "Không phải em muốn gặp Triệu Ngạn Kiều sao? Cô ấy tới rồi, e không muốn gặp à?"

Không ngờ, vừa dứt lời, cô gái vốn đang mơ mơ màng màng đột nhiên nâng đầu dậy, nắm chặt cổ áo Mạnh Đình, ép hỏi: "Tiểu Kiều ở đâu? Tiểu Kiều! Tiểu Kiều! Cậu trở về rồi sao?" Nói xong liền đẩy Mạnh Đình ra, lão đảo nghiêng ngả đứng lên, định chạy ra bên ngoài.

Tần Dịch Hoan nhanh tay lẹ mắt giữ cô lại, lạnh nhạt nói: "Tôi là ông xã của Triệu Ngạn Kiều, cô tìm cô ấy có chuyện gì?"

Chu Tiểu Mạch đột nhiên tròn to hai mắt, chỉ vào Tần Dịch Hoan hồi lâu vẫn không thốt nên lời, cả người run lên, run rẩy giống như lá khô trong gió, giống như bị kích thích rất lớn.

"Không thể nào! Không thể nào! Tiểu Kiều, tiểu Kiều mới không thích anh đâu! Anh giấu cô ấy đâu rồi hả? Tiểu Kiều, tiểu Kiều! Cậu đang ở đâu?"

Mạnh Đình sợ cô ngã xuống, vội vàng chạy tới dìu cô, để cho cô tựa vào trong ngực, nói: "Tiểu Mạch, đừng tùy hứng nữa. Đây là ông xã của người cũng tên là Triệu Ngạn Kiều mà anh đã từng nói với em, chỉ là trùng tên mà thôi, cô ấy không phải là bạn của em."

Nghe vậy, Chu Tiểu Mạch càng run rẩy hơn, nhìn nhìn Tần Dịch Hoan lại nhìn nhìn Mạnh Đình,

nước mắt tí tách rơi xuống.

"Phải.....Đúng vậy.....Tiểu Kiều đã sớm mất rồi, mất rồi mà!" Cô lau lau nước mắt, giọng nói bi thương thê lương, ngay cả hai đảng mày râu như Tần Dịch Hoan và Mạnh Đình nghe thấy cũng hơi xúc động.

Hình như cô đã quá say, ngay cả thực tế và mộng cảnh cũng không phân rõ nữa, nếu không sao lại quên mất sự thật là Triệu Ngạn Kiều đã chết rồi? Song hình như cô cũng chưa có say, cô có thể nói rõ và trôi chảy từng chữ, thậm chí còn có thể tỉnh táo suy xét.

Cô quay sang phía Tần Dịch Hoan, nói: "Anh, anh chính là ông xã của Triệu Ngạn Kiều kia sao?"

Tần Dịch Hoan gật đầu một cái, đáp: "Đúng vậy."

"Cô ấy là người thế nào?"

"Rất hiểu chuyện, rất háo thắng." Cũng rất đáng yêu.

"Sự thật, sự thật....." Chu Tiểu Mạch lẩm bẩm, chợt đẩy Mạnh Đình ra xông về phía Tần Dịch Hoan, ánh mắt đầy van xin: "Anh có thể.....Có thể để cô ấy đến gặp tôi không?"

Tần Dịch Hoan lui về phía sau một bước, tránh xa cô, nói: "Hiện tại cô ấy đang mang thai, đi lại rất bất tiện."

"Chỉ gặp một lần thôi cũng không được sao?" Đôi mắt Chu Tiểu Mạch đầy lệ, cầu khẩn nói.

"Đã bảy tháng rồi, đi lại khắp nơi rất nguy hiểm." Tần Dịch Hoan vờ như không thấy ánh mắt ám chỉ của Mạnh Đình, suy nghĩ một chút liền nói: "Cô có thể chờ cô ấy sinh con xong rồi gặp cũng được, cô ấy không có bằng hữu nào, nhìn thấy cô sẽ rất vui mừng đấy."

Chu Tiểu Mạch liên tục gật đầu, giọng nói đã nghẹn ngào: "Cô ấy, cô ấy cũng không có bạn bè nào...." Cô vươn tay lau hết những giọt lệ vương vãi, tiếp tục nói: "Thật ra tôi càng không có bạn bè, nếu không phải là cô ấy, nếu không phải là cô ấy....." Nói tới đây, cô liền không nói nổi nữa, vùi đầu vào trong ngực Mạnh Đình sụt sịt khóc, Mạnh Đình vỗ vỗ lưng cô, trong đôi mắt là vô hạn thương yêu.

Đợi đến lúc Chu Tiểu Mạch ngừng khóc hẳn, ba người liền ngồi xuống ghế. Nói là ngồi, nhưng thật ra là Chu Tiểu Mạch giống như không có xương tựa vào người Mạnh Đình. Tần Dịch Hoan gọi một chai rượu Pastis*, anh không dám uống rượu có nồng độ quá cao, Triệu Ngạn Kiều đang mang thai, là lúc cần anh chăm sóc nhất. Tuy rằng anh rất tin vào tử lực của mình, nhưng cũng không dám dùng sự an toàn của cô làm tiền đánh cược.

* rượu Pastis: là tên gọi chung của các loại rượu mạnh anisé của Pháp (nồng độ 45°) chứa khoảng 2g dầu hương liệu anis trong mỗi litre.

Thần nhiên nhấp một ngụm rượu Pastis, mặc cho hương vị kích thích tàn phá trong khoang miệng, Tần Dịch Hoan thoải mái hít thở. Tuy rượu Pastis có nồng độ không cao nhưng đặc biệt có mùi vị, trừ Brandy ra thì chính là loại rượu anh thích nhất.

"Có thể nói cho tôi một vài chuyện của cô ấy không?" Tần Dịch Hoan nuốt ngụm rượu xuống, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

"Tôi cảm thấy trùng tên là một chuyện rất kỳ diệu, cho nên....Dĩ nhiên, nếu như cô không muốn nói thì thôi."

Về mặt kia là sao hả? Về mặt gì thế! Nếu không phải mỹ nhân đang ở trong ngực thì Mạnh Đình đã sớm nhảy qua cho anh một cái tát rồi! Già bộ! Thật sự là già bộ!

Chu Tiểu Mạch quả nhiên bị về mặt anh mê hoặc, lắc lắc đầu nói: "Không có, không phải không thể nói.....Cô ấy, cô ấy rất ngu ngốc."

"Luôn quật cường muốn chết, chưa bao giờ dễ dàng tiếp nhận sự trợ giúp của người khác. Mỗi ngày chỉ biết liều mạng làm việc, luôn tăng ca bất cứ lúc nào. . . "

"Cô ấy rất kiên cường, luôn tràn đầy hy vọng sống."

Chu Tiểu Mạch nói từng chút một, từ năm thứ nhất bọn họ quen biết đến khi Triệu Ngạn Kiều chết đi, không sót chút nào, đến cuối cùng đã khóc không thành tiếng. Người bạn tốt nhất cuộc đời này của cô, cứ như vậy mà rời bỏ cô, cô nhớ cô ấy đến sắp phát điên, đồng thời trong lòng lại tự trách đến chết. Nếu lúc trước cô cứng rắn một chút, sắp xếp Ngạn Kiều đến công ty của mẹ, vậy có phải cô ấy sẽ không mệt đến chết không?

"Cám ơn Chu tiểu thư, nhưng mà tôi có chút chưa rõ, tại sao cô ấy muốn tự mình kiếm tiền, chẳng lẽ cha mẹ của cô ấy không nuôi cô ấy sao?" Tần Dịch Hoan uống hết ngụm rượu Pastis vào trong bụng, đặt ly rượu xuống, hỏi.

"Ha ha. . . Cha mẹ à?" Chu Tiểu Mạch cười khổ, "Từ lúc cấp ba cô ấy đã không còn cha mẹ nữa, về phần hai người anh của cô ấy...." Trong mắt cô lóe lên ánh sáng oán hận, "Một phần tiền cũng không có cho cô ấy, liền đuổi cô ấy ra khỏi cửa! Khi đó cô ấy mới mười bảy tuổi thôi!"

Ánh mắt Tần Dịch Hoan thoáng cái đã trầm xuống, anh nắm thật chặt quả đấm, hơi thở xung quanh trở nên nghiêm túc trong nháy mắt.

"Cô ấy không chịu nói gì, nếu không phải là ta hỏi cô ấy tại sao lại trưởng thành hơn tôi nhiều như vậy thì suốt đời này cô ấy cũng sẽ không nói! Cô ấy chính là ngốc như vậy, cái gì cũng giấu ở trong lòng, cho dù có khổ nữa mệt mỏi nữa cũng sẽ không nói ra."

Tần Dịch Hoan bỗng nhiên đứng phắt dậy, dọa Mạnh Đình sợ hết hồn, vội hỏi: "Anh làm sao vậy?"

"Tôi đi về trước đây." Ném xuống những lời này, Tần Dịch Hoan liền bước nhanh ra ngoài, bước chân mang theo sự vội vã không thể khống chế. Mạnh Đình khó hiểu liếc anh một cái, liền cúi đầu chăm sóc Chu Tiểu Mạch.

Làm sao cô phải chịu nhiều đau khổ như thế? Mười bảy tuổi đó! Anh cảm thấy mình đã đủ cực khổ rồi, cha qua đời, anh một thân một mình phiêu bạt ở nước ngoài, không ngờ so với cô, mình đúng là giống như được ngâm trong hồ mật. Ít nhất anh không cần lo lắng ba bữa cơm mỗi ngày, ít nhất anh có thể mua những thứ mình thích, có thể làm việc mình muốn làm.

Còn cô thì sao, một cô gái mới lớn bơ vơ nơi thành thị xa lạ một mình nỗ lực, đến một người thân cũng không có! Trong mắt Tần Dịch Hoan như bốc hỏa, hận không thể xông tới giết hai kẻ vô tình vô nghĩa kia. Vừa nghĩ tới cô đã từng sống gian nan như thế, trái tim anh liền đau dữ dội như bị đao cắt.

Dùng tốc độ nhanh nhất lái xe về nhà, anh tùy tiện cởi giày, ngay cả áo khoác cũng không cởi liền chạy thẳng vào phòng ngủ tìm cô. Cô đang ngồi tựa vào đầu giường nghe nhạc giao hưởng, dáng vẻ an nhàn yên tĩnh, giống như chưa từng trải qua những gió sương kia, thấy anh trở lại liền lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Đã về rồi à!"

Trái tim Tần Dịch Hoan đau xót, đi tới ôm chặt cô vào lòng, nói: "Về sau sẽ không bao giờ có người bắt nạt em nữa, anh sẽ đối xử tốt với em, anh sẽ đối xử thật tốt với em!"

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Triệu Ngạn Kiều sững sờ, vỗ vỗ lưng anh: "Đột nhiên nói mấy thứ này làm gì?"

Tần Dịch Hoan không trả lời cô, chỉ ôm cô thật chặt, không ngừng ní non ở bên tai cô: "Tiểu Kiều, anh sẽ đối xử tốt với em, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em..."

Triệu Ngạn Kiều không biết lần này anh đi ra ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn lờ mờ đoán được một chút, chỉ là không muốn làm rõ thôi. Cô ôm ngược lại thân thể hơi run rẩy của anh, dùng mặt cọ cọ vào lồng ngực anh giống như đang làm nũng: "Em biết mà, em biết mà, em tin tưởng anh."

Có lẽ, cuộc đời này của cô, rốt cuộc không cần ngưỡng mộ hạnh phúc của người khác nữa rồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt đã đến cuối năm, Tần Dịch Hoan cũng càng ngày càng bận rộn, anh không thể rút lại công ty cũng chẳng thể sao nhãng việc nhà. Triệu Ngạn Kiều đã mang thai được chín tháng rồi, cho nên bất cứ lúc nào cũng phải cẩn thận. Qua có mấy tuần lễ mà anh đã gây đi trông thấy.

May mắn mẹ Tần kịp thời phát hiện, bảo bà bảo mẫu trong nhà đến nhà Tần Dịch Hoan, mới khiến cho Tần Dịch Hoan có cơ hội thở phào. Bà bảo mẫu họ Trần, Tần Dịch Hoan luôn gọi bà là thím Trần, bà khéo nấu nướng, ở nhà họ Tần đã hơn hai mươi năm, cũng coi là một nửa người nhà họ Tần, bà gần như đã chứng kiến Tần Dịch Hoan trưởng thành.

Thím Trần không thể sinh con nên bị chồng bỏ rơi, bà cũng không đi bước nữa, vẫn sống ở nhà họ Tần, yêu thương Tần Dịch Hoan giống như con trai ruột của mình. Năm đó, lúc Tần Dịch Hoan còn du học ở Mỹ, mỗi lần gửi quà về đều không quên mang một phần cho thím Trần.

Thím Trần là người rất tốt nhưng lại thích câu nhậu, sau khi đến nhà Tần Dịch Hoan, thấy những đồ bọn họ ăn thì lập tức nổi dóa, hung dữ dạy dỗ Tần Dịch Hoan một trận, từ đó tước đoạt quyền lợi vào phòng bếp của anh. Theo như lời thím Trần nói thì chính là, Tần Dịch Hoan đang ngược đãi cậu chủ nhỏ tương lai của nhà họ Tần. Tần Dịch Hoan bị mắng xám đầu mà không dám cãi lại, chỉ có thể trốn trong phòng ngủ ôm Triệu Ngạn Kiều tìm kiếm an ủi.

Triệu Ngạn Kiều hiếm khi thấy được đáng về cam chịu của Tần Dịch Hoan, không nhịn được len lén che miệng cười, không ngờ lại bị Tần Dịch Hoan phát hiện. Tần Dịch Hoan cầm lấy ngón tay cô, gặm cắn một hồi mới chịu tha cho cô.

Mấy ngày nay, lòng bàn chân và bắp chân của cô đã sưng lên không ra hình dạng gì, vô cùng khó chịu, có đôi khi, buổi tối đều ngủ không yên. Mỗi ngày Tần Dịch Hoan đều xoa bóp cho cô, nhưng vẫn không có tác dụng, cuối cùng vẫn là thím Trần nấu cháo hạc đào (quả óc chó), mỗi ngày cho cô uống một chén nhỏ trước khi đi ngủ, mới dần dần ngủ được sâu hơn.

Số lần mẹ Tần đến cũng dần nhiều hơn, bà vẫn hi vọng Triệu Ngạn Kiều nên đến bệnh viện ở, phòng bệnh đã chuẩn bị tốt rồi. Nhưng Triệu Ngạn Kiều không đồng ý, cô muốn ở nhà vào lễ mừng năm mới. Đây là lần đầu tiên cô không phải một mình đón lễ mừng năm mới kể từ khi thi tốt nghiệp trung học, cô rất nhớ cảm giác vô cùng náo nhiệt ấy.

Hơn nữa, cô cảm thấy mình không dễ bị chiều hư như thế, kể từ khi cô chiếm cứ thân thể này liên rất kiên trì rèn luyện, cô cảm thấy khi sinh sẽ không quá khó khăn đâu.

Mẹ Tần không lay chuyển được cô, đành dặn dò thím Trần lưu ý cô nhiều hơn. Thím Trần gật đầu đồng ý rồi đứng là nhìn chăm chăm cô một tác cũng không rời khiến Triệu Ngạn Kiều dờ khóc dờ cười, cũng cảm thấy ấm lòng. Tuổi thím Trần và mẹ cô sần sần nhau, cô luôn không tự chủ được thân thiết với bà.

Không thể không nói, đúng là thím Trần nấu nướng rất ngon nên khẩu vị của Triệu Ngạn Kiều tăng thêm khá nhiều, Tần Dịch Hoan nhìn mà vừa vui vừa ghen tỵ. Trong lòng âm thầm thề nhất định phải luyện tập tốt tài nấu nướng của mình, sớm ngày luyện được cảnh giới cao nhất là "ra được phòng khách xuống được phòng bếp".

Sau khi thím Trần tới đây, Tần Dịch Hoan liền 'tâm vô bàng vụ' (lòng không vướng bận gì nữa) nhào vào công việc, anh muốn hoàn thành hết công việc của năm trước rồi về nhà ở bên cạnh Triệu Ngạn Kiều. Nghe nói tháng cuối cùng của thai kỳ là lúc phụ nữ yếu ớt nhất, anh nhất định phải tranh thủ thời gian để ở bên cô nhiều hơn.

Chiều hôm đó, anh đang xem tài liệu điều động nhân viên trong tháng này của phòng nhân sự, điện thoại nội bộ của công ty liên vang lên, anh nhắc máy nghe, là tiếp tân ở đại sảnh công ty, nói tiểu thư nhà họ Tề đến tìm anh. Tần Dịch Hoan cau mày suy nghĩ một chút liền dặn phía đại sảnh cho cô ta vào.

Anh hiểu người phụ nữ kia, nhìn bề ngoài thì thanh lệ động lòng người, trên thực tế thì nội tâm hết sức điên cuồng, thuộc về kiểu người không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Anh nhất định phải hiểu rõ mục đích tới đây lần này của cô ta, mới có thể nghĩ ra phương pháp đối phó, anh vẫn chưa quên được một màn trong bữa tiệc lần trước.

Hôm nay Tề Minh Nguyệt mặc một cái áo khoác ni màu kem, tóc xoăn gọn sóng to, chân đi đôi giày cao cổ màu đen bóng, so với bình thường thì quyến rũ, hấp dẫn hơn. Chỉ là, lực chú ý của Tần Dịch Hoan không hề đặt trên quần áo, trang điểm của cô ta, anh đang suy nghĩ vì sao người phụ nữ này không có giáo dục như thế, đi vào mà không biết gõ cửa sao?

"Dịch Hoan, có hứng thú đi chơi không?" Tề Minh Nguyệt không chút khách khí ngồi xuống ghế sofa, hai chân ưu nhã bắt chéo nhau, sống lưng ưỡn thẳng, thoạt nhìn đúng là dáng vẻ của danh môn thực nữ.

Tần Dịch Hoan lại chẳng hề liếc cô ta một cái, mà chỉ cúi đầu, vừa xem tài liệu vừa từ chối: "Không có."

Tề Minh Nguyệt đã sớm đoán được kết quả này, không hề có chút ngoài ý muốn nào, "Đừng từ chối nhanh như thế mà, dù sao nghĩ tết âm lịch cũng không có chuyện gì làm, nên cùng đi chứ!"

Trong lòng Tần Dịch Hoan hết kiên nhẫn, nhưng lại không thể không cùng người phụ nữ này nữ đánh Thái Cực quyền, "Chẳng lẽ Tề tiểu thư còn thiếu bạn à? Chỉ cần cô ra lệnh một tiếng, không biết có bao nhiêu người sẽ tranh đấu để giành đi với cô."

Tề Minh Nguyệt che miệng cười duyên, giọng điệu tựa như nghiêm túc tựa như đùa giỡn nói: "Vậy còn anh?"

"Tôi có vợ rồi." Tần Dịch Hoan nói xong câu này lại cúi đầu xem tài liệu tiếp, thoạt nhìn thật sự cực kỳ bận rộn, đồng thời ngầm truyền đến tín hiệu không chào đón đến Tề Minh Nguyệt.

Trong mắt Tề Minh Nguyệt lướt qua tia sáng lạnh lẽo, trên mặt vẫn treo nụ cười ngọt ngào như cũ: "Vây đúng là đáng tiếc, xem ra đành phải tìm người đàn ông chưa có vợ rồi."

Tần Dịch Hoan thuận miệng đáp một câu: "Dĩ nhiên, Tề tiểu thư, chen chân vào gia đình người khác cũng chẳng phải là chuyện về vang gì."

"Dịch Hoan, sao khách sáo thế, gọi tên của em là được rồi." Tề Minh Nguyệt nhướn đôi mày thanh tú giả vờ bất mãn: "Làm sao anh lại trở nên thích nói lý như vậy? Chẳng lẽ bị Triệu Ngạn Kiều cầu nhậu quá cho nên bị nhiễm thói quen đó hả?"

Tần Dịch Hoan ngẩng đầu, thân nhiên liếc cô ta một cái, nói: "Tiểu Kiều là vợ tôi, có cầu nhậu cũng là quan tâm đến tôi."

Khuôn mặt Tề Minh Nguyệt cứng đờ, thật vất vả mới duy trì nổi vẻ tươi cười trên mặt: "Xem ra tình cảm của hai người rất tốt nhỉ, nhưng trước kia.....A, đúng rồi, cô ta vẫn luôn thích đàn ông có dáng dấp đẹp, xem ra diện mạo của Dịch Hoan đúng là hợp khẩu vị của cô ta."

"Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?" Trong giọng nói của Tần Dịch Hoan đã ẩn chứa tức giận, người phụ nữ này luôn luôn châm chọc tiểu Kiều cả ngoài sáng lẫn trong tối, mỗi câu đều buộc anh phải nhớ đến quá khứ không vui của bọn họ (anh và Ngạn Kiều), thật cho rằng anh là kẻ ngu, nghe không hiểu sao?

"Không có gì." Tề Minh Nguyệt nheo nheo mắt hạnh, trên mặt mang theo chút tiếc nuối, nói: "Chẳng qua là cảm thấy đáng tiếc thôi, lại thêm một người đàn ông tốt bị cột chặt rồi. Thôi, anh không đi thì thôi, người đàn ông không có vợ mới là đáng dựa nhất!"

Nói xong, cô ta liền đứng lên, phát phát tay với Tần Dịch Hoan, "Em đi đây, không quấy rầy anh làm việc nữa."

Tần Dịch Hoan đang chuẩn bị ký tên liền dừng tay lại, nhướn mày, thậm chí còn quên cả chào tạm biệt. Cho đến khi không nghe thấy tiếng giày cao gót của Tề Minh Nguyệt nữa anh mới phục hồi tinh thần. Câu nói vừa rồi của người phụ nữ này khiến cho anh có một cảm giác rất không tốt, hy vọng là anh đa tâm thôi.

Tần Dịch Hoan day day huyết thái dương, nghĩ: mặc kệ như thế nào, chỉ cần không để cho tiểu Kiều tiếp xúc với cô ta là được, anh cũng không tin cô ta còn có thể giờ trò gì. Song nói đi cũng phải nói lại, thật ra cũng chả có gì đáng lo cả, gia thế của Tề Minh Nguyệt khá tốt, có không ít người theo đuổi, hoàn toàn không cần bám riết một người đàn ông đã kết hôn như anh, cho nên chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu.

Nghĩ tới đây, trái tim lơ lửng của Tần Dịch Hoan hơi buông xuống, lại lần nữa vùi đầu vào làm việc.

Ở nhà, Triệu Ngạn Kiều thật sự rảnh rỗi đến phát sợ, liền xuống phòng bếp nhìn thím Trần nấu canh nấu cơm, thuận tiện ăn vụng. Ban đầu thím Trần còn đuổi cô ra ngoài, cuối cùng thật sự không chịu nổi đôi mắt đầy tội nghiệp của cô, chỉ có thể để cô ngồi trên ghế, nướng mấy chiếc bánh quy nhỏ để cô mài răng.

Biết Triệu Ngạn Kiều không thích ăn đồ ngọt, thím Trần liền không cho quá nhiều đường, nướng ra vài chiếc bánh quy nhỏ vừa thơm vừa giòn còn mang theo vị sữa nồng đậm, Triệu Ngạn Kiều ăn mà híp cả mắt lại, quên bém mục đích ban đầu lúc mới lên vào.

"Có đủ không?" Thím Trần hiền từ nhìn cô hỏi, mặc dù hồi nhỏ tính cách của cô nhóc này rất không tốt, nhưng kể từ sau khi kết hôn liền khá hiểu chuyện, càng ngày càng khiến người ta ưa thích, hiện tại

còn có đứa bé, sao bà không đối xử tận tâm với cô được đây.

Nghe thấy thím Trần hỏi, Triệu Ngạn Kiều liên tục gật đầu, dáng vẻ đầy thỏa mãn, nói: "Đủ rồi, đủ rồi ạ! Đồ ăn thím Trần làm là ngon nhất rồi!"

"Con bé này, miệng cũng càng ngọt rồi!" Thím Trần gõ nhẹ trán cô một cái, lại xoay người sang chỗ khác làm việc, song vẻ mặt đầy ý cười kia đã chứng minh bà rất hưởng thụ lời khen của Triệu Ngạn Kiều.

Trong lòng Triệu Ngạn Kiều có chút chua xót, khi ấy nguyên thân đối xử khá tệ với thím Trần, thậm chí là xem thường thím Trần, bởi vì thím Trần không thể sinh con mà khinh thường bà. Thậm chí còn hoài nghi thím Trần là sao chổi, cảm thấy mình không đuổi kịp Tần Dịch Hoan đều do thím Trần chuyển vận rủi lên người mình, cho nên chưa từng có sắc mặt tốt với thím Trần.

Nhưng thím Trần đều không so đo với cô ấy, phàm là đồ ăn cho Tần Dịch Hoan thì cũng chuẩn bị một phần cho cô ấy, giống như vẫn coi nguyên thân là một đứa trẻ. Vậy mà hôm nay, cô chỉ mới nói một câu lấy lòng mà thôi đã khiến cho bà lão ở trước mắt này vui vẻ đầy mặt rồi.

Triệu Ngạn Kiều nắm tay thật chặt, chột lên tiếng: "Thím Trần, thật xin lỗi ạ." Mặc dù không phải là lỗi của cô nhưng cô vẫn muốn nói lời xin lỗi, mặc kệ như thế nào, hiện tại cô đã tiếp quản thân thể này, sẽ phải đền bù những sai lầm của cô ấy.

Tay cầm cái chảo của thím Trần khựng lại, hồi lâu mới phản ứng được, "Ài, con bé này, ài!" Bà xoay người sang chỗ khác để tránh đi, chỉ chừa lại bóng lưng cho Triệu Ngạn Kiều, mượn cớ cọ nôi để lau nước mắt.

"Nói gì thế hả! Thím Trần còn có thể trách con hay sao! Đi đi, xem ti vi đi, đừng ở đây vướng chân tôi nữa!" Bà vừa nói, vừa cẩn thận đẩy Triệu Ngạn Kiều ra ngoài.

Lần này Triệu Ngạn Kiều không hề giãy giụa, rất thuận theo ra khỏi phòng bếp, lẳng lặng ngồi trên ghế sofa trong phòng khách ngẩn người, ban nãy, cô rõ ràng thấy được lệ quang nơi khóe mắt của thím Trần.

Cô khe khẽ thở dài, cúi đầu vỗ vỗ cái bụng nhô cao của mình, nói: "Về sau con nhất định phải hiếu thuận với cha mẹ và bà nội đó, biết chưa?"

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Sau khi Tần Dịch Hoan giải quyết xong chuyện của công ty thì cũng chỉ còn vài ngày nữa là bước sang năm mới rồi, anh đẩy việc tổ chức cuộc họp hàng năm lên người trợ lý rồi thoải mái nghỉ ngơi, lưu lại vị trợ lý đáng thương lén nghiêng răng ken két ở sau lưng anh, cứ cảm thán nhà tư bản vô nhân tính.

Mẹ Tần là kiểu phụ nữ rất truyền thống, mặc dù hiện tại lễ mừng năm mới đã không còn đậm vị nữa, nhưng bà vẫn cứ hưng phấn bừng bừng chuẩn bị các loại đồ tết, chiên thịt viên, rán cá, hấp bánh màn thầu..v.v.... Cũng may có thím Trần giúp một tay, mới không để bà quá mức mệt nhọc.

Triệu Ngạn Kiều vốn định tiến vào giúp một tay, nhưng mẹ Tần và thím Trần đều không nghe, liên tục đẩy cô và Tần Dịch Hoan ra cửa, để cho bọn họ cùng ra ngoài đi dạo. Tần Dịch Hoan và Triệu Ngạn Kiều đứng ở cửa ngõ ngác nhìn nhau, không biết nên đi nơi nào.

Đi dạo phố à, trên đường cái đầy tuyết, Tần Dịch Hoan tuyệt không dám để cho Triệu Ngạn Kiều mạo hiểm như vậy. Xem phim sao, hiện tại Triệu Ngạn Kiều không thể ngồi lâu, nếu không sẽ đau lưng. Hai người nghĩ tới vô số chỗ, lại vì mấy lý do phong phú mà hủy bỏ, cuối cùng vẫn là Tần Dịch Hoan nhanh trí, nhớ ra ở gần đường vành đai hai phía tây có một công viên rừng mưa nhiệt đới. Nghe nói đám thực vật nhiệt đới ở trong đó rất phong phú, không khí mát mẻ, vừa khéo thích hợp với phụ nữ có thai như cô.

Vì vậy, Tần Dịch Hoan liền lái xe đưa Triệu Ngạn Kiều đến công viên rừng mưa nhiệt đới. Có lẽ là đang vào mùa làm hàng tết nên đường phố đặc biệt tắc nghẽn, quả thật có thể so sánh với giờ cao điểm hàng ngày, rất lâu mới có thể di chuyển được vài mét. Triệu Ngạn Kiều chờ mà nóng lòng, liền bàn bạc với Tần Dịch Hoan dừng đi nữa.

Nhưng Tần Dịch Hoan không thuận theo, anh và Triệu Ngạn Kiều gần như rất hiếm khi cùng nhau đi ra ngoài, lần này thật vất vả mới có một cơ hội, tại sao có thể bỏ qua chứ! Huống chi về nhà cũng không có chuyện gì làm, còn phải nghe mẹ mình và thím Trần cầu nhàu nữa, còn không bằng cứ ở cùng với Triệu Ngạn Kiều như thế này. Cho dù là kẹt xe, chỉ ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thôi, anh cũng hài lòng rồi!

Hai người thật vất vả mới ra khỏi nội thành, rồi đi một hồi tốc độ xe gần như nhanh hẳn lên, đợi gần đến công viên rừng mưa nhiệt đới, người và xe đã ít lại càng ít hơn, lúc này người có tâm tình đi thăm thú giống như bọn họ quả thật rất ít.

Bên trong công viên rừng mưa nhiệt đới rất ít người, thỉnh thoảng gặp phải đều là những cặp đôi sinh viên, Triệu Ngạn Kiều mang thai đi ở trong đám người này có vẻ vô cùng đặc biệt. Phàm là những người gặp cô đều len lén nhìn cô vài lần, những người này không có ác ý gì, chỉ hơi tò mò thôi, Triệu Ngạn Kiều bị nhìn như vậy cũng tuyệt không biết ngượng ngùng, vẫn nhìn bên nọ ngó bên kia như cũ, tổ chức tâm lý tuyệt đối cao hơn một bậc.

Thật ra có rất nhiều loại thực vật có hình dáng rất giống nhau, đều có lá to và rộng, cũng không quá cao, đi xem một vòng, Triệu Ngạn Kiều gần như là hoa mắt. Trước kia cô chưa từng tới những chỗ này, đây là lần đầu tiên cô thấy đám thực vật trong rừng mưa nhiệt đới. Cô vốn nghĩ phải nhớ kỹ tên và hình dạng của những thực vật ấy, về sau nói không chừng sẽ có lúc hữu dụng. Chỉ có điều, lý tưởng thì tốt

đẹp nhưng thực tế lại xương xẩu, khi cô rời khỏi công viên thì gần như đã quên hết tên của chúng rồi.

Tần Dịch Hoan chả hề có hứng thú với những thứ này, năm đó, lúc còn du học ở nước Mỹ, anh gần như đã đi hết nước Mỹ, từ phía tây chạy thẳng tới phía nam Florida nên đương nhiên không thấy ngạc nhiên với những thứ đó. Song cứ cùng cô từ từ tiêu hết khoảng thời gian dư thừa như vậy cũng là một chuyện rất thoải mái.

Thậm chí có đôi khi, anh còn có thể nói hết đặc tính của loài cây nào đó cho Triệu Ngạn Kiều nghe. Anh giải thích còn tỉ mỉ, sinh động hơn cả trên biểu ngữ, Triệu Ngạn Kiều lắng nghe mà trong đôi mắt không tự chủ lộ ra vẻ sùng bái. Tần Dịch Hoan nhìn mà lập tức lảng lảng, suýt chút nữa đã không phân rõ đông nam tây bắc nữa, càng ra sức nói thêm, hận không thể nói hết những gì mình biết ra. Nói liên tục đến cổ họng khát khô, tu hết nửa chai nước suối mới bỏ qua.

Thật ra, ở gần công viên rừng mưa nhiệt đới này còn có một khu vườn hoa oải hương, nhưng bây giờ là mùa đông nên không mở ra, hai người đành buông tha cho ý định tản bộ lần nữa, liền tìm một quán ăn giải quyết bữa trưa.

Vốn là, Triệu Ngạn Kiều cảm thấy vất vả lắm mới có cơ hội đi ra ngoài một chuyến, nhất định phải đi cho đã, nhưng trên thực tế, hai người gần như là ăn xong cơm trưa rồi về nhà luôn. Nguyên nhân là Triệu Ngạn Kiều bị đau thắt lưng, gần đây cô luôn bị đau thắt lưng, bình thường ở nhà nhàn rỗi còn đỡ, chỉ cần vừa đi ra ngoài mấy bước là bắt đầu đau.

Ngay cả xuống lầu cô cũng chả dám xuống, gần như mỗi ngày đều ở trong nhà. Tần Dịch Hoan rất lo lắng, gọi điện thoại hỏi bác sĩ gia đình, bác sĩ nói là phản ứng bình thường trong kỳ cuối mang thai, không cần để ý. Thế nhưng mỗi lần anh nhìn thấy cô đau đến nỗi không đứng lên được liền cảm thấy rất đau lòng, cứ ép bác sĩ tìm một phương pháp giảm đau.

Bác sĩ bắt đầu dĩ, chỉ có thể nói cho anh biết, nếu như thật sự đau đến không chịu nổi, ông ta có thể châm cứu để giảm bớt đau đớn cho Triệu Ngạn Kiều. Tần Dịch Hoan mừng rỡ, lập tức liền hẹn bác sĩ gia đình tới đây. Không ngờ, Triệu Ngạn Kiều luôn luôn biết phối hợp mà lần này làm thế nào cũng không chịu châm cứu, cho dù đau đến mồ hôi đầy mặt cũng không cho bác sĩ đụng vào mình.

Tần Dịch Hoan không lay chuyển được cô, cũng không dám mạnh bạo, đành phải mời bác sĩ đi về trước, tự anh vừa bưng nước ấm lưng cho Triệu Ngạn Kiều vừa hỏi thăm nguyên nhân khiến cô không chịu châm cứu.

Không phải là Triệu Ngạn Kiều sợ đau, chỉ là, dù sao châm cứu vẫn là một loại phương pháp trị liệu. Tuy rằng có thể làm bác sĩ cho nhà họ Tần thì trình độ y khoa chắc chắn không kém, song cô cũng không dám lấy con mình ra để mạo hiểm. Đau thắt lưng thôi, nhịn một chút sẽ qua, cô không sợ đau. Nhưng ngộ nhỡ đứa bé bị chuyện gì thì cả đời này cô sẽ không sống được.

Tần Dịch Hoan cười khỏ, gõ gõ đầu cô nói cô lo lắng vớ vẩn, nếu bác sĩ đã nói không sao, vậy thì nhất định là không sao rồi. Không ngờ Triệu Ngạn Kiều vẫn lắc đầu, làm thế nào cũng không chịu đồng ý. Cô đã từng có một em gái nhỏ, chỉ là sinh ra được ba ngày liền chết non rồi.

Lúc mẹ Triệu có thai đứa bé đó được sáu tháng, chỉ vì ăn công tắc điện bị điện giật một chút, không hề nghiêm trọng, thậm chí ngón tay hơi tê dại mà thôi, lúc ấy ai cũng không để ý. Một thôn xóm nghèo, coi phụ nữ là đàn ông, coi đàn ông là gia súc, ai sẽ để ý chút điện giật nhỏ nhỏ đó, nếu như coi là quan trọng mà nói ra, sợ rằng sẽ bị cả thôn chê cười. Không ngờ, sau khi đứa bé sinh ra, hai bên hông lại không bằng nhau, tiếng khóc cũng yếu ớt, ba ngày sau đã qua đời.

Kể từ sau khi Triệu Ngạn Kiều sống lại liền hết sức chú ý, trù nầu cơm, sẽ cố gắng không động vào những thứ đồ điện kia. Mặc dù những thứ đồ điện đó đều là sản phẩm tốt nhất, nhưng ai có thể bảo đảm sẽ không có chút vấn đề nào? Bài học của mẹ mình còn ở phía trước, cô tuyệt đối không được giẫm lên vết xe đổ đó, cô nhất định sẽ bảo vệ đứa bé này thật tốt để cục cưng bình an ra đời.

Thấy cô kiên trì như vậy, Tần Dịch Hoan đành phải theo cô, chính là càng chú ý cô hơn. Có thể không đi bộ liền cố hết sức không để cho cô đi bộ, thậm chí cô muốn chén nước anh đều tự mình lấy giúp, mẹ Tần và thím Trần nhìn thấy cứ gật đầu suốt.

Mẹ Tần và thím Trần đã quyết định ở nhà Tần Dịch Hoan qua lễ mừng năm mới, theo lời của bà và thím Trần thì là: hai bộ xương già bọn họ phải ở chỗ này "Áp chế" hai người. Đây cũng là tập tục của phương bắc, vợ chồng mới cưới chưa tròn ba năm không thể đến nhà người ta trong đêm giao thừa, nhất định phải ở trong tân phòng của mình, nếu không sẽ bất lợi cho vận mệnh sau này.

Tuy Tần Dịch Hoan và Triệu Ngạn Kiều đều không tin tưởng những thứ này, nhưng dù sao cũng là tâm ý của người già, huống chi Triệu Ngạn Kiều còn mong đợi có nhiều người, ước gì mẹ Tần và thím Trần ở chỗ này qua giao thừa.

Tối hôm đó, ăn xong bữa khuya do thím Trần đặc biệt làm cho mình, đi vài vòng trong phòng khách, Triệu Ngạn Kiều liền chuẩn bị tắm rửa đi ngủ. Nhưng vừa mới chuẩn bị tắm, bụng lại đau nhói từng cơn, ban đầu cô không để ý, nhưng không ngờ lại càng đau lợi hại hơn. Triệu Ngạn Kiều hoảng sợ, cũng không để ý toàn thân trơn trơn, hăng giọng kêu Tần Dịch Hoan.

Tần Dịch Hoan vốn đang canh chừng ở bên ngoài cửa phòng tắm, mặc dù đã mua đôi dép chống trơn tốt nhất nhưng anh vẫn sợ cô xảy ra chuyện. Chính là Triệu Ngạn Kiều vẫn luôn xấu hổ, nói thế nào cũng không đồng ý để Tần Dịch Hoan giúp mình tắm rửa, Tần Dịch Hoan hết cách rồi, hàng ngày chỉ có thể canh giữ ở bên ngoài cửa trong lúc cô đang tắm rửa.

Lúc này, nghe thấy cô gọi mình, anh rung mình một cái, lập tức kéo cửa phòng tắm, vọt vào, thấy cô đứng im ở nơi đó mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Sao vậy?"

"Đau bụng, bụng của em đau quá. . ." Triệu Ngạn Kiều nắm tay anh thật chặt, trong đôi mắt to toàn là lo sợ và sợ hãi.

Thật ra thì Tần Dịch Hoan cũng rất sợ, dù sao cũng chưa từng một lần trải qua chuyện như vậy, người trước mắt còn là người anh quan tâm nhất, có thể nào không nóng ruột chứ? Nhưng lúc này, anh nhất định phải làm tròn trách nhiệm của một người chồng, cô lo sợ thì anh phải bình tĩnh, anh phải trở thành chỗ dựa cho cô.

"Ngoan, không sợ, đi ra ngoài trước, anh lập tức gọi điện thoại." Tần Dịch Hoan tiện tay cầm lấy khăn choàng tắm ở bên cạnh bao lấy cô, đỡ cô đi ra khỏi phòng tắm, lại cẩn thận dìu cô đến bên giường, mặc bộ áo ngủ, mới nhanh chóng cầm điện thoại lên gọi cho bác sĩ, đồng thời lại xông về phía phòng của mẹ Tần và thím Trần, gõ cửa lần lượt.

Lần này đều kinh động đến mọi người trong nhà họ Tần, mẹ Tần và thím Trần vội vàng vàng vọt vào phòng Triệu Ngạn Kiều, cẩn thận hỏi thăm tình hình của Triệu Ngạn Kiều, sau khi nghe thấy Triệu Ngạn Kiều nói là chỉ đau từng cơn, mới yên tâm.

"Yên tâm, không có việc gì, chỉ là cơn đau bụng bình thường trong tháng cuối cùng mang thai thôi, lúc mẹ mang thai Dịch Hoan cũng từng đau như thế." Mẹ Tần vỗ vỗ bả vai Triệu Ngạn Kiều, nói: "Không cần lo lắng, còn một tháng nữa mới đến ngày sinh dự tính, đợi lát nữa bác sĩ đến đây thì để ông ấy kiểm

tra đi."

Tần Dịch Hoan gật gật đầu, nắm thật chặt tay Triệu Ngạn Kiều, giống như làm như vậy là có thể khiến cô không lo lắng, không sợ hãi nữa.

Quả nhiên, bác sĩ nói y hết mẹ Tần, quả thật chỉ là cơn đau bình thường trong thời kỳ cuối mang thai, chẳng qua là có người phản ứng lớn, có người phản ứng nhỏ mà thôi. Mà Triệu Ngạn Kiều vừa khéo thuộc về kiểu người phản ứng lớn kia.

Sợ bóng sợ gió một hồi, Triệu Ngạn Kiều liền đổ cả mồ hôi lạnh rồi. Thật ra cô vẫn còn có chút lo lắng, dù sao sinh con thật sự là chuyện lớn nhất trong cuộc đời của người phụ nữ, hơn nữa cô còn mới tiếp quản thân thể này ở giữa chừng, cuối cùng vẫn khó tránh khỏi có sợ hãi.

"Sợ à?" Tần Dịch Hoan rút tờ khăn giấy ở trên bàn, cẩn thận lau mồ hôi trên trán cho cô, hỏi.

Triệu Ngạn Kiều gật gật đầu, lông mi còn có chút run rẩy, lúc này cô đâu dám cậy mạnh nữa, trận ầm ỹ ban nãy đã lấy mất đi hơn một nửa tinh thần của cô rồi.

"Đừng sợ."

Tần Dịch Hoan hôn lên mí mắt hơi khép hờ của cô, nói: "Có anh ở đây, em chẳng cần sợ gì cả, chỉ cần chuẩn bị tốt tâm lý làm mẹ là được rồi."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tối ba mươi, thím Trần làm một bàn đồ ăn ngon, bốn người ngồi ở bàn vừa ăn vừa xem ti vi. Triệu Ngạn Kiều đã thật lâu chưa được ăn qua bữa cơm đoàn viên này rồi, ngày trước, cô sợ nhất chính là lễ mừng năm mới, giao thừa hàng năm phải đối mặt với căn phòng trống rỗng, trong lòng liền vô cùng khó chịu.

Nhưng năm nay thì khác, cô có hai bà mẹ, có ông xã, thậm chí còn có cục cưng trong bụng. Mặc dù tất cả đều là nửa chừng có được nhưng cô lại vô cùng quý trọng. Nhà họ Tần có thói quen ăn không nói ngù không nói, ăn xong bữa cơm đoàn viên, mỗi người đều là mặt mày hồng hào, tâm tình thoải mái. Nhất là Triệu Ngạn Kiều, đã hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí mừng năm mới náo nhiệt, ngay cả tính tình cũng hoạt bát hơn so với bình thường.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên, mẹ Tần và thím Trần muốn ở nhà đón giao thừa, Tần Dịch Hoan thì dắt Triệu Ngạn Kiều đi xuống lầu. Mẹ Tần muốn bọn họ tản bộ vài vòng quanh vườn hoa, xua đi sự xúi quẩy trong suốt một năm. Tần Dịch Hoan vốn là không muốn đi, mặc dù thành phố đã ra lệnh cấm đốt pháo hoa, nhưng vẫn có người len lén đốt trộm, anh sợ sẽ hù dọa cô.

Nhưng không ngờ Triệu Ngạn Kiều lại vô cùng háng hái, kéo Tần Dịch Hoan không chịu buông tay. Tần Dịch Hoan bất đắc dĩ, đành phải bao phủ cô từng tầng từng tầng, còn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô mới dẫn cô ra ngoài.

Thật ra thì anh không cần phải cẩn thận như vậy, băng tuyết quanh khu chung cư bọn họ ở đã được dọn dẹp từ sớm, bên ngoài đèn đường rất sáng, chẳng nhìn thấy một điểm tai họa ngầm nào. Nhưng Tần Dịch Hoan thật sự không dám lơ là, quả thật còn khắt khe hơn so với người làm mẹ là Triệu Ngạn Kiều.

Trong chung cư rất an tĩnh, có lẽ tất cả mọi người đều đã quen không có dây pháo trong đêm giao thừa, nên đã đến vườn hoa trung tâm xem pháo hoa rồi. Vì nghênh đón năm mới đến, chính phủ tổ chức bắn pháo hoa dài một tiếng ở vườn hoa trung tâm, hấp dẫn rất nhiều thị dân. (dân thành phố)

Hai người tay nắm tay đi trên con đường lát đá ở trong vườn hoa, cột đèn đường cao sáng như ban ngày, chiếu thẳng lên người bọn họ, ở trong đêm đông giá rét này phản chiếu ra chút ấm áp. Tần Dịch Hoan nhếch miệng cười, dắt Triệu Ngạn Kiều đi loanh quanh khắp nơi, trong lòng toàn là thỏa mãn và vui mừng.

Vào thời điểm này năm ngoái, anh đang phiền não vì bị Triệu Ngạn Kiều quấn quýt dây dưa, năm nay, anh nghiêng đầu nhìn Triệu Ngạn Kiều đang tươi cười đầy mặt, không nhận được nảy sinh tư tưởng xấu, nhéo nhéo lòng bàn tay cô. Có cô ở đây, thật tốt quá.

"Làm gì?" Triệu Ngạn Kiều quay đầu, trừng mắt liếc Tần Dịch Hoan, hiển nhiên rất bất mãn với hành động mờ ám của anh.

Tần Dịch Hoan cười híp cả mắt, nói: "Tiểu Kiều, em có muốn đốt pháo hoa hay không?"

"Không phải là không cho đốt sao ạ?" Triệu Ngạn Kiều bĩu môi, trong lòng có chút mất mát.

Khi còn bé, mỗi dịp cuối năm, nhà cô đều mua rất nhiều rất nhiều pháo dây, mặc dù đều là hàng rẻ tiền, cũng không có pháo hoa, nhưng vào đêm 30, nổ đùng đùng như thế, thật sự làm cho người ta thoải mái trong lòng, giống như tất cả những xui xẻo trong một năm đều bị đốt tan đi.

Cha thương cô lắm, đi đâu cũng cho cô theo, đốt pháo mừng năm mới cũng phải dành chỗ cô một phần. Lá gan của cô cũng lớn hơn so với những cô bé bình thường, không hề sợ những tiếng pháo nổ rung trời kia, đi theo cha châm từng dây pháo quanh sân.

Đến bây giờ cô vẫn không thể quên nụ cười dưới ánh lửa của cha, vui mừng như vậy, thỏa mãn như vậy. Trong đôi mắt đầy mỗi một ấy hàm chứa sự nuông chiều nồng đậm và sự khoan dung với cô, giống như cô chính là tất cả của ông.....

Thật ra thì cô đã sớm biết cha mẹ đều thấy hạnh diện vì cô, cho nên cô mới có thể liều mạng như thế. Chỉ là, khi những nỗ lực của cô đã đạt được thành quả thì bọn họ lại đi rồi....

Trái tim Triệu Ngạn Kiều thất lại, cha mẹ ngầm đắng nuốt cay nuôi cô lớn lên, cuối cùng lại vì một mồi mà mất đi sinh mạng. Nhưng cô lại chưa bao giờ báo đáp được bọn họ một phần một hào.

Tần Dịch Hoan nhạy bén phát hiện ra cảm xúc của cô chợt trầm xuống, anh buông tay cô ra, nâng mặt cô lên, hơi hơi khom người đối diện với cô, trong đôi mắt tràn đầy ý cười: "Có muốn đốt pháo hoa không? Anh có này!"

Triệu Ngạn Kiều vẫn không khơi dậy nổi hứng thú, nửa là qua loa nửa là tùy ý, nói: "Ừ, muốn, muốn."

"Ngoan ngoan chờ ở chỗ này!" Tần Dịch Hoan xoa xoa đầu cô, xoay người đi về phía bên kia vườn hoa.

Triệu Ngạn Kiều nhìn anh cúi người lục lọi ở trong vườn hoa, trong lòng một hồi tò mò, không nhịn được liền muốn xem xem rốt cuộc anh ở khắp nơi giờ trò quỷ gì.

Nhưng vừa bước chân ra, đã thấy trong tay anh cầm một bó pháo hoa rất dài, vui mừng chạy tới, giống như hiến vật quý đưa tới trước mắt cô: "Nhìn này! Anh đã sớm chuẩn bị tốt rồi!"

Rõ ràng là trò chơi của trẻ con lại khiến cho Triệu Ngạn Kiều kinh hãi. Anh.....Sao một đấng mày râu như anh lại không biết xấu hổ đi mua những thứ này chứ!

Tần Dịch Hoan cho là cô quá vui mừng nên không nói ra lời, càng thêm đắc chí, trải một hàng pháo hoa trên mặt đất, trong tay chỉ cầm một cây, đứng cách Triệu Ngạn Kiều hơi xa, đắc ý hả hê rút bật lửa ra, kêu to với cô: "Nhìn kỹ, anh dạy em đốt này!" Nói xong liền châm lửa vào tim pháo ở trước mặt.

Những tia lửa lập tức phụt lên, nhưng ở dưới ánh đèn đường chói lọi có vẻ như hơi tầm thường. Cây pháo hoa nho nhỏ chỉ có một màu vàng nhạt, so với những cây pháo hoa nhiều màu sắc kia có vẻ xấu xí mà đáng thương nhưng đủ để sưởi ấm nội tâm lạnh lẽo của cô.

"Tiểu Kiều! Qua đây! Nhìn xem! Có phải là rất đẹp hay không?" Tần Dịch Hoan vung tay dùng pháo hoa vẽ từng vòng tròn lửa lên trên không trung, trên mặt mang theo nụ cười rạng rỡ, đôi mắt xé dài cong cong, cực kỳ giống như con hồ ly được ăn uống no đủ.

"Chồng em rất thông minh đi! Có sợ không? Không sợ thì đốt một cây đi!"

Triệu Ngạn Kiều vung về ngồi xổm xuống, cầm một cây pháo hoa lên, từ từ đi về phía Tần Dịch

Hoan. Tần Dịch Hoan vứt cây pháo hoa đã đốt gần hết ở trong tay đi, đến gần châm lửa giúp cô, "phụt" lại một cây pháo hoa bắt đầu cháy rùng rục trong tay anh. Tay anh thận trọng cầm tay cô, tận lực khiến pháo hoa cách xa cô một chút, tỉ mỉ như thế, dịu dàng như thế.....

"Di động đi, tiểu Kiều, mau di động đi!" Tần Dịch Hoan cầm tay cô vung lên hất xuống, qua trái qua phải, pháo hoa liền vẽ ra những hình dạng bất quy tắc trên không trung. Triệu Ngạn Kiều sững sờ nhìn sườn mặt tươi cười của Tần Dịch Hoan, bỗng rất muốn khóc.

Cô cố nén chua xót trong lòng, kéo ra một nụ cười, học theo tiết tấu của Tần Dịch Hoan di động cây pháo hoa, một vòng lại một vòng, mang theo tia lửa nhẹ nhàng bay tán loạn.

"Như thế nào? Có thích không?"

"Thích!"

"Có thưởng cho không?" Tần Dịch Hoan gộp những cây pháo hoa đã đốt hết lại, vứt vào trong thùng rác, bước tới bên cạnh Triệu Ngạn Kiều, hỏi.

Triệu Ngạn Kiều hỏi ngược lại: "Vậy anh muốn thưởng cho cái gì?"

"Cái gì cũng được! Chỉ cần là đồ tiểu Kiều cho, anh đều thích!"

"Có thật không?" Triệu Ngạn Kiều chủ động nhích lại gần Tần Dịch Hoan, nhỏ giọng hỏi.

"Đương, đương nhiên là thật!" Tần Dịch Hoan giả bộ lơ đãng cúi xuống, đưa mặt tới sát gò má Triệu Ngạn Kiều, đáp lại.

"Ừm, như vậy à! Vậy về nhà em làm sùi cào cho anh ăn nhé?"

"... .."

"Không thích à? Vậy mua món quà mừng năm mới nhé?"

"... .."

"Vẫn chưa được ư? Hay là em cũng mua cho anh mấy cây pháo hoa nhỉ?"

"Triệu Ngạn Kiều!" Tần Dịch Hoan gằm nhẹ, trong đôi mắt xéch dài tràn đầy tố cáo và thất bại.

"Rời rồi, không trêu anh nữa." Triệu Ngạn Kiều giả hoạt cười một tiếng, thừa dịp Tần Dịch Hoan vẫn còn ngây ngẩn, túm cổ áo anh kéo anh xuống, hôn lên môi anh.

Trong vườn hoa của khu chung cư yên tĩnh nhất thời vang lên một tiếng 'chụt' rất rõ ràng,=-
=lillequyyd--o-on- Triệu Ngạn Kiều liếc mắt nhìn Tần Dịch Hoan đang trợn to hai mắt, cười híp mắt rời khỏi môi anh, chủ động dặt tay anh.

"Đi thôi!"

Cho đến khi bị Triệu Ngạn Kiều dắt đi vài bước, Tần Dịch Hoan mới phục hồi tinh thần. Cố ý bỏ qua nhịp tim đang đập gia tốc cùng lỗ tai đỏ bừng của mình, anh bước nhanh vài bước, chặn trước mặt Triệu Ngạn Kiều, cô dâu đã chủ động như vậy rồi, không có đạo lý gì mình không cảm kích!

Vì vậy, khi Triệu Ngạn Kiều đang hốt hoảng đã bị Tần Dịch Hoan chặn môi, hôn sâu rồi. Cuộc sống hoàn mỹ nhất chính là được cùng người trong lòng gắn bó như môi với răng, giúp đỡ nhau trong lúc hoạn

nạn.

Tần Dịch Hoan biến đổi góc độ mút mát đôi môi đỏ mọng ướt át của cô, trong lòng một khoảng mềm mại.

Hồi lâu, Triệu Ngạn Kiều mới thở phò phà đẩy Tần Dịch Hoan ra, người này, mỗi lần hôn môi đều muốn cô sống dở chết dở à? Cô nắm chặt cánh tay anh ổn định đôi chân đang mềm nhũn giống như sợi mì của mình, trong lòng âm thầm thề lần sau không bao giờ ngu ngơ dâng mình lên cửa như thế nữa!

Lúc bọn họ về nhà, mẹ Tần và thím Trần đang ngồi trên ghế sofa xem 'Gala chào xuân', hai người bị tiết mục hài trên TV chọc cho cười ra nước mắt, nhìn thấy bọn họ trở lại, miễn cưỡng ngừng cười, lên tiếng hỏi thăm.

Thật ra Triệu Ngạn Kiều cũng muốn cùng xem với hai bà, nhưng lại bị hai lão phu nhân lấy cớ phụ nữ có thai không nên thức đêm đuổi đi. Triệu Ngạn Kiều hết cách, chỉ có thể đến phòng tắm tắm rửa sạch sẽ liền nằm ở trên giường, giả vờ ngủ say.

Pháo hoa mừng năm mới đã bắt đầu đốt rồi, ở trong này vẫn có thể lơ mơ nghe thấy tiếng pháo, làm sao Triệu Ngạn Kiều có thể ngủ được đây? Tần Dịch Hoan thấy thế liền mở máy vi tính, chọn một khúc dương cầm tương đối chậm rãi, bật cho cô nghe. Đáng tiếc, đêm nay Triệu Ngạn Kiều lại không dễ bảo, vô luận như thế nào cũng không ngủ được.

"Không ngủ được à?" Tần Dịch Hoan đặt tay lên cái bụng tròn vo, vừa xoa nhẹ vừa hỏi.

"Dĩ nhiên! Tôi nay là giao thừa mà!" Triệu Ngạn Kiều rên rỉ: "Em còn muốn thử nghiệm cảm giác nhiều người vô cùng náo nhiệt nữa!"

Tần Dịch Hoan dừng tay lại, giọng nói có chút khàn khàn: "Trước kia....Có phải em chỉ có một mình hay không?"

"Ừm." Triệu Ngạn Kiều giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nói: "Thật ra thì cũng khá tốt, một người rất là thanh tịnh!"

Tần Dịch Hoan sâu kín thở dài, nắm lấy tay cô, khuyên: "Về sau không cần phải cậy mạnh, em còn có anh, còn có con gái chúng ta nữa."

"Biết rồi biết rồi, dài dòng chết thôi!" Triệu Ngạn Kiều khó khăn xoay người, giống như hết kiên nhẫn nói, chất lỏng ướt át nơi khoe mắt rơi xuống gối đầu, thoáng qua rồi biến mất.

"Dáng vẻ trước kia của em trông như thế nào?"

"Còn không phải là....Ai, đúng rồi!" Triệu Ngạn Kiều chột lết mình bò dậy, mắt to sáng lấp lánh nhìn Tần Dịch Hoan, nói: "Đưa di động của anh cho em mượn, em thử gọi số cũ của mình xem nào!"

Tần Dịch Hoan dở khóc dở cười với trò đùa bất ngờ của cô, nhưng cũng không ngăn cản, mà là thuận theo đưa di động tới trong tay cô, nhìn cô thuần thục ấn những con số. Có lẽ đây là bước đầu tiên mà cô thật sự mở rộng cửa lòng với anh.

"Anh nói xem, nếu thật có người nghe thì phải làm sao? Chỉ là thời gian dài như vậy, nhất định sẽ có người dùng rồi, em...." Cô còn chưa dứt lời thì bên kia bỗng nhiên thông rồi.

"Xin chào."

Trong đầu như có cái gì ầm ầm sụp đổ, hô hấp của Triệu Ngân Kiều gần như bị đoạt đi trong nháy mắt, tay cô run rẩy, di động cảm không chắc liền theo đà rơi xuống giường.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Trong lễ mừng năm mới, Tần Dịch Hoan gần như toàn ở nhà trông Triệu Ngạn Kiều, ngay cả Mạnh Đình gọi điện thoại tới muốn tụ tập, anh đều không đồng ý. Ngày dự sinh của Triệu Ngạn Kiều là ngày 10 tháng 3, còn chưa đầy một tháng nữa, Tần Dịch Hoan căng thẳng tinh thần, một phút cũng không dám lơ là.

Ngược lại, Triệu Ngạn Kiều không hề có cảm giác gì, thời gian này bụng của cô đã không đau nữa, chỉ có bắp chân và bàn chân càng ngày càng sưng to, hàng ngày Tần Dịch Hoan đều xoa bóp giúp cô, đúng là có thể dễ chịu hơn một chút.

Ngày mà cô gọi điện thoại trêu chọc người đã qua gần nửa tháng, cô không biết vì sao sim điện thoại của mình lại ở trong tay Chu Thần Cốc, cũng không biết tại sao anh tiếp tục nạp tiền cho sim này. Cô luôn thầm thuyết phục mình, nhất định là do Chu Tiểu Mạch giữ lại đồ của cô, cho nên ngày đó Chu Thần Cốc mới có thể ngẫu nhiên nhận được cuộc điện thoại kia.

Nhưng trong lòng vẫn rung động không dứt, đó là bí mật cô vẫn chôn chặt dưới đáy lòng suốt bảy năm qua, ngay cả Chu Tiểu Mạch cũng không thể đụng chạm tới. Vào khoảng khắc đồng ý với Tần Dịch Hoan muốn chung sống cùng anh, cô đã quyết định hoàn toàn chôn chặt bí mật này.

Không có gì bất ngờ xảy ra, từ nay về sau cuộc đời của bọn họ sẽ không có bất kỳ liên hệ nào, song chỉ vì ngày đó cô nhất thời hưng phấn, khiến cho tâm tư vốn tĩnh lặng liền nổi lên gợn sóng lần nữa.

Không phải không bỏ được, mà là quá mức ngoài ý muốn, cho nên mới có loại tâm trạng cực đoan muốn hiểu rõ ràng. Mặc dù bây giờ tình cảm đối với anh đã không còn nồng nhiệt như xưa, nhưng dù sao vẫn là bảy năm thâm mến, cho nên cách đối xử với anh và người khác vẫn có sự khác biệt. Thế nên, cho tới ngày đó, vừa nghe được tiếng của anh, cô còn chả kịp nói gì đã vội vàng ngắt điện thoại.

Sao Tần Dịch Hoan không nhìn ra sự khác thường của cô chứ? Phản ứng bối rối xen lẫn không thể tin đó, rõ ràng đã nói cho anh biết địa vị của người kia ở trong lòng cô. Ngay trong khoảnh khắc điện thoại trượt khỏi tay cô, là anh đã biết, cô từng có người trong lòng, hơn nữa người này rất có thể cũng đang thích cô....

Không thể phản ứng quá lớn, càng không thể hù dọa cô được, biện pháp duy nhất chính là cố ý không để ý tới, sau đó đối xử với cô tốt gấp đôi, vây chặt cô trong sự dịu dàng của mình, rồi khiến cô cảm động và áy náy. Về sau, coi như người kia có sức quyến rũ hơn nữa, cũng chỉ có thể trở thành bụi bặm bao phủ lại quá khứ đứt đoạn của cô.

Tần Dịch Hoan hí mắt, nhặt điện thoại di động lên nhìn lướt qua dãy số điện thoại kia, trong lúc Triệu Ngạn Kiều còn đang thất thần, ngón tay linh hoạt ấn vài cái trên điện thoại di động, chuyển số đó vào danh sách đen.

“Sao hả? Bởi vì số điện thoại ấy có người sử dụng cho nên em mất hứng à?” Tần Dịch Hoan biết rõ còn cố hỏi.

“Không, không phải!” Bởi vì anh chợt lên tiếng mà Triệu Ngạn Kiều sợ hết hồn, kịp thời phản ứng,

lắc đầu, lập tức phủ nhận.

Tần Dịch Hoan duỗi tay vén váy ngủ của cô lên, cẩn thận xoa bóp từ mắt cá chân đến đầu gối, vừa ngược mắt nhìn cô, nói: “Vậy là như thế nào?”

Trái tim Triệu Ngạn Kiều run lên, nói: “Không có, không có gì,” nhìn ánh mắt chứa ý cười của Tần Dịch Hoan lại chột dạ cường điệu thêm một câu: “Thật sự không có gì.”

“Tiểu Kiều,” Khuôn mặt Tần Dịch Hoan lộ ra vẻ hơi bất đắc dĩ, nói: “Không cần khẩn trương như vậy, anh chỉ tùy tiện hỏi một câu mà thôi, với cả,” Khóe miệng anh nhếch lên một đường cong mờ mờ, nụ cười sạch sẽ mà vô hại: “Anh tin tưởng em, cho tới bây giờ tiểu Kiều của anh sẽ không gạt anh đâu.”

Bị anh nhìn như vậy, sự áy náy trong lòng Triệu Ngạn Kiều nhanh chóng dâng lên như nước thủy triều. Anh đối xử tốt với cô như thế, lại còn tin tưởng cô nữa, huống chi, anh cũng vì cô mà dễ dàng chấp nhận một chuyện khó tin như thế, tại sao cô có thể suy nghĩ đến người đàn ông khác chứ? Mặc dù cô chỉ muốn biết vì sao Chu Thần Cốc lại có số điện thoại của mình mà thôi....

Thế nhưng cũng không được, dù sao đó cũng là người mà mình từng thích, bản thân như vậy có được coi là bất trung với anh hay không? Triệu Ngạn Kiều cảm thấy mình quả thật có thể coi là người không xứng đáng với chức vụ bà xã nhất trên thế giới, có người chồng tốt đến thế, tại sao cô có thể phụ sự tin tưởng của anh!

Cô lập tức ngẩng đầu lên, dừng cảm nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Vâng, em sẽ không lừa anh.” Ngắn ngủn mấy giây, cô đã bị ánh mắt của Tần Dịch Hoan hạ gục, thậm chí cả tâm tư cũng nghiêng đến trên người người ta rồi!

Đôi mắt hồ ly của Tần Dịch Hoan càng phát ra vẻ vui mừng hơn, quả nhiên, đối với tiểu Kiều, chỉ có thể dùng cách 'mềm' mà thôi. Rốt cuộc anh đã tóm được nhược điểm của cô rồi!

Sau hôm ấy, Triệu Ngạn Kiều không còn nghĩ tới vì sao sim điện thoại của mình lại ở trong tay Chu Thần Cốc nữa, cô bị Tần Dịch Hoan rót đầy lời đường mật, mê mang đến không biết đông nam tây bắc, sao còn nhớ rõ chuyện rối rắm ấy! Hơn nữa, sắp đến Tết Nguyên Tiêu rồi, cô đang vui mừng chuẩn bị ăn tết, đã sớm bị những viên bánh trôi tròn vo chiếm hết tinh thần, trong lòng trong mắt cũng chỉ tràn đầy đồ ăn thôi.

Triệu Ngạn Kiều rất thích ăn bánh trôi, sau khi Tần Dịch Hoan biết được đã mua một túi bánh trôi đầy đủ các loại nhân, để cho cô muốn ăn loại nào thì nấu loại đó. Nhiều bánh trôi như vậy, Triệu Ngạn Kiều đâu còn nhìn nổi nữa, hôm Tần Dịch Hoan vừa mua về, cô liền không chống cự nổi cơn thèm ăn trong lòng, nấu hết một túi.

Lúc đang vớt đầy tràn một chén to, chuẩn bị ăn ngấu ăn nghiêng lại bị thím Trần phát hiện, lập tức xẽ hơn một nửa bát bánh trôi ra, chỉ chừa cho cô bốn viên. Bà nói bánh trôi thuộc loại đồ ăn có nhiệt lượng cao, hiện tại cô không thể ăn nhiều được.

Triệu Ngạn Kiều trơ mắt nhìn thím Trần bỏ từng viên bánh trôi tròn vo vào nồi, lại ngó bốn viên bánh đáng thương của mình, trong lòng lệ tuôn rơi, trợn mắt hung ác nhìn cái bụng bự của mình, xin thề chờ cục cứng ra đời thì mình nhất định phải ăn bù lại bữa này.

Ngày Tết Nguyên Tiêu, trong thành phố có lễ hội đèn lồng, năm trước Triệu Ngạn Kiều đã đi xem, đáng tiếc lần này không thể đi rồi. Lễ hội đèn lồng có quá nhiều người, dễ dàng tổn thương đến đứa bé. Triệu Ngạn Kiều buồn khổ ru rú trong nhà, lúc cơm tối, hung hăng đoạt hai viên bánh trôi trong bát Tần Dịch Hoan, tâm tình mới tốt lên một chút. Sau Tết Nguyên Tiêu, mẹ Tần kiên quyết đưa Triệu Ngạn Kiều

vào trong bệnh viện, nói giỡn à, cách ngày dự sinh chỉ còn nửa tháng nữa, không đi bệnh viện chẳng lẽ còn ở trong nhà sao? Lần này, Triệu Ngạn Kiều có kháng nghị đều vô dụng, làm nũng cũng vô dụng vì mẹ Tần đã quyết tâm rồi.

Triệu Ngạn Kiều hết cách, chỉ có thể đến bệnh viện sớm hơn. Tần Dịch Hoan vốn là muốn theo cô, lại bị cô đuổi đi làm rồi. Chờ đến lúc sắp sanh anh trở lại cũng không muộn, không cần cả nhà vì mình cô mà chạy đôn chạy đáo, như vậy khiến lòng cô không thoải mái.

Tần Dịch Hoan ngắm thấy rất đúng, Triệu Ngạn Kiều được thím Trần chăm sóc, dĩ nhiên sẽ tỉ mỉ hơn so với anh chăm sóc, nên không kiên trì nữa. Chỉ là mỗi ngày sau khi tan sở đều không về nhà mà chạy thẳng tới bệnh viện, buổi tối cũng qua đêm ở đây, Triệu Ngạn Kiều nói thế nào vẫn không đi, qua vài ngày cũng đành mặc anh vậy. Dù sao trong phòng bệnh cao cấp có đầy đủ các thiết bị, anh sống ở chỗ này cũng không thấy bất tiện.

Sinh hoạt trong phòng bệnh thật sự cũng chả khác gì ở nhà, nhưng có lẽ là vì ở bệnh viện nên Triệu Ngạn Kiều luôn cảm thấy hơi bị đè nén, đành phải đi xuống dưới lầu lượn một chút, giải sầu hàng ngày.

Buổi sáng sớm nay, cô ăn xong điểm tâm, sau khi tiễn Tần Dịch Hoan đi làm liền đi xuống lầu luôn, mấy ngày nay thời tiết khá tốt, ánh mặt trời ấm áp, gió thổi nhẹ nhẹ, rất thích hợp đi tản bộ.

Nhưng vừa đi được mấy bước cô đã cảm thấy bụng dưới đau đau, đau khó tả, khác với cơn đau bụng lúc trước. Triệu Ngạn Kiều bắt đầu lo lắng, cảm giác có chút không ổn, chẳng lẽ là sắp sinh sao? Nhưng cách ngày dự sinh còn ba ngày nữa, sẽ sinh sớm mấy ngày thế sao?

Nhưng mặc kệ như thế nào, bây giờ đi về mới là đúng. Cô cẩn thận ôm bụng, dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy về phòng bệnh. Thím Trần đang sắp xếp lại quần áo mà Tần Dịch Hoan mang tới hôm qua, nhìn thấy Triệu Ngạn Kiều đẩy cửa đi vào thì có chút kỳ quái. Thời gian này, cô vẫn luôn đi bộ ở bên ngoài đủ rồi mới đi về, hôm nay thế nào mà vừa đi xuống đã lên rồi?

“Thím Trần, bụng con đau quá.” Triệu Ngạn Kiều nhanh chóng nằm lên trên giường, nói với thím Trần. Bây giờ Tần Dịch Hoan không có ở bên cạnh cô, cô nhất định phải tỉnh táo, mặc dù cô đã sợ đến phát run rồi.

Thím Trần giật mình, lập tức chạy ra ngoài gọi bác sĩ vào, thuận tiện gọi luôn điện thoại cho mẹ Tần. Vào lúc này, Triệu Ngạn Kiều đã càng lúc càng đau, nhưng vẫn có thể nhịn được, cô không nói tiếng nào, nằm im ở đó, mặc cho bác sĩ tiến hành mọi loại kiểm tra với mình.

“Đúng là sắp sinh rồi, nhưng miệng tử cung còn chưa mở, trước tiên đừng vội đưa vào phòng sinh, đi mua ít đồ cho thai phụ ăn đi.” Bác sĩ quay đầu nói với thím Trần. Thím Trần vừa nghe, lập tức gọi điện thoại lại cho mẹ Tần, bà sợ bây giờ đi về làm cũng không kịp, chỉ có thể nhờ mẹ Tần mua mang tới.

Bên này, mẹ Tần vừa nghe được Triệu Ngạn Kiều sắp sinh, quên cả mặc áo khoác liền gọi xe chạy thẳng tới bệnh viện, vừa lên đường liền nhận được điện thoại của thím Trần. Mẹ Tần lập tức chuyển hướng đi, vừa khéo bà có người bạn mở cửa hàng riêng, bây giờ nhờ ông ta nấu chút cháo trước đã.

Lúc mẹ Tần đến, thím Trần và bác sĩ đều chờ trong phòng bệnh, bà không dám chậm trễ, vội cầm hộp cháo giữ nhiệt ngồi vào bên giường Triệu Ngạn Kiều, cho cô ăn nhẹ. Triệu Ngạn Kiều ngượng ngùng, muốn cầm lấy cái thìa tự mình ăn lại bị mẹ Tần trừng mắt, chỉ có thể ngoan ngoãn há miệng để mẹ Tần đút cho.

Nhưng cô thật sự không muốn ăn gì cả, tuy không còn đau bụng dữ dội nữa, nhưng vẫn khá đau, trong miệng đều là đắng ngắt. Song, vì đợi lát nữa còn có sức sinh con, cô chỉ có thể nuốt từng thìa cháo

do mẹ Tần dứt.

Bụng càng đau càng lợi hại, đến thìa cháo cuối cùng, Triệu Ngạn Kiều không thể nuốt vô nữa, mẹ Tần thấy thế lập tức quay sang nhìn bác sĩ. Bác sĩ hiểu ý, kêu ý tá đẩy xe giường bệnh di động ở ngoài cửa phòng vào. Mẹ Tần và thím Trần đỡ Triệu Ngạn Kiều nằm lên giường bệnh di động, bây giờ Triệu Ngạn Kiều mới cảm thấy vô cùng sợ hãi. Nhìn quanh phòng bệnh một lượt, ai cũng ở đây, chỉ thiếu mỗi Tần Dịch Hoan thôi, lòng cô đau xót, nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt.

Mẹ Tần cho là cô đau đẻ, vội vàng chạy đến bên cạnh bác sĩ, giục bác sĩ mau mau đưa cô vào trong phòng sinh. Bất ngờ là bác sĩ lại lắc đầu, nói với tình trạng của cô thì phải đợi thời gian rất lâu miệng tử cung mới có thể mở ra, hiện tại đưa vào trong phòng sinh cũng vô dụng.

Triệu Ngạn Kiều cắn răng nhịn đau nên không có nhìn thấy mẹ Tần cầm điện thoại đi ra khỏi phòng bệnh.

Lúc nhận được cuộc gọi của mẹ mình thì Tần Dịch Hoan đang đi họp. Mới vừa ấn nút nhận nghe, giọng nói cao vút của mẹ Tần liền truyền tới: “Con trai à! Vợ con sắp sinh rồi!”

Tần Dịch Hoan sững sờ, đẩy ghế ra, nhanh chân chạy ra ngoài cửa, bỏ lại một đám nhân viên ngơ ngác nhìn nhau, không biết mới sáng sớm mà ông chủ bị trúng gió gì nữa. Tăng vận tốc xe lên tối đa, mặc kệ đèn đỏ, đèn xanh đều phóng vụt qua, không có gì quan trọng hơn cô cả! Anh nhất định phải tới ở bên cạnh cô trước khi cô vào phòng sinh!

Khi Tần Dịch Hoan thở hổn hển đẩy cửa phòng bệnh ra thì Triệu Ngạn Kiều vẫn còn nhịn đau như cũ, miệng tử cung còn chưa mở ra, thậm chí đến cả một chút dấu hiệu muốn mở ra cũng không có. Cô nắm chặt ga giường ở dưới thân, trong lòng hốt hoảng sợ muốn chết.

Bình thường mỗi ngày anh đều vây quanh cô, thế nhưng tại sao lại không ở bên cạnh cô vào thời khắc này chứ? Triệu Ngạn Kiều biết mình đang cố tình gây sự nhưng chỉ vì không nhịn được uất ức mà thôi.

Nhìn lâu như vậy, cửa phòng bệnh vẫn khép chặt, không có ai đi vào, cũng không có ai đi ra, Triệu Ngạn Kiều hoàn toàn thất vọng. Vừa muốn nhắm mắt lại, liền nghe thấy 'rầm' một tiếng, cửa bị một lực mạnh đẩy ra, người nọ thở hổn hển, đầu tóc rối bời chạy thẳng tới giường bệnh, thở dốc nói: “Tiểu Kiều, anh tới đây.”

Triệu Ngạn Kiều sững sờ nhìn anh, nín lâu như vậy, cuối cùng nước mắt cũng tuôn rơi.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đau, đau đến tan lòng nát dạ!

Sắc mặt Triệu Ngạn Kiều trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẫn cắn môi không chịu thốt lên một tiếng. Tần Dịch Hoan đứng ở bên giường của cô, tim đau như bị dao cắt. Cô phải chịu đau khổ lớn như vậy, thế nhưng anh chỉ có thể thúc thủ vô sách (bó tay) đứng ở bên cạnh, trơ mắt nhìn cô tiếp tục khổ sở.

Tần Dịch Hoan nắm thật chặt quả đấm, hàm răng siết chặt kêu 'ken két', giống như làm như vậy có thể gánh chịu chút khổ sở thay cô.

Đã qua buổi sáng rồi mà miệng tử cung vẫn chưa có dấu hiệu mở ra. Bác sĩ cau mày lại kiểm tra thêm lần nữa, quả quyết kêu một y tá đi chuẩn bị thuốc giục sinh, rồi bảo y tá còn lại đẩy cô vào trong phòng sinh. Thật bất đắc dĩ lắm mới phải lựa chọn phương thức đặc thù ấy.

Cửa chính phòng sinh khép chặt, ngăn cách anh ở bên ngoài. Đau khổ, mỗi phút mỗi giây đều là đau khổ, vẻ mặt khổ sở của cô không ngừng phóng đại ngay trước mắt, liên tục cắt nát trái tim anh và nghiền thành bột phấn...

Anh hiểu rất rõ cô, biết cô chưa bao giờ bật khóc, biết có khổ nữa thì cô vẫn chịu đựng, nhưng một người kiên cường như thế, giờ cũng bị giày vò đến rơi lệ, thật là đau khổ biết bao!

Tần Dịch Hoan tựa trán trên vách tường lạnh như băng, thân thể căng ra giống như cây cung đã lên tên, giống như một giây sau sẽ không bị không chế mà bắn ra.

Không bao giờ để cho cô sinh con nữa! Không bao giờ nữa! Một lần là đủ rồi, anh tuyệt đối sẽ không để cô chịu nỗi đau này lần thứ hai!

Mẹ Tần nhìn vẻ mặt âm trầm của con trai, thức thời không có quấy rầy, chỉ lặng lẽ kéo thím Trần qua một bên, dặn bà về nhà nấu cháo, đợi đến khi Triệu Ngạn Kiều có thể ra khỏi phòng sinh là có thể ăn chút đồ ăn.

Triệu Ngạn Kiều chưa từng thấy đau đớn như vậy, bụng đau như muốn nổ tung, tê tê liệt liệt. Bác sĩ và y tá đều muốn cô dùng sức, nhưng cô đã hoàn toàn hết hơi sức rồi, từng hạt mồ hôi từ hai bên mặt chảy xuống, mỗi lần dùng sức đều đau đớn ngập đầu, cô tận lực, nhưng cực cùng vẫn không chịu ra....

"Sân phụ dùng sức đi, tiếp tục như vậy thì đứa bé sẽ gặp nguy hiểm đấy. Nếu như thật sự không còn hơi sức, vậy sẽ phải lựa chọn sinh mổ rồi."

Giọng nói máy móc của bác sĩ khiến Triệu Ngạn Kiều chấn động trong lòng. Không! Không được! Cô không thể sinh mổ, như vậy rất bất lợi đối với đứa bé! Nghĩ tới đây, Triệu Ngạn Kiều gắt gao cắn môi dưới, liều mạng dùng sức.

Nhất định phải sinh ra cực cùng khỏe mạnh cường tráng! Cho dù liều cái mạng này cũng sẽ không hối tiếc!

Vàng lên bên tai là giọng nói vui mừng của y tá: "Mau! Lại dùng sức, nhìn thấy đầu rồi!"

Triệu Ngạn Kiều âm thầm vui mừng, cũng bắt chắp toàn thân đau đớn, đôi tay nắm chặt ga giường ở dưới thân, liều mạng dùng lực. Một lần hít sâu, hai lần rặn thì ba lần suy kiệt, cô hiểu rõ đạo lý này, cho nên nếu như lần này không thành công thì thật sự gặp nguy hiểm rồi.

"Rất tốt, tiếp tục!"

"Đúng, cứ như vậy, thêm một lần nữa!"

"Sắp sinh ra rồi!"

"Mau! Mau! Chỉ còn mỗi bấp chân thôi!"

Trước mắt Triệu Ngạn Kiều hoàn toàn mơ hồ, đầu óc mơ mơ màng màng, đau đến cực hạn rồi chết lặng, hiện tại cô chỉ là máy móc đang dùng lực thôi, bác sĩ nói gì thì làm theo đó. Thân thể đã mệt mỏi tới cực điểm, lưng eo bởi vì dùng sức quá mức mà đau ê ẩm, cô chưa từng khó chịu như thế đâu.

Nhóc con này cũng thật biết dày vò mà, mệt cô còn tưởng rằng là một đứa bé ngoan ngoãn!

"Dùng sức! Dùng phân tâm! Đứa bé sắp ra rồi!" Lời bác sĩ nói khiến Triệu Ngạn Kiều rét lạnh trong lòng, gần như là đã dùng hết sức lực ít ỏi của toàn thân hung hăng rặn một cái....

"Ra rồi! Ra rồi! Xem ra không nhỏ đâu!"

Tiếp theo chính là tiếng vỗ tay thanh thúy, nhất thời, tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang vọng khắp phòng sinh.

"Rất khỏe mạnh, sản phụ xác nhận giới tính đi." Y tá ôm đứa bé mới sinh đến trước mặt Triệu Ngạn Kiều, nói.

Triệu Ngạn Kiều kích động quay đầu vừa nhìn, nhất thời trợn to hai mắt, làm sao có thể..... Tại sao có thể như vậy.....

Còn chưa ra! Tại sao vẫn chưa ra? Đã ba tiếng rồi! Tính cả thời gian cô bắt đầu đau đẻ là hơn bảy tiếng rồi! Tàn Dịch Hoan không ngừng quanh quẩn ở cửa phòng sinh, nhiều lần đã suýt chút nữa không nhận được định vờn tay đẩy cửa phòng sinh ra.

"Dịch Hoan, thả lỏng một chút, không có việc gì đâu." Mẹ Tàn vỗ vỗ bả vai con trai, an ủi.

Nhìn biểu hiện của Dịch Hoan là có thể thấy được, sau khi cưới, vợ chồng son chung sống không tệ lắm, tình cảm cũng càng ngày càng tốt, cứ tiếp tục như vậy thì bà có thể thật sự yên tâm rồi.

"Đã vào lâu như thế, mẹ, ngài có liên hệ với bác sĩ giỏi nhất không? Hộ lý, bác sĩ đều có kinh nghiệm chứ ạ? Y tá đâu? Y tá....."

"Mẹ con ra tay mà con vẫn chưa yên tâm sao?" Mẹ Tàn giả vờ trừng mắt oán trách Tàn Dịch Hoan rồi đẩy anh một cái, nói tiếp: "Không có việc gì, thím Trần cũng sắp đến rồi, con ra cửa đón thím ấy đi." Đứa nhỏ này còn luẩn quẩn ở nơi này nữa thì nhất định sẽ làm cho tinh thần của mình càng khẩn trương hơn.

"Nhưng mà....."

"Nhưng nhị cái gì, nhanh đi đi! Con cứ lượn qua lượn lại khiến mẹ cũng choáng váng theo đấy."

Tần Dịch Hoan không lay chuyển được mẹ Tần, chỉ có thể vừa đi vừa quay đầu, đi ra đón thím Trần. Thím Trần cảm rất nhiều đồ, chỉ là hộp cơm giữ nhiệt thôi mà đã lên đến bốn cái, Tần Dịch Hoan thấy thế vội vàng nhận lấy mấy hộp cơm.

"Còn chưa sinh xong sao?" Thím Trần thấy sắc mặt Tần Dịch Hoan rõ ràng không tốt lắm, bèn hỏi.

"Vâng." Tần Dịch Hoan nhú chặt mày, bước nhanh quay trở về.

Thím Trần thấy thế thì không nói thêm nữa, chỉ tăng nhanh bước chân đuổi theo Tần Dịch Hoan. Hai người vừa đi đến cửa, Tần Dịch Hoan tinh mắt thấy được y tá đứng ở cửa phòng sinh, trái tim anh chấn động, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới. Bác sĩ đang nói chuyện với mẹ Tần, vẻ mặt mẹ Tần tươi vui, nhìn là biết tâm tình cực tốt.

Anh cũng bất chấp tất cả, dùng sức đẩy hai người y tá đang từ phòng sinh đi ra ngã sang một bên, chạy vào trong phòng sinh. Triệu Ngạn Kiều đang nhắm mắt nằm ở chỗ kia, tóc ướt mồ hôi dính trên trán, cả người trông rất yếu ớt, Tần Dịch Hoan đau nhói lòng, đi tới bên giường cầm tay cô, nhẹ giọng gọi cô: "Tiểu Kiều, tiểu Kiều?"

Triệu Ngạn Kiều đã cực kỳ mệt mỏi, hừ hừ một tiếng tỏ vẻ mình nghe được. Tần Dịch Hoan không để ý y tá ngăn cản, sửa lại tóc tai rồi bời cho cô, nói: "Ngồi dậy ăn một chút gì đi."

"Tiên sinh, xin tránh ra được không?" Rốt cuộc y tá bị xem nhẹ cũng không nhịn được mà lên tiếng.

Phòng sinh này nặng mùi máu tươi như vậy, vậy mà anh vẫn không để ý được à?

"Chúng tôi muốn chuyển sản phụ vào trong phòng bệnh, nơi này quá nhiều vi khuẩn, nhất định phải lập tức xử lý trừ độc."

Nghe vậy, Tần Dịch Hoan bất đắc dĩ đứng thẳng người lên, đi theo y tá bước chân vào cửa phòng bệnh. Ở bên kia, mẹ Tần và thím Trần đã chuẩn bị xong đồ ăn, nhóm y tá vừa đi ra ngoài, mẹ Tần liền ngồi vào bên giường, dịu dàng nói: "Tiểu Kiều, con cực khổ rồi, ngồi dậy ăn chút gì đi."

Triệu Ngạn Kiều miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn nhìn vẻ mặt ân cần của mẹ Tần, gật đầu một cái định ngồi dậy. Tần Dịch Hoan kinh sợ, vội vàng chạy lên lót gối mềm ở phía sau lưng cô, dịu cô ngồi dậy xong, cũng nhận lấy chén cháo nhỏ từ trong tay mẹ Tần.

"Mẹ, để con đi!"

Lúc này, ngửi thấy được mùi cháo thơm, Triệu Ngạn Kiều mới cảm thấy đói, hơn nữa không phải là đói bình thường mà bụng đột nhiên trống rỗng, giống như không thể lấp đầy. Cô ăn từng thìa cháo do Tần Dịch Hoan đút cho, ăn thế nào cũng không thấy no bụng.

"Chưa no lắm." Triệu Ngạn Kiều ngẩng đầu lên, ỉu xiu nói với Tần Dịch Hoan.

"Hả, còn có thứ khác không? Có trứng gà không ạ?" Tần Dịch Hoan lập tức quay sang hỏi thím Trần, từ đầu đến cuối, đều quên mất hỏi chuyện của đứa nhỏ.

"Có!" Thím Trần vội vàng đưa bát trứng chưng lên.

Vẫn là trứng gà tốt hơn, Triệu Ngạn Kiều ăn hết bát trứng chưng to dùng mới cảm thấy bụng hơi no. Cô liếm liếm môi, nhìn Tần Dịch Hoan đang trợn mắt há hốc mồm, nói: "Còn nữa không?"

Tần Dịch Hoan sừng sốt một giây, lập tức mở một hộp cơm khác, lại bắt đầu công trình dứt cơm của mình.

Đúng lúc đó, cửa phòng bệnh rung lên vài cái rồi chợt bị đẩy ra, một y tá ôm một bọc nhỏ trong ngực, đi tới nói: "Cục cưng của hai người đây."

Lúc này Tần Dịch Hoan mới nhớ tới cậu nhóc, vội vàng liếc nhìn, không ngờ vừa thấy liền bị hù sợ. Rốt cuộc đứa nhỏ này giống ai vậy? Làm sao sẽ xấu như thế? Anh ho khề hai tiếng để che giấu nỗi khiếp sợ của mình, múc một muỗng cháo, nói: "Đây, tiểu Kiều, ăn cháo trước đã."

Không ngờ, Triệu Ngạn Kiều chẳng thèm ban cho anh một cái liếc mắt, mà là vươn tay đón lấy đứa bé, vui sướng hài lòng nhìn ngắm, khuôn mặt đầy hạnh phúc. Nhưng chỉ vài phút sau, cô liền nhú mày, đáng thương tội nghiệp nhìn Tần Dịch Hoan, nói: "Làm sao bây giờ? Là con trai.... Quần áo chúng ta mua đều không dùng được rồi...."

Thì ra là con trai...Xấu xí thì xấu xí đi! Tần Dịch Hoan lén thở phào trong lòng, đưa thìa cháo đến bên miệng Triệu Ngạn Kiều: "A...Há mồm!" Anh cũng không hề hay biết lúc mới sinh trẻ con đều là nhiều nếp nhăn, da ửng đỏ, qua một tuần mới dễ nhìn hơn một chút, cho nên vừa liếc mắt đã chụp cái mác "đứa bé xấu xí" cho con mình luôn.

Triệu Ngạn Kiều ngoan ngoãn há mồm ăn cháo, lại cúi đầu nhìn đứa bé, bé con rất hiền lành, không khóc không làm khó, đôi mắt vẫn khép chặt, bây giờ còn chưa nhìn ra là giống ai.

"Ngạn Kiều à, con ăn thêm cái gì đi, đứa bé để mẹ ôm là được." Mẹ Tần lại gần, đỏ mắt chờ mong nhìn cục cưng, vẻ mặt đầy mong đợi. Ai ui, đây chính là cháu trai đầu tiên của bà đấy! Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thương đến tận xương tủy!

Triệu Ngạn Kiều nhìn mẹ Tần lại nhìn cục cưng, đành dẫn lòng giao đứa bé ra, mẹ Tần thận trọng đón lấy bé, cười đến không khép được miệng.

"Anh không thích à?" Vì sao Tần Dịch Hoan không có chút phản ứng nào vậy? Anh không thích đứa bé à? Triệu Ngạn Kiều có chút đau lòng nghĩ.

"Khụ khụ, dĩ nhiên không phải." Tần Dịch Hoan liền vội vàng lắc đầu phủ nhận: "Không phải có mẹ ôm rồi sao, anh chỉ muốn dứt cho em ăn gì thôi."

Triệu Ngạn Kiều vừa muốn nói thêm, ý tá đứng bên cạnh chợt mở miệng: "Thai phụ có sữa chưa? Nhanh chóng cho đứa bé bú đi, nếu chưa có thì phải mau đi mua sữa bột đi." Nói xong liền rời khỏi phòng bệnh.

Sữa? Tần Dịch Hoan nhìn Triệu Ngạn Kiều, ánh mắt kia rõ ràng là đang hỏi thăm. Ánh mắt Triệu Ngạn Kiều chợt lóe, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Có rồi." Mấy ngày trước cô liền bắt đầu có sữa rồi, chẳng qua là ngượng ngùng mở miệng nói thôi!

Trong mắt Tần Dịch Hoan lướt qua ý cười, đặt hộp cơm xuống, đi tới bên cạnh mẹ Tần, chủ động ôm lấy cục cưng, nói: "Mẹ, mẹ và thím Trần về trước đi, tiểu Kiều ngượng ngùng, cho nên...."

"Được, mẹ biết rồi!" Mẹ Tần liên tục gật đầu, chỉ là ánh mắt kia vẫn dính trên người cục cưng, nhưng vì không để cháu trai nhỏ bị đói, bà đành phải nhẫn xuống sự lưu luyến trong lòng, lôi kéo thím Trần đi về.

"Được rồi, cho cục cưng bú đi!" Tần Dịch Hoan cười tí mắt, ung dung đi đến bên đầu giường, nói.

"Nhưng.....Nhưng....."

"Tiểu Kiều, không cần kì kèo, nhìn đi, cục cưng đói rồi đó." Tần Dịch Hoan trợn to mắt nói dối.

Không ngờ Triệu Ngạn Kiều thật đúng là bị hù dọa, cũng chẳng để ý Tần Dịch Hoan ở bên cạnh, vội vàng cởi nút áo ra, cẩn thận đưa đầu nhũ lại gần cái miệng nhỏ nhắn của cục cưng. Bú sữa mẹ là loại chuyện mà bất kỳ đứa trẻ nào cũng là vô sự tự thông (không cần thầy dạy cũng biết), vừa tựa sát vào đầu nhũ, cục cưng liền há mồm ngậm lấy, mút vào chùn chụt.

Tần Dịch Hoan không chớp mắt nhìn chằm chằm bộ ngực của Triệu Ngạn Kiều, trong mắt lướt qua vẻ nghi ngờ, làm sao sẽ.....Lớn nhiều như vậy?

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Cục cưng rất khỏe mạnh, nặng sáu cân tám lạng (=3.4 kg của Việt Nam), ăn được ngủ được, rất tinh tâm. Bé con rất được mọi người yêu thương, không hề khóc nháo, yên lặng ngoan ngoãn, khiến Triệu Ngạn Kiều thương đến tận tâm khảm.

Lần đầu làm mẹ, Triệu Ngạn Kiều hận không thể đưa hết những thứ tốt nhất của mình cho bé, mỗi ngày cô đều canh chừng ở bên giường cục cưng, nhìn bé ngủ, bú sữa mẹ, thậm chí lúc bé khóc cũng cảm thấy bé rất đáng yêu.

Cục cưng chào đời được ba ngày rồi, đã sớm mở mắt ra, đã có thể nhìn ra đôi mắt tròn đen láy rất giống Triệu Ngạn Kiều, da cũng bớt đỏ, đẹp hơn rất nhiều so với lúc mới sinh, Tần Dịch Hoan nhìn mà lú lờ kinh ngạc.

Phần lớn thời gian bé con đều ngủ khi, có lúc bú sữa xong lại ngủ mất, Triệu Ngạn Kiều nhìn mà buồn cười.

Triệu Ngạn Kiều ở trong bệnh viện một tuần mới về nhà, vì mẹ Tần lo lắng, nhất định bắt cô ở lại bệnh viện thêm vài ngày. Triệu Ngạn Kiều không muốn làm cho bà bất an nên không dám phản đối. Xác định thật sự không còn gì đáng ngại mới được xuất viện về nhà. Mẹ Tần và thím Trần đều ở nhà bọn họ, lý do là phải chăm sóc Triệu Ngạn Kiều.

Ở cữ là một việc rất khó khăn, không thể gội đầu không thể tắm rửa, Triệu Ngạn Kiều cứ cảm thấy toàn thân sắp bốc mùi rồi. Cô kiên quyết không để cho Tần Dịch Hoan ở chung phòng với mình, đuổi anh ra ở trong phòng khách. Phụ nữ à, đều muốn để lộ ra mặt tốt đẹp nhất của mình ở trước mặt người yêu. Mà bây giờ bộ dạng cô rối rung rối bù thế này, sao có thể thân nhiên lượn lờ ở trước mắt anh đây!

Ngược lại, Tần Dịch Hoan không hề nghĩ nhiều như vậy, anh chỉ muốn ở cùng cô để dễ dàng chăm sóc cho cô. Dáng vẻ hiện tại của cô cũng không dễ nhìn, nhưng thích một người đâu phải chỉ nhìn gương mặt của người đó. Với cả, là bởi vì anh, cô mới phải chịu khổ như vậy, anh hoàn toàn không tìm được bất kỳ lý do gì để ghét bỏ cô.

Nhưng mặc kệ anh tận tình khuyên bảo thế nào, giả vờ đáng thương cầu xin ra sao, cũng không thoát được vận mệnh bị đuổi ra khỏi phòng ngủ chính. Tần Dịch Hoan giận dữ sợ, ngay cả nhìn bé con cũng không thuận mắt nữa.

Từ sau khi sinh bé, Triệu Ngạn Kiều càng bỏ rơi anh, bản thân cô đã chẳng phải người nhiệt tình gì, bây giờ còn bị cục cưng đòi đi lực chú ý, có thể chia chút tình lực cho anh đã ít nay lại càng ít, thậm chí có lúc một ánh mắt tươi cười của cô cũng sẽ khiến anh vui mừng suốt nửa ngày.

"Đây gọi là chuyện quái gì thế!" Tần Dịch Hoan vô cùng phẫn hận than thở, liếc mắt nhìn nhóc con đang ngủ say ở trên giường em bé, trong lòng đột nhiên có một cảm giác đầy nguy hiểm là sắp thất sủng.

Bộ dạng nhóc con trắng nõn trắng nà, khuôn mặt nhỏ bé béo núc ních đầy thịt, hai mắt to tròn sáng trong long lanh, lúc mở mắt nhắm mắt hình như đều có thể nheo được ra nước, bộ dạng đặc biệt đáng yêu! Tần Dịch Hoan vươn hai ngón tay sờ sờ gương mặt cục cưng, tron nắn mềm mại, quả thật làm cho

người ta yêu thích không buông tay!

Anh lại sờ sờ mặt mình, ở trong lòng so sánh khoảng cách giữa ta và địch, nhất thời giống như quả bóng cao su bị xì hơi, bẹp rồi. Không có bất kỳ khả năng so sánh nào! Anh tuyệt đối đại bại! Tần Dịch Hoan oán hận nghiêng răng, bọn họ còn chưa đi hưởng tuần trăng mật đâu, vậy mà lại nhô ra một cái bóng đèn nhỏ như vậy chứ!

Tần Dịch Hoan lại véo mặt cục cưng, nhìn đáng vẻ chau mày không thoải mái của cục cưng, chợt dạ liếc Triệu Ngạn Kiều còn đang ngủ một cái rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Khụ khụ, cái đầu hồng hồng gì gì đó, tuyệt đối không phải do anh làm đâu!

Tối hôm đó, Tần Dịch Hoan lần vào phòng ngủ chính, ngồi ở bên giường của Triệu Ngạn Kiều, hào hứng nói với cô, anh đã nghĩ ra tên cho cục cưng rồi.

Triệu Ngạn Kiều cảm thấy kỳ quái, vào ngày cục cưng ra đời, nghe đâu là mẹ Tần muốn tìm một ông lão thông thái rất có bản lĩnh đặt tên cho bé con, anh cũng đã đồng ý rồi, sao lúc này lại đột nhiên giờ què thế?

"Anh cảm thấy mình là ba ba cũng có thể làm một chút gì đó cho cục cưng." Tần Dịch Hoan hí hóp đôi mắt hồ ly, vô si khoái lạc. Anh len lén liếc nhìn Triệu Ngạn Kiều có vẻ cảm động, trong nháy mắt, trong lòng càng thêm lâng lâng, nói tiếp: "Một tuần qua anh phải lật nát cả quyển từ điển, hôm nay rốt cuộc đã nghĩ ra một cái tên rất hay!"

"Tên là gì?"

"Tần Trạch!" Tần Dịch Hoan ghé sát vào tai Triệu Ngạn Kiều, nói: "Như thế nào? Cái tên này không tệ chứ? Anh phải nghĩ mất nhiều ngày đấy!"

Triệu Ngạn Kiều tỉnh rụi giật giật thân thể, cách anh xa một chút mới mở miệng nói: "Tại sao lại tên là Tần Trạch? Có ngụ ý gì sao?" Cô tương đối vừa ý với những cái tên có ba chữ, hai chữ, cứ có cảm giác quá đơn giản.

"Tiểu Kiều, em xem nhé, chữ 'Trạch' kia, là lấy trong từ 'Bạch Trạch', Bạch Trạch là gì, em có biết không? Đó là Thần thú có thể khiến cho người ta gặp dữ hóa lành!"

"Đặt cho con trai anh tên này chính là hi vọng về sau nó có thể bình an, Phúc Trạch thâm hậu, cả đời an khang!"

Không thể không nói Tần Dịch Hoan đã thật sự khiến Triệu Ngạn Kiều xúc động, người làm mẹ, không cầu con mình về sau sẽ giàu có mà chỉ cầu nó có thể một đời bình an là đủ. Những lời này của Tần Dịch Hoan, thật sự khảm sâu vào đáy lòng cô.

"Nhưng về phía mẹ...." Triệu Ngạn Kiều hơi lúng túng một chút, người già đều hơi mê tín, cảm thấy nhất định phải do thầy tướng số đặt tên mới có thể yên tâm.

"Không có việc gì! Để anh đi nói!" Tần Dịch Hoan vỗ ngực một cái, đáng vẻ như đã tính toán kỹ rồi.

Triệu Ngạn Kiều gật gật đầu, đồng ý rồi. Tần Dịch Hoan giống như là được uống thuốc kích thích, lập tức chạy thẳng tới phòng ngủ của mẹ Tần, Triệu Ngạn Kiều ghen hòng nhìn trần trối. Không hiểu vì sao anh đột nhiên để ý đến tên của bé con như thế, nhưng chi cần là tốt cho đứa bé thì cô đều không phản đối.

Cũng không biết Tần Dịch Hoan đã nói gì với mẹ Tần, tóm lại là mẹ Tần vui mừng đón nhận cái tên do anh đặt, thậm chí vào sáng ngày hôm sau đã bắt đầu gọi "Tiểu Trạch", "Tiểu Trạch". Tần Dịch Hoan nhìn lướt qua bé con vẫn còn rất ngây thơ, trong mắt thoáng qua vẻ hả hê. Nhóc à, về sau con cứ mang theo cái tên này đi, ha ha!

Triệu Ngạn Kiều cảm thấy người mình sắp mọc meo rồi, nhưng mẹ Tần và thím Trần cứ nhìn cô chăm chăm thôi. Cô phải co rút ở trên giường không nhúc nhích, mỗi ngày đều uống các loại thuốc đại bổ. Triệu Ngạn Kiều lo lắng nhìn bụng mình, chợt rất thất vọng tự hỏi có phải mình đã ăn thêm mấy cái phao rồi không.

Lúc mang thai Triệu Ngạn Kiều không có mập lắm, bây giờ bụng xẹp xuống, càng lộ rõ vẻ nhỏ nhắn. Gương mặt cô vốn là nhỏ dài, hôm nay nhìn qua quả thật giống như là cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi. Dĩ nhiên, chính cô cũng không hề biết những điều này, bây giờ cô còn chả dám soi gương thì sao còn để ý những chuyện kia.

Những chuyện này phải nhờ đôi hỏa nhãn kim tinh của mẹ Tần mới có thể phát hiện được, nhìn con dâu xinh tươi non mềm giống như cây cỏ sau mưa, lại nhìn con trai cả ngày hípc mắt tính kế, mẹ Tần suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn là lén lút đưa phiếu dưỡng da của mình cho con trai. Con dâu còn rất trẻ, con trai có áp lực lớn đó!

Tần Dịch Hoan ngơ ngác nhìn phiếu dưỡng da trong tay, 囧 rồi, anh thoát nhìn thật sự già như vậy à?

Tiểu Trạch không phải là một đứa bé hay hành người nhưng vẫn khiến cho Triệu Ngạn Kiều bận túi bụi, cuối cùng phải đợi Tần Dịch Hoan trở về giúp mới thở ra hơi được. Buổi tối mỗi ngày đều phải dậy ba bốn lần, cho bú sữa thay tã, dù Triệu Ngạn Kiều là người sắt cũng không chịu nổi.

Sau khi Tần Dịch Hoan trở về, công việc thay tã liền do anh phụ trách, Triệu Ngạn Kiều mới có thể ngủ thêm một lát. Chỉ là, chịu một hồi giày vò như thế, chút thịt do Triệu Ngạn Kiều tích được trong lúc mang thai đều không còn, cảm nhận hơi nhô ra, thoát nhìn không còn béo như trước nhưng gương mặt búp bê lại đẹp hơn rất nhiều.

Sinh cục cưng được hai tuần, không chịu được sự nài nỉ khổ sở của Triệu Ngạn Kiều, cuối cùng mẹ Tần cũng cho phép cô được đi tắm. Triệu Ngạn Kiều chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng sáng khoái, thiếu chút nữa đã thoải mái ngâm nga. Suốt hai tuần lễ không tắm rửa, quả thật có thể lấy mạng người đó!

Thật ra thì một tuần trước cô đã bắt đầu lén dùng nước ấm lau người rồi, cô sợ trên người mình nhiều vi khuẩn, lúc cục cưng bú sữa sẽ bị bệnh, cho nên liền gạt mẹ Tần lén lau người. Nhưng dù sau vẫn không phải là thật sự tắm sạch sẽ nên trên người vẫn hơi ngứa ngáy, khó chịu.

Tối hôm đó, rốt cuộc cô có thể an tâm tựa vào Tần Dịch Hoan ngủ rồi, thậm chí còn chủ động nhích lại gần anh làm cho Tần Dịch Hoan mừng rỡ không thôi, vào buổi tối, số lần cao hứng tăng thêm vài lần so với bình thường.

Tiệc đầy tháng của Tiểu Trạch, nhà họ Tần tổ chức rất lớn, có rất nhiều người đều nhận được thiệp mời. Mạnh Đình là bạn tốt của Tần Dịch Hoan nên đương nhiên không ngoại lệ, nhưng là, lần này có hai tấm thiệp được gửi đến tay Mạnh Đình, việc đầu tiên Mạnh Đình làm là thông báo tin tức này cho Chu Tiểu Mạch.

Nhưng anh không hề biết, Chu Tiểu Mạch đã nhận được thiệp mời, không chỉ có Chu Tiểu Mạch mà gần như cả dòng chính nhà họ Chu đều nhận được. Nhà họ Chu là gia tộc cấp cao trong thành phố, làm sao có thể không mời được? Tần Dịch Hoan bảo trợ lý đưa cho Mạnh Đình hai tấm thiệp là bởi vì muốn

anh đưa mẹ anh đi cùng, không ngờ Mạnh Đình lại nghĩ sai rồi.

Bây giờ tiểu Trạch đã hoàn toàn lột xác, vô cùng xinh đẹp, lại không làm khó người ta, quả thật là người gặp người thích. Triệu Ngạn Kiều càng không cần phải nói, cả ngày ôm không buông tay. Đáng tiếc tiểu Trạch không thích chơi đùa, trừ ngủ, bú sữa mẹ thì gần như chả có hứng thú với cái gì hết.

Mỗi lần mẹ Tần cầm đồ chơi nhỏ trêu chọc bé, bé đều không quá để ý, tự nhiên ngủ ngon lành, làm cho mẹ Tần thất vọng không chịu nổi. Ban đầu Triệu Ngạn Kiều còn tưởng rằng đứa bé này còn quá nhỏ, cho nên mới ngủ nhiều, nhưng dần dần mới phát hiện, hoàn toàn không hẳn là như thế! Đứa nhỏ này rõ ràng là con sâu ngủ! Chả liên quan gì đến số tuổi cả!

Triệu Ngạn Kiều quan sát vài ngày, rốt cuộc đành thừa nhận, cô thầm an ủi trong lòng, trầm tư thì trầm tư đi, dù sao cũng tốt hơn những đứa trẻ thích khóc thích quấy! Nhưng Tần Trạch vĩnh viễn đều có thể khiến người ta giật mình. Vào buổi sáng ngày nào đó, Triệu Ngạn Kiều mở mắt, theo thói quen nhìn về phía giường trẻ con, vừa nhìn một cái, con buồn ngủ lập tức tan biến!

Con trai của cô ở chỗ đó làm gì vậy?! Trời ạ! Bé đang cười! Triệu Ngạn Kiều lập tức xuống giường chạy đến bên cạnh tiểu Trạch, ai ngờ vừa nhìn, đứa nhỏ ấy lập tức nhắm hai mắt lại, bộ dạng vừa nhàn nhạt mím môi cũng không thấy! Chẳng lẽ do cô hoa mắt à?

Triệu Ngạn Kiều không tin có ma quỷ, mấy ngày đều lên quan sát tiểu Trạch, không ngờ một lần vừa thấy, thật đúng là để cho cô nhìn ra vấn đề rồi! Chỉ cần vừa ở một mình thì thẳng nhóc này sẽ len lén cười, vừa có người tới sẽ lập tức nhắm mắt ngủ, nếu không chính là một vẻ hồ hững.

Con trai, con đang muốn chơi 'Vô gian đạo' với mẹ sao? Triệu Ngạn Kiều yên lặng gạt lệ, cô là người bình thường mà, tại sao lại sinh ra đứa con kỳ quái vậy chứ? Chỉ có điều Triệu Ngạn Kiều vẫn có chút khó hiểu, rốt cuộc tiểu Trạch đang cười gì thế? Rõ ràng trên trần nhà chả có gì cả, làm sao bé còn cười được nhỉ?

Triệu Ngạn Kiều giấu ở trong lòng thì khó chịu, liền nói cho Tần Dịch Hoan nghe. Tần Dịch Hoan suy nghĩ trong chốc lát, mới sâu xa nói: "Hình như anh từng nhìn thấy ở đâu đó nói.....Trẻ con, có thể nhìn thấy những thứ mà người lớn không nhìn thấy...."

Trong nháy mắt, Triệu Ngạn Kiều rợn cả tóc gáy, đầu cô là bị úng nước mới có thể nói cho anh nghe chuyện này đi?! Đêm đó, lúc đi ngủ, cô vẫn không ngừng run rẩy, cơ người rúc vào trong lòng Tần Dịch Hoan mới cảm thấy trong lòng đỡ sợ hơn.

Tần Trạch, vào ngày đầy tháng ấy, trong biệt thự nhà họ Tần đầy người đến kẻ đi, Tần Dịch Hoan vội vàng chào hỏi đám người đó, còn Triệu Ngạn Kiều ôm tiểu Trạch bị một đám phụ nữ líu ríu vây vào giữa, đầu cũng sắp choáng váng, ngay cả Tần Dịch Hoan dặn phải chú ý đợi Mạnh Đình cũng quên mất tiêu.

Mạnh Đình là đến cùng với Chu Tiểu Mạch và Chu Thần Cốc, vừa vào cửa nhà họ Tần, anh tìm khắp nơi cũng không tìm được bóng dáng của Tần Dịch Hoan, ngược lại Triệu Ngạn Kiều đứng ở chỗ rất dễ thấy, liếc mắt liền thấy được.

Anh vốn không muốn chào hỏi cô vì anh thật sự không chịu nổi tính cáu kỉnh của cô. Nhưng mà, Triệu Ngạn Kiều là chị dâu trên danh nghĩa của anh, với cả Chu Tiểu Mạch còn muốn gặp cô một chút. Anh đành phải cứng đầu mang theo Chu Tiểu Mạch và Chu Thần Cốc đi qua.

"Triệu Ngạn Kiều!"

Thân thể Chu Thần Cốc cứng đờ trong nháy mắt, con người đột nhiên co rụt lại, không tự chủ đi về

phía trước mấy bước.

Triệu Ngạn Kiều nghe thấy có người gọi mình, lập tức đồng ý một tiếng gạt đám phụ nữ kia ra. Không ngờ, khi tầm nhìn được mở rộng, vừa liếc mắt liền thấy người nọ đứng ở nơi đó, giày Tây, mái tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ, cùng trước kia giống nhau như đúc.

"Triệu Ngạn Kiều! Tần Dịch Hoan đâu?" Mạnh Đình không hề chú ý tới ánh mắt của Triệu Ngạn Kiều, vội vàng đi lên trước hỏi.

Triệu Ngạn Kiều theo tiếng nói nhìn sang, đôi mắt nhất thời chưa xót vô cùng, bàn tay ôm tiểu Trạch nắm lại thật chặt, trong miệng vô thức nói thầm hai chữ: "Tiểu Mạch."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 25

"Triệu Ngạn Kiều, cô có biết Tần Dịch Hoan ở đâu không?" Mạnh Đình hình như không có ấn tượng tốt với cô, há mồm ngậm mồm đều muốn tìm Tần Dịch Hoan.

Triệu Ngạn Kiều lắc đầu một cái, giọng nói có chút khô khốc: "Không biết."

Mạnh Đình vừa định mở miệng lần nữa, liền bị Chu Tiểu Mạch bất ngờ nói xen vào cắt đứt, cô có chút nghi hoặc nhìn Triệu Ngạn Kiều, nói: "Cô....Biết tôi sao?" Cô rõ ràng nghe thấy cô ấy gọi tên mình, mặc dù nói rất nhỏ, nhưng cô vẫn nghe được.

"Tôi....." Triệu Ngạn Kiều nuốt nước bọt, gian nan quay đầu sang chỗ khác, nói: "Không, không biết."

"Nhưng....."

"Được rồi, tiểu Mạch," Mạnh Đình vỗ vỗ bả vai cô, nói: "Coi như cô ấy có thể gọi ra tên của em cũng là do Tần Dịch Hoan nói cho thôi."

Ánh mắt của Chu Tiểu Mạch thoáng âm trầm hơn, Triệu Ngạn Kiều nhìn mà trong lòng đau như bị kim châm, cô cắn chặt răng, hàm răng xiết quá chặt, liều mạng đề sự kích động muốn mở miệng gọi cô ấy xuống. Không thể mở miệng! Không thể giải thích! Hiện tại nhất định phải nhẫn nại!

"Tôi, tôi có thể ôm bé một lát hay không?" Chu Tiểu Mạch đi tới trước mặt Triệu Ngạn Kiều, nhìn bé con đang nhắm mắt, vẻ mặt yên tĩnh, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác triu mến.

"Tiểu Mạch." Mạnh Đình hình như muốn nói điều gì, nhưng nhìn nhìn Triệu Ngạn Kiều, lại ngậm miệng lại.

"Anh đi tìm bạn anh đi, em muốn ở đây thêm một lát nữa." Chu Tiểu Mạch xoay người, nói với Mạnh Đình, trong đôi mắt luôn luôn dịu dàng như nước mang theo sự cầu xin.

Mạnh Đình không muốn đi, anh không muốn để một mình Chu Tiểu Mạch ở bên cạnh một người phụ nữ giống như Triệu Ngạn Kiều, nhưng khi thấy rõ ý tứ không muốn anh ở lại đây của Chu Tiểu Mạch, anh thở dài dưới đáy lòng, đành phải xoay người đi tìm Tần Dịch Hoan.

Chu Tiểu Mạch vừa quay lại đã thấy Triệu Ngạn Kiều vươn cánh tay, nâng cục cưng đến trước mặt cô, trong lòng cô thấy ấm áp, nhỏ giọng nói câu cảm ơn rồi cẩn thận nhận lấy bé. Chu Tiểu Mạch không có kinh nghiệm bế trẻ con, nhóc con ghét bỏ giật giật thân thể, cảm thấy vòng ôm này chả có chút thoải mái nào, nhất thời liền nhúu đôi mày nhỏ xinh lại, miệng mếu máo sắp khóc.

Chu Tiểu Mạch sợ quá vội vàng trả bé lại cho Triệu Ngạn Kiều, Triệu Ngạn Kiều mím môi cười nhìn Chu Tiểu Mạch luống cuống tay chân, cơ thể lay động nhẹ, xác định cục cưng đã an tĩnh lại, mới ngẩng đầu lên, nói: "Thật xin lỗi, Tiểu Trạch sợ người lạ."

"Không sao, không sao." Chu Tiểu Mạch liên tục lắc đầu: "Là do tôi không nên ôm đứa nhỏ. Bé gọi là Tiểu Trạch sao?"

"Vâng, Tàn Trạch, Trạch trong Bạch Trạch."

"Rất êm tai, anh nói có đúng không anh?" Chu Tiểu Mạch nghiêng đầu hỏi.

"Ừ."

Một giọng nam dịu dàng truyền vào vành tai, Triệu Ngạn Kiều không biết vì sao lại có chút khấn trương, ngay cả lòng bàn tay cũng ướm mồ hôi.

"Đây là anh trai tôi, Chu Thần Cốc." Chu Tiểu Mạch giới thiệu.

"Chào anh." Triệu Ngạn Kiều gật đầu một cái với anh, đối diện với đôi mắt bình thản mà an tĩnh đó khiến nhịp tim càng tăng nhanh, cô vô thức dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp chặt lấy một góc chần nhỏ của cục cung.- Nhưng thật không ngờ hành động nhỏ ấy lại khiến cho đáy lòng của người đàn ông ở trước mắt dâng lên sóng to mãnh liệt trong nháy mắt.

Chu Thần Cốc vừa định nói điều gì đó liền thấy một người đàn ông có bộ dạng xinh đẹp khác thường đang đi cùng Mạnh Đình qua đây.

"Sao rồi, em có mệt lắm không, để anh ôm một lát đi!" Nói xong, Tàn Dịch Hoan định dang tay đón Tiểu Trạch.

Triệu Ngạn Kiều lắc đầu né tránh, đúng là cô rất mệt mỏi, cánh tay cũng chua xót, nhưng nếu như tay cô thật sự trống không thì cô sẽ khấn trương đến mức không biết nên đặt tay ở đâu mới tốt, cho nên liền từ chối ý tốt của Tàn Dịch Hoan.

"Qua bên kia ngồi một chút đi." Tàn Dịch Hoan rất bất đắc dĩ với sự kiên trì của cô, chỉ có thể dùng phương pháp uyển chuyển để cho cô nghỉ ngơi một lát. Triệu Ngạn Kiều gật đầu, bước đến gần Tàn Dịch Hoan cùng anh sóng vai đi về phía trước. Ở phía sau, tầm mắt như kim châm vào lưng khiến trán cô đổ mồ hôi, cô biết đó là ai, cho nên trong lòng càng thêm khấn trương.

"Tiểu Trạch có quấy người ta hay không?" Tàn Dịch Hoan không hề chú ý tới sự khác thường của cô, nhìn con trai đang chớp đôi mắt to, hỏi cô.

"Không có, hôm nay bé rất ngoan." Nhắc tới con trai, trên mặt Triệu Ngạn Kiều lộ ra nụ cười tươi tắn nhất, trong nháy mắt khiến Tàn Dịch Hoan choáng váng.

Hai người kia muốn diễn tả tình cảm ở trước mặt bọn họ hay là thế nào đây?

Mạnh Đình cảm phần trong lòng, nhưng lại không tiện mở miệng quấy nhiễu nhà người ta. Nhưng ban đầu rõ ràng là Tàn Dịch Hoan rất chán ghét Triệu Ngạn Kiều mà! Vậy mà lúc này xem ra, đó không phải chán ghét, rõ ràng là thích tới điên đảo rồi!

Đàn ông ấy à! Mạnh Đình lắc đầu một cái, đều không qua được ái mỹ nhân! Ban đầu, lúc bị bức hôn thì thật sự giống như là muốn hủy diệt cả thế giới, nhưng hãy nhìn hiện tại đi, vẻ mặt tươi cười hạnh phúc kia tương tự như là có thể chọc mù hai mắt của anh đó!

Mạnh Đình cảm thấy mình phải làm chút gì đó, không thể để cho hai người kia tiếp tục như vậy nữa, anh ho khan hai tiếng, nói: "Khụ khụ, Dịch Hoan, con trai của anh thật biết nghe lời."

"Ừ." Tàn Dịch Hoan đáp một tiếng, nhíu mày nhìn bốn phía càng lúc càng đông người liền nói với Triệu Ngạn Kiều: "Lên lầu đi, nơi này quá ồn ã."

Những lời này rất hợp với suy nghĩ của Triệu Ngạn Kiều, bây giờ cô đúng là đứng ngồi không yên, vì vậy lập tức đứng lên gật đầu với đám người Chu Thần Cốc rồi lên lầu.

"Nếu tiểu thư Chu không có bạn bè thì có thể đi lên lầu ngồi một lát." Tần Dịch Hoan cười nói với Chu Tiểu Mạch.

Triệu Ngạn Kiều đang muốn bước đi liền dừng lại, đối diện với đôi mắt trong suốt đen láy của Tần Dịch Hoan, lập tức biết là có chuyện gì xảy ra. Đây là anh đang cho cô một cơ hội để thăng thán, Triệu Ngạn Kiều sinh lòng cảm kích, ôm con trai cùng Chu Tiểu Mạch đi lên lầu.

Mặc dù trong lòng cô từng nghĩ là sau khi sinh con xong sẽ nói sự thật với Chu Tiểu Mạch, nhưng lúc thật sự có cơ hội thì chẳng biết nên mở miệng nói như thế nào nữa. Triệu Ngạn Kiều đặt Tiểu Trạch vào giường trẻ con, kêu Chu Tiểu Mạch ngồi xuống, hai người cùng nhìn nhau chẳng biết nói gì.

Rốt cuộc nên bắt đầu từ đâu đây? Nói thẳng cô chính là Triệu Ngạn Kiều ư? Tiểu Mạch nhất định sẽ xem cô như đồ thần kinh! Vậy nên nói như thế nào? Trong lòng Triệu Ngạn Kiều vô cùng lo lắng bất an, rất có thể chỉ có một cơ hội duy nhất, lần sau không biết đến khi nào mới gặp lại, cô nhất định phải nghĩ ra một điểm vào.

Đôi mắt Triệu Ngạn Kiều xoay tròn, chợt nhớ tới tình cảnh lúc bọn họ mới gặp mặt, ánh mắt cô sáng lên, ngồi gần Chu Tiểu Mạch một chút, trong ánh mắt nghi ngờ của cô, chợt mở miệng nói: "Nước chảy qua cầu nhỏ nhà người."

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cô nói mình tên là Triệu Ngạn Kiều, Chu Tiểu Mạch không biết viết làm sao, còn hỏi cô một câu là: có phải 'nước chảy qua cầu nhỏ nhà người' hay không. Nếu cô ấy còn nhớ rõ tình cảnh ấy, như vậy cô cũng không cần giải thích gì nữa.

Quả nhiên, cô vừa dứt lời thì sắc mặt của Chu Tiểu Mạch cũng lập tức thay đổi.

"Cô.....Cô, đây là có ý tứ gì?" Cô không dám nghĩ quá nhiều, cho nên tình nguyện tin tưởng đây chỉ là một sự trùng hợp.

"Tiểu Mạch, thật xin lỗi." Ánh mắt Triệu Ngạn Kiều hơi ướt át, nói tiếp: "Không hề liên lạc với cậu suốt một thời gian dài như thế, để cho cậu lo lắng rồi. Mình là Triệu Ngạn Kiều, không phải là Kiều trong 'nước chảy qua cầu nhỏ nhà người'."

Chữ Kiều trong Triệu Ngạn Kiều là 乔 (Giản thể của chữ 喬, nghĩa là cao) còn Kiều trong câu thơ là 桥 (nghĩa là cầu nhỏ trong các đình viện xưa), đều đọc là 'Kiều'.

Chu Tiểu Mạch không dám tin trọn to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bởi vì kích động mà phồng hồng, thân thể cũng bắt đầu run rẩy, trong miệng kích động lâm lâm: "Không thể nào.....Không thể nào.....Nhất định là trùng hợp....."

"Chu Tiểu Mạch biết yêu lần đầu vào lúc 16 tuổi, thậm chí người ta hai năm, cũng không dám mở miệng, cuối cùng chỉ có thể trở mặt nhìn người trong lòng yêu thương người khác. Động vật Chu Tiểu Mạch thích nhất thật ra không phải là mèo mà là thằn lằn. Chuyện Chu Tiểu Mạch lo lắng là....."

Còn chưa nói xong, Chu Tiểu Mạch đã hét lên một tiếng bỏ nhào tới ôm lấy cô. Cô không biết vì sao cô ấy cũng biết những chuyện này, nhưng ở trên thế giới này, cũng chỉ có một mình Triệu Ngạn Kiều biết việc đó. Cho nên, mặc dù có không thể tưởng tượng nổi, mặc dù thật ra trong lòng mình còn hoang mang, cô vẫn tin tưởng người ở trước mặt này chính là Triệu Ngạn Kiều! Là người bạn thân duy nhất suốt cuộc đời cô!

"Triệu Ngạn Kiều! Cậu là đồ....Cậu là đồ....." Cô khóc thét lên, vắt hết óc muốn nói điều gì, nhưng là, bình thường đầu lưỡi coi như linh hoạt giờ đã áp úng như bị tấm gỗ dày đè lên, không nói được gì.

"Tiểu Mạch, cậu hãy nghe mình nói đã." Triệu Ngạn Kiều vỗ vỗ lưng cô cho cô thuận khí, dỗ dành: "Đừng khóc, đừng khóc. Mình nói cho cậu biết, mình đều nói hết cho cậu biết." Cô sợ nhất là Chu Tiểu Mạch rơi nước mắt, ngày trước là như thế, hiện tại vẫn là như vậy.

Ở trong tiếng khóc và lên án của Chu Tiểu Mạch, Triệu Ngạn Kiều kể hết cho Chu Tiểu Mạch nghe từ chuyện cô mở mắt đến khi thích ứng với thân thể này, rồi đến chuyện mang thai sinh con. Chu Tiểu Mạch càng nghe đôi mắt càng tròn lớn, quả thật không dám nghĩ rằng trên thế giới thậm chí có chuyện kỳ như vậy.

"Cho nên nói là, không phải là mình không đi tìm cậu, mà là...." Triệu Ngạn Kiều chỉ chỉ cục cưng ở trên giường trẻ con, nói tiếp: "Ôm Tiểu Trạch đi thật sự là rất bất tiện."

"Nói như vậy, cậu...Bây giờ cậu đã có chồng và con trai rồi hả?"

"Éc....Có thể nói là như vậy." Triệu Ngạn Kiều sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng.

"Vậy khi nào thì cậu ly hôn?" Chu Tiểu Mạch nói ra lời kinh người.

Triệu Ngạn Kiều nhất thời run nhẹ một cái, bịt miệng cô lại, lời này không thể để cho người nhà họ Tần nghe được, nếu không còn không biết sẽ nghĩ như thế nào nữa, nhất là Tần Dịch Hoan.

"Ly hôn? Mình làm chi phải ly hôn?"

"Cậu không phải bà xã của anh ta, đương nhiên là phải ly hôn rồi!" Chu Tiểu Mạch hình như vô cùng phản đối cuộc hôn nhân của Triệu Ngạn Kiều.

Triệu Ngạn Kiều thở dài, nói: "Sao có thể dễ dàng như vậy chứ, nhà họ Tần là kiểu gia đình gì, vốn sẽ không cho phép loại chuyện ly hôn gì gì đó phát sinh đâu."

"Bọn họ uy hiếp cậu à? Tiểu Kiều, mình sẽ giúp cậu! Nhất định phải ly hôn!" Sắc mặt Chu Tiểu Mạch lập tức trầm xuống, lộ ra vẻ đặc biệt uy nghiêm của tiểu thư thế gia, nhìn Triệu Ngạn Kiều đang ngần người.

Cô lắc lắc đầu, nói: "Mặc kệ như thế nào thì mình vẫn không thể ly hôn, với cả còn có Tiểu Trạch nữa."

"Cậu không nuôi được thì mình nuôi giúp cậu!" Chu Tiểu Mạch nắm thật chặt tay Triệu Ngạn Kiều, mắt không hề chớp một cái, nhìn chăm chăm cô: "Tiểu Kiều, ly hôn đi!"

"Tiểu Mạch, thật ra thì, thật ra thì mình cảm thấy như bây giờ là tốt rồi." Triệu Ngạn Kiều hơi then thùng, với tính cách của cô có thể nói ra những lời này đã là cực hạn rồi.

Chu Tiểu Mạch đương nhiên hiểu rõ cô, nghe xong lời này, cả người chột lạnh lẽo, nói: "Cậu thích anh ta rồi?"

Triệu Ngạn Kiều hiếm khi đỏ mặt, cô quay đầu sang chỗ khác, có chút ngượng ngùng nói: "Ừm.....Cũng gần như vậy." Tuy là nói như vậy, nhưng ý tứ trong lời nói đã hết sức rõ ràng.

Sắc mặt Chu Tiểu Mạch nhất thời trở nên hơi khó coi, cô cắn cắn môi, liếc nhìn Triệu Ngạn Kiều lại nhìn lướt qua Tiểu Trạch ở trên giường trẻ em, mới mở miệng nói: "Tiểu Kiều, anh ta hoàn toàn không

thích hợp với cậu...Cậu đừng vội phản bác, chắc hẳn anh ta đã biết chuyện của cậu rồi, tại sao lại không nói ra, chính là muốn trói buộc cậu đấy! Tại sao có thể lập tức tin tưởng một chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế chứ? Cậu là người bạn thân nhất của mình, mình đương nhiên tin tưởng cậu, nhưng cậu suy nghĩ chút đi, ngày trước Tần Dịch Hoan rất căm ghét nguyên chủ của thân thể này, tại sao có thể dễ dàng tiếp nhận vậy?"

"Không, không phải vậy, anh ấy đối xử với mình rất tốt, thế là được rồi." Triệu Ngạn Kiều lắc đầu, vẫn kiên trì ý nghĩ của mình. Những lời nói và việc làm của Tần Dịch Hoan trong hơn nửa năm qua vẫn còn sò sò, cho dù là ai cũng không thể nói anh giả vờ được, kể cả người ấy là người bạn thân nhất của cô.

"Thôi, cậu chính là kẻ ngốc mà!"

Chu Tiểu Mạch thờ dãi, cúi đầu lẩm bẩm: "Mình sẽ làm cho cậu biết cái gì gọi là tốt thật sự, mình nhất định sẽ cho cậu biết....."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Sau đó hai người đều hết sức ăn ý không nhắc tới đề tài này nữa, Chu Tiểu Mạch vô cùng vui mừng vì có thể nhìn thấy Triệu Ngạn Kiều lần nữa, lời kéo cô tám đông tám tây, đề tài ly hôn cũng tạm thời bị gác lại. Cho đến khi Tần Dịch Hoan lên lầu gọi các cô, hai người vẫn còn chưa thỏa mãn.

"Lần sau tán gẫu tiếp." Tần Dịch Hoan ôm tiểu Trạch nói với Triệu Ngạn Kiều.

Bữa tiệc sắp bắt đầu, Triệu Ngạn Kiều và tiểu Trạch nhất định phải lộ diện, đây là quy củ, nếu không anh cũng chẳng lên đây quấy rầy các cô. Triệu Ngạn Kiều gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, hai người một trái một phải đi xuống lầu, Chu Tiểu Mạch đi theo phía sau, ánh mắt đen tối không rõ.

Mặc dù phía dưới rất đông khách nhưng vẫn rất an tĩnh, đều là người được giáo dục tốt, dĩ nhiên sẽ không lớn tiếng ồn ào trong những trường hợp này. Điều ấy làm cho tâm tư Triệu Ngạn Kiều thoáng an ổn. Lá gan của tiểu Trạch cũng không nhỏ, nhưng lại sợ sự ồn ào, một chút tiếng động cũng không chịu nổi. Kể từ sau khi phát hiện điểm này, ngay cả đi động cô đều đề rung, chỉ sợ dọa đến con trai.

Những tiếng chúc mừng, ca ngợi, khen tặng liên tục quanh quẩn ở bên tai, Triệu Ngạn Kiều có chút không thích ứng được hoàn cảnh. Mặc dù cô đi làm đã nhiều năm nhưng chưa từng ứng phó với nhiều người cùng một lúc thế này, khó tránh khỏi có chút lực bất tòng tâm. Cũng may Tần Dịch Hoan cẩn trọng, nhìn thấu vẻ khó xử của cô, rất bình tĩnh nói đỡ cho cô rất nhiều lời xã giao.

Tê Minh Nguyệt cũng tới, trên mặt treo lên nụ cười thanh lệ, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, chân thành đi tới bên cạnh Triệu Ngạn Kiều, nói vài lời chúc mừng, thậm chí còn vươn tay sờ mặt tiểu Trạch một cái, thờ dài nói: "Thật là một đứa bé xinh xắn."

Triệu Ngạn Kiều rất chán ghét vẻ tươi cười của cô gái này, càng chán ghét cô ta đụng vào tiểu Trạch, nhưng là "giơ tay không đánh người mặt cười", cô chỉ có thể khéo léo ôm tiểu Trạch hơi dời đi, gạt đầu một cái, cảm tạ lời chúc của cô ta.

"Ai da, tránh cái gì thế." Tê Minh Nguyệt tinh mắt, giọng nói cũng sắc, vừa mở miệng liền thu hút sự chú ý của đám người chung quanh qua bên đây.

"Ngạn Kiều, tôi chỉ là yêu thích cục cưng mới muốn sờ sờ nó thôi mà, làm sao cô có thể như vậy?"

Dáng vẻ rung rung nước mắt của mỹ nhân thật hấp dẫn người, ít nhất thì Triệu Ngạn Kiều có thể cảm giác được, ánh mắt của vài chàng trai trẻ tuổi chung quanh đã xảy ra biến hóa.

"Xin lỗi, tiểu Trạch sợ người lạ." Triệu Ngạn Kiều thờ ơ liếc cô ta một cái, nói.

Cô gái này đúng là có thể lợi dụng bất kỳ cơ hội nào, nhưng mà điều này cũng nói rõ một chuyện, cô ta đúng là không có ý định buông tha Tần Dịch Hoan rồi! Đó là người đàn ông của cô, không ai có thể rình mò được! Nếu như len lén giấu ở dưới đáy lòng thì thôi đi, vị này đã bắt đầu trắng trợn muốn kéo cô xuống ngựa rồi! Còn không thành công sao được.

"Cô chưa từng làm mẹ nên dĩ nhiên không hiểu nỗi loại cảm giác ấy, bé chính là tất cả của tôi, bé khó chịu thì đương nhiên tôi phải để cho bé thoải mái rồi."

"Vậy ý của cô chính là tôi khiến nó khó chịu sao?" Tề Minh Nguyệt gây sự.

"Tôi chưa nói gì cả, chính cô thừa nhận đó." Triệu Ngạn Kiều bĩu môi, đang chuẩn bị nói tiếp, liền nghe thấy Tần Dịch Hoan cố ý nâng cao giọng.

Anh nói: "Tề tiểu thư có gì bất mãn với nhà họ Tần chúng tôi à? Có muốn cả nhà chúng ta đến cửa nói xin lỗi không?"

Mẹ Tần ở cách anh không xa, giọng nói của anh lại rất lớn, cho nên, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt mẹ Tần lập tức thay đổi. Tiệc đầy tháng là để chúc phúc cho cháu trai đầu tiên của bà, không phải là nơi để người ta quấy phá. Hôm nay mặc kệ là ai cũng không thể làm loạn! Bà biết Tề Minh Nguyệt, từ mấy năm trước liền bắt đầu vây quanh con trai bà, ngay cả khi con trai bà kết hôn rồi cũng không chịu buông tha! Thật là một cô gái vô liêm sỉ, không hiểu lễ nghĩa!

Tề Minh Nguyệt nhất thời cảm thấy khó chịu không thôi, cô ta vốn nhằm vào Triệu Ngạn Kiều, giờ đã biến thành mâu thuẫn giữa hai nhà rồi. Cô ta thật sự không thừa nhận nỗi hậu quả này. Ngay cả cha cô ta có thương cô ta, nhưng nếu bởi vì cô ta mà tạo thành mâu thuẫn giữa hai nhà, cha cô ta tuyệt đối sẽ không tha cho đâu!

Cô ta vừa định lắc đầu phủ nhận, chợt nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của mẹ Tần: "Tề tiểu thư, hôm nay là tiệc đầy tháng của cháu trai tôi, tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ chuyện mất hứng nào."

Từ sau khi cha của Tần Dịch Hoan qua đời, mẹ Tần tự mình chống đỡ một gia nghiệp lớn như vậy, khí chất sắc bén cũng được luyện ra từ đó. Bình thường bà đều là hiền hoà, dễ gần, trong phút chốc, khí thế phóng ra lại áp bức Tề Minh Nguyệt khiến cô ta không thở nổi.

Cô ta nắm chặt bàn tay, trên mặt nặn ra một nụ cười gượng gạo, nói: "Bác gái hiểu lầm rồi, cháu cảm thấy Ngạn Kiều có chút hiểu lầm cháu, cháu chỉ định nói rõ ràng với cô ấy mà thôi."

"Không cần." Đây là tiếng của Tần Dịch Hoan, anh đưa tiểu Trạch cho mẹ Tần, một bàn tay nắm chặt tay Triệu Ngạn Kiều, gần từng chữ: "Tiểu Kiều nhà tôi không có gì để nói với cô cả."

Cảm động nhất không phải là anh ta cho bạn vàng bạc châu báu, cầm y ngọc thực, mà là đối diện với những lúc bạn bị phỉ báng, nhục mạ, anh ta có thể ra tay, đặt bạn ở phía sau bảo vệ bạn thật tốt, vì bạn che gió che mưa.

Triệu Ngạn Kiều nắm ngược lại bàn tay của Tần Dịch Hoan, ngẩng đầu cảm kích nhìn anh, mắt hơi ươn ướt. Cô biết, lần này mình đã lựa chọn đúng rồi.

"Á!" Tiếng kêu đau của Chu Tiểu Mạch đã phá ngang hai người đối diện. Sắc mặt cô tái nhợt, ôm chân, đôi mắt ngấn lệ, nhìn Triệu Ngạn Kiều nói: "Tiểu Kiều, mình bị trẹo chân rồi, đau quá."

Triệu Ngạn Kiều giật mình, vừa rồi còn đứng tốt mà, sao lại trẹo chân rồi. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng đau đớn của Chu Tiểu Mạch, cô cũng không để ý hỏi thêm gì nữa, vội vàng ngồi xổm xuống xem. Vừa thấy liền sợ hết hồn, mới qua vài phút thôi, chân Chu Tiểu Mạch đã sưng lên không thành hình rồi.

"Tần....."

"Gọi anh mình....." Lúc Triệu Ngạn Kiều vừa định mở miệng gọi Tần Dịch Hoan thì Chu Tiểu Mạch liền cắt lời cô, bắt được cánh tay cô, cầu xin nhìn cô.

Bấy giờ Triệu Ngạn Kiều mới nhớ ra Chu Thần Cốc vẫn còn ở đây. Cô vừa ngẩng đầu, định tìm kiếm

vị trí của Chu Thần Cốc, chỉ thấy anh chen lấn qua đây, lôi kéo Chu Tiểu Mạch, đau lòng nói: "Tiểu Mạch, không sao chứ? Anh lập tức đưa em đến bệnh viện!"

"Không có việc gì, tiểu Kiều ở đây." Chu Tiểu Mạch cảm kích liếc mắt nhìn Triệu Ngạn Kiều, nói.

Chu Thần Cốc ngẩn người, miệng khép khép mở mở, thật vất vả mới nói ra một câu: "Em gọi cô ấy là.....Tiểu Kiều?"

"Đừng nói nữa, trước tiên đưa người đến bệnh viện đã!" Lúc này Tần Dịch Hoan đã cầm chìa khóa xe đi tới, nói: "Tiểu Kiều, em ở nhà trông tiểu Trạch, anh đưa bọn họ đi."

"Không!" Chu Tiểu Mạch lại đột nhiên tránh thoát khỏi tay Chu Thần Cốc, vội nói: "Một mình anh ta đưa em đi là được rồi! Anh, anh ở lại chỗ này!"

"Tiểu Mạch, không được tùy hứng....."

"Không phải là tùy hứng! Anh! Nếu anh về nhà chúng ta thì ở đây không có ai nữa rồi."

Triệu Ngạn Kiều day day huyết thái dương, cảm thấy hơi hơi nhức đầu, hình như tiểu Mạch đã thay đổi rồi, sao cô gái nhỏ dịu dàng như nước ngày trước lại biến thành cố chấp như thế?

"Tiểu Mạch, để anh cậu đưa cậu đi đi, nơi này không sao đâu."

"Không được!" Chu Tiểu Mạch kiên trì nói, cô đẩy Chu Thần Cốc một cái, làm cho Chu Thần Cốc chưa kịp phòng bị ngã vào người Triệu Ngạn Kiều.

"Anh ở lại đây!" Nói xong, cô bật nhảy đến trước mặt Tần Dịch Hoan, liếc anh một cái, nói: "Đi thôi."

Ánh mắt Tần Dịch Hoan tối sầm, nhìn lướt qua Triệu Ngạn Kiều và Chu Thần Cốc đang đứng chung một chỗ, chợt nhếch môi, nở nụ cười, nói: "Đi thôi." Anh dìu Chu Tiểu Mạch, dẫn cô từ từ đi ra cửa chính, lưu lại hai người Triệu Ngạn Kiều và Chu Thần Cốc ngơ ngác nhìn nhau.

"Thật xin lỗi, phiền toái rồi." Chu Thần Cốc hướng về phía Triệu Ngạn Kiều áy náy cười cười, hình như rất bất đắc dĩ đối với sự tùy hứng vừa rồi của Chu Tiểu Mạch.

"Không có việc gì." Triệu Ngạn Kiều không hề nhiều lời với anh, chỉ lắc đầu một cái rồi bước tới bên cạnh mẹ Tần, nhận lấy tiểu Trạch ôm vào trong ngực, nói với mẹ Tần: "Mẹ, con lên phòng trước, tiểu Trạch đói bụng rồi ạ." Bình thường, cứ hai tiếng rưỡi hoặc ba tiếng là tiểu Trạch bú một lần, hiện tại Triệu Ngạn Kiều thấy đáng vẻ nhượng mảy lên như sắp khóc của bé đã biết là bé đói bụng rồi.

Chuyện liên quan đến cháu trai bảo bối, mẹ Tần dĩ nhiên không phản đối, ngược lại còn vui vẻ quệt nhẹ lên khuôn mặt trắng nõn của tiểu Trạch, nói: "Đi đi, mau đi đi!"

Chỉ có Chu Thần Cốc đứng im tại chỗ, nhìn bóng lưng Triệu Ngạn Kiều từ từ biến mất ở khúc quẹo cầu thang, trong lòng chợt dâng lên một sự phiền muộn nhàn nhạt.

Chân tướng, quá giống rồi! Động tác nhỏ lúc khẩn trương kia, dáng vẻ ngẩng cao đầu, vẻ mặt kiêu ngạo ấy, còn cả cảm giác quen thuộc khó hiểu của mình với cô ấy.....Thôi đi, Chu Thần Cốc thở dài dưới đáy lòng, người chết không thể sống lại, cũng không thể bởi vì tên giống nhau liền nghĩ bọn họ là cùng một người, huống chi cô ấy còn là vợ của Tần Dịch Hoan.

Lúc bú sữa, bộ dạng của tiểu Trạch rất đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn trắng nõn chu lên ra sức mút vào, thỉnh thoảng ăn hăng quá, sẽ có dòng sữa chảy ra từ khóe miệng do không kịp nuốt xuống.

Triệu Ngạn Kiều cảm thấy bất đắc dĩ, sữa của mình còn đủ, một mình tiểu Trạch bú cũng không hết, mấy ngày nay, bộ ngực cô càng ngày càng trướng do dư sữa, thậm chí còn đau nhức. Đứa nhỏ này cũng chưa từng chịu đói, không hiểu sao, bú sữa mẹ lại hăng như thế, ngậm đầu nhũ mãi không chịu thả, mỗi lần đều phải ăn no mới bằng lòng buông ra.

Triệu Ngạn Kiều xoa xoa mái tóc tơ của bé, hướng về phía con trai giống như một đầu sói con, nói: "Thật là, con cái nhà ai vậy chứ!" Dáng vẻ bá đạo này đúng là giống y hệt Tần Dịch Hoan. Như thế cũng tốt, như vậy sau này bé con sẽ không chịu thiệt thòi. Bây giờ, Triệu Ngạn Kiều còn chưa biết, đứa bé mà ở trong mắt cô coi là sẽ không bị thiệt thòi, về sau sẽ gây cho cô biết bao phiền toái.

Khi tiểu Trạch vừa tròn một tuần tuổi, Triệu Ngạn Kiều cho rằng đây sẽ là một đứa bé lanh lợi, ai ngờ càng lớn càng thay đổi nhiều, song thói quen len lén cười một mình trong những lúc vắng người vẫn y nguyên. Ai trên chộc thế nào cũng không nể mặt, cố tình đợi đến khi còn một mình mới có thể cười vui vẻ.

Đây là không muốn chia sẻ nụ cười cùng người khác sao? Thật là bá đạo đến cực hạn. Triệu Ngạn Kiều cài lại áo lót, đặt nhóc con đã ăn no vào giường trẻ con, duỗi ngón tay trên chộc bé. Thân hình tiểu Trạch nho nhỏ, mềm mại, sờ soạng một phen cực kỳ thoải mái. Triệu Ngạn Kiều không có việc gì làm, cứ chiếm tiện nghi của con trai hoài.

Chỉ là cô chưa bao giờ véo mặt con trai, mặc dù nhìn qua thì khuôn mặt nhỏ bé mũm mĩm của tiểu Trạch rất dễ sờ soạng. Nhưng là, nghe nói khi đứa bé còn nhỏ mà hay bị người lớn véo mặt, lớn lên sẽ bị nói lấp, cho nên bình thường Triệu Ngạn Kiều chỉ nắn nắn tay chân tiểu Trạch để đỡ nghiền thôi.

Bên này, Tần Dịch Hoan lái xe đưa Chu Tiểu Mạch đến bệnh viện ở gần nhà họ Tần nhất, suốt cả quãng đường hai người đều im lặng, không khí vô cùng quỷ dị. Kiểu người thành tính như Tần Dịch Hoan, làm sao có thể không nhìn ra Chu Tiểu Mạch đang suy nghĩ gì, huống chi cô nhóc này hành động cũng quá rõ ràng, nếu còn không biết thì anh là kẻ ngốc rồi.

Vốn là muốn tiểu Kiều vui vẻ, không ngờ bản thân lại chộc phải một phiền toái lớn như thế. Mặc dù trên mặt Tần Dịch Hoan không có biểu hiện gì nhưng thực tế trong lòng đã hối tiếc cực kỳ. Tại sao mình lại nhiều chuyện như vậy, cố tình chộc phải một cặp anh em bụng dạ khó lường vậy chứ!

Thương tật của Chu Tiểu Mạch nhìn thì có vẻ nghiêm trọng, trên thực tế lại chẳng có gì đáng ngại, ở nhà dùng rượu thuốc xoa bóp hai ngày sẽ tiêu sưng, một tuần sau là có thể đi lại bình thường. Tần Dịch Hoan thanh toán tiền, lấy thuốc, lái xe đưa Chu Tiểu Mạch về thẳng nhà họ Chu.

Chờ Chu Tiểu Mạch nhận ra thì đã muộn rồi, cổng lớn nhà mình ở ngay trước mắt, cảnh vệ đã chạy tới đón cô, cô không muốn xuống cũng không được! Cô oán hận trừng Tần Dịch Hoan, cắn răng nghiến lợi nói: "Anh chờ đó cho tôi!"

Trong lòng hai người đều rất rõ ràng, coi như giả vờ giả vịt thì hiện tại cũng không giả vờ được nữa.

Tần Dịch Hoan không hề có chút mất hứng nào, ngược lại còn cười híp mắt, ngồi trong xe hướng về phía Chu Tiểu Mạch đang bước đi khắp khếnh, nói: "Hoan nghênh tiểu thư Chu lại đến nhà tôi thăm con trai tôi nữa nhé!"

Chu Tiểu Mạch vốn đang nghiêng ngả bước đi liền lao đảo một cái, thật lâu mới đứng vững thân thể.

Trong xe, hai tay Tần Dịch Hoan xiết chặt vô lăng, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt tàn nhẫn tối tăm. Cô nhóc, muốn giúp anh trai mình giành vợ với anh hả? Không có cửa đâu!

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tần Dịch Hoan có thói quen luôn chôn chặt mọi chuyện ở trong lòng, lặng lẽ tiếp cận mục tiêu mong muốn, trong lúc người ta chưa hề phát hiện liền bỏ nhào qua, hung hăng chiếm lấy, không chút lưu tình! Không cho người ta một cơ hội chạy thoát nào, chỉ có thể trở thành thức ăn dưới miệng anh.

Cho nên, sau khi biết được ý đồ của Chu Tiểu Mạch, mặc dù anh hơi hối hận nhưng vẫn không hốt hoảng. Bây giờ Triệu Ngạn Kiều đã là bà xã của anh, có cả con trai nữa, về phần Chu Tiểu Mạch hay Chu Thần Cốc gì gì đó, thật xin lỗi, đã là chuyện của kiếp trước rồi. Tôi để cho các người thấy cô ấy, là ân huệ đối với các người, nhưng bây giờ, tôi không muốn để các người gặp nữa, vậy hai người chỉ có thể nhìn từ đằng xa mà thôi!

Hôm đó, sau khi về nhà, Tần Dịch Hoan vừa vào phòng ngủ liền phát hiện một lớn một bé nhà mình đang nằm ở trên giường của mỗi người ngủ khi khi. Nét mặt anh không kiềm được mà càng dịu dàng hơn. Thời gian này tiểu Kiều đúng là rất mệt nhọc, mặc dù tiểu Trạch không hay quấy, nhưng buổi tối thức dậy cho bú là không thể thiếu. Cho dù anh dốc hết sức dành hết công việc thay tã nhưng vẫn không thể khiến Triệu Ngạn Kiều ngủ ngon giấc.

Vợ vất vả như vậy, Tần Dịch Hoan dĩ nhiên là đau lòng rồi, những việc khác còn dễ nói chứ việc cho bú thì anh thật sự là lực bất tòng tâm. Chỉ có thể để cô mệt nhọc một hồi, chờ nhóc con này năm tháng tuổi nhất định phải cho nó cai sữa! Tần Dịch Hoan âm thầm thề ở trong lòng.

Buổi sáng bận này vội nọ, lúc này Tần Dịch Hoan cũng khá mệt mỏi, thấy Triệu Ngạn Kiều ngủ ngon lành, liền cởi áo khoác, nhảy lên giường, chuẩn bị ngủ bù. Nhưng ai biết tư thế bò lên giường không được điều chỉnh tốt, bất cẩn đụng phải ngực của cô.

Trong giấc mộng, Triệu Ngạn Kiều chỉ cảm thấy một hồi đau đốn, không nhận được liền rên lên một tiếng, sâu ngủ cũng bị cưỡng ép rời đi. Cô có chút khổ sở mở mắt, chỉ thấy Tần Dịch Hoan đang luống cuống tay chân ngồi một bên, hai tay đang nắm vạt áo của cô, dằng vè nửa muốn vén lên nửa không. Ánh mắt hai người chạm nhau, Tần Dịch Hoan thấy hơi lúng túng.

"Tiểu Kiều, em....Đau lắm hả? Anh không cố ý đâu." Anh luống cuống chớp chớp đôi mắt xéch dài xinh đẹp, động tác tay lại rất là nghiêm túc.

"Vén áo lên, anh xem một chút xem có phải chạm hông rồi không!"

Đó là thủy tinh à? Còn đụng hông nữa! Triệu Ngạn Kiều tròn to mắt, đang định quát anh bỏ tay ra, bộ ngực liền truyền đến một hồi đau đốn, cô cắn răng cúi đầu nhìn, móng vuốt của Tần Dịch Hoan đã chạm trọn một bên mềm mại của cô, nắn bóp, trong mắt đều là vẻ nghiêm túc.

"Không có sưng đỏ, cũng không bị đụng hông." Nhưng hình như lớn hơn rồi! Xúc cảm càng tốt hơn, thật sự không muốn buông ra!

"Bỏ tay ra!" Triệu Ngạn Kiều nổi giận! Anh thật sự đang kiểm tra sao? Mấy ngày nay, ngực cô trưởng đau đến không dám động vào, chứ đừng nói để anh xoa xoa nắn nắn.

Tần Dịch Hoan không biết cô bị đau, cứ không buông tay, một tay chưa đủ còn luồn thêm tay kia

vào. Triệu Ngạn Kiều đau đến hít sâu một hơi, nước mắt liền nổi lên.

"Tần.....Tần Dịch Hoan! Anh lấy tay ra ngay! Đau....Đừng động.....Đau....."

Ban đầu Tần Dịch Hoan còn cho rằng cô thẹn thùng, không hề để ý tới lời cô nói một chút nào, nhưng sau đó lại nghe được tiếng nói hơi nghẹn ngào. Anh ngẩng đầu nhìn, đôi mắt của cô vợ nhỏ đã ẩm ướt rồi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, muốn rơi mà không được, hết sức chọc người yêu thương.

Làm sao anh còn đành lòng chứ, vội vàng rút tay ra, vừa hôn nhẹ khóe miệng của cô vừa trấn an: "Đau thế nào? Do tiểu Trạch hút hay sao?" Trong lòng lại chua lè, lâu rồi anh còn chưa được hưởng thụ quyền lợi như vậy đâu, thật là quá tiện nghi cho nhóc con kia rồi!

Anh vừa buông tay xuống, Triệu Ngạn Kiều mới cảm thấy tốt hơn một chút, lôi kéo vạt áo, tức giận nói: "Trách tiểu Trạch làm gì? Anh xoa đau chết được!" Triệu Ngạn Kiều không hề phát hiện ra giọng mình có chút nũng nịu, nhưng Tần Dịch Hoan lại nhạy cảm phát hiện ra.

Anh chỉ cảm thấy máu dịch toàn thân nóng lên trong nháy mắt, nóng đến sắp sôi trào rồi! Nếu không phải cô vừa mới sinh con xong, nói không chừng lúc này anh đã đè cô dưới thân XXOO rồi!

"Anh không hề dùng lực, làm sao đau được?" Tần Dịch Hoan nghiêng mặt qua cọ xát gò má hơi nóng lên của cô, giọng điệu mang theo chút uất ức, còn có chút lo lắng.

Triệu Ngạn Kiều liền mềm lòng trong nháy mắt, cọ cọ đáp lại anh, nhỏ giọng phun ra hai chữ: "Trưởng sữa."

Trưởng sữa? Đó là cái gì? Tần Dịch Hoan không hiểu, nhưng dựa vào ý tứ trên mặt chữ thì chính là dư sữa đó! Cơ hội, cơ hội đây! Đóm lửa nhỏ trong con người của Tần Dịch Hoan vụt một cái liền bắt đầu cháy rừng rực. Khuôn mặt xinh đẹp bởi vì vô cùng kích động mà phơn phớt hồng, càng lộ ra vẻ diễm lệ. Nhất là đôi mắt kia, mê hoặc như thế, chỉ có thể nhìn thấy một phần của con người đen lầy và hàng mi cong dài, cực kỳ mê người.

Triệu Ngạn Kiều là một người có nguyên tắc, tố chất tâm lý cũng là hạng nhất, nhưng vẫn không ngăn nổi sự mê hoặc có đẳng cấp này. Cô ngây ngốc nhìn Tần Dịch Hoan, ngay cả chớp mắt một cái cũng luyến tiếc.

Thật may là Tần Dịch Hoan kích động đến vầng đầu, không có chú ý tới nét mặt của cô, bằng không lại lên mặt rồi. Anh cười híp chặt đôi mắt hồ ly, một tay lại luồn vào trong quần áo của Triệu Ngạn Kiều, giọng nói nhẹ nhàng gần như có thể bay đến bầu trời: "Nào, tiểu Kiều, anh xoa giúp em sẽ khá hơn đây!"

Triệu Ngạn Kiều quá kinh ngạc, xoa xoa cái gì? Anh đang muốn lấy mạng cô à? Hiện tại, chỉ cần chạm nhẹ vào bộ ngực thôi đã quá đau rồi, chứ đừng nói là bị anh xoa nhẹ! Cô lập tức phớt lờ mỹ sắc, vội vàng che ngực, đôi mắt to tròn đen lầy cảnh giác nhìn Tần Dịch Hoan, nói: "Không được! Sẽ đau chết đây! Anh đừng đụng vào em!"

"Đau tạm thời, hạnh phúc cả đời! Nào, đừng sợ, tiểu Kiều."

"Không cần, anh tránh ra! Em cảnh cáo anh đó....Anh.....Á...."

"Chịu đựng một chút, ngoan nào, ngoan nào, tiểu Kiều, nhịn một chút, anh là muốn tốt cho em mà." Mặc dù thấy sắc đẹp là có dậy chút lòng gian, nhưng cũng chỉ có chút xiu thế thôi, chủ yếu vẫn là suy nghĩ cho cô. Cứ để con đau kéo dài như thế cũng không phải là biện pháp, giải quyết sớm một chút sẽ thoải mái hơn, làm một ông xã tốt, anh không thể để cho bà xã mình chịu tội được.

"Xấu.....Xấu xa!" Triệu Ngan Kiều đau đến chảy nước mắt, nhưng sức lực của người này lớn hơn cô, cô giãy thế nào đều không thoát, ngược lại còn khiến mình mệt mỏi thở hổn hển.

"Đừng nháo nữa, xoa xoa là được, ngoan ngoãn, không nên cử động!" Tần Dịch Hoan dùng nửa người dưới ngăn lại thân thể liên tục giãy dụa của cô, rút một bàn tay ra vỗ nhẹ cái mông vênh lên của cô.

"A Hoan, A Hoan....." Triệu Ngan Kiều thật sự không chịu nổi cơn đau này, liều mạng dang tay ôm chặt eo anh, giống như bạch tuộc bám vào người anh, giọng nói cũng nghẹn ngào: "Đừng đụng, đau.... Đau."

Tần Dịch Hoan rất yêu thương cô, nhìn thấy cô như thế đã sớm mềm lòng rồi, sao có thể đành lòng bức ép cô, chỉ đành thu tay lại, kéo cô rời khỏi người mình, hơi lo lắng nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Cũng không thể để đau mãi vậy được?"

Ánh mắt Triệu Ngan Kiều hơi mơ hồ, đôi gò má phơn phớt hồng, tiếng nói gần như lí nhí, Tần Dịch Hoan phải ghé sát vào cô, vênh tai lên mới miễn cưỡng nghe rõ lời của cô. Chỉ là, càng nghe thì hai mắt càng sáng, cuối cùng độ sáng quả thật có thể so với bóng đèn 200w!

Triệu Ngan Kiều nói là: "Em....Em tìm hiểu rồi, em chỉ là có nhiều sữa quá, phải....Phải, cái đó, nặn ra mới dễ chịu thôi." Mặt cô đỏ bừng gần như muốn cháy rụi, lông mi run rẩy, không dám nhìn Tần Dịch Hoan.

Cô đã từng tìm cơ hội tự mình thử qua, nhưng một mình làm rất nhanh mệt, chỉ có mấy phút mà cô đã thấy lưng đau eo mỏi. Muốn nói cho Tần Dịch Hoan nhưng lại ngượng ngùng, mặc dù hai người đã làm qua những chuyện thân mật nhất, nhưng cô vẫn cứ thẹn thùng.

Nặn ra hả! Công việc này rất tốt! Tần Dịch Hoan suýt chút nữa đã ngửa mặt lên trời cười dài rồi. Đôi anh em nhà họ Chu còn muốn tranh giành với anh hả! Lần này xem bọn họ tranh thế nào đây! Người là của anh! Bọn họ đã làm chuyện thân mật nhất, cô có chuyện sẽ nói với anh đầu tiên! Hai người kia cũng chỉ là ràng buộc từ kiếp trước, dù thế nào cũng chẳng đầu lại anh! Anh mới chính là người ở cùng cô cả đời!

"Hiện tại bắt đầu nhé?" Mặc dù trong lòng đã sớm rục rịch, nhưng trên mặt anh vẫn là dáng vẻ nghiêm túc, nghiêm trang như cũ, nhìn qua không có một điểm gian xảo nào.

Điều này khiến cho trái tim vốn đang đập loạn nhịp của Triệu Ngan Kiều thoáng an phận một chút. Cô gật đầu, chỉ chỉ cái cốc thủy tinh ở đầu giường, nói khẽ: "Cầm, cầm cái đó đựng là được." Nói xong lời táo bạo, cô chợt cởi hết quần áo trên người, "xoạt" một tiếng chui vào trong chăn, đắp chăn ngang cổ, ngồi dựa vào đầu giường, chỉ lộ ra gương mặt.

"Anh...Anh nhanh lên một chút đi."

Đây là một việc tốt , thế nhưng.....Phải xem kỹ thời điểm đã!

Ban đầu Tần Dịch Hoan còn hưng phấn không thôi, nhưng càng xoa nắn anh càng thấy bị thống (vừa sưng sưng vừa đau khô), làm một hồi lâu, ban đầu cô còn đau đớn giờ đã thích ứng rồi, động tác tay của anh cũng thuần thục không ít. Cô là thư thái còn anh thì khó chịu nhé!

Anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, anh là một người đàn ông bình thường, đang ngồi trước mặt là người con gái anh yêu nhất, còn mở rộng thân thể mặc anh trêu chọc, làm sao anh có thể không có chút phản ứng nào chứ!

Nhưng con trai anh mới đầy tháng, anh không có biện pháp để hưởng thụ phúc lợi của mình! Tần

Dịch Hoan chỉ cảm thấy phía dưới giống như có một đốm lửa đang thiêu đốt, luồng khí nóng rực di động khắp nửa người dưới của anh, người anh em cứng đầu cứng cổ đã sớm rực rịch. Vào giờ phút này, ở trong mắt anh, cô quả thực là vô cùng mê người, bất kể là đột nhiên xấu hổ chớp nhẹ lông mi, hay là rung nhẹ đầu ngón tay, thậm chí là cái nhú mày khi đau đớn, đều đang khiêu khích chút lý trí ít ỏi đáng thương của anh.....

Dòng sữa màu trắng ngà theo động tác tay của anh mà từ từ chảy xuôi vào trong cốc, cùng với màu cốc thủy tinh trong suốt, nói không rõ sự mập mờ và lay động lòng người. Thỉnh thoảng có vài giọt sữa tinh nghịch không kịp chảy xuống cốc liền dính ở trên nụ hoa anh đào bị xoa nắn gần như đỏ tươi của cô, một đỏ một trắng, đan xen.....Yết hầu của Tần Dịch Hoan giật giật, gần như là si mê, động tác tay dần dần chậm lại.

Triệu Ngạn Kiều có chút nghi ngờ liếc anh một cái, không ngờ vừa liếc qua đã khiến độ nóng ở trên mặt mới giảm xuống liền tăng vọt. Ánh mắt đó....Ánh mắt đó, nóng rực tới cực điểm, thậm chí cô còn có loại ảo giác con người của anh rực cháy, nóng bỏng như vậy, nguy hiểm như thế, rồi lại.....Hấp dẫn người đến thế.

Bốn mắt chạm nhau, ham muốn của mình đều bị cô thu vào trong mắt, trong lòng Tần Dịch Hoan vừa ảo não vừa sợ sệt, đặt cái cốc lên mặt tủ ở đầu giường, lắp bắp: "Anh....Anh vào nhà vệ sinh." Nói xong bối rối bò xuống giường, đứng thẳng lên định chạy vào nhà vệ sinh.

Còn chưa mở bước chân đã bị Triệu Ngạn Kiều bắt được cổ tay, nửa người trên của cô không mặc gì, đôi thỏ nhỏ trước ngực hơi run run, cổ hết sức kiềm chế về ngưỡng ngừng ở trên mặt, nói lí nhí: "Đợi chút.....Anh chờ một chút....."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tần Dịch Hoan thấy miệng đắng lưỡi khô, khí nóng không ngừng dâng trào, bàn tay nhỏ nhắn mảnh khảnh của cô nắm lấy cổ tay anh, cảm giác trắng nõn mềm mại xuyên thấu qua da thấm vào trong máu, để cho sợi dây đang căng chặt trong đầu anh càng có xu thế đứt đoạn.

Lý trí nói rằng anh nên lập tức tránh khỏi cô, nhanh chóng chạy vào trong phòng tắm, nhưng hai chân dường như không phải là của mình nữa, làm thế nào cũng chẳng dời bước được. Thậm chí ngay cả thân thể cũng cứng đờ, chỉ sợ cảm giác mỹ diệu mà giày vò người ấy là thoáng qua, có bắt cũng chẳng được.

"Tiểu Kiều, buông ra." Giọng anh khàn khàn nguy hiểm, giống như lữ khách bị đói khát đã lâu trong sa mạc, giọng điệu đều mang theo sóng nhiệt bức người, từng đợt rồi lại từng đợt đánh tới.

"Em.....Em có thể giúp anh....." Triệu Ngạn Kiều cúi đầu cắn môi, giọng nói lí nhí phát ra từ giữa hai cánh môi xinh đẹp giống như nước suối, róc rách lướt qua trái tim anh, mang theo vị ngọt sóng sánh, hoàn toàn chẳng cần làm gì nhiều cũng đủ để anh điên cuồng vì cô.

"Em tự tìm đó!" Tần Dịch Hoan nặn ra một câu từ trong kẽ răng rồi bất ngờ tập kích Triệu Ngạn Kiều, cúi đầu gặm gặm cắn cổ trắng nõn của cô.

Triệu Ngạn Kiều kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng thì quần ngủ đã bị anh linh hoạt kéo xuống, hai bắp đùi trắng như tuyết lộ ra trong không khí, xấu hổ run rẩy. Cô nói là giúp đỡ chứ có nói là dùng chính cô giúp đỡ đâu! Triệu Ngạn Kiều nóng nảy, vội vàng giờ tay đẩy Tần Dịch Hoan.

"Em.....Bây giờ em còn chưa thể....."

"Anh biết rồi, anh biết rồi.....Em ngoan ngoãn đi, không nên ầm ĩ." Tần Dịch Hoan liềm hôn xương quai xanh tinh xảo của cô, đầu lưỡi ở phía trên lưu luyến không đi, tỉ mỉ thưởng thức.

"Anh sẽ không làm thật đâu, đừng sợ."

Anh duỗi một tay vội vàng kéo quần lót của cô xuống rồi xoa nắn vòng hông căng tròn, tay kia thì kéo tay cô đến chỗ tập trung ham muốn của bản thân, khàn giọng nói: "Sờ sờ, sờ sờ là tốt rồi....."

Triệu Ngạn Kiều ngồi ở trên đùi anh, trần nửa người bị anh ôm vào lòng, ngượng ngùng tựa đầu vào bả vai anh, một bàn tay lỏng ngóng đặt trên ngực vụng về của anh, di chuyển lên lên xuống xuống. Chỉ là cô chưa từng làm qua loại chuyện này, dĩ nhiên là chẳng có kỹ thuật gì cả, thường thường luôn tránh khỏi chỗ mẫn cảm của Tần Dịch Hoan khiến anh đạt được chút cực khoái rồi lại chẳng cho anh trọn vẹn, đẩy Tần Dịch Hoan đến nửa vờ, càng thêm khó chịu.

Rốt cuộc anh không nhịn được nữa, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lộn xộn của cô, ra sức chỉ dạy cô.

"Như vậy....Ừm....Đúng....."

Lúc Tần Dịch Hoan động tình trông càng thu hút hơn bình thường, đôi mắt xéch dài hơi híp lại, trong con ngươi sóng nước mê mông, đôi con ngươi đen nhánh sáng long lanh tựa như đá mã não đen dính

nước, mang theo chút ham muốn mệnh mang, chỉ liếc mắt là có thể làm cho người ta mất kèm chế. Triệu Ngạn Kiều không dám khiêu chiến sự chịu đựng của mình, chỉ có thể tận lực hạ mắt không nhìn anh.

Hồ hấp nóng rực của anh phả bên tai cô, thỉnh thoảng, trong lúc thoải mái còn rên một tiếng trầm thấp. Vậy thì thôi đi, nhưng anh có thể đừng sờ mó cô nữa hay không? Còn cổ tình sờ mó nơi nhạy cảm của cô là sao?

Lòng bàn tay anh mang theo nhiệt độ nóng bỏng người trên chọc toàn thân cô, thậm chí, thỉnh thoảng anh còn xấu xa một chút, dùng thứ cứng rắn dọa người của anh chọc chọc bụng cô nữa.....Trong lòng Triệu Ngạn Kiều cảm thấy 'hối bất đương sơ' (hối hận vì ban đầu đã làm sai), tại sao lại tự đào hố vùi mình chứ!

Bên này, đôi vợ chồng trẻ vô lương đang làm chuyện không hài hòa, bên kia, cục cưng tiểu Trạch luôn luôn ngoan ngoãn cũng bị đánh thức rồi. Bé chớp chớp đôi mắt to đen nhánh, muốn tìm mẹ mình, nhưng bé còn chưa biết lật người nên chỉ uốn éo thân thể một cái, không thu hút được sự chú ý của mẹ chút nào. Bé nhăn đôi lông mày nhỏ xinh, đôi mắt to liên phiếm hồng trong nháy mắt.

Mẹ, bé muốn mẹ! Xem nhẹ đứa bé sẽ có hậu quả rất đáng sợ, ngay lúc Tần Dịch Hoan sắp đến cao trào, tiếng khóc kinh người của bé con bỗng vang lên khắp phòng ngủ. Trong nháy mắt giống như là vạch ra mây đen thấy được mặt trời, phá tan bầu không khí kiêu diễm trong phòng. Thân thể Tần Dịch Hoan cứng đờ, bất ngờ không kịp đề phòng, tiết ra trong tay Triệu Ngạn Kiều.

Con trai vừa khóc, Triệu Ngạn Kiều liền quên hết mọi thứ, đẩy Tần Dịch Hoan ra định xuống giường. Vừa chia tay ra thì phát hiện thứ gì đó trên tay mình, cô xấu hổ dùng chân đạp đạp bấp chân Tần Dịch Hoan, thúc giục: "Mau xem tiểu Trạch thế nào, em đi rửa tay trước." Nói xong, dùng một tay vội vã mặc bộ áo ngủ rồi chạy vào phòng tắm.

Tần Dịch Hoan đen mặt đi xuống giường, vén chăn nhỏ của con trai lên nhìn qua, tã lót sạch bóng, không có gì cả. Cho nên mới nói, thằng nhóc này đang phá rối chuyện tốt của anh hả? May nhờ anh có tố chất cường đại trong lòng, nếu không bị giật mình như thế, nói không chừng đã bắt lực rồi! Nghĩ tới đây, sắc mặt Tần Dịch Hoan càng thêm dọa người, chứng cứ rõ ràng nhất là tiểu Trạch càng khóc dữ dội hơn, ngay cả Triệu Ngạn Kiều ở phòng tắm cũng nghe được.

"Tần Dịch Hoan!" Con trai khóc đến nông nổi đó còn không biết dỗ dành sao?

"Đã biết!" Tần Dịch Hoan mất kiên nhẫn ôm tiểu Trạch lên, cánh tay nhẹ nhàng đong đưa. Một tháng qua, anh đã học được cách ôm con, dỗ dành con như thế nào, đến mức trò giỏi hơn thầy. Nhưng lúc này, làm thế nào tiểu Trạch cũng không chịu nể mặt, bé muốn mẹ! Muốn mẹ cơ!

Tiếng khóc non nớt của trẻ con càng lúc càng lớn, cả người Tần Dịch Hoan tỏa ra khí lạnh, quả thật rất muốn xông vào phòng thím Trần, thẳng tay ném đứa bé cho bà!

"Chuyện gì thế này!" May mà Triệu Ngạn Kiều kịp thời chạy ra, đón lấy tiểu Trạch, dịu dàng vỗ về, trong miệng nói vài câu dỗ dành, mới khiến cho tiểu Trạch khóc đến nấc cụt yên tĩnh lại.

"Thằng bé này có thói quen xấu!" Tần Dịch Hoan tâm không cam lòng không nguyện mặc lại quần áo, trùng mắt với bé con đang ngoan ngoãn giống như một cái bánh bao nhỏ tròn vo, thử thăm dò hỏi Triệu Ngạn Kiều: "Nhóc con này có thể uống sữa bột rồi chứ?"

"Anh muốn làm gì?" Triệu Ngạn Kiều lập tức cảnh giác, đôi mắt to hung dữ nhìn Tần Dịch Hoan, không hề có chút dịu dàng nào giống như lúc nhìn con trai.

Tần Dịch Hoan nhất thời cảm thấy giận dữ, không bùng nổ trong sự im lặng được thì chết trong im lặng đi! Anh nắm thật chặt quả đấm, vùi đầu vào gối, chết trong sự im lặng rồi.....

Mà ở nhà họ Chu, không khí không có hòa bình như ở nhà họ Tần. Chu Thần Cốc luôn luôn dịu dàng cũng nghiêm mặt lại, ngón tay xiết chặt mép bàn đọc sách, giọng điệu lạnh lẽo, cứng rắn: "Chu Tiểu Mạch, em đùa quá đáng rồi đó!"

"Em đã nói cho anh tất cả những điều em biết, nếu anh không tin thì cứ coi như em chưa nói. Nhưng là, anh à, cơ hội cuối cùng rồi đây." Hai mắt Chu Tiểu Mạch đỏ bừng, cô không thể nào quên được lúc Triệu Ngạn Kiều vừa mất, anh trai đã rất đau khổ và sa sút tinh thần. Lúc ấy cô mới biết anh trai vẫn thăm mền tiểu Kiều, thăm mền sáu năm rồi! Cô vừa hận mình không phát hiện sớm hơn, vừa trách anh trai quá nhát gan.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, tiểu Kiều đã trở lại! Mặc dù cô ấy đã kết hôn, nhưng đó không phải là cô ấy tự nguyện, đây là cơ hội cuối cùng rồi! Nếu anh trai không nắm chắc thì thật sự chính là công dã tràng! Không, có lẽ còn có một khả năng.....

"Anh đang ghét bỏ cậu ấy?"

"Tiểu Mạch, em quá mệt mỏi rồi, đi....."

"Anh đừng giả vờ ngạc nhiên nữa! Em không tin là anh không tin tưởng chút nào!" Chu Tiểu Mạch bước từng bước đến trước mặt Chu Thần Cốc, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh rồi nói: "Thật ra thì, anh ghét bỏ cậu ấy không còn là cậu ấy của lúc trước, ghét bỏ cậu ấy đã kết hôn rồi!"

"Không, không phải như vậy, tiểu Mạch, em không hiểu đâu....." Chu Thần Cốc khổ sở đỡ trán, nói.

Tiểu Mạch vẫn còn quá đơn thuần, coi như cô gái đó là Triệu Ngạn Kiều thì sao chứ? Vợ của Tần Dịch Hoan, là phụ nữ đã kết hôn rồi! Bất kể ra sao, cha cũng sẽ không thể nào đồng ý để cô ấy tiến vào cửa lớn nhà họ Chu. Sự đối trá nhất của kẻ làm chính trị là không chấp nhận nổi một chút vết dơ nào!

Anh đã sớm nhìn thấu tất cả nhưng lại vô lực để thay đổi, tựa như hiện tại, rõ ràng là anh thích âm nhạc, lại cố tình bị ép ngồi cùng bàn rượu với một đám người lật lọng, xảo trá lão luyện, gây dựng thế lực của mình trong tương lai. Tiểu Mạch là đứa con gái đầu tiên của gia đình suốt bao nhiêu thế hệ, ba mẹ đương nhiên là vô cùng cưng chiều nên hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với những thứ cong cong queo queo kia. Con bé cứ cho rằng có tình yêu là có thể chiến thắng tất cả, nhưng đó hoàn toàn là chuyện không tưởng!

"Anh chính là đang ghét bỏ!" Chu Tiểu Mạch hét lên, nước mắt từ khuôn mặt nhỏ nhắn rơi xuống, yếu ớt động lòng người.

Cô lui về phía sau từng bước, trong đôi mắt nhìn về phía Chu Thần Cốc lộ vẻ không thể tin được, lắp bắp: "Anh ghét bỏ cậu ấy....."

"Anh không có, tiểu Mạch....."

"Em chỉ muốn cậu ấy làm chị dâu thôi! Trừ tiểu Kiều ra em không thừa nhận một ai hết!" Cô kiên định nâng cằm nhỏ lên, kiêu ngạo liếc Chu Thần Cốc một cái, sau đó đóng cửa thư phòng kêu 'rầm' một tiếng.

Chu Thần Cốc thở dài, cô em gái này cái gì cũng tốt, bình thường rất hiểu chuyện, dịu dàng, nhưng không biết vì sao lại vô cùng cố chấp đối với việc này. Chỉ là, người ấy thật sự là tiểu Kiều sao?

Thật ra thì trong lòng mình đã sớm tin tưởng, tiểu Mạch không thể nào nhận lầm người, càng không thể nào tùy tiện coi ai cũng từng là người bạn thân nhất của mình. Nhưng, vậy thì sao? Vậy thì sao chứ?!

Huyết thái dương của Chu Thần Cốc giật giật, trên mặt là sự đau khổ không thể che giấu. Họ có thể quay về làm bạn một lần nữa, nhưng cô và anh thì sao? Thân phận của hai bên giống như là một đỉnh núi lớn vĩnh viễn không thể vượt qua, đừng nói là ở chung một chỗ, ngay cả việc khôi phục lại quan hệ lúc trước cũng là không có khả năng.....

Tần Dịch Hoan phải bay một chuyến sang nước ngoài khoảng mấy ngày, công ty anh hợp tác với một công ty của nước Mỹ phát triển một phần mềm di động mới, anh nhất định phải tự mình đi đàm phán.

Nhưng anh rất luyến tiếc Triệu Ngạn Kiều, nếu như anh đi rồi, mỗi buổi tối cô đều phải tự mình thức dậy thay tã, cho con ăn thì sao cô chịu được đây! Triệu Ngạn Kiều lại vỗ bộ ngực nhỏ bảo anh cứ yên tâm, cô nhất định sẽ chăm sóc tốt cho con trai và chính mình, bảo đảm không thành vấn đề.

Tần Dịch Hoan véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lại dặn dò trăm điều mới ra khỏi nhà tới phi trường. Một mình Triệu Ngạn Kiều đối mặt với phòng ngủ trống rỗng, chợt có một loại cảm giác phiền muộn. Kỳ quái, bình thường cũng là anh đi làm mà mình có nhớ anh nhiều lắm đâu, không biết thế nào, lần này anh vừa mới đi, mình đã có chút không thoải mái rồi.

Triệu Ngạn Kiều lắc lắc đầu, quăng ý nghĩ kỳ quái đó ra khỏi đầu, chạy đến bên giường trêu chọc tiểu Trạch. Hiện tại chơi đùa cùng tiểu Trạch là thú vui duy nhất của cô. Lơ đãng liếc qua bàn trà, lại phát hiện màn hình di động nhấp sáng, Triệu Ngạn Kiều vội vàng cầm di động lên, nhấn nút nghe, là Chu Tiểu Mạch.

"Tiểu Kiều, ở nhà làm gì đây?"

"Không làm gì cả, Tần Dịch Hoan đi công tác rồi, mình đang nhàn rỗi đây!"

Hai mắt Chu Tiểu Mạch sáng lên, vội nói: "Vậy mình đến gặp cậu!"

"Ừ, cậu đến đây đi." Vừa khéo một mình cô ở nhà thấy rất buồn bực, tiểu Mạch tới thì cô còn có người trò chuyện, mặc dù thím Trần cũng ở đây, nhưng là thím ấy rất bận, cô gần như không tìm được thời gian nói chuyện với bà.

Chu Tiểu Mạch hào hứng cúp điện thoại, liền chạy tới phòng Chu Thần Cốc đập cửa rầm rầm. Chu Thần Cốc đã sớm quen với thói xấu này của em mình, liền rất tự nhiên mở cửa.

"Anh, anh đi chơi cùng em nhé?"

Chu Thần Cốc nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, buổi chiều hình như có một bữa tiệc, nhưng anh thật sự rất chán ghét loại chuyện như vậy, chẳng thà cùng em gái ra ngoài đi dạo còn hơn. Nghĩ tới đây, anh liền gạt đầu, thuận tay cầm chìa khóa xe ở trên bàn trà lên, nói: "Đi thôi."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 29

"Tiểu Mạch....." Chu Thần Cốc nhúc nhích đầu nhìn em gái mình, hồi lâu vẫn chưa khởi động xe.

"Anh hai, đi nơi nào mà chả giống nhau, anh không muốn gặp cậu ấy sao?" Tiểu Mạch không chịu rút lui chút nào, ánh mắt nhìn chòng chọc Chu Thần Cốc, ép sát từng bước một.

"Không cần tùy hứng, xuống xe, tự mình gọi xe đi." Chu Thần Cốc day day huyết thái dương, cảm thấy vừa bất đắc dĩ lại vừa đau lòng đối với sự chấp nhất của Chu Tiểu Mạch. Biết cô là vì muốn tốt cho mình, nhưng thật sự không được, có lần một thì sẽ có lần thứ hai, đến lúc đó anh không thể bảo đảm có thể không chế tốt tình cảm của mình.

"Được thôi." Chu Tiểu Mạch giao hoát cười một tiếng, thấy Chu Thần Cốc sững sờ, không hiểu tại sao cô đột nhiên thay đổi chủ ý.

"Em sẽ nói cho tiểu Kiều biết có người luôn thích cậu ấy, đã thích sáu năm rồi!"

"Chu Tiểu Mạch!" Chu Thần Cốc rất tức giận, đó là tình cảm anh đã chôn giấu sâu dưới đáy lòng sáu năm rồi, không chỉ có vậy, cả đời này anh cũng không định nói ra. Nhưng là, vì sao tiểu Mạch phải ép buộc anh! Bọn họ đã không thể trở về được! Coi như trở về cũng không có bất kỳ khả năng nào!

"Anh cho em biết, bọn anh hoàn toàn không có khả năng! Rốt cuộc em có biết hay không? Có biết hay không!"

Chu Tiểu Mạch rụt rụt bả vai, sợ hãi nhìn về mặt tức giận của Chu Thần Cốc, đôi mắt hạnh dần dần ươn ướt: "Em....Em chỉ muốn giúp anh....."

Chu Thần Cốc hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc mãnh liệt ở lồng ngực, mới chậm rãi nói: "Thật xin lỗi tiểu Mạch, là anh quá kích động. Nhưng anh muốn nói cho em biết, anh và tiểu Kiều thật sự là không có khả năng. Hiện tại cô ấy đã có chồng, có con trai, những thứ này đều không dứt bỏ được. Em hãy quên tất cả đi, coi như không biết gì có được không?"

"Thế nhưng....."

"Không có thế nhưng!" Giọng nói của Chu Thần Cốc rất kiên định, anh đạp chân ga, điều khiển xe đi về hướng nhà Triệu Ngạn Kiều, nói tiếp: "Tần Dịch Hoan đối xử rất tốt với cô ấy, thế là được rồi."

Tần Dịch Hoan đối xử rất tốt với cô ấy! Tần Dịch Hoan đối xử rất tốt với cô ấy! Tại sao anh vẫn có thể nhìn được chứ? Tại sao lại yếu đuối như thế? Rõ ràng đã có cơ hội mà! Nhưng cho tới bây giờ anh cũng không dám nếm thử, cô không tin bọn họ đã quen biết bảy năm mà không bằng với Tần Dịch Hoan mới nửa năm!

Chu Tiểu Mạch gắt gao cắn môi, sắc mặt âm trầm u ám, thời gian ba người bọn họ ở cùng nhau vui vẻ xiết bao Tại sao lại không dám đi tranh thủ một lần chứ! Cô chán ghét sự do dự của anh trai, ghét sự rộng lượng của anh! Nếu như anh không đi tranh giành thì cô đi! Vị trí chị dâu cô là của tiểu Kiều, vĩnh viễn đều là tiểu Kiều!

Chu Thần Cốc chỉ lái xe đưa Chu Tiểu Mạch đến dưới lầu nhà Triệu Ngạn Kiều rồi quay xe về, mặc dù anh không quá muốn tìm cô về nhưng nhìn thấy cô trở thành vợ của một người đàn ông khác, sinh con cho người ta thì vẫn là rất đau lòng. Thay vì để cho mình khổ sở rối rắm, chỉ bằng không nhìn không nghe, hoàn toàn chặt đứt phần nhớ nhưng mơ hồ đó trong lòng mình.

Mặc dù Chu Tiểu Mạch không thích Tần Dịch Hoan nhưng vẫn rất quan tâm đến Tần Trạch. Chưa nói đến chuyện bé là con trai của Triệu Ngạn Kiều, chỉ nhìn dáng vẻ béo béo tròn tròn đó thôi cũng cực kỳ yêu thích rồi. Đáng tiếc, cho tới bây giờ, tiểu Trạch vẫn luôn thờ ơ với người lạ, ngay cả liếc mắt một cái cũng lười làm, rúc đầu vào trong lòng Triệu Ngạn Kiều, liền bắt đầu ngủ khi khi, làm cho Chu Tiểu Mạch mất mát không thôi.

Đối với tính cách của con trai, Triệu Ngạn Kiều sớm đã rõ như lòng bàn tay, bình thường ở nhà, ngay cả mình và Tần Dịch Hoan cũng rất khó có thể nhận được sắc mặt tốt của bé, chứ đừng là tiểu Mạch.

"Tính cách của tiểu Trạch là như vậy đó, với ai cũng đều như vậy." Triệu Ngạn Kiều vừa vỗ nhẹ lưng con trai dỗ dành bé, vừa ngẩng đầu nhẹ giọng nói với Chu Tiểu Mạch.

"Giống y hệt cậu đấy!" Chu Tiểu Mạch bĩu môi nói.

Tính cách tệ hại ấy rõ ràng là di truyền từ Triệu Ngạn Kiều, khi đó, mới vừa lên đại học, bọn họ còn chưa thân quen, Triệu Ngạn Kiều đối với ai cũng đều khách khí như thế, chả tỏ ra một chút thân thiết nào.

Thật sự giống như cô à? Triệu Ngạn Kiều ngẫm nghĩ, cô lại cảm thấy giống y chang Tần Dịch Hoan, cô mới không tệ hại thế đâu! Khi ấy cô vô cùng nghèo khổ mà, ăn bữa trước phải lo bữa sau, dĩ nhiên sẽ chả rảnh rỗi để quan tâm tới mối quan hệ với mọi người chung lớp. Nếu như điều kiện của cô khá hơn một chút thì cô hoàn toàn không như vậy đâu. Cho nên, phải nói là bản tính của cô vẫn rất nhiệt tình nhưng bị điều kiện của tương lai hạn chế mà thôi.

Còn Tần Dịch Hoan chính là bản tính trời sinh rồi, chắc chắn là con trai giống hệt anh! Nghĩ tới đây, Triệu Ngạn Kiều lắc đầu một cái, nói với Chu Tiểu Mạch: "Không phải giống mình mà là giống Tần Dịch Hoan!"

Mặt mũi Chu Tiểu Mạch cứng đờ, hiện tại cô không muốn nghe nhất chính là tên của Tần Dịch Hoan. Cô lập tức chuyển đề tài, lôi kéo tay áo Triệu Ngạn Kiều vờ như lơ đãng, hỏi: "Cô gái gây rối trong bữa tiệc đầy tháng của tiểu Trạch là ai vậy?"

"Tê Minh Nguyệt, cô gái yêu thích Tần Dịch Hoan."

"Ai nha, sao Tần Dịch Hoan lại như thế chứ? Có cậu rồi còn đi trêu hoa ghẹo nguyệt à?" Chu Tiểu Mạch lập tức kích động, giọng nói không tự giác đề cao.

Triệu Ngạn Kiều vội vàng đặt ngón trỏ chặn ngang môi, động tác chậm chạp cẩn thận xuống giường, nhẹ nhàng đặt tiểu Trạch đã ngủ say lên giường trẻ con, mới nói: "Không phải, là cô ta luôn quấy lấy anh ấy, đã mấy lần đến tìm mình gây phiền toái rồi."

"Thế nhưng, nếu như anh ta dứt khoát từ chối thì sao cô ta có thể dây dưa được!" Chu Tiểu Mạch nắm chặt tay Triệu Ngạn Kiều, nói: "Tiểu Kiều, cậu nhìn đi, 13 bây giờ anh ta đã có điểm báo lãng nhãng rồi, 4 cậu còn muốn người đàn ông như vậy làm gì chứ dón!"

Triệu Ngạn Kiều vỗ vỗ mu bàn tay của Chu Tiểu Mạch, rất cảm động với sự quan tâm của cô. Chỉ cần tiểu Mạch vừa đụng phải vấn đề của cô thì sẽ từ con cừu nhỏ biến thành con nhím nhỏ, chính là, lần này thật sự không phải là Tần Dịch Hoan có vấn đề.

"Là chính Tề Minh Nguyệt không biết xấu hổ, Tần Dịch Hoan đã nói qua rất nhiều lần, cô ta vẫn không buông tha. Minh thật sự bội phục dũng khí và nghị lực của cô ta."

"Cô ta theo đuổi Tần Dịch Hoan rất nhiều năm rồi đúng không?"

"Ừ, nghe nói từ sau khi Tần Dịch Hoan về nước thì bắt đầu."

"Vậy Tần Dịch Hoan không có chút ý tứ nào với cô ta à?"

Triệu Ngạn Kiều trầm tư một chút, cô đều thu hết thái độ của Tần Dịch Hoan với Tề Minh Nguyệt vào trong mắt, chính là từ chối rõ ràng, tin tưởng ngày đó tiểu Mạch cũng nhìn thấy. Nhưng tại sao lúc nào cô ấy cũng hướng đề tài về phương diện này? Triệu Ngạn Kiều dừng một chút, mới do dự nói: "Tiểu Mạch, cậu....Có phải cậu chán ghét Tần Dịch Hoan hay không?"

Chu Tiểu Mạch liên tục lắc đầu: "Nào có, nào có! Minh chỉ đang lo lắng cho cậu thôi! Sợ cậu ngây thơ bị người bán còn giúp anh ta đếm tiền ấy!"

Triệu Ngạn Kiều bị cô chọc cười, nói: "Cậu nghĩ mình ngốc như cậu à! Yên tâm đi, không có việc gì đâu."

Chu Tiểu Mạch gật gật đầu, nhìn thoáng qua vẻ mặt ngủ say của tiểu Trạch, trong đầu lướt qua một tia sáng.

Hôm đó, Chu Tiểu Mạch dùng cơm ở nhà Triệu Ngạn Kiều xong rồi mới về, Triệu Ngạn Kiều vốn muốn cô ở lại đây ngủ một đêm, nhưng tiểu Mạch lại nói có chuyện gấp phải làm, Triệu Ngạn Kiều đành phải thả người. Dù sao cũng không thể để lỡ cô ấy đi làm chuyện đúng đắn.

Ăn cơm tối xong, trong phòng chỉ còn một mình Triệu Ngạn Kiều, tiểu Trạch vừa mới bú xong, bị thím Trần ôm đi rồi. Trong lúc vô cùng buồn chán, cô dứt khoát bật TV lên xem phim truyền hình. Không ngờ, mới vừa vào phòng khách, ngồi xuống thì nhận được điện thoại của Tần Dịch Hoan.

Anh nói anh vừa tới khách sạn, tất cả đều tốt, bảo cô không cần lo lắng, còn hỏi cô có mệt hay không, một mình có bận hay không. Triệu Ngạn Kiều cảm thấy ấm áp trong lòng, anh ngồi trên máy bay hơn mười mấy tiếng, dàn xếp tốt mọi thứ, việc đầu tiên làm không phải là để mình nghỉ ngơi, mà là gọi điện thoại quan tâm cô trước. Đời này có một người biết lạnh biết nóng như thế, cô còn gì chưa thỏa mãn đây.

Cô ngoan ngoãn trả lời hết vấn đề của anh, lại cùng anh nói vài chuyện của tiểu Trạch, Triệu Ngạn Kiều còn hưng phấn bưng bưng nói với Tần Dịch Hoan, hôm nay Chu Tiểu Mạch có đến tìm cô.

Đầu bên kia điện thoại, vẻ mặt Tần Dịch Hoan lập tức thay đổi, anh hí mắt, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn hai cái, mới nói: "Tiểu Kiều, qua chỗ mẹ ở vài ngày đi."

Triệu Ngạn Kiều không hiểu, hỏi: "Tại sao?" Cô ở nhà vẫn rất tốt mà, làm sao đột nhiên muốn cô đến chỗ mẹ Tần vậy? Tiểu Trạch còn nhỏ, ra ngoài một chuyến thật sự là rất vất vả đó.

"Mấy ngày trước, mẹ có gọi điện thoại tới nói nhớ em và tiểu Trạch, vốn muốn đến nhà chúng ta gặp em và con, lại sợ quấy rầy hai ta, mới chịu đựng không qua nữa." Tần Dịch Hoan dừng một chút, mới tiếp tục nói: "Một mình mẹ ở căn nhà lớn như thế cũng không dễ dàng gì, em qua đó ở vài ngày, chờ anh trở về sẽ qua đón hai mẹ con."

Mới nói mấy câu, Triệu Ngạn Kiều đã lập tức thỏa hiệp. Mẹ Tần đối xử với cô tốt lắm, cô cũng coi

bà như mẹ ruột của mình, vừa nghe nói mẹ Tần nhớ mình và tiểu Trạch thì sao có thể nhịn được, lập tức cam đoan với Tần Dịch Hoan là sáng sớm mai mình sẽ qua.

Tần Dịch Hoan hài lòng nâng lên khoe môi, cùng cô nói chuyện một hồi mới cúp điện thoại. Xem ra Chu Tiểu Mạch kia đúng là muốn đào góc tường nhà anh rồi, nhưng cô gái đó không phải là Tề Minh Nguyệt, không thể nói nặng lời, lúc đối phó càng phải cẩn thận, nếu không rất dễ khiến cho tiểu Kiều sinh a phản cảm với mình. Ài, ban đầu sao mình lại ôm một đồng phiền phức lớn như vậy chứ!

Mợ nó, lấy một bà xã thôi mà có nhiều người tới cản trở thế! Tần Dịch Hoan hung hăng đấm một phát xuống giường lớn của khách sạn, rốt cuộc đã hạ quyết tâm, lần này nhất định phải bùng nổ trong im lặng!

Triệu Ngạn Kiều đột nhiên tới chơi khiến mẹ Tần rất là vui mừng, vào sáng sớm nhận được cuộc gọi của Triệu Ngạn Kiều, bà vội vàng kêu lái xe qua đón bọn họ. Triệu Ngạn Kiều thậm chí còn chưa kịp ăn sáng đã bị kéo lên xe chở đến Tần Trạch, chỉ là sao mẹ Tần có thể để cô nhịn đói đây, mới sáng sớm đã dọn đồ phòng bếp làm bữa sáng rồi. Cho nên, Triệu Ngạn Kiều vừa bước vào nhà đã bị mẹ Tần kéo đến trước bàn ăn.

Tiểu Trạch vẫn yên tĩnh như trước, mặc cho mẹ Tần trêu chọc cỡ nào đều căng khuôn mặt nhỏ nhắn, không nhìn không nghe. Nên làm gì thì làm cái đó, đói thì bú sữa, mệt mới thì lăn ra ngủ, thỉnh thoảng còn tìm kiếm Triệu Ngạn Kiều một chút.

Mẹ Tần chỉ có thể đứng ở một bên mỗi mắt chờ mong nhìn cháu trai ngoan chơi đùa cùng con dâu, còn mình làm thế nào cũng không nhận được sắc mặt tốt của cháu trai. Nhất thời cảm thấy lòng nhiệt tình ngập tràn của mình cứ như bị dội một chậu nước lạnh, chỉ có thể giấu ở trong lòng, vờ vui ở bên ngoài.

Triệu Ngạn Kiều cũng nhìn thấu vẻ mặt mác của mẹ Tần, trực tiếp nhét con trai vào lòng bà. Tuy rằng tiểu Trạch không quá quan tâm người khác, nhưng là người thân quen vẫn tốt hơn. Mẹ Tần luống cuống tay chân ôm lấy cháu trai, trách cứ nhìn Triệu Ngạn Kiều một cái. Thật là làm loạn mà! Nếu bà không ôm kịp thì phải làm sao đây!

Triệu Ngạn Kiều cũng lờ đi, cắn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, ngẩng đầu lên nói với mẹ Tần: "Mẹ, không sao đâu, mẹ phải làm quen với nó rồi bảo đảm mẹ nói gì nó đều nghe cả."

"Thật sao?" Mẹ Tần vui mừng ra mặt.

"Vâng." Triệu Ngạn Kiều gật gật đầu, mệt mỏi nói: "Mẹ, vậy tiểu Trạch giao cho mẹ ạ, =.,.=Bqu4d0on- con lên phòng ngủ bù trước." Sáng nay dậy quá sớm, hiện tại cô mệt đến híp cả mắt luôn.

"Đi đi, đi đi!" Mẹ Tần vui mừng vì cô không có ở đây để thu hút sự chú ý của cháu trai mình, vội vàng phát tay, đáp lời.

Vì vậy, Triệu Ngạn Kiều không hề có chút áp lực nào, yên tâm giao tiểu Trạch cho mẹ Tần, lên lầu ngay o o rồi. Không ngờ, chỉ một giấc ngủ này mà thật sự đã xảy ra chuyện lớn luôn.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tiểu Trạch rất ngoan ngoãn, ngoan đến mức không giống bất kỳ đứa bé nào. Mẹ Tần đặt bé lên ghế sofa, bé liền thành thành thật thật nằm im, không nhúc nhích, mở to đôi mắt đen láy nhìn trần nhà, vừa ngây ngô lại vừa đáng yêu.

Qua tiệc đầy tháng, tuy bé có lớn hơn nhưng vẫn không tính là quá béo, song, bây giờ khuôn mặt nhỏ bé đã núc ních thịt rồi, thật sự là trắng mập trắng mập. Mẹ Tần yêu thích đến không biết nên làm gì mới tốt, hận không thể đưa cho bé mọi thứ tốt nhất mà mình có. Đáng tiếc, tiểu Trạch vẫn là một đứa nhỏ, trừ sữa tươi của mẹ ra thì chưa cần gì hết, trong lòng mẹ Tần chỉ có thể thầm cầu nguyện mong cho cháu trai mình lớn nhanh một chút.

Mẹ Tần trêu đùa tiểu Trạch một lúc, liền thấy hơi khát nước, nhìn đáng vẻ rất nghe lời của tiểu Trạch, cứ nghĩ bé sẽ không bỏ loạn, liền để bé nằm ở trên ghế sofa rồi tự mình đi pha trà. Bà rời đi chỉ khoảng vài phút, ai ngờ sẽ xảy ra chuyện chứ.

Mấy ngày trước, mẹ Tần muốn ăn canh giò heo ninh đậu nành, đầu bếp liền đi ra ngoài mua ít đậu nành về, nhưng do túi nylon không chắc, lúc đi qua phòng khách ở lầu dưới thì bị đứt, đậu nành lăn ra đầy đất. Mặc dù người giúp việc dọn dẹp kịp thời, nhưng hạt đậu nành nhỏ như vậy, khó tránh khỏi bị lăn khắp nơi nên dễ bị bỏ sót. Mẹ Tần cũng không để ý, dù sao thứ này cũng không dễ hỏng, lúc nào phát hiện ra cứ nhặt lên là được.

Nhưng là, ai cũng quên mất, trong nhà còn có một 'Tiểu Đậu Đình'* tiểu Trạch nữa.

* là cậu bé trong bộ phim 'Big Ear Tutu' của Trung quốc, cậu có một cái đầu và đôi tai rất to.

Lúc tiểu Trạch chơi một mình còn sôi nổi hơn so với khi ở cùng người khác. Vừa thấy mẹ Tần rời đi, hứng thú của bé liền nổi lên, ở trên ghế sofa nhích tới nhích lui, tay nhỏ bé quơ loạn, lập tức sờ được một hạt nho nhỏ gì đó.

Có rất ít đồ vật có thể hấp dẫn được sự chú ý của tiểu Trạch, thế nhưng hạt đậu nành nho nhỏ kia lại đánh bại tất cả những món đồ chơi cao cấp, thành công thu hút ánh nhìn của tiểu Trạch! Cho nên mới nói đây là hạt đậu nành không tầm thường đâu! Là hạt đậu nành thành công! Đồng thời.....Cũng là hạt tự mình thực hiện giá trị cao cấp của đậu nành!

Kết quả là, cục cưng tiểu Trạch vì muốn tỏ rõ sự yêu thích của mình với hạt đậu nành này nên bàn tay nhỏ bé vừa vung lên đã nhét luôn hạt đậu nành vào trong lỗ tai mình! Bình thường, trong tay trẻ con có thứ gì đó đều sẽ nhét vào miệng, nhưng tiểu Trạch không làm vậy, nhóc con thiên vị nhất chính là lỗ tai mình!

Mẹ Tần pha trà xong, trở lại liền thấy bé ngoan ngoãn nằm trên ghế thì hết sức vui mừng, nghĩ: Cháu của mình quả nhiên hiểu chuyện hơn so với đứa bé khác! Còn nhỏ như vậy đã biết phải quan tâm người ta rồi!

Bà đắc chí ôm tiểu Trạch lên, ở trên mặt bé dùng sức hôn một cái, nói: "Tiểu Trạch đúng là cháu trai ngoan của bà nội!" Vừa dứt lời, tiểu Trạch "oe" một tiếng liền bắt đầu khóc.

Lần này làm cho mẹ Tần kinh hãi, vội vàng vừa hát nhạc thiếu nhi vừa làm mặt quỷ dụ dỗ bé, thế nhưng tiểu Trạch cũng không nể mặt, khóc càng lúc càng dữ, ngay cả thím Trần vẫn hay dỗ dành bé tới đều vô dụng.

Mẹ Tần đoán là bé đã đói bụng, liền ôm tiểu Trạch chạy lên lầu, gõ gõ cửa phòng của Triệu Ngạn Kiều. Đáng thương cho Triệu Ngạn Kiều vừa mới ngủ thiếp đi, lại bị tiếng ầm ỹ đánh thức dậy. Mẹ Tần hơi áy náy nhìn Triệu Ngạn Kiều, bé tiểu Trạch đang không ngừng khóc lớn đưa qua.

"Chả biết đứa bé này bị làm sao rồi, cứ khóc suốt thôi, con xem xem có phải nó đói bụng rồi không?"

Triệu Ngạn Kiều mơ mơ màng màng gật đầu, cởi nút áo ra, định cho tiểu Trạch bú sữa. Nhưng là, bình thường, lúc nhìn thấy sữa mẹ, tiểu Trạch giống như một chú sói con tham ăn, vậy mà hôm nay lại mặc kệ, vẫn khóc rống như cũ. Khóc thương đến nỗi làm cho trái tim của mẹ Tần tan nát rồi, sốt ruột đến luống cuống.

Triệu Ngạn Kiều cũng cảm thấy buồn bực, bình thường đứa nhỏ này chưa từng quấy rầy ai mà, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi. Nghĩ tới đây, cô vội quay đầu hỏi mẹ Tần: "Mẹ, tiểu Trạch có biểu hiện gì khác thường không ạ?"

Mẹ Tần nhíu mày suy nghĩ một lát, bèn nói: "Không có, vẫn như bình thường mà, mẹ....."

Hai mắt mẹ Tần sáng lên, vội nói: "Vừa nãy mẹ đi pha trà liền để nó chơi trên ghế sofa, có phải bị cái gì hù dọa rồi không?"

"Phòng khách có tiếng động rất lớn sao ạ?"

Lá gan của tiểu Trạch không nhỏ, chỉ là sợ ầm ỹ mà thôi!

"Không có!" Mẹ Tần lắc đầu, bên trong phòng khách im lìm, ngay cả một bóng người hầu cũng không có, rốt cuộc đứa nhỏ này bị sao rồi?

Triệu Ngạn Kiều cũng nghi ngờ, tiếng khóc của tiểu Trạch càng lúc càng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, có đồ thể nào cùng chả được. Hai người gấp đến quay vòng, đều không biết nên làm như thế nào mới tốt. Cuối cùng, mẹ Tần quả quyết cho đi bệnh viện! Chắc chắn là đứa nhỏ này bị bệnh, đau chỗ nào đó mới khóc thành như thế!

Triệu Ngạn Kiều vội vàng mặc quần áo tử tế, ôm tiểu Trạch đang không ngừng khóc lớn cùng mẹ Tần đi tới bệnh viện nhi đồng ở gần đây. Trên đường, mẹ Tần đã gọi điện thoại thông báo, đến bệnh viện, họ còn chưa kịp lấy số, đã có người đứng ở cửa đón. Sau này Triệu Ngạn Kiều mới biết vị bác sĩ trung niên cười híp mắt, thoạt nhìn vô cùng hòa ái kia chính là Phó Viện trưởng của bệnh viện này.

Hai bác sĩ ôm tiểu Trạch kiểm tra hết một lượt, thậm chí còn lấy máu, kết quả lại nói là chả có chút vấn đề nào. Đứa nhỏ này rất khỏe mạnh, đặc biệt khỏe mạnh. Lần này đến cả bác sĩ cũng thấy buồn bực, rốt cuộc đứa nhỏ này bị sao thế!

Một phòng người ngơ ngác nhìn nhau, bó tay hết cách, nước mắt của Triệu Ngạn Kiều đảo quanh hốc mắt, suýt chút nữa đã rơi xuống. Mỗi một tiếng khóc của con đều giống như chiếc búa sắt nặng ngàn cân nện vào trong lòng cô, một cái lại một cái, khiến cô run rẩy vì đau đớn.

Ngay lúc đó, một vị y tá đứng bên cạnh, kêu lên: "A! Trong lỗ tai em bé có thứ gì đó!"

Triệu Ngạn Kiều kinh hãi, vội vàng cúi đầu kéo nhẹ lỗ tai tiểu Trạch rồi nhìn vào trong. Đúng rồi,

trong lỗ tai tiểu Trạch có một hạt đậu nành, hơn nữa đã bị nhét sâu vào trong rồi! Chả trách nó cứ khóc mãi thế!

"Bác sĩ, trong lỗ tai tiểu Trạch có một hạt đậu nành! Có thể lấy ra không?"

"Có thể! Có thể!"

Bác sĩ gặt đầu liên tục, quay mặt lại nói với cô y tá: "Mau đến phòng làm việc của tôi lấy cái nhíp tới đây! Còn cả dầu vừng nữa!" Đứa bé còn quá nhỏ, không thể dùng dầu bôi trơn có chứa thuốc, chỉ có thể dùng dầu vừng, may mà trong phòng ông ta có đầy đủ dụng cụ.

Quả nhiên là có liên quan đến đậu nành, bác sĩ vừa lấy hạt đậu nành ra, Tiểu Trạch lập tức ngừng khóc. Đoán chừng là đã thoải mái, vậy mà phá lệ nhếch cái miệng nhỏ nhắn cười cười với mấy người vây xem, trên khuôn mặt nhỏ bé còn đầy lệ, khỏi phải nói có bao nhiêu buồn cười.

Triệu Ngạn Kiều hận không thể tát bé một cái! Đứa nhỏ này gây nhiều phiền toái cho người lớn như thế, chỉ vì một hạt đậu nành nho nhỏ thôi! Song, nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc hạt đậu nành đó ở đâu ra thế?!

Mẹ Tần rất áy náy, nếu hôm ấy bà kêu người ta dọn dẹp sạch sẽ phòng khách, đoán chừng sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay rồi, không ngờ chỉ một chút sơ suất như vậy, suýt chút nữa đã khiến cháu trai khóc đến tắc thở. Sau khi Triệu Ngạn Kiều biết rõ đầu đuôi câu chuyện liền dở khóc dở cười, mọi người quét dọn hết tòa nhà đó mà chả phát hiện ra hạt đậu nành kia, lại để cho nhóc con phát hiện được cơ đấy!

Trở lại Tần Trạch, sau khi bú xong tiểu Trạch đã ngủ mất, có lẽ do khóc mệt rồi, ngay cả lúc Triệu Ngạn Kiều dùng nước ấm lau mặt cho bé, bé cũng không thức dậy. Bài học lần này hoàn toàn khiến cho mẹ Tần cảnh giác cao độ, sau khi về nhà liền huy động mọi người đi tìm hạt đậu nành khắp nhà, tuyệt đối không bỏ sót một hạt nào! Ngay cả những viên sỏi nhỏ trong chậu hoa cũng bị ném hết đi, chỉ sợ tiểu Trạch lại lấy được nhét vào đâu đó.

Mặc dù cuối cùng đã không có chuyện gì, tiểu Trạch cũng an phận nằm ngủ ngon lành trên giường trẻ con, nhưng Triệu Ngạn Kiều vẫn cảm thấy rất sợ. Nếu như bây giờ hạt đậu nành đó bị nhét vào trong miệng thì phải làm sao? Nếu như tiểu Trạch bị nghẹn thì sao? Cho đến khi Tần Dịch Hoan gọi điện thoại về, cô vẫn còn hoảng hốt.

Tần Dịch Hoan nhạy bén phát hiện ra tâm trạng của cô không ổn, trong lòng liền căng thẳng, chỉ lo là chuyện có liên quan đến anh em nhà họ Chu.

"Tiểu Kiều, em làm sao vậy?" Mới sáng sớm anh đã gọi điện thoại cho cô, chỉ sợ muộn quá cô sẽ ngủ mất.

"Tần Dịch Hoan...." Lúc này, nghe thấy tiếng của anh, cô bỗng dưng muốn khóc, cô chưa từng sợ hãi như vậy. Năm đó, trong tay cô chỉ có mấy đồng tiền lẻ bị anh trai đuổi ra khỏi nhà, cũng không có sợ hãi như thế. Nhưng hôm nay, vì chuyện của Tiểu Trạch mà cô lại thấy lo lắng sợ hãi, khiếp sợ bất an. Nếu như anh có ở nhà thì tốt, cô sẽ không cần tự mình gánh vác nhiều như vậy. Anh sẽ chia sẻ cùng cô, sẽ không để cô khổ cực, không khiến cô khó chịu như thế.

"Xảy ra chuyện gì?" Tần Dịch Hoan nắm chặt di động, thất lại chiếc caravat xiêu vẹo ở trên cổ.

"Hôm nay Tiểu Trạch nhét đậu nành vào trong lỗ tai, em rất sợ hãi...." Triệu Ngạn Kiều nói xong cũng có chút nghẹn ngào, cô cảm thấy mình rất kỳ quái, vừa nghe thấy tiếng anh thì không ngừng được

uất ức.

Tần Dịch Hoan thở phào nhẹ nhõm, vẫn may là không phải do đôi anh em kia làm ra, thế nhưng nhóc quỳ ấy cũng chả kém cạnh chút nào! Dám thừa dịp mình vắng nhà bắt nạt mẹ nó! Nhất thời, Tần Dịch Hoan liền cảm thấy, vào giờ phút này mình nên ở bên cạnh cô! Một cơ hội rất tốt đó! Vào lúc cô yếu ớt nhất, ôm cô vào trong lòng an ủi, để cho cô dựa vào mình, cơ hội tốt tuyệt đỉnh đấy!

Anh dùng bàn tay nhàn rỗi vuốt ve cái cằm trơn bóng, ánh mắt sáng lên, nảy ra được ý hay.

Buổi sáng sớm nay, trợ lý của Tần Dịch Hoan cảm thấy ông chủ mình giống như đã uống thuốc lắc vậy, cả người đều tràn trề sinh lực, le..♥..£e,,,Quy..quy...don/?>>> Đon// €Ø♥ lúc đàm phán đặc biệt sắc bén, một mình bắt bẻ cả bàn người nước ngoài đến á khẩu không trả lời được, cuối cùng thỏa mãn cảm hợp đồng trở về khách sạn.

Trợ lý vừa định bày tỏ sự sùng bái sâu sắc với ông chủ mình, chỉ thấy Tần Dịch Hoan ném hợp đồng lại cho anh ta rồi nói: "Chuyện đi thăm qua nhà xưởng và giám sát kỹ thuật đều giao cho anh, đi đặt vé máy bay sớm nhất cho tôi, tôi muốn trở về nước!"

Bước chân của trợ lý cứng đờ, trong lòng chuông cảnh báo reo mãnh liệt, nhưng vẫn vùng vẫy giãy chết: "Ông chủ, ngài không thể đi được, phương diện kỹ thuật còn cần nghiên cứu thêm, tôi...."

"Điều trưởng phòng của bộ phận kỹ thuật qua đây! Anh cùng bọn họ tra dồi tình cảm trước, sau đó hãy đi thăm quan nhà xưởng!"

"Ông chủ, ngài không cảm thấy ngài làm như thế có chút...." Vô đạo đức à? Nào có chuyện vừa tới đã bỏ chạy rồi! Còn tra dồi tình cảm nữa chứ, anh ta với bọn họ có tình cảm quái gì mà tra dồi hả!

"Làm tốt, quay về thì tiền thưởng tháng này thêm 5%!"

"Nhưng mà ông chủ....."

"10%!"

"Được, tôi lập tức đi book vé máy bay."

Có hấp dẫn mới có động lực, Tần Dịch Hoan đã hiểu rõ sự tinh túy của những lời này....

Tần Dịch Hoan không hề báo tin mình sẽ về sớm cho Triệu Ngạn Kiều biết, anh định cho cô một sự bất ngờ, kết quả là kinh ngạc thì có, vui mừng thì chả thấy đâu. Tần Dịch Hoan bay chuyến chiều, trở lại quốc nội vừa vặn là bốn, năm giờ sáng, Triệu Ngạn Kiều cho tiểu Trạch bú một lần, đang mơ màng ngủ liền cảm thấy hô hấp của ai đó phả lên gò má, nóng nóng.

Triệu Ngạn Kiều liền sờ tóc gáy, thầm nghĩ: chẳng lẽ là gặp phải lưu manh ư? Tim cô đập thình thịch, cũng không nhớ ra từ trước đến giờ vẫn ở nhà họ Tần mà có gặp phải biến thái đâu, cắn răng một cái, bất chấp tất cả, nhắm mắt lại, dựa vào trực giác, hung hăng vùng tay lên.....

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Vì vậy Tần Dịch Hoan liền gặp bị kịch, một tát này mạnh mẽ giáng xuống gò má khiến đầu anh cũng lệch đi.

"Xuýt...." Tần Dịch Hoan che mặt hít vào một hơi, cô gái này thật ác độc, đoán chừng mặt đã bị đánh sưng lên rồi.

Nghe được tiếng hút khí quen thuộc, trong lòng Triệu Ngạn Kiều kêu 'bộp' một tiếng, vội vàng bật đèn ở đầu giường, lúc này mới nhìn thấy Tần Dịch Hoan đang khỏ sở che mặt, nghiêng người dựa vào đầu giường.

"Anh....Anh....." Sao bây giờ đã trở về rồi, Triệu Ngạn Kiều khiếp sợ không nói lên lời.

Nhìn dáng vẻ chau mày của anh lại thấy đau lòng và tự trách, vội vàng kéo tay anh xuống, tiến sát lại cẩn thận nhìn gương mặt anh. Mặc dù ánh đèn có hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết tát đỏ bưng. Triệu Ngạn Kiều vươn hai ngón tay sờ nhẹ lên trên vết đỏ kia, không ngoài dự đoán là nghe được tiếng hút khí của Tần Dịch Hoan.

"Thật xin lỗi, em....." Triệu Ngạn Kiều xấu hổ cúi đầu, không biết phải làm gì mới đúng. Đây chính là một cái tát đó, coi như anh trả lại cô một cái tát thì cô cũng sẽ không nói gì.

Tần Dịch Hoan cầm tay cô, thờ dài nói: "Không sao đâu, dọa em sợ hả?" Cho dù là ai cũng vậy, đang mơ màng ngủ lại cảm thấy bên giường có người,-- nhất định cũng sẽ giật mình, anh còn chưa xấu xa đến mức trách tội cô vì chút việc nhỏ ấy. Đàn ông ấy à, bị vợ mình đánh vài cái thì có nhằm nhò gì, dù sao cứ đóng cửa lại là chẳng ai biết đâu.

Anh vừa nói như thế, Triệu Ngạn Kiều mới sực nhớ ra, trước khi đi người này đã nói phải một tuần lễ mới trở về, thế nhưng mới đi được ba ngày, đã quay về rồi sao!

"Sao anh đã về rồi hả?" Chẳng lẽ đàm phán thất bại rồi?

"Em không vui à?"

"Không, không phải....."

"Anh nhớ em lắm." Tần Dịch Hoan nhìn thẳng vào mắt cô, bắt ngờ nói.

"Khụ khụ." Triệu Ngạn Kiều suýt chút nữa đã bị sắc nước bọt của mình, vội vàng ho hai tiếng, da mặt hơi nóng lên, quay mặt qua chỗ khác, không nhìn anh nữa.

"Nói mò gì thế, anh có mệt không, có muốn nghỉ ngơi một lát không?"

Một cơ hội tốt như vậy, Tần Dịch Hoan dĩ nhiên là cầu còn không được rồi. Anh vội vàng cởi quần áo rồi bỏ lên giường, cánh tay duỗi ra liền kéo Triệu Ngạn Kiều vào trong ngực, chuẩn bị ngủ một giấc ngọt ngào. Ai ngờ lại bị Triệu Ngạn Kiều đẩy ra, Tần Dịch Hoan bất mãn nhìn cô, trong đôi mắt xéch dài đen lấy đều là sự lên án, giống như Triệu Ngạn Kiều nhất định phải cho anh một lý do.

Triệu Ngạn Kiều kéo chăn lên, tránh để bả vai anh lộ ra bên ngoài, rồi vỗ vỗ mu bàn tay anh, trấn an nói: "Anh ngồi trên máy bay lâu như vậy sẽ rất mệt mỏi, lát nữa em còn phải dậy cho tiểu Trạch bú, sợ sẽ ảm ỉ đến anh."

"Không sao, anh không sợ ảm ỉ!" Nói xong, Tần Dịch Hoan lại dang tay ra định ôm lấy Triệu Ngạn Kiều, bị Triệu Ngạn Kiều hung hăng trừng mắt, đành phải rút về.

Sao nói mãi mà anh không chịu hiểu vậy! Nhưng khi thấy ánh mắt uất ức của anh thì cô lại mềm lòng, ghé vào bên tai anh, nhẹ giọng nói: "Anh nghỉ ngơi thật tốt đi, còn đêm mai nữa mà!"

Đây giống như là một ám hiệu mỹ miều, đôi mắt Tần Dịch Hoan híp lại, nghe lời, không quán lấy cô nữa, cuộn tròn chăn rồi ngủ thiếp đi,

Bên này, Triệu Ngạn Kiều cố gắng nhích sát ra mép giường, mặc dù chất lượng giấc ngủ của Tần Dịch Hoan khá tốt, nhưng cô vẫn sợ sẽ quấy rầy đến anh. Cứ hai tiếng rưỡi là tiểu Trạch phải bú một lần, lúc này bé cũng sắp tỉnh rồi.

Quả nhiên, Triệu Ngạn Kiều vừa mới ngáp một cái thì nhóc con đã tỉnh. Triệu Ngạn Kiều lơ đãng nhìn sang phía giường trẻ con, liền thấy được đôi mắt đen tròn to lúng liếng của con trai. Cô che miệng ngáp một cái, rồi không chút do dự lật người xuống giường, thuận thực ôm bé con dậy, vén áo ngủ của mình lên.

Mí mắt trên dưới đều đang đánh nhau, cô thật khó có thể mở đôi mắt mệt mỏi, ngay cả tiểu Trạch bú xong từ bao giờ cũng không biết. Ngoài cửa sổ đã bắt đầu hừng sáng, một ngày mới lại sắp bắt đầu rồi. Cô quay đầu liếc nhìn Tần Dịch Hoan đang ngủ say, lại nhìn bé con trong ngực, trên mặt lộ ra một chút tươi cười, có lẽ từ nay về sau cứ sống như vậy cũng rất tốt mà.

Trẻ con rất dễ dỗ dành, Triệu Ngạn Kiều bế tiểu Trạch đi đi lại lại vài vòng trong phòng, bé đã ngủ mất rồi. Cô hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, ơ ơ . đặt bé vào giường trẻ con, đang chuẩn bị bò lên giường ngủ bù một giấc, liền nghe thấy tiếng di động rung rung. Đây là di động của Tần Dịch Hoan,," di động của cô đã sớm đặt sang chế độ im lặng rồi. Triệu Ngạn Kiều do dự một lát, chẳng biết có nên nhận điện giúp anh hay không, nhưng thấy Tần Dịch Hoan hơi hơi nhíu mày, vẫn là không nhen được cảm áo khoác của anh lên, lấy di động ra.

"Xin chào."

Không ngờ bên kia vừa nghe thấy giọng cô đã lập tức cúp máy, Triệu Ngạn Kiều cũng không nghĩ nhiều, lại nhìn cuộc gọi không có hiển thị tên, liền cho là gọi nhầm. Vừa định trở về phòng, tiếng chuông di động lại vang lên, lần này cô còn chưa kịp nói chuyện thì bên kia đã bắn như liên thanh.

"Dịch Hoan, làm sao anh lại cho em leo cây chứ? Bây giờ em đang ở Mỹ đấy! Sao anh trở về mà không nói với em thế hả?" Giọng nói có chút quen tai, nhưng vì quá ỡm ờ nên không nghe ra được giọng gốc. Toàn thân Triệu Ngạn Kiều nổi đầy da gà, làm thế nào cũng không nhớ ra được chủ nhân của giọng nói này là ai.

"Làm sao anh có thể như vậy chứ? Không phải đã nói ở trong nước liên lạc sẽ không an toàn, đến nước Mỹ sẽ bồi thường em sao? Làm sao anh có thể đi về được!" Sắc mặt Triệu Ngạn Kiều thay đổi liên tục, cuối cùng đã nhớ ra người bên kia.

Tê Minh Nguyệt! -

"Tê tiểu thư, tôi là Triệu Ngạn Kiều, tôi....."

"Ái dà, thì ra thật sự là cô à! Tôi còn tưởng là thư ký chứ!" Đầu bên kia vang lên giọng nói cố ý nhấn mạnh của Tề Minh Nguyệt.

"Dịch Hoan đâu? Làm sao cô có thể tùy tiện nhận điện thoại của anh ấy vậy!"

Tôi là vợ của anh ấy, tôi đương nhiên có thể nhận điện thoại của anh ấy rồi! Ngược lại là cô đó, không biết xấu hổ cư xử dây dưa như vậy là có ý gì? Triệu Ngạn Kiều uất nghẹn trong lòng, giọng nói đương nhiên không khá lên được, cho dù là ai, mỗi ngày chồng mình đều bị rình mò thì trong lòng há có thể dễ chịu.

"Tề tiểu thư, cô sống hơn hai mươi năm cũng chỉ muốn mài da mặt mình sao? Không cảm thấy mất mặt à?"

"Triệu Ngạn Kiều, đừng nói như cô rất cao thượng! Ai chả biết cô làm thế nào để kết hôn? Lại nói, làm sao cô biết là tôi quần lấy anh ấy?-,.,. Bây giờ tôi đang ở trong khách sạn mà chúng tôi đã hẹn trước! ,. Phòng của anh ấy còn chưa được thu dọn đâu! À, đúng rồi, cái bật lửa vẫn còn ở trên giường này! Màu bạc, nếu không tin thì đi hỏi liền đi!"

Triệu Ngạn Kiều hít một hơi thật sâu, cũng không phải là cô hoài nghi Tần Dịch Hoan, chỉ là rốt cuộc trong lòng vẫn có chút ngăn cách.

"Vậy cô cứ ở nước Mỹ từ từ chờ anh ấy đi!" Nói xong cô liền ngắt điện thoại.

Vốn là buồn ngủ mẫn liệt, vào giờ phút này đã sớm biến mất vô tung rồi. Cô nhúc nhúc đầu lẩm, gặp phải kiểu phụ nữ dây dưa không ngừng này thì rốt cuộc phải làm sao đây? Tại sao cô ta phải nói cùng Tần Dịch Hoan gặp nhau ở nước Mỹ? Còn nữa, tại sao Tần Dịch Hoan lại muốn trở về sớm? Thật sự giống như anh nói, là nhớ cô sao?

Không, cô không thể hoài nghi anh, cô hoàn toàn không có lý do hoài nghi anh. Anh đối xử với cô tốt như vậy, ngay từ đầu thái độ đã rõ ràng đến vậy, không có một chút mập mờ, mình không thể vì bị cô gái kia khích bác mà hoài nghi anh được. Với cả, hành vi của Tề Minh Nguyệt cũng rất khả nghi, nếu như cô ta thật sự muốn lén lút liên lạc với anh thì ban đầu nghe thấy tiếng cô cũng không cần gọi lại lần hai chứ!

Triệu Ngạn Kiều xoa xoa huyệt thái dương ần ần đau, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Thôi, không ngủ nữa, dù sao cũng chẳng ngủ được. Cô không định nói chuyện này với Tần Dịch Hoan, vốn là anh đã quá bận rộn rồi, loại chuyện như vậy không đáng giá để anh lãng phí tinh thần. Chỉ cần anh không có ý này, cô cũng sẽ không tin tưởng những thứ đó!

Nhưng Triệu Ngạn Kiều đã nghĩ sự tình quá đơn giản rồi, có đôi lúc, anh không đi tìm phiền toái thì phiền toái cũng sẽ tự tới tìm anh.

Giữa trưa ngày thứ hai sau khi Tần Dịch Hoan về nước, lúc anh đang chuẩn bị xuống lầu ăn trưa, liền nhận được cuộc gọi của Chu Tiểu Mạch, cô muốn hẹn anh ra quán cafe cách công ty của anh không xa để nói chuyện. Tần Dịch Hoan dĩ nhiên là đồng ý, tuy Chu Tiểu Mạch kia không có nhiều mảnh khỏe, nhưng vẫn là người được tiểu Kiều xem trọng, cho nên lần này vừa khéo có thể thăm dò một chút ý tứ của cô.

Không ngờ, sau khi Tần Dịch Hoan đến, không hề thấy Chu Tiểu Mạch, ngược lại gặp phải Tề Minh Nguyệt ăn mặc trang điểm lộng lẫy. Tần Dịch Hoan lập tức cảm thấy khó chịu giống như nuốt phải một con ruồi, nhả không ra nuốt không trôi. Tề Minh Nguyệt vờ như không nhìn thấy sắc mặt của Tần Dịch Hoan, tự nhiên khoan thai đi tới ngồi bên cạnh anh, thân thiết chào hỏi.

"Thật là khéo nhỉ."

Thật là quá xui xẻo, lại có kiểu trùng hợp vậy à! Mặc dù trong lòng rất mất kiên nhẫn, nhưng trên mặt Tần Dịch Hoan vẫn cố nặn ra một chút tươi cười lễ phép.

"Tề tiểu thư, thật là vừa khéo."

"Em có bạn trai rồi." Tề Minh Nguyệt đột nhiên không đầu không đuôi thốt ra một câu.

Ánh mắt Tần Dịch Hoan nhất thời trở nên rất kỳ quái, từ ngạc nhiên mừng rỡ tới không dám tin, cũng có vẻ thả lỏng khi tất cả đã kết thúc.

"Không cần kinh ngạc như vậy, " Tề Minh Nguyệt không chút để ý cầm tách cafe do Tần Dịch Hoan gọi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mới nói: "Chung quy thì em cũng không thể treo cổ mãi ở một thân cây được! Em đã không còn nhỏ nữa."

"Vậy thì chúc mừng." Tần Dịch Hoan cũng không lưu tâm đến hành động của cô ta, so sánh với tin tức mà cô ta mang đến thì tất cả đều là mây bay, may bay thôi!

Rốt cuộc người phụ nữ này cũng không giống như kẹo kéo dính chặt lấy anh nữa! Anh phải ra ngoài mua pháo bông về đốt để ăn mừng thôi!

"À, đúng rồi!" Tề Minh Nguyệt vỗ tay một cái, giống như là chợt nhớ ra cái gì, bèn nói: "Mấy hôm trước em nhìn thấy Triệu Ngạn Kiều đó."

Nhìn thấy tiểu Kiều thì sao? Loại chuyện ấy còn cần cố ý báo cho anh nữa hả?

"Em nhìn thấy cô ấy đi cùng một người đàn ông, bộ dạng rất vui vẻ."

Lòng Tần Dịch Hoan trầm xuống, nhưng vẻ mặt lại bất biến, nói: "Tiểu Kiều cũng phải có bạn bè kết giao của cô ấy."

Đúng lúc này, anh đột nhiên cảm thấy bên ngoài giống như có cái gì đó rọi vào mắt, anh hí hóp mắt, đang định xoay đầu nhìn ra ngoài, ,, liền nghe thấy giọng nói có chút quý dị của Tề Minh Nguyệt.

"Em đã thấy qua người kia trong bữa tiệc đầy tháng của con trai anh, hình như là người của nhà họ Chu."

Tần Dịch Hoan hơi khựng lại, Chu Thần Cốc, 100% đúng là Triệu Ngạn Kiều đã từng thích anh ta, tại sao cô ấy lại cùng anh ta đi ra ngoài? Minh cũng chưa từng được ra ngoài với cô quá vài lần đâu!

"Được rồi, không quấy rầy anh nữa." Tề Minh Nguyệt đột nhiên nghiêng người qua, ghé sát tai anh nói một câu, không đợi Tần Dịch Hoan kịp phản ứng, liền đeo ví ung dung bước đi ra ngoài.

Để lại một mình Tần Dịch Hoan, ngồi ở đó trầm tư hồi lâu, ngay cả mục đích ban đầu tới quán cà phê cũng quên luôn. Đợi sau khi anh nhớ ra lý do vì sao mình đến đây thì đã hơn hai giờ chiều, Chu Tiểu Mạch trễ hẹn gần hai tiếng rồi!

Tần Dịch Hoan cười lạnh một tiếng, đây là cố ý ra oai đánh đòn phủ đầu anh đi! Không ngờ cô gái này còn biết làm thế nào để tăng thêm khí thế cho bản thân nữa! Chỉ là, chút bản lĩnh đó mà cũng muốn phân tranh với anh sao?

Một người đàn ông phải dựa vào em gái mình, đến vì mình đòi lại vợ, còn mình thì chả dám lộ diện,

người như vậy còn có thể dấy lên sóng to gió lớn gì đây?, Chỉ là một kẻ không dám nhắc lại quá khứ mà cứ năm lần bảy lượt tới quấy nhiễu anh là sao? Tốt nhất là đừng nên chọc anh tức giận, nếu không thì bọn họ tự chịu đấy!

Vẻ mặt Tần Dịch Hoan âm lãnh, trong đôi mắt xé rách dài lóe lên ánh sáng tàn nhẫn, giống như độc xà (rắn độc) núp ở trong bóng tối, liếc mắt nhìn hình như cũng có thể lạnh đến tận đáy lòng.

Mà cùng lúc đó, Triệu Ngạn Kiều ở trong nhà cũng hơi thấp thỏm chờ Chu Tiểu Mạch đến. Cô vẫn nghĩ mãi câu nói của Chu Tiểu Mạch trước khi cúp điện thoại, càng nghĩ trong lòng lại càng lo lắng.

Cô ấy nói: "Tiểu Kiều, lần này cậu thật sự là tin lầm người rồi."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Từng tấm ảnh chụp rõ nét được bày đầy trên bàn, đó là quán cafe tình nhân nổi tiếng nhất trong thành phố này. Bọn họ ngồi cùng một chỗ, dùng chung một tách cafe, Tề Minh Nguyệt hơi nghiêng người không biết đang nói gì với anh, anh hơi ngửa đầu, trong mắt đều là ý cười. Một đôi tuấn nam mỹ nữ trông rất thân mật.

"Tiểu Kiều, cậu còn tin anh ta sao? Hôm nay đúng lúc mình đi ngang qua đã thấy đó!" Chu Tiểu Mạch tức giận ra mặt.

"Mình sợ cậu không tin nên đã cố tình chụp lại đây! Lúc ấy mình có gọi điện cho anh ta, nhưng anh ta bật máy lên, vừa nghe thấy tiếng mình liền cắt luôn!"

"Tiểu Mạch, cùng đi ra ngoài cũng không chứng tỏ được gì, nói không chừng....." Triệu Ngạn Kiều không biến sắc mặt thu lại ảnh chụp, xếp gọn gàng, bỏ vào trong túi, giống như vừa nhìn thấy không phải là ảnh của chồng mình và người phụ nữ khác.

Chu Tiểu Mạch không dám tin trọn to hai mắt, kích động nhảy lên, chỉ vào Triệu Ngạn Kiều hô: "Tiểu Kiều! Làm sao cậu có thể trở nên yếu đuối như vậy? Anh ta đã thế này, sao cậu còn phải nhẫn nhịn nữa?"

Triệu Ngạn Kiều ấn Chu Tiểu Mạch ngồi xuống ghế, cười nói: "Tần Dịch Hoan cũng không thích cô gái đó, mình có thể chắc chắn, có thể bọn họ là tình cờ gặp gỡ thôi."

"Tình cờ?" Chu Tiểu Mạch tức giận cầm xấp ảnh chụp mà Triệu Ngạn Kiều vừa mới sắp xếp gọn gàng, chia ra, chỉ vào một tấm trong đó nói: "Đây là tình cờ à? Tình cờ dùng chung một tách cà phê sao?" Nói xong, cô ném tấm đó đi, đưa một tấm khác ra.

"Nhìn tấm này đi, bọn họ rõ ràng là muốn hôn môi đây! Bằng không cô ta tựa sát vào Tần Dịch Hoan như thế, tại sao anh ta không đẩy ra? Tiểu Kiều, cậu tỉnh lại đi!"

"Tiểu Mạch, trước hết cậu đừng kích động, tiểu Trạch còn đang ngủ mà." Triệu Ngạn Kiều chỉ chỉ con trai đang ngủ say, nói.

"Nếu là thật mình dĩ nhiên sẽ không để yên thế đâu, nhưng cái này chỉ là bọn họ vừa khéo đụng mặt mà thôi."

Gương mặt Chu Tiểu Mạch bởi vì tức giận và khó tin mà đỏ bừng lên, ngực phập phồng kịch liệt, nói: "Ý cậu là mình đang nói dối sao? Tiểu Kiều! Chúng ta quen biết bảy năm rồi!"

"Tiểu Mạch, mình....."

"Mình sẽ khiến cậu tâm phục khẩu phục! Cậu chờ đó!" Nói xong, Chu Tiểu Mạch liền xoay người, mở mạnh cửa, đi ra.

Triệu Ngạn Kiều nhúc nhích đầu nhìn bóng lưng tức giận của cô, trong lòng áy náy không dứt. Không phải cô đang nghi ngờ cô ấy, chỉ là thật sự không thể tin được.

Cô nhìn thoáng qua tiểu Trạch, xác định bé không bị đánh thức mới ngồi 'phịch' xuống giường, cẩn thận nhìn từng tấm ảnh do Chu Tiểu Mạch mang tới. Càng xem lửa giận trong lòng càng lớn, mặc dù ở trong lòng vẫn luôn thuyết phục là không có gì, thế nhưng hai người đó lại thân mật như thế, còn có một tách cafe làm bằng chứng xác thực, thậm chí còn có ảnh chụp Tề Minh Nguyệt uống cafe nữa! Triệu Ngạn Kiều nắm thật chặt tấm hình cuối cùng, trong mắt lướt qua vẻ đau đớn. Tần Dịch Hoan, lần này em tình nguyện tin là tiểu Mạch lừa dối em!

Triệu Ngạn Kiều xếp ảnh gọn lại, đặt vào trong ngăn kéo tủ ở đầu giường. Ngồi chờ chết không phải là tính cách của cô, mù quáng tin tưởng và chất vấn cũng không thể giải quyết vấn đề, chỉ có thể biết rõ sự thật, dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình. Triệu Ngạn Kiều nắm chặt quả đấm, hạ quyết tâm.

Sau khi Tần Dịch Hoan về nước, Triệu Ngạn Kiều không ở lại chỗ mẹ Tần nữa, lại mang theo tiểu Trạch chuyển trở về. Buổi tối, sau khi Tần Dịch Hoan về nhà thì Triệu Ngạn Kiều đang xem tivi, anh đi tới, ngồi xuống xem cùng cô một lúc. Khi thấy cảnh nam nhân vật chính ở trong tivi hút thuốc thì Triệu Ngạn Kiều bỗng nhiên quay đầu sang, hỏi: "Anh cũng hút thuốc lá à?"

Tần Dịch Hoan sừng sốt một chút, mới nói: "Không làm sao dứt ra được, sao em đột nhiên hỏi cái đó?"

Triệu Ngạn Kiều hơi hất cằm, chỉ chỉ về phía tivi, nói: "Anh nhìn đi, cái bật lửa của anh ta khá đẹp đó, anh có không?"

"Có chứ!" Tần Dịch Hoan vừa nói vừa móc túi.

"A? Rõ ràng là ở trong túi quần, tại sao không thấy nhỉ? Anh nhớ là anh có mà!"

"Màu gì thế?"

"Màu bạc."

Triệu Ngạn Kiều hạ mí mắt xuống, không nói nữa, im lặng vài giây mới nói: "Anh đói chưa? Đi ăn cơm thôi."

Sự quan tâm của cô khiến Tần Dịch Hoan rất vui sướng, sờ sờ bụng liền nói: "Đói chết rồi! Buổi trưa anh cũng không ăn cơm!"

Triệu Ngạn Kiều sẵn sóc xới cho anh đầy một bát cơm, đặt ở trước mặt anh, nói: "Sao mà chưa ăn cơm? Anh bận quá à?"

Tần Dịch Hoan đang muốn cầm đũa, tay hơi dừng một chút, nói: "Ừ, gần đây bận quá, đến cả ăn uống cũng chẳng quan tâm."

Triệu Ngạn Kiều gật đầu, không hỏi nữa, ăn vài miếng rồi đặt đôi đũa xuống. Lúc tâm tình khá tệ thì Triệu Ngạn Kiều luôn ăn không thấy ngon, mặc kệ gượng ẹp thế nào cũng không ăn nổi vài miếng, hai đời rồi mà chẳng thể bỏ được thói quen ấy.

"Anh cứ từ từ ăn, em đi xem tiểu Trạch một chút." Nói xong liền đứng dậy trở về phòng ngủ.

Tần Dịch Hoan cảm thấy có gì đó hơi khác lạ, tối nay cô ăn quá ít, muốn khuyên cô ăn thêm vài miếng, cô lại bỏ đi rồi. Anh nhúu mày, lung tung và vài miếng, ăn không vô nữa.

Lúc trở về phòng ngủ, Triệu Ngạn Kiều đang nửa nằm ở trên giường, tay chống cằm không biết đang

suy nghĩ cái gì. Tần Dịch Hoan đi tới, ôm cô vào trong ngực, thân mật cọ xát gương mặt cô, hỏi: "Sao thế?"

Thân thể Triệu Ngạn Kiều cứng đờ, mới chậm rãi mềm xuống, nói: "Không có gì." Cô lắc lắc đầu.

"Chính là cảm thấy vô vị thôi."

Hoá ra là như vậy, Tần Dịch Hoan tự cho đã tìm được mấu chốt của vấn đề, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, đề nghị: "Hay là anh đưa em ra ngoài dạo nhé?"

"Thôi, tiểu Trạch không thể rời em được." Triệu Ngạn Kiều không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Tần Dịch Hoan vừa định nói gì đó, chỉ thấy Triệu Ngạn Kiều dùng cùi chỏ đụng đụng anh, nói tiếp: "Đưa đi động cho em chơi đi, trong đi động của em chả có trò nào vui cả."

Không ngờ cô lại muốn chơi trò chơi trên đi động, Tần Dịch Hoan vừa kinh ngạc, đồng thời cảm thấy có chút buồn cười. Cô bé này vậy mà cũng có lúc hồn nhiên như thế. Anh không hề suy nghĩ nhiều liền đưa đi động cho cô, vừa định tiến tới nhìn xem cô chơi cái gì, đã bị cô đẩy ra.

"Đi xem tiểu Trạch đi!"

Tần Dịch Hoan chỉ có thể không cam không nguyện xuống giường, vừa đi về phía giường con trai vừa ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, chờ nhóc con này trưởng thành, anh nhất định phải đá nó đi thật xa!

Triệu Ngạn Kiều mở nhật ký cuộc gọi ra, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy dãy số quen thuộc kia, nổi bật như thế, muốn không nhìn thấy cũng khó. Một nửa trái tim lạnh lẽo trong nháy mắt, cô ném đi động sang một bên, mềm nhũn trượt nằm xuống giường.

Lần này mình thật sự sai lầm rồi sao?

Tiểu Trạch vẫn đang ngủ, ngủ ngon đến mức nước miếng chảy hết xuống gối. Tần Dịch Hoan ghét bỏ trợn mắt nhìn con trai, vẫn cầm khăn tay tờ tằm ở bên cạnh lên, lau khô miệng cho bé một lúc mới quay về giường ngồi.

"Không chơi à?" Thấy đi động bị ném ra chỗ khá xa, Tần Dịch Hoan kinh ngạc, nhíu nhíu mày.

"Ừm." Triệu Ngạn Kiều lật người đưa lưng về phía anh, 'ừm' một tiếng, đáng vẻ như không muốn nói chuyện nữa.

Tần Dịch Hoan cho là cô đang buồn bực, vỗ vỗ lưng cô, nói: "Chờ tiểu Trạch lớn hơn, anh sẽ đi ra ngoài cùng em, em thích đi đâu cũng được."

Triệu Ngạn Kiều không nói gì, chỉ nhắm mắt lại, che đậy sự thất vọng tràn đầy trong mắt.

Tần Dịch Hoan cảm giác Triệu Ngạn Kiều giống như đã thay đổi, hình như lại trở về quãng thời gian bọn họ mới ở chung. Thái độ của cô khách khí mà lễ phép, hoàn toàn giống như là đang đối đãi với người xa lạ. Tiểu Trạch đã sắp được hai tháng, bất kể ra sao cô cũng không để anh gần gũi cô. Ngay cả phúc lợi như hôn môi, sờ tay của lúc trước cũng không cho, cô lại biến thành con nhím mọc đầy gai, hơi có động tĩnh liền dựng hết gai trên người lên, hướng về phía anh.

Tần Dịch Hoan không biết cô bị làm sao, nhiều lần muốn tìm cô nói chuyện, đều bị cô lấy lệ cho qua. Bắt đầu còn chưa rõ ràng, nhưng càng về sau Tần Dịch Hoan càng cảm thấy có gì đó bất thường. Quan

hệ của bọn họ rõ ràng rất tốt mà, tại sao chỉ trong một đêm liền quay về điểm ban đầu rồi?

Anh chợt nhớ tới ngày đó Tề Minh Nguyệt đã nói với anh, cô ta nói đã nhìn thấy Triệu Ngạn Kiều và Chu Thần Cốc ở cùng nhau, còn nói nói cười cười. Đúng rồi! Tuyệt đối là bởi vì Chu Thần Cốc! Chính là từ lần anh đi Mỹ đó, đã bắt đầu có điều bất thường rồi!

Thật ra thì đêm hôm đó đã có đầu mối, chỉ là anh không hề chú ý tới mà thôi! Tại sao khi anh định cúi đầu hôn cô thì cô lại tát anh một cái? Cô ấy là người thông minh như vậy, sao có thể cho là lưu manh lên vào trong nhà chứ? Nhất định là cô ấy không muốn gần gũi với anh nên mới làm như thế!

Tần Dịch Hoan càng nghĩ, sắc mặt càng khó coi, chẳng lẽ về dụ dỗ và thuận theo lúc trước của cô đều là giả vờ hay sao? Thật ra thì trong lòng cô vẫn luôn chán ghét anh, muốn anh buông lỏng cảnh giác, sau đó sẽ chạy trốn cùng tên đàn ông hoang dã kia!

Nằm mơ đi! Đầu bút rạch sâu một đường ở trên trang giấy A4, trong đôi mắt Tần Dịch Hoan là hồ sâu không thấy đáy. Đã trêu chọc anh thì cả đời này chỉ có thể là người của anh mà thôi! Muốn trốn ư? Cho dù có đánh gãy chân cô, anh cũng không bao giờ thả cô đi!

Triệu Ngạn Kiều rất khó chịu, cô không tin Tần Dịch Hoan luôn giả vờ đối xử tốt với cô, nhưng những chứng cứ kia cũng đã bày ra trước mắt, vì sao anh không nói thẳng với cô là ngày đó anh ra ngoài gặp Tề Minh Nguyệt chứ? Tại sao phải lừa cô? Trái tim Triệu Ngạn Kiều đau đớn như bị dao cắt, đáng về bảo vệ chu đáo và chăm sóc tỉ mỉ của anh không ngừng hiện lên trong đầu cô. Tin tưởng anh đi, cô vẫn thầm khuyên mình như thế.

Nhưng hết cách rồi, cô không vượt qua được cái hố này, mỗi khi vừa nghĩ tới anh cũng sẽ nói với những người phụ nữ khác những lời mà anh hay nói với cô thì lòng cô liền đau đến rã rời. Nếu như thái độ của anh vẫn như lúc trước, luôn luôn lạnh nhạt và giấu cợt thì cô tuyệt đối sẽ không để ý tới cuộc sống riêng tư ở bên ngoài của anh, nhưng rõ ràng anh đã từng nói muốn chung sống thật tốt với cô, tại sao bây giờ lại nuốt lời?

Triệu Ngạn Kiều ôm con trai vào trong lòng, dán mặt vào gò má mềm mại, nhỏ nhắn của bé, thì thầm: "Tiểu Trạch, mẹ nên làm gì đây....."

Buổi tối, Tần Dịch Hoan tăng ca chưa về, tiểu Trạch bú xong liền ngủ thiếp đi, bây giờ Triệu Ngạn Kiều không hề chờ Tần Dịch Hoan cùng ăn cơm nữa, cô vừa định đi tắm rửa thì thấy màn hình di động sáng lên. Nhận nghe hóa ra là tiểu Mạch, giọng nói của cô ấy rất vội vã, bảo cô mau đến Blue Rose một chuyến, cô ấy có việc gấp cần cô hỗ trợ.

Triệu Ngạn Kiều liếc mắt nhìn tiểu Trạch, có chút khó xử, nhưng nghe giọng của tiểu Mạch thì nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì đó. Cô khẽ cắn răng giao tiểu Trạch cho thím Trần, gọi xe đi tới Blue Rose.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy tiểu Mạch đang lo lắng vẫy vẫy tay với mình, Triệu Ngạn Kiều vội vàng đi lên trước hỏi thăm, không ngờ tiểu Mạch lại nhét một chiếc chìa khóa cho cô, muốn cô vào phòng chăm sóc Chu Thần Cốc hộ cô ấy, hiện tại cô ấy có việc gấp phải đi ngay.

Triệu Ngạn Kiều có chút khó xử, cô và Chu Thần Cốc ở cùng nhau trong chỗ này là rất không thích hợp, nhưng tiểu Mạch vừa đưa chìa khóa cho cô thì đã chạy mất rồi, cô hết cách, chỉ có thể cầm chìa khóa đi lên phòng. Vừa mở cửa ra, chỉ thấy người nọ ngồi ở trên ghế sofa, đầu cúi thấp, sừng mặt tuần tú bị bóng tối che phủ, thoạt nhìn rất tịch mịch và cô đơn.

Triệu Ngạn Kiều thờ dãi, đi tới trước mặt anh, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng kêu một câu: "Chu Thần Cốc, anh uống say rồi sao?"

Cùng lúc ấy, sau khi về nhà Tần Dịch Hoan không tìm được Triệu Ngạn Kiều, hỏi thím Trần mới biết cô vừa mới đi ra ngoài. Tần Dịch Hoan nhú mày, vừa định hỏi thím Trần xem cô đi nơi nào thì di động báo có tin nhắn đến, là Tề Minh Nguyệt.

Em nhìn thấy Triệu Ngạn Kiều ở Blue Rose, phòng 314.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tần Dịch Hoan tối sầm mặt, không hề ngẩng lên tại sao Tề Minh Nguyệt luôn vừa khéo gặp được Triệu Ngạn Kiều, dứt khoát cầm chìa khóa xe vừa đặt trên bàn trà lên, đi xuống lầu. Dọc đường đi, xe anh lao như bão táp, không biết vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, cuối cùng lấy tốc độ nhanh nhất tới Blue Rose.

Đôi tay hơi run rẩy, trong lòng nặng trĩu, đè ép anh gần như không thở nổi. Trước khi đẩy cửa ra, anh đã tự nhủ rằng phải tin tưởng cô, phải bình tĩnh hòa nhã nghe cô nói, phải khoan dung hơn, càng phải lý trí hơn. Nhưng tất cả đều biến thành lửa giận ngập trời ngay khi cửa được mở ra.

Cái người mà anh luôn luôn muốn đối xử tốt kia, giờ này phút này đang ý loạn tình mê nằm ở dưới thân người khác, không hề giẫy giụa, cũng không hề phản kháng.

****&****

Triệu Ngạn Kiều cảm thấy trên thế giới này khó đây đưa nhất chính là kẻ say rượu, ngay cả luôn luôn ôn hòa như Chu Thần Cốc cũng không thể là ngoại lệ.

"Chu Thần Cốc, anh mau tỉnh lại đi!" Triệu Ngạn Kiều kéo Chu Thần Cốc đang mềm oặt như một bãi bùn nhão đứng lên, nhưng một người phụ nữ như cô sao có thể khống chế được một đấng mày râu! Chu Thần Cốc giống như không có xương tủy lên người cô, suýt chút nữa đã đè cô bẹp dí!

"Chu Thần Cốc! Anh mau dậy đi, tôi đưa anh về!" Cứ như vậy cũng không ổn, Triệu Ngạn Kiều cắn răng một cái, hung hăng véo anh một cái, thừa dịp anh mở hé mắt liền đẩy đẩy anh.

"Chu Thần Cốc, anh uống say rồi, mau dậy đi, tôi đưa anh về nhà!" Cô rất vội, con trai đang ở nhà, không biết bây giờ đã tỉnh dậy chưa, không biết đã đói chưa....

"....." Hai mắt Chu Thần Cốc đầy sương mù, không có một chút tiêu cự, bám ở trên người Triệu Ngạn Kiều, si mê lắm bầm một tiếng.

"Anh nói cái gì?" Triệu Ngạn Kiều không nghe rõ lời anh nói, nghiêng lỗ tai tiến gần vào, hỏi lại. Cô cho là anh có chuyện gì quan trọng muốn nói với mình, không ngờ mới vừa đến gần, hai lỗ tai liền rót đầy tiếng gọi ní non của anh.

"Tiểu Kiều.....Tiểu Kiều....."

Thân thể Triệu Ngạn Kiều cứng đờ, trái tim cũng run rẩy theo. Tiểu Kiều, tiểu Kiều. Trước đây anh chưa từng gọi như thế, nhưng còn có thể nhận ra cô, đã nói lên anh vẫn có ý thức. Triệu Ngạn Kiều từ từ thả lỏng thân thể, ở trong lòng tự nói với mình không nên so đo với đồ ma men.

"Chu Thần Cốc, đứng lên đi, tôi đỡ anh đi ra ngoài!" Triệu Ngạn Kiều vỗ vỗ lưng anh, nói.

Nhưng Chu Thần Cốc vẫn không hề có phản ứng gì, trong lòng Triệu Ngạn Kiều vô cùng gấp gáp, cô đã lãng phí nhiều thời gian như vậy, không thể cứ do dự nữa. Nếu như Chu Thần Cốc vẫn còn thế này, chính cô tuyệt đối không thể kéo anh về nhà được, tốt hơn là gọi cho tiểu Mạch thôi.

Một tay cô nâng Chu Thần Cốc, tay kia thì thò vào trong túi xách định lấy di động ra. Nhưng đúng lúc đó, Chu Thần Cốc đột nhiên tiến sát lại, hai người cách nhau rất gần, gần đến mức cô có thể đếm rõ những sợi lông mi mảnh cong vút của anh.

"Tiểu Kiều....Tiểu Kiều....." Ánh mắt anh vì hơi men mà rút đi về nhả nhận thường ngày, đôi thành sáng trong mà ướt át, lông mi chớp chớp giống như một đứa bé nghịch ngợm, mang theo ý cười nhìn cô, trong miệng lẩm bầm tên của cô.

"Tiểu Kiều....Tiểu Kiều...."

Hai âm tiết dịu dàng mà triền miên theo đầu lưỡi bật ra, một tiếng rồi lại một tiếng đều mang theo tình cảm nóng rực mà nồng nàn. Triệu Ngạn Kiều ngẩn ngơ, cuống quýt đẩy anh ra rồi lui về phía sau. Mất đi sự chống đỡ của cô, thân thể Chu Thần Cốc lập tức ngã nằm xuống đất, Triệu Ngạn Kiều vội vàng chạy đến đỡ anh, không ngờ lại bị anh đẩy ngã luôn xuống đất, đặt ở phía dưới.

"Tiểu Kiều....." Ma men không hề cảm thấy có gì bất ổn, đầu cọ cọ, thoải mái vùi vào cổ cô, mặc cho Triệu Ngạn Kiều có đẩy có giãy dựa thế nào cũng không thoát ra được.

Triệu Ngạn Kiều cảm thấy cứ như vậy không phải là cách hay, vì vậy không giãy dựa nữa, chuẩn bị dưỡng sức hất mạnh anh ra. Nhưng đúng lúc này, cửa đột nhiên bị mở ra từ bên ngoài, Triệu Ngạn Kiều nâng cổ lên, vừa vặn chống lại đôi mắt tóe lửa của Tần Dịch Hoan.

Đau, đau lòng muốn chết, máu dịch đã bị lửa giận mãnh liệt đun sôi trào trong nháy mắt, mạch máu phồng lên như muốn nổ tung, thân thể anh căng cứng đến mức có thể nứt toát ra.

Cái gì mà muốn ở cùng anh cả đời, muốn cùng anh nuôi nấng con trai đến lúc trưởng thành đều là dối trá! Tất cả đều là lừa gạt anh! Lừa gạt anh hết! Tần Dịch Hoan bước từng bước đến gần Triệu Ngạn Kiều, đôi mắt đỏ bừng nhìn cô chằm chằm, sắc bén như muốn lăng trì cô.

"Tần Dịch Hoan, mau giúp em một tay." Mặc dù Triệu Ngạn Kiều đã nhận ra Tần Dịch Hoan hiểu làm cái gì đó, nhưng lúc này lại không có cơ hội giải thích cho anh nghe. Chu Thần Cốc còn đang đè lên người cô, cô không đứng dậy nổi, chỉ có thể kêu Tần Dịch Hoan giúp một tay.

Nhưng Tần Dịch Hoan lại như không nghe thấy lời cô nói, chậm rãi bước đến bên cạnh cô rồi ngồi xổm xuống, đôi mắt vẫn khóa chặt ở trên người cô, nhưng không hề lên tiếng. Triệu Ngạn Kiều bị anh nhìn đến rợn cả tóc gáy, thân thể lập tức nổi đầy da gà. Cô giật giật thân thể cố gắng để cho mình thoát nhìn không hề chặt vật như vậy, lặp lại lời nói vừa rồi: "Tần Dịch Hoan, mau giúp em một tay."

"Ha ha...." Anh đột nhiên cười to, hoàn toàn không ăn nhập gì với bầu không khí hết sức căng thẳng này, ngón tay thon dài vuốt nhẹ dọc theo sườn mặt cô, hai mắt không hề chớp, vẫn nhìn chằm chằm cô.

Triệu Ngạn Kiều nuốt nuốt nước bọt, trái tim hồi hộp đến sắp nổ tung rồi, cô run rẩy nói: "Anh....Anh đang nhìn cái gì vậy?"

Tần Dịch Hoan quay đầu đi, đầu ngón tay hung hăng dè nghiến ở trên môi cô, giọng điệu lại nhẹ nhàng giống như bột khí trong gió nhẹ: "Anh đang nhìn em dâm dăng như thế nào khi ở dưới thân người đàn ông khác."

"Tần Dịch Hoan!" Triệu Ngạn Kiều không để ý đến sự đau buốt kịch liệt trên môi, hất đầu tránh thoát ngón tay anh, tức giận trợn to mắt nhìn anh.

"Nhanh như vậy đã không muốn bị anh chạm vào sao? Vậy thì không thể được, phải làm gì đây?"

Anh thì thảo nói, ánh mắt mê mang, giống như đang thật sự suy nghĩ phương pháp đối phó.

Triệu Ngạn Kiều đột nhiên cảm thấy không rét mà run, đây không phải là phản ứng của người bình thường, tuyệt đối không phải! Bây giờ dáng vẻ của người này rõ ràng là bị nhập ma mà!

"Tần Dịch Hoan, anh mau giúp em một tay, em có thể giải thích, em...."

"Đúng rồi!" Tần Dịch Hoan bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, đôi mắt đen láy xéch dài hơi híp lại, vẻ mặt tràn đầy phong tình.

"Anh vui vẻ cùng em ở ngay trước mặt anh ta có được không? Không phải em muốn để anh ta thấy vẻ mặt dâm đãng của em sao? Như vậy em sẽ vui vẻ sao?"

Nói xong, vẻ mặt anh liền biến đổi, một phát đá Chu Thần Cốc ra khỏi người của Triệu Ngạn Kiều, vừa nẩy còn là ánh mắt tươi cười, trong nháy mắt đã trở nên tàn nhẫn mà bạo lực. Dưới cái nhìn chăm chú đầy hoảng sợ của Triệu Ngạn Kiều, nặng nề đè xuống thân cô, hai tay bóp chặt cẳng cổ mịn màng của cô.

"Tiểu Kiều....Tiểu Kiều....." Trong gian phòng yên tĩnh, tiếng ni non của Chu Thần Cốc có vẻ rất lớn.

Khuôn mặt Tần Dịch Hoan u ám giống như có thể chảy ra nước, bàn tay bóp cổ Triệu Ngạn Kiều cũng chặt hơn, giọng nói khỏ sở mà điên cuồng: "Anh ta đang gọi em đấy! Anh ta đang gọi tên em đấy!"

"Khụ khụ," Triệu Ngạn Kiều bị anh xiết đến không thở nổi, hai tay vung loạn xạ, muốn đẩy thân thể nặng nề của anh ra, nhưng làm thế nào cũng không được như nguyện.

"Rõ ràng là em đã không chống lại anh nữa, Ngươi rõ ràng đều không kháng cự của ta đấy, rõ ràng cũng đã nói hay lắm đấy!" Sức lực trên tay Tần Dịch Hoan không hề giảm, còn hạ người xuống khế liếm khoe môi cô, động tác rất nhẹ nhàng, lại làm cho Triệu Ngạn Kiều run rẩy đến tận đáy lòng.

"Tần Dịch Hoan, khụ khụ, anh buông em ra, buông em ra!" Triệu Ngạn Kiều nghiêng đầu muốn tránh né nụ hôn của anh, lại bị Tần Dịch Hoan đè chặt hơn. Cô còn chưa thăm dò rõ tính khí của anh, lúc này càng phản kháng thì càng phải chịu tội.

"Thả ra để em đi cùng anh ta sao? Nằm mơ đi!"

"Không, không phải....Anh buông em ra trước đã." Triệu Ngạn Kiều ra sức lắc đầu muốn giải thích rõ với anh, thế nhưng bây giờ Tần Dịch Hoan đã không nghe lọt được một chữ nào nữa.

"Anh ta dựa vào đâu? Dựa vào đâu?! Anh sẽ không để em đi cùng anh ta! Sẽ không!" Tay của Tần Dịch Hoan dịch chuyển đến dưới vạt áo của Triệu Ngạn Kiều, vén áo cô lên, định luồn vào.

Triệu Ngạn Kiều kinh hoàng dè tay anh lại, muốn giãy giụa nhưng trong nháy mắt, dường như nhớ tới cái gì đó, liền biến thành nghêngh hợp, le13lequ...y,,d...odo,,,nd0on,,, làm cho Tần Dịch Hoan sửng sờ, ngược lại có chút lúng túng.

"Anh buông em ra đi có được không? Anh ta đã uống quá say, chúng ta thật sự không có gì cả." Triệu Ngạn Kiều cứ tưởng rằng những lời này sẽ khiến anh tỉnh táo lại, không ngờ càng làm cho Tần Dịch Hoan giận dữ hơn.

"Vậy là do em chủ động quyến rũ sao?!"

Anh mở miệng là dâm đãng, ngâm miệng là quyến rũ, từng tiếng đều là chỉ trích, không lưu lại một

con đường sống để cô giải thích chút nào. Ở trong lòng vốn không hề tin tưởng cô chút nào! Cũng đúng thôi, cô có là gì đâu, anh đã có người khác rồi mà!

Triệu Ngạn Kiều vốn không hề yếu đuối, lúc này bị anh đã kích, lửa giận trong lòng hoàn toàn bộc phát.

"Đừng nói như anh rất thanh cao và luôn giữ mình trong sạch! Rốt cuộc là như thế nào thì trong lòng anh hiểu rõ! Em chính trực sẽ không sợ gian tà!"

"Ha ha, Triệu Ngạn Kiều, em còn dám nói những lời đó sao?" Tần Dịch Hoan tái xanh mặt, cuối cùng lý trí đã được Triệu Ngạn Kiều kéo trở lại, anh nâng thân rời khỏi người của Triệu Ngạn Kiều, đặt mông ngồi xuống dưới đất, khuôn mặt đầy châm chọc.

"Chính trực sao? Lúc anh tới thì em đang nằm đó!"

"Đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn....."

"Đấy mà coi là chuyện ngoài ý muốn thì trong mắt em, cái gì mới không tính là ngoài ý muốn? Trên giường hay làm tình?"

"Em không muốn tranh cãi với anh." Triệu Ngạn Kiều đứng lên, sửa lại quần áo bị xộc xệch, khuôn mặt đầy mệt mỏi, nói.

Cô đi vòng qua người Tần Dịch Hoan tới bên cạnh Chu Thần Cốc, ra sức muốn kéo anh từ trên sàn nhà đứng lên, Tần Dịch Hoan lạnh lùng nhìn động tác của cô, trong lòng càng lúc càng giá lạnh.

"Anh cũng vậy, không muốn tranh cãi với em."

"Đúng lúc, anh trở về trước đi, chờ tỉnh táo lại, chúng ta sẽ nói tiếp." Triệu Ngạn Kiều cố ép mình bình tĩnh, nhưng thân thể hơi run run đã bán đứng cô, đáng tiếc, Tần Dịch Hoan đang chìm trong cơn phần nộ nên không có chú ý tới.

"Vội vàng đuổi anh trở về đến thế cơ à? Sau đó các người ở lại đây muốn làm gì thì làm sao?"

"Tần Dịch Hoan, anh đừng cố tình gây sự!" Triệu Ngạn Kiều cảm thấy đây chính là một vũng nước đục, càng khuấy càng không nhìn rõ, nhưng Tần Dịch Hoan lại cố tình không nhận ra điều này.

"Anh cố tình gây sự sao? Em nói anh cố tình gây sự sao?" Tần Dịch Hoan đột nhiên đứng bật dậy, hai tay quơ mạnh, lelelequ...y,,d...odo,,...nd0on,, hất toàn bộ ly rượu và bình rượu ở trên bàn trà xuống đất, gầm thét: "Bà nó, anh đã bị cấm sừng trên đầu rồi còn không cho anh đòi lại công bằng cho mình sao?"

Triệu Ngạn Kiều muốn phản bác lại, nhưng chợt phát hiện như vậy thật sự quá mệt mỏi. Anh đã nhận định giữa cô và Chu Thần Cốc có quan hệ mập mờ, cho dù cô có nói rất hòng thì anh cũng sẽ không tin tưởng cô, không bằng cứ chấm hết như thế đi. Triệu Ngạn Kiều hơi hạ mí mắt, nói khẽ: "Tần Dịch Hoan, anh thật sự làm cho em thất vọng."

Trong nháy mắt, lồng ngực của Tần Dịch Hoan giống như bị ai đó đâm một nhát kiếm thật sâu, cơn đau bén nhọn mà rõ ràng chợt tràn đầy đáy lòng, khiến cho anh không nhận được mà run rẩy toàn thân. Giống như có thứ gì đó đang róc rách chảy ra từ miệng vết thương trên lồng ngực, muốn nắm cũng không nắm được. Những lời nói đã thương người cứ thế tuôn ra mà không kịp suy nghĩ, đến khi anh phản ứng kịp thì đã muộn rồi.

"Được thôi, vừa khéo anh cũng nghĩ như vậy! Vậy thì ly hôn! Ly hôn đi!"

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tần Dịch Hoan ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm cái gì, anh không hề muốn như vậy, anh không muốn ly hôn, không muốn chút nào....

"Được rồi, vậy thì ly hôn!" Về mặt Triệu Ngạn Kiều bình tĩnh, không có một chút luống cuống, cô đứng dậy khỏi ghế sofa rồi đi ra ngoài cửa, không để ý tới Chu Thần Cốc đang say đến bất tỉnh nhân sự.

Lòng ngực khó chịu gần như không thở nổi, nỗi đau đớn giống như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn lan tràn khắp cơ thể. Ly hôn ư.... Vậy thì ly hôn thôi. Về phần Chu Thần Cốc, một đấng mày râu như anh ta ở lại trong phòng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, bây giờ cô đã tự lo còn không xong, đâu còn có thể phân chia tình thân đi chăm sóc anh ta chứ.

Chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ diễn biến thành như hôm nay, thôi, có lẽ ngay từ đầu đã không nên yêu cầu quá mức xa vời, cho tới lúc sự thật được công bố, suýt chút nữa cô đã không chịu nổi.

Ở phía sau, Tần Dịch Hoan mím chặt môi nhìn cô bước từng bước ra ngoài, không có một chút do dự, đáp ứng rất sáng khoái. Có phải ngay từ lúc bắt đầu cô đã cân thận tính toán muốn rời khỏi anh không? Có phải cô không hề có chút luyến tiếc nào không?

Nhưng anh không bỏ được, mặc dù cô lạnh lùng, thờ ơ như vậy nhưng anh không hề muốn cô rời đi. Anh thích cô nấu những bữa ăn thơm phức, thích cô vào những buổi sáng là phẳng ầu phục rồi tự tay đưa cho anh, thích nhận những tin nhắn quan tâm của cô vào lúc anh còn chưa tan ca....

Tất cả, tất cả đều khiến anh nhung nhớ, cô dùng cách của mình để hòa nhập bản thân vào cuộc sống của anh, vây chặt anh trong lưới tình thật dày, tránh không được thoát không xong.

Nhưng, bây giờ cô muốn rời đi, không quản anh nữa. Tại sao cô có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?!

"Tiểu Trạch phải làm thế nào?" Ngay khi tay Triệu Ngạn Kiều nắm lấy tay nắm cửa, Tần Dịch Hoan chợt mở miệng hỏi, tiếng nói khàn khàn mà khô khốc, giống như bệnh nhân bị bệnh lâu ngày mới khỏi bệnh, ngay cả chính anh cũng sợ hết hồn.

"Em là mẹ của nó." Triệu Ngạn Kiều chỉ nói năm chữ này, ý tứ đã hai năm rõ mười, đối với cô mà nói, tiểu Trạch là người quan trọng nhất trên thế giới này, cho dù cô có buông tha chính mình thì cũng sẽ không bao giờ buông tha bé.

"Anh là ba nó." Tần Dịch Hoan nắm thật chặt quả đấm, khắc chế cảm xúc cuộn cuộn trong lòng mình. Nếu như Triệu Ngạn Kiều có quay đầu lại, nhất định sẽ thấy trong mắt anh tràn đầy khổ sở, nhưng cô không hề quay lại, không phải là không muốn mà là không dám.

Mẹ và ba! Tần Dịch Hoan cảm thấy lòng mình chua xót, bọn họ nên ở chung một chỗ, bọn họ đã kết làm vợ chồng dưới sự chứng kiến của nhiều người như vậy, bọn họ có pháp luật bảo vệ, còn có cục cưng chung, làm sao có thể tách ra đây? Không thể!

"Anh có thể đến thăm nó." Triệu Ngạn Kiều hơi ngửa đầu, trong giọng nói mang theo chút giọng mũi.

Cho dù anh không tin cô, cũng có khả năng anh có người khác, vẫn không thể xóa bỏ sự thật là từ trước đến giờ anh đối xử với cô rất tốt. Đó là sự âm áp duy nhất trong hơn mười năm cô đơn trong sinh mệnh của cô. Cho dù lúc này mối lửa đã tắt, nhưng ngọn lửa nhỏ ấy vẫn thiêu đốt ở trong lòng như cũ, sáng ngời, muốn bỏ qua cũng không được.

Anh đã chịu thua rồi! Đã nhận thua rồi! Tại sao cô vẫn còn chưa buông lời, nói với anh một câu xin lỗi có khó khăn đến thế ư? Anh có thể không so đo, không so đo trong lòng cô còn có người khác, anh đã làm đến thế rồi, sao cô vẫn có thể thờ ơ như thế!

"Triệu Ngạn Kiều...." Tần Dịch Hoan đột nhiên gọi tên cô nhưng Triệu Ngạn Kiều không hề quay đầu lại, cứ đứng yên ở nơi đó, giống như đang đợi câu nói kế tiếp của anh, lại giống như sẽ mở cửa ra ngay lập tức.

"Em thật nhẫn tâm."

"Cảm ơn lời khen." Triệu Ngạn Kiều khẽ run lên, nhưng vẫn quật cường đối chọi gay gắt với anh như cũ.

"Nếu như anh không có việc gì, vậy em đi trước." Nước mắt đảo quanh hốc mắt, cô ghét nhất là khóc ở trước mặt người khác, cô không cần sự yếu đuối, không cần sự đồng tình, huống chi cô còn có tiểu Trạch nữa. Cô không muốn ở trong căn phòng này thêm một phút nào nữa!

Triệu Ngạn Kiều cắn cắn môi muốn đi ra, nhưng ngay khi cô vừa nhấc chân lên, sau lưng chợt truyền đến một trận va đập mãnh liệt. Triệu Ngạn Kiều kinh hãi, muốn phản kháng đã không kịp nữa, thân thể bị anh dùng sức xoay lại ôm chặt vào trong lòng, sức lực lớn đến nỗi dường như có thể bóp vụn xương cốt cô.

"Em không cần anh, làm sao em có thể không cần anh chứ!" Sắc mặt anh xanh mét, trong con ngươi lóe lên tia sáng điên cuồng và khỗ sở, cánh tay ghì chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, dường như muốn khảm thân thể của cô vào trong máu thịt mình.

Rõ ràng chính là anh không cần cô trước, tại sao còn phải uất ức như vậy.

"Triệu Ngạn Kiều, em thật nhẫn tâm, thật nhẫn tâm...."

"Là anh nói muốn ly hôn...." Thà rằng anh tát cô một cái hoặc là tùy ý nói gì đó, còn hơn là nghe anh nói lời ly hôn kia, nhưng anh lại cố tình nói ra rồi, còn là không chút do dự mà nói ra.

"Vậy nếu như anh chưa nói thì sao? Em còn muốn đi không?" Tần Dịch Hoan chậm rãi cạ cạ răng nanh ở cằm cổ cô, lelequ...y,,d...odo,,...nd0on tựa như uy hiếp lại tựa như vô cùng thân mật.

"Hắn là không." Cô không hề nghĩ ngợi liền thốt ra hai chữ này, Triệu Ngạn Kiều cười khở, thì ra trong lòng mình vẫn luôn nghĩ như thế, chưa từng thay đổi dù chỉ một phút.

"Vậy anh thu hồi lại!" Lời nói rất vô lại lại làm cho Triệu Ngạn Kiều vui sướng ở trong lòng, cô mấp máy môi, không hề mở miệng.

Không nghe được tiếng của cô, Tần Dịch Hoan có chút sợ hãi, nói: "Anh không so đo, không so đo chuyện giữa em và anh ta nữa, anh...."

Anh vẫn là không tin cô! Triệu Ngạn Kiều vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng, thở dài nói: "Em và anh ta thật sự không có gì, chỉ là hôm nay tiểu Mạch muốn em giúp một chuyện cho nên em mới tới thôi."

Lúc cô nói về đầu thì Tần Dịch Hoan rõ ràng không hề tin, trên thế giới này sao có chuyện trùng hợp như thế? Nhưng cô vừa nhắc tới tên Chu Tiểu Mạch lại khiến cho anh lập tức cảnh giác.

"Em nói là Chu Tiểu Mạch sao?" Tần Dịch Hoan buông cô ra, lý trí bắt đầu từ từ trở lại.

Triệu Ngạn Kiều không hiểu vì sao khi nghe đến cái tên Chu Tiểu Mạch thì anh lại có phản ứng lớn như vậy, vẫn gật đầu rồi nói: "Đúng vậy, tiểu Mạch gọi điện thoại cho em, kêu em tới đây." Cuộc gọi của Chu Tiểu Mạch, tin nhắn của Tề Minh Nguyệt..... Trong đầu Tần Dịch Hoan chợt lóe lên tia sáng, trong lòng cũng có một suy đoán to gan lớn mật.

"Tần Dịch Hoan, rốt cuộc là anh muốn gì?" Triệu Ngạn Kiều day day huyết thái dương, hỏi. Cô chán ghét kiểu suy đoán vô cùng vô tận như vậy, cứ hỏi ra tất cả mọi chuyện đi, cho dù là điều cô không muốn nghe cũng được.

Trong nhất thời, Tần Dịch Hoan có vẻ như chưa hiểu rõ ý tứ của cô, anh đã nói cho cô nghe anh nghĩ như thế nào rồi. Anh không muốn ly hôn, anh muốn sống cùng cô! Anh đã nói rõ ràng như vậy rồi, còn có gì cần hỏi nữa sao?

"Mấy ngày trước, em nhìn thấy anh và Tề Minh Nguyệt ở cùng nhau trong một quán cà phê....."

"Chỉ là vô tình gặp gỡ mà thôi." Tần Dịch Hoan không rõ điều này có cái gì để nghi ngờ chứ?

"Em thấy anh mà không gọi anh sao?"

Triệu Ngạn Kiều không trả lời câu hỏi của anh, chỉ tiếp tục nói theo suy nghĩ của mình: "Hai người dùng chung một tách cà phê, còn..."

"Đội đã nào!" Tần Dịch Hoan cảm thấy hơi kỳ lạ, khi nào thì bọn họ dùng chung một tách cà phê vậy hả? Không đúng! Hôm đó anh gọi cà phê thì Tề Minh Nguyệt có uống một hớp! Chẳng lẽ vấn đề xuất hiện ở chỗ đó?

Nhưng nếu như cô thật sự tận mắt nhìn thấy, thì hoàn toàn không xảy ra vấn đề này, với cả, con trai còn nhỏ như vậy, cô hoàn toàn sẽ không bỏ lại con trai rồi ra ngoài vào bữa trưa!

Một khi tìm được điểm đột phá, ý nghĩ liền bắt đầu dần dần rõ ràng hơn. Chu Tiểu Mạch thất hẹn, Tề Minh Nguyệt đột nhiên xuất hiện..... Đúng rồi! Tần Dịch Hoan vỗ đầu, khi ấy anh cảm thấy bên ngoài cửa sổ có chút chói mắt, vốn muốn quay đầu nhìn lại bị chủ đề của Tề Minh Nguyệt thu hút nên không quay đầu nữa! Bây giờ ngẫm lại, đây rõ ràng là có người ở bên ngoài lén chụp hình, bằng không mới vừa bước sang tháng năm ánh mặt trời nào có chói lóa như vậy!

Nhớ lại chuyện tối hôm nay, tiểu Kiều nói là Chu Tiểu Mạch gọi điện thoại cho cô, đây rõ ràng chính là cái bẫy nhằm vào hai người bọn họ! Mặc dù thủ đoạn không hề cao siêu nhưng vẫn khiến cho bọn họ bị mắc lừa! Từ đầu tới cuối đều đang lợi dụng nhược điểm là tình cảm của hai bên!

Thật đúng là nước cờ hay! Nếu như hôm nay anh không hạ mình, nếu như anh thật sự hiểu lầm bọn họ! Hậu quả kia..... Ánh mắt của Tần Dịch Hoan càng lúc càng âm trầm, anh thật không ngờ Chu Tiểu Mạch lại có thể tính kế với tiểu Kiều. Mặc dù biết Chu Tiểu Mạch muốn chia rẽ bọn họ, nhưng anh cho rằng cô sẽ bận tâm rất nhiều đến tình bạn nhiều năm của cả hai, không ngờ.....

"Tiểu Kiều," Tần Dịch Hoan dừng một chút mới mở miệng nói: "Em đừng kích động, anh hỏi em một vài chuyện nhé."

Triệu Ngạn Kiều có chút nghi ngờ nhưng vẫn gật đầu một cái. Giờ phút này cô vẫn còn hơi đau lòng, suy nghĩ cũng rất hỗn loạn, có chút bất an nữa.

"Làm sao em biết anh và Tề Minh Nguyệt cùng ở trong quán cà phê? Có phải ai đó đã chụp ảnh cho em xem không?"

Triệu Ngạn Kiều há hốc mồm nhìn anh, làm sao anh lại biết được?

Tần Dịch Hoan thấy phản ứng này của cô còn không đoán ra được nữa sao? Anh cắn răng tiếp tục hỏi: "Có phải Chu Tiểu Mạch không?"

Triệu Ngạn Kiều im lặng một hồi lâu mới gật gật đầu, cô không muốn khai tiểu Mạch ra, nhưng theo bản năng lại nhận thấy có cái gì đó không đúng, le,,le...quyQ_φy,,,do...on'';;'' mà mấu chốt của sự khác lạ ấy chính là tiểu Mạch!

"Hôm đó là Chu Tiểu Mạch hẹn anh, kết quả người đến lại là Tề Minh Nguyệt."

Triệu Ngạn Kiều giật nảy mình, máu dịch toàn thân lạnh lẽo trong nháy mắt, cô ngẩng đầu, không dám tin nhìn Tần Dịch Hoan, hỏi: "Anh, anh nói là tiểu Mạch sao?"

Tần Dịch Hoan gật đầu, lấy di động ra, nói tiếp: "Cô ta nói với em thế nào? Tiểu Kiều, không cần khó xử, em biết vừa nảy chúng ta đã xảy ra xích mích rồi đó."

Ánh mắt Triệu Ngạn Kiều có chút âm trầm, cô nắm tay thật chặt, nói: "Cô ấy nói vô tình thấy được, gọi điện thoại thì bị anh cắt đứt, sau đó liền chụp được hình."

Khuôn mặt Tần Dịch Hoan lạnh lẽo, tìm kiếm nhật ký cuộc gọi đưa tới trước mặt Triệu Ngạn Kiều, nói: "Cuộc gọi chỉ dài một giây thôi."

Chân tướng đã được miêu tả sinh động, làm thế nào Triệu Ngạn Kiều cũng chẳng thể tin nổi, cô gái nhỏ dịu dàng như nước ấy chưa bao giờ tranh giành với ai, chỉ biết cười e lệ, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Hơn nữa bọn họ quen nhau đã bảy năm rồi! Làm bạn thân được bảy năm đấy! Rốt cuộc tại sao cô ấy phải làm như vậy?

Đầu óc Triệu Ngạn Kiều hỗn loạn, làm thế nào cũng không nghĩ nổi, trong vòng một giờ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cho dù cô mạnh mẽ đến đâu cũng không chịu nổi.

Tần Dịch Hoan thấy thế cũng không có ép cô, chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua Chu Thần Cốc ngã trên ghế sofa, nắm tay Triệu Ngạn Kiều, nói: "Về nhà đi, tiểu Trạch đói bụng rồi."

Triệu Ngạn Kiều gật đầu, đi theo Tần Dịch Hoan ra về, chỉ để lại một mình Chu Thần Cốc yên lặng nằm ở trong phòng, trong miệng thỉnh thoảng lẩm bẩm: "Tiểu Kiều....Tiểu Kiều....."

Từ đầu tới cuối anh ta không hề tỉnh táo dù chỉ một phút, đương nhiên cũng không biết trận âm ỹ ở trong phòng này hôm nay là lấy mình làm trung tâm. Triệu Ngạn Kiều cho rằng, mặc dù anh uống say nhưng vẫn còn chút ý thức, chỉ tiếc là hoàn toàn sai rồi.

Anh gọi tên cô không phải là vì nhận ra cô tới, mà bởi vì ở trong lòng anh đã khắc sâu hai chữ ấy, vĩnh viễn không bao giờ quên.

Tiểu Kiều, tiểu Kiều, vừa nhớ nhung ngọt ngào lại bắt đầu đau lòng. Chỉ là, trong cuộc đấu tranh

cùng vận mệnh, anh đã lựa chọn thỏa hiệp rồi.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 35

"Tiểu Mạch, mình muốn ly hôn." Triệu Ngạn Kiều nắm chặt tách sứ trắng trong tay, uống một hớp cà phê rồi nói.

"Có thật không? Lúc nào thế?" Trong mắt Chu Tiểu Mạch lập tức lóe lên ánh sáng vui mừng, thậm chí còn kích động đứng lên, suýt chút nữa đã xô đổ bình cà phê ở trên bàn xuống đất.

Trong lòng Triệu Ngạn Kiều vang lên tiếng sụp đổ, hết sức khó chịu. Mặc dù ngày hôm qua đã biết gần hết mọi chuyện nhưng cô vẫn muốn tin tưởng cô ấy một lần, dù sao cũng là bảy năm tình cảm, hai đời là bạn bè tốt, đâu phải nói suông là được. Nhưng không cần tiếp tục nhiều lời nữa, phản ứng của cô ấy đã nói rõ tất cả rồi. Cô chợt nhớ tới lần gặp mặt cô ấy trong bữa tiệc đầy tháng của tiểu Trạch.

Cô ấy cũng mãnh liệt yêu cầu cô ly hôn, nhưng rốt cuộc là tại sao, tại sao cứ một mực muốn cô thân đơn bóng chiếc sống trên thế giới này mới vừa lòng đây? Cô vất vả lắm mới tìm được nửa kia của mình, vội vã muốn chia sẻ niềm vui với cô ấy, muốn nhận được lời chúc phúc của cô ấy, mà không phải là bị chia rẽ.

"Tiểu Kiều, lúc nào thì làm thủ tục? Cành nhanh càng tốt! Nếu không Tần Dịch Hoan đổi ý thì phải làm sao? Mau lên! , Nếu không thì đi ngay nhé?" Chu Tiểu Mạch đi vòng qua đến bên cạnh Triệu Ngạn Kiều, lấy cái tách khỏi tay cô, hưng phấn nói. Thậm chí còn chưa kịp nghe Triệu Ngạn Kiều trả lời đã định rời cô ra khỏi quán cafe.

"Tiểu Mạch." Triệu Ngạn Kiều ở phía sau gọi, cũng không đứng dậy đi cùng cô.

"Sao cậu lại vui mừng đến thế?"

Chu Tiểu Mạch thâm giật mình, biết bản thân phản ứng thái quá, cô định cười trừ, nói: "Không phải, tiểu Kiều, chỉ là mình cảm thấy Tần Dịch Hoan không thích hợp với cậu, cho nên mới như vậy. Dù sao mình cũng đều muốn tốt cho cậu!"

Triệu Ngạn Kiều thờ dài một tiếng, tránh thoát khỏi tay Chu Tiểu Mạch, bình tĩnh nhìn cô, nói: "Tiểu Mạch, ngồi xuống rồi bọn mình nói chuyện rõ ràng đi."

Chu Tiểu Mạch đột nhiên cảm thấy trong miệng khô cạn, cô nuốt nước miếng, có chút lo lắng ngồi đối diện Triệu Ngạn Kiều, đôi tay nắm thật chặt vạt áo, giống như học sinh tiểu học phạm lỗi chờ thầy cô trách phạt.

"Tiểu Kiều....Chúng ta, chúng ta có gì cần nói đâu."

Hình như lại trở về quá khứ, Triệu Ngạn Kiều cảm thấy hơi hoảng hốt. Khi đó cô giống như một bà mẹ già chuẩn bị cái này cái kia cho Chu Tiểu Mạch, thường xuyên nhắc nhở, trách mắng cô ấy. Mỗi lần cô ấy đều bày ra bộ dạng bẻ ngoan dễ bảo, để cho cô không khỏi mềm lòng. Tựa như hiện tại, biết rõ cô ấy đã làm cái gì nhưng cô vẫn không hạ nổi quyết tâm làm gì cô ấy.

Đó là tiểu Mạch, là cô gái Chu Tiểu Mạch dịu dàng tí mỉ, luôn thay đổi cách thức quan tâm cô. Những lúc cô không có tiền sẽ lén lút nhét tiền vào trong ví của cô, lại bởi vì cô không phát hiện ra mà

rất đặc chí. Kết quả là một lần bất cẩn, qua vài ngày tự mình đã nói lỡ miệng. Thật ra, coi như cô ấy không nói thì cô cũng biết, đối với kiếp trước của cô mà nói, tiền bạc cũng quan trọng như sinh mệnh, làm sao có thể không rõ rệt cuộc trong ví mình có dư bao nhiêu tiền.

Chỉ có mỗi cô gái ngây thơ như Chu Tiểu Mạch mới cho rằng cô không hề hay biết gì.

Bọn họ đã từng hòa thuận như thế, còn thân thiết hơn cả chị em ruột, làm sao có thể biến thành tình trạng như ngày hôm nay? Cô nhất định phải kiểm chế, đến tra hỏi cô ấy, hỏi cô ấy là có phải muốn phá hủy hôn nhân của cô hay không, hỏi cô ấy là rốt cuộc tại sao phải làm như vậy? Nếu như có thể, cô mong mình không biết một tí sự thật nào, cứ hồ đồ sống cả đời cũng tốt.

"Tiểu Mạch, tại sao lại làm mấy chuyện đó?" Triệu Ngạn Kiều cảm giác toàn thân vô lực, giống như tất cả tinh lực cũng bị rút dần theo những năm tháng quá khứ ấy, còn dư lại chỉ là một thân xác kho quắt.

"Minh, mình không biết cậu đang nói gì." Chu Tiểu Mạch cúi đầu, sắc mặt bối rối mà vô lực.

"Tiểu Mạch, cậu nói thật cho mình biết được không, cậu là chán ghét Tần Dịch Hoan hay là cảm thấy mình không xứng ở cùng với anh ấy?"

"Không, không phải!" Chu Tiểu Mạch đột ngột ngừng đầu, mắt hạnh rung rung, đáng vẻ làm cho người ta cực kỳ đau lòng.

"Là anh ta không xứng với cậu! Cậu không nên ở cùng một chỗ với anh ta!"

Triệu Ngạn Kiều cảm thấy hơi ngạc nhiên, làm sao Tần Dịch Hoan không xứng với cô chứ? Với điều kiện của anh muốn tìm một người tốt hơn cô gấp trăm ngàn lần là rất dễ dàng, tại sao tiểu Mạch lại nói như thế?

"Tiểu Kiều, cậu thay đổi rồi, đều bởi vì anh ta! Ngày trước cậu toàn đứng về phía bọn mình." Mặc dù cô ấy không chỉ rõ, nhưng Triệu Ngạn Kiều biết, cô ấy nói bọn mình là chỉ cô ấy và Chu Thần Cốc.

"Tiểu Mạch, mình không thể sống như quá khứ nữa, mình đã lập gia đình, có nhà rồi, cho nên....."

"Vậy cậu gả cho anh mình thì không phải sẽ tốt lắm sao?" Chu Tiểu Mạch đột ngột ngắt lời cô, quát cường nhìn chăm chăm Triệu Ngạn Kiều, „khiến cho cô nuốt lại những lời phía sau.

"Tiểu Mạch, cậu đang nói lung tung gì thế?" Triệu Ngạn Kiều dờ khóc dờ cười, chuyện kết hôn đâu phải cứ sắp xếp là được, sao tiểu Mạch có thể nghĩ như vậy chứ? Cô ấy không còn nhỏ nữa, làm sao còn ngây thơ như thế?

"Anh cậu sẽ có người mình thích, cũng sẽ có người mà anh ấy muốn kết hôn."

"Anh mình thích cậu đó! Người anh mình muốn cưới chính là cậu!" Nước mắt lăn dài trên gò má Chu Tiểu Mạch, Triệu Ngạn Kiều ngẩn ngơ, tách cà phê rơi xuống đất kêu 'choang' một tiếng, chia năm xẻ bảy.

Sau hôm ấy, Tần Dịch Hoan luôn quán lấy Triệu Ngạn Kiều, hỏi cô rốt cuộc Chu Tiểu Mạch đã nói gì. Chỉ tiếc, Triệu Ngạn Kiều không phải là lác đầu thì là ngẩn người, không chịu nói cho anh một chữ nào.

Tần Dịch Hoan cảm thấy rất thất bại, anh còn chưa từng bị người ta đến cửa bắt nạt như vậy, đáng giận nhất là, anh vẫn không thể động vào những tên đầu sỏ gây nên kia. Phải mặc cho bọn họ tiếp tục ung dung, thậm chí còn phải để bọn họ đến phá hoại tiếp!

Lửa giận trong lòng càng lúc càng lớn, dĩ nhiên phải tìm chút việc để dập tắt, cũng may tiểu Trạch đã được hơn hai tháng rồi, Triệu Ngạn Kiều không còn từ chối anh nữa. Thậm chí còn bởi vì áy náy mà đáp ứng mọi đòi hỏi của anh, đây là chuyện đáng giá duy nhất khiến Tần Dịch Hoan vui sướng mấy ngày nay.

Từ ngày đó trở đi, đã qua mấy tuần Triệu Ngạn Kiều chưa liên lạc lại với Chu Tiểu Mạch rồi, cô không biết nên nói gì, thậm chí không biết mình có dám tin tưởng cô ấy nữa hay không. Tiểu Mạch chưa bao giờ là người có suy nghĩ xấu xa, ' ; cô biết, lần này chỉ vì cùng đường, hơn nữa còn bị kẻ có ý xấu lợi dụng, mới có thể làm ra chuyện như vậy. Nhưng từ trước đến giờ cô vẫn khá nhất gan, chỉ sợ chuyện lần này sẽ lưu lại một bóng ma rất lớn với cô.

Trong khi cô còn chưa làm rõ tất cả, cô tình nguyện trốn ở trong nhà, không đối mặt với bất cứ điều gì. Thật may là con trai càng ngày càng đáng yêu, mỗi ngày chỉ cần nhìn bé trưởng thành từng chút một là cô đã thỏa mãn rồi.

Buổi tối, đam mê xong, Tần Dịch Hoan ôm Triệu Ngạn Kiều đang buồn ngủ, hôn hít một hồi mới ôm chặt cô vào lòng, hỏi dò: "Tiểu Kiều, chuyện lần này em cứ để như vậy à?"

Đầu óc Triệu Ngạn Kiều đang mơ mơ màng màng, chỉ muốn ngủ thôi, hoàn toàn không nghe rõ anh vừa nói cái gì, liền 'ừm' một tiếng rồi xoay người sang chỗ khác. Tần Dịch Hoan nghe được câu trả lời của cô thì trong lòng chợt trở nên trống rỗng, cảm giác thỏa mãn vì được tiếp xúc thân mật với cô liền biến mất trong nháy mắt, chỉ để lại nỗi cô tịch rất lớn, trống trải đến dọa người.

"Tiểu Kiều, anh biết cô ta là bạn tốt của em....." Tần Dịch Hoan lật người cô lại, kéo thần trí của cô ra khỏi sự mơ màng, mới tiếp tục nói: "Nhưng anh đâu? Em có biết chúng ta suýt chút nữa đã trở thành người dung chỉ vì cô ta không?"

"Nếu như ngày đó anh không thỏa hiệp thì sao? Nếu như chúng ta thật sự hiểu lầm thì sao? Em đã nghĩ qua chưa?"

"Cô ta là bạn tốt của em, còn anh thì sao? Anh là cái gì? Gọi thì đến đuổi thì đi à? Phải không? Em nói có phải không?"

Nói đến lời cuối, sắc mặt Tần Dịch Hoan thậm chí có chút dữ tợn, giống như một đầu dã thú hung bạo, cho dù liều mạng đến chút hơi sức cuối cùng cũng phải kéo kẻ thù chết theo.

Vào giờ phút này Triệu Ngạn Kiều mới hiểu được anh vừa mới nói gì, cảm nhận rõ lửa giận của người phía trên càng lúc càng tăng cao, cô vội vã vòng tay ôm chặt eo anh, trấn an: "Tần Dịch Hoan, anh còn chưa hiểu rõ em sao? Em....."

"Không hiểu! Anh không hiểu!" Tần Dịch Hoan thở gấp, gầm nhẹ.

Tại sao cô có thể bình tĩnh như vậy, giống như mất đi anh chỉ là một chuyện vặt vãnh, giống như có anh hay không thì cô vẫn có thể sống rất tốt!

"Anh chỉ biết mình ở trong lòng em không bằng một ngón tay của Chu Tiểu Mạch gì đó!"

"Em không có." Triệu Ngạn Kiều trầm tư một lát mới nói: "Em không có rộng lượng như vậy, con trai em suýt chút nữa đã mất cha, em, em cũng suýt chút nữa mất đi người quan trọng nhất, em tuyệt đối sẽ không đánh gãy hàm răng và máu thịt như vậy nữa."

"Em.....Nói cái gì?" Tần Dịch Hoan cứ ngỡ bản thân nghe lầm, người quan trọng nhất ư? Là đang nói

anh sao? Anh kích động nắm tay cô thật, bèn nói: "Tiểu Kiều, lặp lại lần nữa! Lặp lại lần nữa!"

Lời như thế nói một lần là đủ rồi, Triệu Ngạn Kiều cảm thấy mặt nóng ran, trong lòng vô cùng thẹn thùng, cô chưa từng sến súa như vậy đâu, còn muốn cô lặp lại lần nữa hả? Mới không nói đâu!

Triệu Ngạn Kiều cố ý phớt lờ anh, tự nhiên nói tiếp: "Mặc dù tiểu Mạch có lỗi lắm, nhưng đáng hận nhất chính là Tề Minh Nguyệt!" Vừa nghĩ tới người phụ nữ giống như con rắn độc ẩn mình trong góc tối, thấy cô không phòng bị liền phóng qua cắn cô một cái kia, Triệu Ngạn Kiều đã cảm thấy hận đến ngứa răng ngứa lợi.

"Đây chính là khoản nợ đào hoa do anh tự rước lấy! Anh nói xem nên giải quyết như thế nào hả?"

Về phần không thể nghe lại lời tâm tình của cô, Tần Dịch Hoan cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng, bây giờ cần phải nhanh chóng giải quyết chuyện lần này, nếu không sẽ không lường được chuyện gì xảy ra tiếp theo. Anh đành phải nhịn xuống, dù sao về sau bọn họ vẫn còn nhiều thời gian mà.

"Xử lý dễ lắm!" Trong bóng tối, khóe môi Tần Dịch Hoan nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, đôi mắt xéch dài phát ra tia sáng lạnh dưới ánh đèn mờ tối ở chỗ đầu giường, nhìn qua cực kỳ kinh khủng.

"Không phải cô ta rất muốn lập gia đình sao? Anh liền cho cô ta một cơ hội!"

"Nói rõ ràng!" Cho cô ta cơ hội? Cơ hội gì?

"Ngoan, em không cần hiểu, cứ giao cho anh, bảo đảm cô ta sẽ nở mày nở mặt từ trong nhà gả ra ngoài!" Tần Dịch Hoan thỏa mãn vuốt ve da thịt non mềm bên hông Triệu Ngạn Kiều, trong mắt chột lóe lên ánh sáng âm lãnh.

Triệu Ngạn Kiều có chút bất mãn, nhưng ngẫm lại cũng biết Tần Dịch Hoan nhất định là muốn giờ vài mảnh khóe ở trên phương diện làm ăn của nhà họ Tề, nên không dây dưa nữa. Dù sao cứ giao hết mọi thứ ở bên ngoài cho anh đi, cô chỉ cần có một tổ ấm thanh nhàn là được rồi. Nghĩ tới đây, Triệu Ngạn Kiều liền nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ ngon giấc.

Nhưng cái tay vốn đang khoác trên eo cô lại càng lúc càng không an phận, mới vài giây đã công chiếm bộ ngực trắng nõn, cao vút của cô, ở phía trên đó biến hóa đa dạng xoa tới xoa lui, thỉnh thoảng còn khẽ véo đầu nhũ đầy đặn mượt mà.

"Này, ngủ đi!" Triệu Ngạn Kiều đỏ mặt, hơi thở có chút bất ổn.

"Không vội!" Tần Dịch Hoan cười xấu xa, dựa vào tư thế của hai người lại bắt đầu một đợt tiến công mới, "Để chúng ta thảo luận xong vấn đề ai là người quan trọng nhất trong lòng em nào....."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tiểu Trạch ngã bệnh, lúc mới bắt đầu còn không nghiêm trọng, chỉ là hơi kén ăn nên Triệu Ngạn Kiều cũng lơ là, chỉ coi như bé ăn nhiều. Những ngày kế tiếp, tiểu Trạch đột nhiên bắt đầu chớ sữa, còn nôn rất lợi hại, cuối cùng Triệu Ngạn Kiều đã phát hiện ra con trai bị bệnh, liền tranh thủ đưa bé đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra một hồi rồi nói không có việc gì, chớ sữa là hiện tượng bình thường, đứa bé nào cũng bị, nhưng Triệu Ngạn Kiều vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Trước nay tiểu Trạch rất cố chấp đối với sữa mẹ, nguyên tắc đầu tiên luôn là ăn đến no, lần này lại mắc bệnh kén ăn, tuyệt đối không bình thường!

Song bác sĩ cứ khẳng định với cô là đứa bé tuyệt đối không hề sinh bệnh, bảo cô cho bé bú sữa nhiều hơn, không cần quá lo lắng, mấy ngày nữa là ổn. Triệu Ngạn Kiều lo lắng sâu não bé con về nhà. Thế nhưng, lần này tiểu Trạch thật sự không chịu phối hợp chút nào, ăn bao nhiêu nôn bấy nhiêu, rồi bắt đầu tiêu chảy, chỉ mới 2-3 ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mồm mồm đã mất đi vẻ rạng rỡ.

Triệu Ngạn Kiều sốt ruột, cả đêm ngủ không yên, Tần Dịch Hoan cũng chả có chỗ nào tốt, phải dỗ dành lớn rồi phải dụ dỗ nhỏ, cuối cùng, dứt khoát không đến công ty nữa, chỉ sợ một lớn một nhỏ ở nhà sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi mẹ Tần biết cũng rất lo lắng, lại đưa tiểu Trạch đến bệnh viện kiểm tra một lần nữa, kết quả vẫn là bình thường, đứa bé rất khỏe mạnh. Lúc này, tất cả mọi người đều bắt đầu gấp gáp, Triệu Ngạn Kiều lo lắng đến rơi nước mắt, mắt thấy con trai càng ngày càng gầy, trong lòng cô đau như dao cứa, lại bó tay hết cách.

Tần Dịch Hoan thậm chí định đưa con trai ra nước ngoài nhưng bị Triệu Ngạn Kiều phản đối. Hiện tại tiểu Trạch không chịu nổi sự giầy vò, thượng thổ hạ tả (trên nôn dưới tiêu chảy), vẫn là ở lại chỗ quen thuộc sẽ tốt hơn.

Trong lúc cô đang gấp đến xoay vòng vòng, tiểu Trạch chợt thay đổi tính cách lười biếng lúc trước, trở nên đặc biệt sôi nổi, giường trẻ con thậm chí còn trở thành không đủ dùng. Triệu Ngạn Kiều sợ bé ngã, liền không cho bé ngủ một mình nữa, mà là đặt tiểu Trạch ở trên giường lớn của cô và Tần Dịch Hoan, để cho bé tùy ý lăn lộn.

Đã một tuần rồi, tiểu Trạch vẫn như trước, chớ sữa, tiêu chảy, chưa có chút chuyển biến tốt nào. Mặc dù có hoạt bát nhưng Triệu Ngạn Kiều thà để con trai như lúc trước còn hơn. Mấy tháng trước, đứa bé được nuôi béo núc ních đã gầy xẹp đi trong nháy mắt, Triệu Ngạn Kiều nhìn mà đau lòng không dứt. Có lúc nhìn thấy con trai nằm trên giường gặm gặm đồ chơi nhỏ, Triệu Ngạn Kiều cũng có thể rút nước mắt.

Nếu như có thể chịu tội thay con trai thì tốt biết bao, nó còn nhỏ như vậy, tròn trịa yếu ớt, trắng nõn, sao có thể chịu được sự giầy vò như thế.

Tiểu Trạch rất ngoan, cho dù bệnh như vậy mà chưa bao giờ khóc, Triệu Ngạn Kiều thà để cho bé khóc mấy tiếng, nhưng tiểu Trạch cố tình không theo, thậm chí nằm trên giường còn lăn lộn, uốn éo, hướng về phía mẹ lộ ra nụ cười ngọt ngào. Mỗi lần như vậy, Triệu Ngạn Kiều đều cảm thấy mình rất vô dụng, trừ bỏ ôm con trai lặng lẽ rơi nước mắt thì cô chẳng làm được gì cả.

Trong nhà vẫn bị bầu không khí sốt ruột, lo lắng bao phủ, trong lòng Tần Dịch Hoan cũng khá khó chịu, đã đi tới vài bệnh viện rồi mà vẫn chưa tra được nguyên do. Anh vừa lo lắng cho cơ thể của con trai, vừa lo lắng cho Triệu Ngạn Kiều. Nhiều ngày trôi qua như vậy, Triệu Ngạn Kiều gần như không ngủ, cho dù là người sắt thì cũng không chịu nổi!

Nhưng cho dù anh khuyên nhủ, an ủi như thế nào, Triệu Ngạn Kiều vẫn không dám lơ là từng giây từng phút, anh đành phải chịu đựng hàng đêm. Cuối cùng, không biết Triệu Ngạn Kiều đã rơi biết bao nhiêu giọt nước mắt, tiểu Trạch cũng dần dần khá hơn, nhưng chỉ là không chớ sữa mà thôi, vẫn còn bị tiêu chảy. qQy,,, Chỉ có điều, bấy nhiêu đó đã đủ khiến Triệu Ngạn Kiều mừng rỡ. Vì vậy, hàng ngày cô đều đặt hết tâm tư lên người con trai, một chút lực chú ý nhỏ nhoi đến đáng thương ở trên người Tần Dịch Hoan cũng bị thu hết lại, rất có xu thế mặc kệ tất cả.

Trên lý trí thì Tần Dịch Hoan cảm thấy mình không nên tranh giành với một nhóc quỷ đang bị bệnh, huống chi tên quỷ nhỏ này còn là con trai anh, nhưng hàng ngày, khi thấy bà xã chẳng thèm liếc mình một cái nào thì trong lòng vẫn khá khó chịu. Thầm nghĩ tại sao một thanh niên hào hoa phong nhã cực tốt như anh lại bị vợ ghét bỏ chứ!

Tần Dịch Hoan buồn bực trong lòng, một khi buồn bực thì anh phải tìm một vài chuyện để làm cho xả stress, vì vậy, sau hai tuần từ khi tiểu Trạch sinh bệnh, rốt cuộc anh cũng thu dọn đến công ty. Mặc dù bị bệnh của tiểu Trạch làm chậm trễ nhưng vẫn có chuyện nhất định phải làm.

Trợ lý thấy ông chủ mình đột nhiên đi làm liền cảm thấy có chút không kịp ứng phó, một đồng nhiệm vụ nối tiếp nhau, quả thật sắp quật ngã anh ta! Trong lúc anh ta đang phân vân có nên đề nghị ông chủ tăng lương hay không thì Tần Dịch Hoan lại chủ động nhắc tới. Sau khi dự án hợp tác lần này thành công sẽ tăng thêm 5% tiền lương cho anh ta!

Trợ lý vừa nghe giống như uống phải thuốc lắc, lập tức lên mười phần tinh thần đi làm việc rồi, lưu lại một mình Tần Dịch Hoan ngồi trong phòng làm việc, mở tư liệu trong tay ra, khoe miệng chứa đầy ý cười gian trá.

Càng là nhà có tiền thì càng có nhiều chuyện xấu xa, những lời này chẳng sai chút nào. Tần Dịch Hoan nhìn mấy tấm ảnh chụp mờ mờ trong túi tư liệu kia, đầu óc vừa động lập tức có chủ ý.

Cha của Tề Minh Nguyệt là Tề Kiều, ở trong giới luôn nổi danh là yêu vợ thương con, nhưng có ai biết được, một người đàn ông nhận được lời khen ngợi như nước thủy triều lại có con riêng ở bên ngoài, hơn nữa, đứa con riêng còn hơn cả tuổi của Tề Minh Nguyệt!

Nghe nói năm đó ở trong trường đại học, Tề Kiều có một người bạn gái 'không phải cô ấy sẽ không cưới', nhưng không biết vì sao, vừa tốt nghiệp liền cưới mẹ của Tề Minh Nguyệt. Cô gái kia liền trở thành đề tài trò chuyện của những kẻ buồn chuyện.

Tình yêu ư? Đó là cái gì, có thể đổi được cổ phần sao? Có thể đổi được tiền bạc sao? Trong xã hội này không có thứ tình cảm như vậy, chỉ có tận dụng triệt để mọi lợi ích, cho nên không một ai cảm thấy Tề Kiều đã làm gì sai, ngay cả cô gái kia cũng bắt đắc dĩ, không hề dây dưa.

Thế nhưng, sau khi cô gái kia rời bỏ Tề Kiều liền phát hiện mình đã mang thai, khi đó cô ấy đã tốt nghiệp đại học, vốn không muốn đứa bé này, nhưng lại thay đổi chủ ý sau một giây ngay trên bàn mổ, như vậy Tề Kiều mới có một người con riêng tên là Lâm Thụy.

Thân phận của Lâm Thụy vẫn luôn được bảo mật, cho đến khi Tề Minh Nguyệt lên cấp hai, Tề Kiều mới phát hiện ra sự tồn tại của anh ta. Cuối cùng con gái vẫn phải lập gia đình, nhưng con trai thì khác,

bất kể ra sao đều là người trong nhà, huống chi đứa con trai này còn ưu tú như thế, ưu tú đến nỗi ông ta không tìm được một điểm bất mãn.

Cho nên ông ta mới không ép buộc Tề Minh Nguyệt học tập quản lý công ty, thậm chí còn ngầm khích lệ Tề Minh Nguyệt làm những việc mình thích. Người bên ngoài nhìn vào thì thấy là biểu hiện yêu thương con gái, nhưng trên thương trường ăn tươi nuốt sống này, thủ đoạn bồi dưỡng người thừa kế như thế là tuyệt đối không được. Tề Kiều nhất định là biết rõ, cho nên ngay từ đầu ông ta đã không có ý định để Tề Minh Nguyệt thừa kế công ty nhà họ Tề!

Thương yêu cưng chiều là cách che giấu ở bên ngoài, bên trong chẳng qua là muốn bồi dưỡng ra một người ngu ngốc mà thôi. Kẻ ngu ngốc ấy phải có một chút thông minh, một vài thủ đoạn, có thể hy sinh tất cả vì nhà họ Tề trong những lúc nguy nan. Còn phải luôn ngoan ngoãn vâng lời cha, quan trọng nhất là, không thể trở thành chướng ngại vật ngăn con trai ông ta thừa kế gia sản nhà họ Tề!

Tần Dịch Hoan sờ sờ cằm, xem ra anh phải đi gặp người tên là Lâm Thụy này rồi, không biết Tề Minh Nguyệt có thể gả cho ai đây, anh thật sự rất tò mò!

Trước khi gặp mặt Lâm Thụy, Tần Dịch Hoan vẫn nghĩ tại sao Tề Kiều lại coi trọng đứa con trai đó như vậy, nhưng sau khi ngồi xuống nói chuyện, cuối cùng Tần Dịch Hoan cũng không nhận được âm thầm tán thưởng trong lòng, người này thật đúng là nên coi như một đại nhân vật.

Có năng lực có tầm nhìn xa, nói năng sắc bén một hồi thấy máu, hoàn toàn chẳng cần nói nhảm, hai người vừa thấy mặt đã bắt đầu thẳng thắn. Mục đích của Lâm Thụy rất đơn giản, anh ta muốn nhà họ Tề, muốn toàn bộ nhà họ Tề! Cho dù Tề Kiều đối xử tốt với anh ta, nhưng cũng chỉ vì năng lực mà không phải vì phần thân tình kia. Anh ta không hề nghi ngờ chút nào, nếu như anh ta chỉ là một người bình thường, ngay cả gặp mặt một lần thì Tề Kiều cũng không thèm gặp anh ta.

Đối với cái gọi là tình thương của cha xuất hiện lưng chừng này, Lâm Thụy không cần. Anh ta là được một mình mẹ nuôi dưỡng lớn lên, dĩ nhiên sẽ phải chịu không ít sự cười nhạo, kỳ thị. Mặc dù là mẹ đã tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng tốt, nhưng chưa cưới đã sinh con, bị anh ta liên lụy nên không thể tìm được công việc nào tốt. Vì thế, từ nhỏ đến lớn anh ta luôn luôn phải vật lộn trong sự nghèo khó, cho đến khi Tề Kiều biết đến sự tồn tại của anh ta thì anh ta và mẹ mình mới sống khá hơn một chút.

Thế nhưng đó là bổ thí, là dùng năng lực của anh ta đổi lại sự bổ thí. Cái anh ta muốn chính là bản thân chân chính nắm được quyền lực và tiền tài trong lòng bàn tay, chỉ có như vậy mới có thể không lo lắng có một ngày mình sẽ trở về gian phòng thuê tồi tàn lúc trước.

Mục đích của Tần Dịch Hoan cũng rất đơn giản, anh muốn Tề Minh Nguyệt phải bị gả đi! Cánh nhanh càng tốt, gả cho ai cũng không nằm trong phạm vi anh quan tâm, dĩ nhiên, anh không tốt bụng đến mức tìm kiếm một đức lang quân như ý cho cô ta.

Hai người rất ăn ý, xúm lại nghiên cứu hơn nửa ngày, rốt cuộc đều nở nụ cười tươi, bắt tay, nói hẹn gặp lại. Hồ ly gặp hồ ly, không phải so sánh ai giáo hoạt hơn, mà là muốn dùng sự gian xảo của hai người đồng thời đối phó với đối thủ chung, cho nên kẻ bị nhắm trúng kia, trừ bị kịch vẫn là bị kịch thôi.

Tần Dịch Hoan thảo luận xong với Lâm Thụy liền lái xe về thẳng nhà, gần đây công ty không có việc gì, anh vẫn nên ở cạnh cô vợ nhỏ nhiều một chút đi. "Núi không tới dựa ta, ta liền đi dựa núi thôi", không phải là chủ động một chút à, đáng may râu sọ cái gì chứ! Da mặt dày có thể chiếm được rất nhiều phúc lợi ngoài ý muốn!

Tần Dịch Hoan cười tà, đẩy cửa đi vào phòng ngủ, muốn cho Triệu Ngạn Kiều một bất ngờ, không

nghĩ tới lại bị Triệu Ngạn Kiều làm bất ngờ. Anh vừa mới vào cửa, chỉ thấy Triệu Ngạn Kiều mở to đôi mắt ngập nước nhìn mình, nhìn đến tim anh mềm nhũn rồi, suýt chút nữa kêu lên một tiếng 'bảo bối', rồi đứng ngã người ta ngay tại chỗ.

Chỉ là, không đợi anh đứng ngã Triệu Ngạn Kiều thì Triệu Ngạn Kiều đã tự dâng mình lên. Cô đột ngột nhảy chồm lên người anh, ôm cổ anh, nhiệt tình tựa như một đóm lửa. Vì vậy Tần Dịch Hoan không bình tĩnh nổi, tình huống như thế hoàn toàn không thể bình tĩnh được, cô vợ nhỏ nhớ nhung, ôm ấp yêu thương gì gì đó thật là quá mê người đi!

Tần Dịch Hoan vươn bàn tay to liền ôm trọn Triệu Ngạn Kiều vào trong ngực, bàn tay rục rịch vừa muốn lần xuống địa phương then chốt, liền nghe thấy giọng nói kích động của Triệu Ngạn Kiều: "Tiểu Trạch mọc răng rồi! Tần Dịch Hoan, tiểu Trạch mọc hai cái răng đó!"

Cô còn đang sợ không biết vì sao con trai mình vô duyên vô cớ vừa chớ sữa vừa tiêu chảy, thì ra là mọc răng rồi! Sáng nay, lúc tiểu Trạch bú sữa, dùng răng nhỏ cắn cắn đầu nhũ thì cô mới phát hiện ra, nhóc con mọc răng nên mới thấy khó chịu vậy. Hại cô lo lắng lâu như vậy, nhưng cô thật sự là rất vui mừng, hận không thể chia sẻ niềm vui ấy với toàn thế giới!

Hàm muốn của Tần Dịch Hoan giống như bị một chậu nước lạnh tưới xuống, dập tắt hoàn toàn. Anh ghét nhất là mọc răng gì gì đó, anh đầy cả một miệng răng chính tề sáng bóng đây mà chả thấy cô kích động như thế, chỉ mọc hai cái răng mà thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu!

Hừ hừ, Tần Dịch Hoan cảm thấy bị phân biệt đối xử, nâng mông Triệu Ngạn Kiều đẩy cô lên cao, dùng hai hàm răng trắng, cắn một cái trên cổ Triệu Ngạn Kiều.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Triệu Ngạn Kiều không đề phòng bất ngờ bị anh cắn một cái, đau đến hít vào một hơi, vội vàng dùng cả tay cả chân tuột xuống khỏi người anh, trợn mắt liếc anh một cái, vuốt vuốt vết cắn trên cổ, nói: "Tần Dịch Hoan! Anh là chó à?"

Tần Dịch Hoan cười hắc hắc, tiến lên dùng mặt cọ xát gò má Triệu Ngạn Kiều, nịnh nọt: "Em cứ không để ý tới anh, anh đành phải chủ động khiến em quan tâm thôi."

Đây là cái logic gì vậy! Cô nào không để ý tới anh chứ! Triệu Ngạn Kiều cảm thấy chỗ đầu ngón tay chạm vào hơi đau nhói, trong lòng vẫn hơi căm giận, vừa định mắng anh mấy câu, lại phát giác mấy ngày qua tâm tư của mình đúng là đều đặt hết trên người tiểu Trạch, đành phải ngậm miệng, không nói nữa.

Tần Dịch Hoan thấy thế, càng thêm được vui đùa tiên, quần lấy Triệu Ngạn Kiều không tha, lực chiến đấu có thể so với mười bé tiểu Trạch. Triệu Ngạn Kiều phiền chết đi được, đành phải đuổi anh đi xuống lầu mua đồ Tần Dịch Hoan cũng biết là cô cố ý đuổi mình đi, nhưng hiem khi cô mở miệng yêu cầu, lại không thể không đi làm, đành phải ỉu xiu đi xuống lầu.

Không ngờ ở bên ngoài chung cư lại đụng phải một người mà anh không muốn gặp nhất: Chu Thần Cốc.

Tình địch giáp mặt hết sức đỏ mắt, cho dù Tần Dịch Hoan đã dùng một tờ hôn thú buộc Triệu Ngạn Kiều lại bên mình, cũng không thể nhìn nổi có người đàn ông khác vây quanh cô, hơn nữa người đàn ông này còn là người cô từng thích.

"Ngài Chu đứng đây làm gì thế?" Tần Dịch Hoan đút hai tay vào túi, trong lời nói tràn đầy vẻ không khách khí.

Chu Thần Cốc bình tĩnh nhìn anh mấy giây, mới nói: "Tôi muốn gặp tiểu Kiều."

Ngày đó, lúc tiểu Mạch lôi kéo anh đến Blue Rose, anh đã cảm thấy có cái gì đó không đúng. Tiểu Mạch luôn luôn không thích tới những chỗ ăn chơi ấy, cho tới bây giờ gần như đều không đi, lần gần đây nhất là do Mạnh Đình đưa con bé đi. Tại sao lần ấy lại cố tình muốn đi, hơn nữa nhất định còn muốn anh đi cùng.

Nhưng ngày đó tiểu Mạch vô cùng cố chấp, nói là nếu anh không mang theo cô đi, cô đành đi một mình. Chu Thần Cốc đương nhiên không thể để cho em gái tiểu Bạch thỏ của mình đơn độc đi đến những chỗ ấy, nên đành đưa cô đi.

Ý định ban đầu của anh chính là cùng cô ngồi một lúc ở đó, ai ngờ đến nơi, cô lại gọi một ly đồ uống không phải rượu cũng chẳng phải nước uống. Tửu lượng của anh luôn rất kém, cho nên mặc kệ đi đâu cũng không hề uống rượu, nhưng tiểu Mạch lại giải thích chất lỏng tươi diễm trong chén này là đồ uống. Vừa vặn anh cũng cảm thấy khát nước, liền không hề suy nghĩ nhiều uống một hơi cạn sạch chất lỏng trong ly.

Anh tuyệt đối không ngờ em gái ruột sẽ tính kế mình như thế, một ly rượu vừa cạn, anh lập tức cảm thấy đầu choáng váng, mới hiểu ra ly đồ uống này hoàn toàn không đơn giản, đáng tiếc hối hận thì đã

muộn rồi. ., Trong lúc mơ mơ màng màng, anh hoàn toàn không hề hay biết sau đó đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là, vừa tỉnh dậy liền phát hiện đang nằm dưới đất ở cạnh quầy rượu trong phòng.

Bên cạnh là những mảnh thủy tinh vương vãi, đoán chừng là những chai rượu bị ném vỡ. Trong phòng nồng đậm mùi rượu, Chu Thần Cốc suýt chút nữa bị hun đến ngất đi, ần ần huyết thái dương đau nhói, thật vất vả lái xe về nhà, tiểu Mạch liền bỏ nhào vào anh hỏi mọi chuyện thế nào rồi.

Anh vốn không biết cô đang hỏi cái gì, nhưng cũng cảm thấy được tiểu Mạch đang mưu tính gì đó, lập tức dụ dỗ đe dọa, moi hết mọi chuyện từ trong miệng cô.

Khi đã biết hết mọi chuyện, Chu Thần Cốc quả thật hận không thể cho Chu Tiểu Mạch một cái tát, vào giờ phút ấy, người luôn ôn hòa tao nhã như anh lại thật sự nổi giận. Đối với em gái thân yêu, không hề có sắc mặt tốt suốt mấy tuần, ngay cả ba mẹ Chu khuyên bảo cũng vô dụng.

Sáu năm đấy! Chuyện tình anh giấu trong lòng suốt sáu năm, lại bị cô lỗ mãng nói ra rồi! Hơn nữa, anh hoàn toàn không ngờ em gái mình lại dùng cách chia rẽ hôn nhân nhà người ta để thành toàn cho mình!

Anh thích tiểu Kiều, rất thích, nhưng có lẽ do anh nhát gan nên chưa từng nghĩ đến sẽ ở chung với cô. Thậm chí, vào đúng khoảnh khắc thích cô đó, anh đã chuẩn bị tốt tâm lý chấp nhận vào một ngày nào đó, sẽ thấy cô dắt một người đến bên cạnh mình, giới thiệu đây là bạn trai của em. Anh cảm thấy cuộc sống hiện tại của cô rất tốt, như vậy là được rồi, cô có một tổ ấm tốt mới là điều quan trọng nhất. .Anh không có được tình yêu nên vẫn luôn hi vọng cô có thể đạt được.

Anh không hề quấy rầy hay can thiệp vào chuyện gì, chỉ đứng ở phương xa lặng lẽ chăm chú nhìn cô, chúc phúc cho cô có thể một đời hạnh phúc, suốt đời mạnh khỏe. Nhưng bây giờ đều rối loạn hết rồi, tất cả đều bị tiểu Mạch làm rối tung, trong một tình huống mà anh không hề biết, đã có một người khác nói cho cô biết tâm sự của anh.

Anh sợ hãi, anh không biết phải làm sao, anh trốn tránh một thời gian dài như vậy, rốt cuộc đã hạ quyết tâm tới gặp cô một lần, muốn nói chuyện với cô. Nhưng mọi chuyện lại quá khéo, anh không nhìn thấy cô, mà là thấy Tần Dịch Hoan.

Tiểu Kiều? Cả đám người đều gọi cô thân thiết như thế nhưng họ lại lấy danh nghĩa là muốn tốt cho cô mà tính kế cô! Bây giờ Tần Dịch Hoan vừa thấy người nhà họ Chu liền sinh ra chán ghét.

"Không cần, có chuyện gì cứ nói với tôi cũng được." Tần Dịch Hoan hơi hất cằm lên, vẻ mặt kia như đang nói cho Chu Thần Cốc biết: tôi là chồng cô ấy, anh, chỉ là người ngoài mà thôi!

Chu Thần Cốc cười khổ, cảm giác của người này thật đúng là nhạy bén, anh mấp má môi: "Anh yên tâm, tôi tìm cô ấy chỉ để tán gẫu chút thôi."

"Không cần!" Tần Dịch Hoan lạnh lùng ngắt lời.

"Mấy ngày nay tiểu Trạch bị bệnh, cô ấy đang chăm sóc cho tiểu Trạch, vẫn không được nghỉ ngơi, xin anh đừng nên quấy rầy cô ấy!" Lúc này, Tần Dịch Hoan mới nhớ tới chỗ tốt của con trai.

Chu Thần Cốc cảm thấy rất bất đắc dĩ với sự cảnh giác của Tần Dịch Hoan, không nghĩ đến, chỉ chưa tới một năm, bọn họ thật sự sắp thành người lạ rồi, ngay cả gặp mặt cũng khó khăn quá. Nhưng mặc kệ như thế nào, lần này anh nhất định phải gặp được cô.

"Tần Dịch Hoan, anh không thể trông coi cô ấy cả đời được, cô ấy có di động, sẽ lên mạng cũng sẽ

ra ngoài, cuối cùng tôi vẫn có cơ hội để gặp cô ấy."

Tần Dịch Hoan nhíu mày, trong mắt lướt qua một tia sáng sắc bén, nói: "Thật sự không nhìn ra cậu chủ lớn nhà họ Chu đúng là rảnh rỗi quá! Nghe nói gần đây đang định luân chuyển nhân sự trong thành phố, chẳng lẽ anh không quan tâm chút nào à?"

Sắc mặt Chu Thần Cốc trầm xuống, nói: "Tần Dịch Hoan, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu."

"Thôi đi!" Tần Dịch Hoan giống như rất tùy ý phát phát tay, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ lạnh lùng.

"Anh vẫn nên quản lý tốt em gái mình đi, đừng luôn tự cho là đúng, được nể mặt mà không muốn! À, đúng rồi."

Tần Dịch Hoan vỗ vỗ đầu, khoe môi hơi nhếch lên cười nhẹ, nói tiếp: "Anh xem, trí nhớ của tôi này, nói cho anh biết một chuyện cơ mật, độc nhất vô nhị. Anh cũng biết Tề Minh Nguyệt đi, cô ta muốn kết hôn đấy, nếu như không muốn em gái tốt của anh cũng 'được' kết hôn sớm..." Đôi mắt xéch dài của anh hơi híp lại, tiếp tục nói: "Thì hãy bảo cô ta ít suy nghĩ lung tung đi, bằng không...."

Tần Dịch Hoan còn chưa nói dứt câu, nhưng sao Chu Thần Cốc không nghe ra ý tứ uy hiếp trong đó chứ. Anh chớp mắt, trong đôi mắt hiền hòa thoáng qua chút cảm xúc phức tạp.

"Tần Dịch Hoan, anh không làm gì được tôi đâu." Nhà họ Chu không phải là nhà bình thường, tuy rằng nhà họ Tần cũng đứng thứ nhất thứ nhì trong thành phố, nhưng dù sao nhà họ Tần chỉ là thương gia mà thôi, mà nhà họ Chu còn là quan nữa.

"Có gan thì anh cứ thử xem!" Tần Dịch Hoan không thêm để ý, chợt nhíu mày, cất bước đi về phía trước, chỉ lưu lại một câu nói: "Tôi không hại chết cả nhà thì cũng phải hủy hoại vài thứ!"

Đáy lòng Chu Thần Cốc chấn động, nhìn bóng lưng dần khuất xa của Tần Dịch Hoan liền thờ dài một hơi. Xem ra, Tần Dịch Hoan thật sự rất quan tâm đến tiểu Kiều, đây là một chuyện tốt, thế nhưng anh thật sự chẳng thể vui mừng nổi. Anh xiết chặt nắm đấm, liếc nhìn về phía tòa chung cư, cuối cùng vẫn là lái xe rời đi.

Đến khi không còn thấy bóng dáng chiếc xe, ở chỗ rẽ, khuôn mặt xinh đẹp của Tần Dịch Hoan liền lộ ra, anh hướng về phía Chu Thần Cốc vừa rời đi, làm một động tác tay hết sức phách lối, mới ngênh ngang đi tới siêu thị. Hừ, ngay cả một chút chuyện như thế cũng không quyết định được, tên đó thì có tỷ uy hiếp quái nào!

Triệu Ngạn Kiều kêu Tần Dịch Hoan đến siêu thị mua ít tã giấy, Tần Dịch Hoan chưa từng mua mấy thứ đó, đương nhiên là không biết nhãn hiệu nào tốt. Dù sao cứ nhặt cái nào đắt nhất là được, mua đầy một xe đẩy hàng mới dừng tay. Bằng đây có thể dùng rất nhiều ngày rồi, cô sẽ chẳng có lý do đuổi anh đi mua nữa.

Lúc xếp hàng tính tiền, Tần Dịch Hoan nhanh mắt thấy đủ hộp áo mưa được treo ở quầy thu ngân, - hai mắt anh lập tức sáng ngời, cảm thấy chuyến đi tới siêu thị này là quá sáng suốt. Sau khi lấy mỗi mùi hương một hộp, mới hài lòng trả tiền rồi đi ra. Trong lòng đang tính xem mỗi buổi tối cần dùng mấy loại mùi, cái nào trước cái nào sau, quả thật suýt chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma, - ngay cả khoe miệng cũng không kiềm được nhếch lên một nụ cười gian xảo. Người đi đường nhìn thấy, rồi rít cách xa anh vài mét mới cảm thấy được an toàn.

Triệu Ngạn Kiều không hề biết chuyện này anh đi ra ngoài đã đụng phải Chu Thần Cốc, thấy anh mua nhiều tã giấy, mang về như vậy, suýt chút nữa đã bị hù chết rồi. Rốt cuộc người đàn ông này muốn thể hiện gì đây, chẳng lẽ là mang hết tã giấy trong siêu thị về rồi hả? Nhưng là cô kêu anh đi mà, cô cũng không thể trách được, chỉ có thể liên tục nhin xuống lời nói đã đến bên miệng.

Đúng lúc này, mẹ Tần liền gọi điện thoại tới, giọng nói vô cùng hưng phấn, nói trong tay bà có hai phiếu đến suối nước nóng của làng du lịch, kêu Triệu Ngạn Kiều và Tần Dịch Hoan cùng đi vào ngày mai, vừa vặn trải qua thế giới của hai người.

Tần Dịch Hoan nhìn nhìn bé con đang nằm ở trên giường tròn to đôi mắt tròn, lại nhìn Triệu Ngạn Kiều đang lắc đầu với mình, chỉ có thể cố nén ham muốn đáp ứng ở trong lòng xuống, không cam lòng nói không thể đi được.

Ai ngờ mẹ Tần giống như đã sớm đoán được anh sẽ nói như vậy, lập tức tiếp lời. Nói cái gì mà Triệu Ngạn Kiều vừa mới sinh xong sẽ bị nhiễm lạnh, -phải ngâm suối nước nóng nhiều một chút. Với cả bà hoàn toàn có thể chăm sóc tốt cho tiểu Trạch, ngay cả sữa bột bà cũng chuẩn bị xong luôn! Nếu như Triệu Ngạn Kiều còn chưa yên lòng, sáng sớm mai cũng có thể dùng máy hút sữa ra cho vào trong bình, đợi lúc tiểu Trạch đói bụng, bà sẽ lấy ra cho nó uống.

Điều kiện mà mẹ Tần đưa ra hết sức mê người, không có tên quỷ nhỏ quấy rầy, chỉ có hai người bọn họ, hơn nữa còn tốt cho cơ thể cô. Điều quan trọng nhất là, Tần Dịch Hoan nhìn mấy túi to do mình vừa mua về, hoàn toàn bị mẹ Tần thuyết phục, vô thức đồng ý rồi.

Mẹ Tần giống như sợ anh đổi ý, vội vàng nói một câu sáng sớm mai sẽ qua đón tiểu Trạch rồi cúp máy luôn. Tần Dịch Hoan đặt điện thoại xuống, vừa quay đầu lại đã bị ánh mắt hung dữ của Triệu Ngạn Kiều hù dọa. Trong lòng anh cũng biết cô đang lo lắng cho con trai, liền vội vàng trấn an: "Anh suy nghĩ cho thân thể của em mà, hơn nữa làng du lịch cũng ở gần đây, chúng ta có thể trở về trong ngày. Với cả để mẹ chăm sóc cho tiểu Trạch thì em còn lo lắng gì nữa đây."

Triệu Ngạn Kiều cắn cắn môi, liếc nhìn con trai ngây ngô đang nằm ở trên giường nhỏ, phiền não vùi mặt vào gối.

Không thể ở bên cạnh con trai là đáng ghét nhất đó!

Tần Dịch Hoan ở bên cạnh vuốt cằm cười gian, ánh mắt mập mờ thỉnh thoảng lướt qua mấy túi lớn ở trên sàn, anh thật mong đến ngày mai quá đi!

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Rạng sáng hôm sau, mẹ Tần đúng là đi xe qua đón tiểu Trạch, Tần Dịch Hoan và Triệu Ngạn Kiều ngáp ngủ tiến bước mẹ Tần đang vui mừng như điên đi, ngủ đã mất mới rời giường, lên đường tới suối nước nóng trong làng du lịch.

Tần Dịch Hoan vì không muốn để Triệu Ngạn Kiều chú ý, cố ý ở sau lưng cô lấy ra mấy hộp gì đó mua về từ tối hôm trong túi đồ to lặng lẽ nhét vào túi áo. Dọc đường đi, Tần Dịch Hoan hưng phấn bưng bưng, gần như là không nén nổi vào làng du lịch, vừa để túi đồ xuống liền vội vã muốn đi ngâm suối nước nóng.

Mặc dù Triệu Ngạn Kiều không biết tại sao anh lại vội vã như thế, nhưng cô cũng rất muốn bước vào suối nước nóng tỏa ra hơi nóng này, lập tức cởi quần áo, quần khăn tắm đi theo Tần Dịch Hoan vào bên trong.

Làng du lịch này có vô số suối nước nóng, lớn lớn nhỏ nhỏ cao thấp không đều, hơn nữa đều là mô phỏng kiểu Nhật, có sân và chỗ nghỉ ngơi tách biệt. Người thiết kế vô cùng có nhân tính, cho tới lúc Tần Dịch Hoan bước vào thì đôi mắt đã phát sáng, giống như ác lang nhìn thấy miếng thịt ngon, Triệu Ngạn Kiều nhìn mà sợ run lên.

Đây là lần đầu tiên Triệu Ngạn Kiều tắm suối nước nóng, ngày trước cũng không có cơ hội như vậy, ngay cả chuyến du lịch miễn phí do công ty tổ chức cô cũng không đi. Cô tình nguyện ru rú ở nhà nhận thêm vài phần công việc chứ không muốn để lãng phí thời gian. Vì vậy, ngâm mình trong suối nước nóng nho nhỏ này, Triệu Ngạn Kiều lập tức cảm thấy toàn thân đều được sưởi ấm, không nhịn được thoải mái ngâm một tiếng. Cô không hề thấy ánh mắt của Tần Dịch Hoan đang ở bên cạnh đã thay đổi, gần như có thể phun ra lửa. Chẳng qua là vì bản khoả đến tâm tình muốn hưởng thụ thật tốt một phen của Triệu Ngạn Kiều mới cố nhịn không xuống tay mà thôi.

Ngoài ra, khiến cho Triệu Ngạn Kiều hài lòng nhất là bên cạnh suối nước nóng còn bày đủ loại điểm tâm có màu sắc hình dạng phong phú, vừa đẹp mắt lại vừa ngon. Cộng thêm cô chưa từng được ăn điểm tâm nên một mình gần như đã quét sạch khẩu phần của hai người, Tần Dịch Hoan sợ cô ăn chưa no liền gọi thêm hai phần nữa. Triệu Ngạn Kiều hơi ngượng ngùng, nhưng nhìn thấy ánh mắt khích lệ của Tần Dịch Hoan lại không nhịn được ăn thêm mấy miếng.

Tần Dịch Hoan cười gian ở trong lòng, bây giờ cho cô chút lợi nhỏ, lát nữa cô mới có thể cho mình nhiều lợi ích hơn!

Triệu Ngạn Kiều ngâm mình suốt hơn một tiếng mới mò khăn tắm ở bên cạnh chuẩn bị lên bờ, cánh tay vừa mới duỗi ra đã bị Tần Dịch Hoan nắm lại từ phía sau. Triệu Ngạn Kiều xấu hổ vịn vịn uốn éo, mặt to chớp chớp, nói: "Anh buông ra đi."

Tần Dịch Hoan dĩ nhiên sẽ không buông, cánh tay anh siết lại, dán sát lồng ngực kiên cố vào lưng Triệu Ngạn Kiều, mập mờ thổi khí nóng ở bên tai cô, nói: "Ngoan nào, ngâm mình thêm lúc nữa." Trong giọng nói trầm thấp khàn khàn còn mang theo chút hấp dẫn, khiến Triệu Ngạn Kiều đỏ bừng mặt trong nháy mắt.

Cô nhéo anh hai cái coi như tượng trưng rồi không giãy giụa nữa, rõ ràng cho thấy là tín hiệu đồng ý.

Tần Dịch Hoan mừng rỡ trong lòng, lật cánh tay một cái liền xoay Triệu Ngạn Kiều về đối diện với anh, tiến gần sát hôn lên môi cô. Trong hơi nóng mướt mướt, hai người đều hôn rất xuất thần, Tần Dịch Hoan rất nhanh đã có cảm giác, bàn tay to vừa động, vội bỏ trôi buộc trên người Triệu Ngạn Kiều, rồi không chút kiêng kỵ nào, dao động ở trên người cô. Triệu Ngạn Kiều ôm cổ anh, đáp lại anh, khiến Tần Dịch Hoan càng thêm kích động.

Ngay lúc anh đang muốn tiến hành một bước cuối cùng, tiếng chuông di động lại vang lên, một tiếng rồi một tiếng. Tần Dịch Hoan lập tức đen mặt, nặng nề mút một cái ở trên xương quai xanh của Triệu Ngạn Kiều bày tỏ sự bất mãn của mình.

Triệu Ngạn Kiều đương nhiên không thể bỏ qua tiếng chuông điện thoại vô cùng vang dội, cô đẩy đẩy Tần Dịch Hoan, đôi mắt to mông lung nhìn anh đầy khẩn khoản, ý bảo anh nghe điện trước đi. Tần Dịch Hoan cắn một cái lên môi cô giống như đang trừng phạt, khế nguyên rủa một tiếng rồi cứ trần trụi như vậy lên bờ. Anh tức giận nhận điện.

"Có chuyện gì thế?"

Người bên kia hình như cũng rất kích động, nói năng lộn xộn không có logic, thỉnh thoảng xen lẫn cả tiếng nức nở. Bàn tay cầm di động của Tần Dịch Hoan từ từ xiết chặt, càng nghe sắc mặt càng khó coi, cuối cùng là quăng mạnh di động xuống đất, trong đôi mắt xé dài tràn đầy vẻ điên cuồng và khát máu.

Triệu Ngạn Kiều không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước giờ cô chưa từng thấy Tần Dịch Hoan nổi giận lớn như vậy.

"Tần Dịch Hoan, thế nào rồi?" Cô có chút lo lắng lên bờ, quán chặt khăn tắm rồi bước tới bên cạnh, hỏi anh.

Tần Dịch Hoan hít một hơi thật sâu, một tay kéo Triệu Ngạn Kiều ôm vào trong ngực, nói: "Anh nói cho em biết, trước tiên em đừng kích động nhé, chúng ta lập tức quay về nhà."

Trong lòng Triệu Ngạn Kiều kêu 'lộp bộp' một tiếng, dự cảm xấu càng lúc càng nghiêm trọng, vội nói: "Anh nói mau đi! Có phải tiểu Trạch đã xảy ra chuyện gì rồi không? Anh nói mau đi!"

Tần Dịch Hoan nhắm hai mắt lại, mới nói: "Tiểu Trạch.....Tiểu Trạch, ngã từ trên cầu thang xuống....."

Sắc mặt Triệu Ngạn Kiều lập tức biến thành trắng bệch, đầu một trận choáng váng, suýt chút nữa thì chết ngất.

"Đi đi! Đi mau! Đi mau!" Triệu Ngạn Kiều lão đảo kéo cánh tay Tần Dịch Hoan, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống.

Tiểu Trạch của cô, tiểu Trạch ngoan ngoãn mập mập, mới vừa khỏi bệnh một chút, làm sao lại ngã từ trên cầu thang xuống đây! Bé còn nhỏ như vậy, cầu thang ở Tần Trạch còn dốc nữa, ngộ nhờ có chuyện bất trắc.....

Triệu Ngạn Kiều không dám nghĩ tiếp, bây giờ cô chỉ muốn lao ngay đến bên cạnh con trai thôi. Thấy Tần Dịch Hoan bất động, Triệu Ngạn Kiều quay đầu, hung hăng rống anh: "Anh có thể nhanh lên một chút không? Nhanh lên một chút đi!"

Tần Dịch Hoan thở dài, ôm chặt cô vào trong ngực, nói: "Đừng lo lắng, đã đưa đến bệnh viện rồi, với cả chúng ta còn chưa mặc quần áo mà, sao đi ra được đây!"

"Vậy thì mau mặc vào!" Triệu Ngạn Kiều hét lên, một tay đẩy Tần Dịch Hoan ra phía sau còn mình thì giống như con ruồi không đầu vọt vào phòng, cầm quần áo lên luống cuống mặc vào, y hệt như người mất đi phương hướng.

Tần Dịch Hoan cùng sốt ruột, nhưng lại ép buộc mình phải tỉnh táo, anh đi theo Triệu Ngạn Kiều vào phía sau phòng, mặc quần áo từ tế liền mang theo Triệu Ngạn Kiều đang gần như điên cuồng ra xe, lái thẳng đến bệnh viện.

Làng du lịch ở vùng ngoại ô, mặc dù Tần Dịch Hoan đã tăng tốc tối đa nhưng vẫn phải gần bốn mươi phút sau mới tới được bệnh viện. Triệu Ngạn Kiều xuống xe, liều mạng xông vào bên trong bệnh viện, may nhờ Tần Dịch Hoan nhanh tay lẹ mắt kéo cô quay lại rồi đưa cô đến phòng cấp cứu.

Mẹ Tần đang ngồi ở bên ngoài, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt âm trầm tới cực điểm lại xen lẫn từng đợt sóng hoảng loạn, sống lưng thẳng tắp, giống như là một người có thể chống đỡ cả bầu trời nhà họ Tần.

Triệu Ngạn Kiều lao đảo nghiêng ngã chạy tới, 'phịch' một tiếng khuyu gối bên chân mẹ Tần, khóc không thành tiếng.

"Mẹ, tiểu Trạch.....Tiểu Trạch....." Chưa nói hết câu đã mất tiếng, trên hành lang trống trải chỉ còn vang lên tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tần Dịch Hoan mím chặt môi, sắc mặt tái xanh hung tàn, anh đi tới ngồi xổm xuống, ôm Triệu Ngạn Kiều vào lòng, cường thế ấn đầu cô tựa vào vai mình, vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng an ủi: "Đừng lo lắng, đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu....."

Nghe vậy, Triệu Ngạn Kiều càng khóc lớn tiếng hơn, nước mắt lập tức thấm ướt vai áo anh.

"Tần Dịch Hoan." Mẹ Tần ngẩng đầu nhìn anh, trên gương mặt luôn luôn đoan trang đã tràn đầy sát khí, gằn giọng nói: "Con trai con bị chính Tề Minh Nguyệt ném từ trên cầu thang xuống, tự con xem xét đi."

Thân thể run rẩy của Triệu Ngạn Kiều bỗng nhiên cứng lại, cô ngẩng đầu lên, sợi tóc đen bị nước mắt thấm ướt dính ở trên mặt, trợn to đôi mắt sưng đỏ, khuôn mặt dữ tợn, âm trầm nói: "Tề Minh Nguyệt sao?"

"Đúng thế." Mẹ Tần gật đầu, nói tiếp: "Là lỗi của mẹ, mẹ không ngờ cô ta lại nổi điên lên."

Ánh mặt Triệu Ngạn Kiều đột nhiên trở nên vô cùng tàn nhẫn, vẻ điên cuồng và hận ý khắc cốt ghi tâm đó khiến Tần Dịch Hoan kinh hãi.

"Tần Dịch Hoan! Sự tình do anh gây ra đây, tại sao không giải quyết sớm một chút chứ? Tại sao không giải quyết sớm một chút hả?!" Cô chỉ cảm thấy lửa giận và sự thù hận cuộn cuộn trong lòng, hận không thể lập tức chạy đến bên cạnh Tề Minh Nguyệt, xé nát cô ta, mới có thể giải mối hận này.

"Là lỗi của anh, là lỗi của anh....." Trái tim Tần Dịch Hoan đau như bị dao khoét, đó là con anh, làm sao anh có thể không đau lòng được? Hơn nữa, tiểu Kiều nói rất đúng, đều do anh quá sơ ý mới khiến cho con trai lâm vào nguy hiểm như ngày hôm nay, anh sẽ không bỏ qua cho cô ta! Tuyệt đối không!

"Mẹ, tiểu Trạch thế nào rồi ạ?" Tần Dịch Hoan ôm Triệu Ngạn Kiều từ trên mặt đất đứng lên, đặt cô ngồi lên ghế mới xoay người hỏi mẹ Tần.

Mẹ Tần lắc đầu không nói gì, sắc mặt xám xịt, khí thế chống đỡ kiên cường kia liền giảm xuống trong nháy mắt, thoát nhìn thật giống như một bà lão đã xế bóng. Trái tim Triệu Ngạn Kiều run lên, đau đến tê tâm liệt phế, hàm răng nghiến chặt kêu 'ken két', con người đỏ ngầu gần như có thể nhỏ ra máu, thật sự là hận Tề Minh Nguyệt đến tận xương tủy.

Ngay lúc cô đang muốn nói điều gì đó thì từ đằng xa có một đôi nam nữ mang theo nét mặt đầy áy náy đi tới, nhìn khí chất ấy khẳng định là không phải người bình thường. Con người của Tần Dịch Hoan co rút lại, hung hăng phun ra một chữ: "Cút!"

Trên khuôn mặt treo ý cười của người đàn ông kia lập tức không nén được cơn giận, ông ta chau mày, nói: "Dịch Hoan à, Minh Nguyệt cũng đâu phải cố ý, chỉ là trượt tay mà thôi, chúng ta là thật lòng thật ý tới nói lời xin lỗi."

Lúc này Triệu Ngạn Kiều mới biết được hai người này chính là cha mẹ của Tề Minh Nguyệt. Cô đẩy Tần Dịch Hoan ra, đứng bật dậy, dùng sức lau sạch nước mắt trên mặt, hàm răng nghiến chặt, hỏi: "Tề Minh Nguyệt ở đâu?"

"À, Ngạn Kiều, Minh Nguyệt cũng rất sợ hãi, nó đang ở nhà nghỉ ngơi, chờ thêm mấy ngày nữa nó khá hơn thì sẽ đến thăm tiểu Trạch. Chúng ta sẽ thanh toán tiền thuốc thang, thật sự xin lỗi, từ nhỏ Minh Nguyệt đã lỗ mãng vậy đó, gây phiền toái lớn cho các cháu rồi."

Triệu Ngạn Kiều gắt gao siết chặt quả đấm mới không chế được bản thân không nhào lên đập nát vẻ mặt đó của mẹ Tề. Đứa bé à, sắp ba mươi tuổi mà còn gọi là bé bỏng ư! Dọa sợ sao? Cục cưng của cô còn chưa được năm tháng đã bị người nhân tâm ném từ trên lầu xuống, cô còn chưa nói gì mà người ta đã đến thay trắng đổi đen rồi, ý là con cô dọa con gái bà ta sợ ư?

Triệu Ngạn Kiều nghiến răng ken két, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người kia, chầm chọc: "Hay cho một bà mẹ luôn bảo vệ con mình! Tiền thuốc thang à? Nhà họ Tần tôi còn hiếm lạ mấy đồng tiền dơ bẩn của các người sao? Tôi nói cho bà biết, lần này cho dù có liều mạng tôi cũng sẽ không để Tề Minh Nguyệt sống dễ chịu đâu! Đề cho cô ta hưởng thụ nốt mấy ngày này đi, tôi có chết cũng phải kéo cô ta chôn theo!"

Cô không quên được, cái gì cũng không quên được, mối thù của con trai cô tuyệt đối không thể bỏ qua như thế! Cô mặc kệ Tần Dịch Hoan định làm như thế nào, nhưng cô làm gì thì Tần Dịch Hoan cũng không can thiệp được! Cái gì mà làm ăn, cái gì mà lợi ích, cô không cần biết, cô chỉ biết nợ máu phải trả bằng máu thôi!

"Cô...." Mẹ Tề thay đổi sắc mặt, vừa định nói thêm đã bị Tần Dịch Hoan cắt ngang.

Anh đi qua ôm chặt bả vai của Triệu Ngạn Kiều, tàn khốc nói: "Chuyện này sẽ không dễ quên vậy đâu, nếu như con trai tôi có mệnh hệ gì thì Tề Minh Nguyệt cứ chôn theo đi! Nếu như con trai tôi tránh được đại nạn....." Tần Dịch Hoan cười lạnh, nói tiếp: "Tề Minh Nguyệt cũng đừng mong sống tốt!"

Sắc mặt cha Tề trầm xuống, đi lên phía trước, đôi môi vừa giật giật thì cửa phòng cấp cứu mở ra.

Bác sĩ đeo khẩu trang bước ra, hỏi: "Ai là cha mẹ của đứa bé? Tình hình của đứa bé không tốt lắm, nếu như muốn tiếp tục phẫu thuật thì mời qua bên kia ký tên đi, sau này mọi chuyện sẽ không liên quan gì đến bệnh viện nữa."

Trước mắt Triệu Ngạn Kiều bỗng tối sầm, mềm nhũn ngã xuống nền gạch.

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Tề Minh Nguyệt thấp thỏm, lo lắng đợi ở nhà, nhớ tới vẻ mặt đầy máu của đứa bé khi lăn xuống cầu thang đã cảm thấy tim đập nhanh hơn. Cô ta không phải cố ý, cô ta thật sự không phải cố ý.....

Nhưng vì sao anh luôn tỏ ra khó gần với cô ta! Cô ta muốn tương mạo có tương mạo, muốn gia thế có gia thế, có chỗ nào thua kém Triệu Ngạn Kiều tí tiện đó đâu!

Cô ta chỉ muốn gả cho Tần Dịch Hoan mà thôi, cô ta đã thích anh nhiều năm như vậy, trả giá nhiều như vậy, dựa vào đâu mà Triệu Ngạn Kiều lại nhanh chân đến trước chứ? Cô ta không cam lòng! Không cam lòng!

Còn cả đứa bé kia nữa, đôi mắt ấy giống hệt như Triệu Ngạn Kiều, lạnh lùng nhìn cô ta, bên trong toàn là giễu cợt! Đúng, giễu cợt! Cô ta nhìn ra được, đó là một yêu nghiệt, nó đang cười nhạo cô ta!

Cô ta vốn muốn thân thiết với con trai của anh, đứa bé còn nhỏ như thế vẫn chưa biết phân biệt ai với ai, đợi sau khi cô ta gả cho Tần Dịch Hoan, le//eq;";uyqu/...;donn...có thể nói cho nó biết, mình chính là mẹ ruột của nó, sẽ nuôi dưỡng nó! Nhưng đứa bé kia cứ như vậy mà tròn mắt nhìn cô ta, ánh mắt y hệt Triệu Ngạn Kiều, cô ta thật sự không chịu nổi!

Cô ta chỉ định dạy dỗ bé một chút mà thôi, nhưng đợi đến lúc cô ta phản ứng kịp thì đứa bé kia đã mặt mày đầy máu, nằm ở dưới đó rồi. Thế nhưng đôi mắt kia vẫn nhìn cô ta chăm chăm! Cô ta sợ, rất sợ, liền chạy ra khỏi nhà họ Tần, ngay lúc đó, ánh mắt của mẹ Tần giống như hận không thể róc xương lóc thịt cô ta. Cô ta không thể chộc bà mất hứng, nếu không về sau được gả vào sẽ không được sống dễ chịu.

Lúc lái xe từ nhà họ Tần trở về, cả người cô ta vẫn run rẩy, nhưng trong lòng lại mơ hồ có chút hưng phấn. Nếu như đứa bé kia không còn thì thật là tốt biết bao, cô ta có thể sinh cho anh một đứa bé chỉ chảy dòng máu của hai người bọn họ, không còn giống ghen dơ bẩn của Triệu Ngạn Kiều nữa.

Cha mẹ nhất định sẽ che chở cho cô ta, cũng chỉ là một đứa bé sơ sinh chưa lớn thôi, chết thì chết đi, Tần Dịch Hoan chán ghét Triệu Ngạn Kiều như thế, có lẽ cũng sẽ không thích đứa bé do cô ta sinh đâu. Đúng! Anh nhất định không thích đứa bé kia!

Tề Minh Nguyệt đi tới đi lui quanh phòng ngủ, lúc thì vui vẻ quơ quơ hai tay, lúc thì ỉu xiu rũ xuống, vừa khóc vừa cười, quả thực giống như kẻ điên vậy.

Mà ở trong bệnh viện, rốt cuộc hai cánh cửa đóng chặt của phòng giải phẫu đã mở ra, bác sĩ, y tá lần lượt từ bên trong bước ra. Triệu Ngạn Kiều đẩy Tần Dịch Hoan đang ôm mình ra, lao tới bên cạnh vị bác sĩ đi nhanh nhất, gắt gao bắt lấy cánh tay ông ta, vội vàng hỏi: "Bác sĩ, tiểu Trạch thế nào rồi? Có phải không sao đúng không? Hiện tại tôi có thể vào nhìn nó hay không?"

Bác sĩ thờ dãi trong lòng, đôi vợ chồng trẻ này cũng quá bất cần đi, làm cho đứa bé chưa đến năm tháng tuổi ngã xuống cầu thang thành ra nông nổi này, bây giờ mới biết hối hận à? Đây chính là một cái mạng nhỏ đó!

"Trên người có nhiều chỗ bị gãy xương."

Bác sĩ vừa nói xong một câu, sắc mặt Triệu Ngạn Kiều lập tức trắng bệch. Có nhiều chỗ bị gãy xương, tiểu Trạch của cô lớn được bao nhiêu mà tại sao phải chịu đau đớn như thế?

"Song, điều đó không quan trọng lắm, xương của trẻ sơ sinh rất mềm, chỉ cần chăm sóc thì chẳng có gì đáng lo ngại." Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nghiêm túc nói với Triệu Ngạn Kiều: "Tổn thương trên đầu bé mới là điểm quan trọng nhất."

"Sẽ, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của trí lực sao?" Giọng nói của Tần Dịch Hoan vô cùng khô khốc, vất vả lắm mới hỏi ra được những lời này.

Đồng thời, vợ chồng nhà họ Tề đứng ở phía xa xa cũng toát mồ hôi lạnh, nếu như đứa nhỏ này thật sự có mệnh hệ gì thì người nhà họ Tần có lẽ sẽ nổi điên mất. Tề Kiều không muốn nhắc lên bất kỳ sự xung đột nào với nhà họ Tần, thế lực của nhà họ Tần không hề thua kém nhà họ Tề, thậm chí mơ hồ còn có xu thế vượt qua nữa. Cho nên ông ta mới phải hạ thấp tư thế tới đây nói lời xin lỗi, mặc dù bị bọn họ nói nặng lời như vậy, vẫn không hề bỏ đi.

"Có thể sẽ, cũng có thể không." Bác sĩ trả lời lập lờ nước đôi, làm cho trái tim Triệu Ngạn Kiều thoáng cái vọt lên tới cổ họng. Nếu như ảnh hưởng tới trí lực thì đó chính là chuyện cả đời rồi. Vậy đã nói rõ ràng cả đời này của tiểu Trạch sẽ không thể cấp sách đến trường học giống như những đứa trẻ khác, không thể có cuộc sống bình thường nữa....

Tề Minh Nguyệt! Cô muốn giết cô ta!

Triệu Ngạn Kiều trợn trừng hai mắt, con ngươi đỏ sẫm, nắm thật chặt quả đấm, xoay người đi ra bên ngoài. Cho dù cô ta nhắm về cô cũng được, cô đều không quan tâm, chỉ là giờ phút thủ đoạn nhỏ mà thôi, cô nhận hết. Nhưng con trai của cô còn nhỏ như vậy, nó còn chưa biết gọi mẹ, nó vừa mới có thể ăn chút canh trứng gà, sao cô ta nở xuống tay? Sao nở xuống tay!

"Tiểu Kiều! Em đi đâu vậy?" Tần Dịch Hoan kéo cô lại, không để cho cô đi ra bên ngoài, lo lắng nói.

"Tần Dịch Hoan, anh buông tay ra cho em." Triệu Ngạn Kiều không hề nhìn anh, chỉ cúi thấp đầu, toàn thân tràn đầy hơi thở bi thương, quyết tuyệt giống như con thú nhỏ bị dồn vào đường cùng.

Tần Dịch Hoan đau nhói lòng, nói: "Tiểu Kiều, em đừng như vậy, anh sẽ xử lý, anh....."

"Anh sẽ xử lý ư?" Triệu Ngạn Kiều đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to đỏ sẫm tựa như có thể nhỏ ra máu.

"Anh đã nói lời đó bao nhiêu lần rồi hả? Rồi anh đã xử lý như thế nào? Anh xử lý là đẩy con em vào trong bệnh viện ư! Còn Tề Minh Nguyệt kia thì không biết đang ung dung ở chốn nào nữa!"

Tần Dịch Hoan chỉ cảm thấy lòng buồn bực không thở nổi, từng chữ từng câu của cô giống như từng thanh lợi kiếm, cắm thẳng vào chỗ sâu nhất trong lòng anh, đâm cho anh đầm đìa máu tươi. Là anh không bảo vệ tốt cho con trai, là lỗi của anh! Trong đôi mắt xé rách của Tần Dịch Hoan đã phiếm hơi nước.

Đó là con anh, là cốt nhục của anh! Không phải là người khác! Người khác tổn thương tiểu Trạch một phần thì giống hệt như đang tổn thương anh, anh có thể không đau, có thể không hận sao?

"Thật xin lỗi, tiểu Kiều, em bình tĩnh một chút, anh.....Anh....." Tần Dịch Hoan nói đến đây liền nghẹn ngào, anh che mắt quay đầu sang chỗ khác, tấm lưng run rẩy, trong cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào tuyệt vọng, nhưng vẫn giữ chặt cổ tay Triệu Ngạn Kiều không buông.

Nước mắt vốn đã lau khô của Triệu Ngạn Kiều lại rơi xuống trong nháy mắt, cô đột ngột xoay người hung hăng ôm lấy Tần Dịch Hoan, hung ác cắn một cái trên bả vai anh. Tần Dịch Hoan ôm ngược lại eo cô, chịu đựng cơn đau mãnh liệt trên bả vai, vùi mặt vào cần cổ cô, thấm ướt một mảng da thịt trắng như tuyết.

Mẹ Tần quay đầu lau hết nước mắt trên mặt, đi tới trước mặt bác sĩ, hỏi: "Rốt cuộc là như thế nào? Dưới tình huống nào sẽ ảnh hưởng tới trí lực?" Ngay giây phút này, bà đã bày ra toàn bộ khí thế của nữ cường nhân, từng trải qua nỗi đau khi mất đi người yêu nhất, ở dưới tình huống như thế, bà cũng có thể bình tĩnh nuốt hết tất cả đau thương vào trong bụng.

"Đứa nhỏ này đúng là có phúc khí, nhìn thì rất đáng sợ, nhưng những tổn thương trên đầu đều không quá nghiêm trọng, song chưa thể khinh thường được, còn phải quan sát mấy ngày nữa. Nếu như mấy ngày tới xuất hiện hiện tượng nôn mửa thì gay go, nếu không có, vậy thì không có gì đáng lo rồi."

"Vậy, nếu như có hiện tượng nôn mửa thì sao?" Mẹ Tần hơi chần chờ hỏi.

"Vậy mọi người cần chuẩn bị tốt tâm lý, nếu như đứa bé nhỏ như vậy bị xuất huyết bên trong não thì đành thuận theo ý trời thôi, bọn họ còn trẻ mà."

Mẹ Tần sững sờ, cắn chặt răng mới miễn cưỡng để cho mình trấn định lại, hỏi tiếp: "Vậy bây giờ chúng tôi có thể qua xem cục cưng một chút không?"

"Bây giờ còn chưa được, bé phải ở lại trong phòng ICU hai ngày, hai ngày sau mới có thể đi vào gặp bé được."

Tần Dịch Hoan và Triệu Ngạn Kiều đương nhiên cũng nghe thấy lời bác sĩ nói, phòng ICU, tiểu Trạch vẫn còn nhỏ như vậy mà. Trong lòng Triệu Ngạn Kiều vô cùng đau đớn, cô ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Tần Dịch Hoan, nói: "Anh định làm như thế nào?"

"Yên tâm." Tần Dịch Hoan vén lại những sợi tóc dính trên trán cô, trong đôi mắt xé dài lấp lờ ánh sáng khát máu, cười gằn: "Anh sẽ cho tiểu Trạch một sự công bằng."

Mẹ Tần vốn định bảo Tần Dịch Hoan và Triệu Ngạn Kiều về nhà, ở chỗ này cũng vô dụng, chi bằng dưỡng tốt tinh thần rồi hai ngày sau lại đến. Thế nhưng Triệu Ngạn Kiều kiên quyết không chịu, Tần Dịch Hoan đành phải tìm bác sĩ mở một phòng cách phòng ICU gần nhất để cho cô ở, coi như là cho Triệu Ngạn Kiều một chút an ủi. Hơn nữa, tiểu Trạch còn cần bú sữa mẹ, mặc dù Triệu Ngạn Kiều không vào được, nhưng được đưa sữa tươi đến gần có thể khiến cô cảm thấy mình đang cùng con trai vượt qua cửa ải khó khăn.

Cả nhà chẳng ai để ý đến cặp vợ chồng nhà họ Tề, vào giờ phút này, nhìn thấy nhà họ Tề, mọi người đều hận không thể nhào qua cắn một cái, chứ đừng nói là bày ra sắc mặt tốt. Vợ chồng nhà họ Tề nghe xong lời của bác sĩ chỉ có thể ảo não rồi đi.

Tần Dịch Hoan chọn xong phòng bệnh, sắp xếp cho Triệu Ngạn Kiều ổn thỏa liền gọi điện ngay cho Lâm Thụy, bảo anh ta hành động trước đi. Không biết Lâm Thụy nghe được chuyện này từ nơi nào, bật cười một tiếng liền sáng khoái đáp ứng.

Tề Minh Nguyệt tuyệt đối không ngờ rằng có một ngày sẽ có người tự xưng là anh trai mình hẹn mình đi ra ngoài gặp mặt, cô ta rõ ràng là con gái một trong nhà, lấy đâu ra anh trai chứ? Cô ta nắm chặt di động, có chút không thể quyết định chắc chắn, nhưng vừa nghĩ đến cha mình có tình nhân và cả đứa bé ở bên ngoài, cô ta liền cảm thấy phần nộ, vừa nhắm hai mắt liền đáp ứng.

Lâm Thụy lười dài dòng với Tề Minh Nguyệt, trực tiếp đưa cho cô ta tập tài liệu đã sắp xếp ngay ngắn, để cô ta tự xem, anh ta cũng không rảnh rỗi đến nỗi giải thích chút xiu cho cô ta hiểu.

Tề Minh Nguyệt càng xem sắc mặt càng khó coi, cuối cùng thẳng tay ném đồng tài liệu lên người Lâm Thụy, rống to: "Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Nhất định là anh đang lừa tôi!"

Làm thế nào Tề Minh Nguyệt cũng không dám tin từng ấy năm qua, cha mình vậy mà luôn bồi dưỡng cho đứa con trai hoang này. Rõ ràng cô ta mới là con gái bảo bối của ông! Đứa con riêng đột nhiên xuất hiện này thì là cái thá gì!

Với cả, tại sao cha có thể phản bội mẹ chứ? Tại sao có thể nuôi tình nhân ở bên ngoài? Còn cả đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ kia nữa, lại dám trắng trợn, táo bạo quyến rũ đàn ông đã có vợ! Nhất định chính là gái bao! Chết không có gì đáng tiếc cả!

Sắc mặt Tề Minh Nguyệt xanh mét, cơn giận trong lồng ngực bắt đầu cháy rừng rực.

"Rốt cuộc là có thể hay không thì chẳng phải trong lòng Tề tiểu thư đã biết rồi hay sao?" Lâm Thụy cười híp mắt nâng ly trà lên, uống một ngụm trà thơm, chậm rãi nói.

"Nói cho anh biết, anh đừng có mơ tưởng đến gia sản nhà họ Tề! Chỉ là đồ con hoang mà thôi, cũng dám công khai tìm đến nữa!" Tề Minh Nguyệt cao ngạo hất chiếc cằm nhọn lên, đột nhiên đứng bật dậy, từ trên cao nhìn xuống Lâm Thụy, trong mắt đều là khinh thường.

"Vậy cần phải hỏi cha một chút thôi!" Lâm Thụy chớp chớp mắt, trả lời có chút dí dỏm.

"Anh bỏ ngay cái suy nghĩ đó đi!" Tề Minh Nguyệt rống lên một câu rồi mang theo túi xách nổi giận ùng ùng bỏ đi, vừa đi còn vừa bấm số di động của Tề Kiều.

Đúng lúc này, Tề Kiều đang lái xe chở vợ từ bệnh viện về nhà, nghe tiếng chuông điện thoại reo, ông ta liếc qua màn hình hiển thị cuộc gọi, thấy là Tề Minh Nguyệt liền ra hiệu cho vợ nhận điện.

Mẹ Tề vừa nhận điện, giọng nói oang oang của Tề Minh Nguyệt liền truyền ra: "Rốt cuộc tên Lâm Thụy kia là ai ạ? Có phải đúng là cha có tình nhân và cả con riêng ở bên ngoài không? Cha nói rõ ràng đi! Nói rõ ràng đi!"

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Đôi con ngươi của mẹ Tề co rút lại, thậm chí còn ngơ tai mình nghe nhầm, bà ta nuốt nước bọt, ép buộc mình trấn định lại, không được lập tức tra hỏi Tề Kiều, mà phải nắm thật chặt di động, cách Tề Kiều xa một chút.

Tề Minh Nguyệt ở đầu kia không nghe được Tề Kiều đáp lại, còn tưởng cha mình chột dạ, hoàn toàn không ngờ ở đầu bên kia không phải là người cô ta muốn tìm. Lúc này, toàn bộ lửa giận Tề Minh Nguyệt giấu trong lòng đều phát hết sang đầu bên kia.

"Cha ở bên ngoài nuôi tên con hoang và đồ gái bao kia nhiều năm như vậy, có nghĩ tới con, tới mẹ con hay không?"

"Cha quan tâm tên con hoang kia như thế, có phải cũng bởi vì gã là con trai hay không? Cho nên cha mới dốc sức bồi dưỡng gã, muốn giao công ty lại cho gã? Có phải hay không?" Tề Minh Nguyệt rống hết một hơi như vậy liền cảm thấy trong lòng khá hơn một chút. Trong lòng xuôi xuôi, lúc này mới phát hiện đầu bên kia im lặng một cách bất thường, trong lòng cô ta kêu 'lộp bộp' một tiếng.

Trước đây cô ta cứ nghĩ rằng cha mình chỉ có một đứa con là mình nên có thể không chút kiêng kỵ nổi giận, làm nũng với ông. Nhưng bây giờ mới biết được, phía sau còn có một người có thực lực mạnh hơn mình luôn như hổ rình mồi. Cho dù bị cha mình phản bội làm cho cô ta giận sôi gan, nhưng vào giờ phút này, việc cô ta cần làm không phải là trở mặt với cha, mà là thông qua đàm phán để sau này phân chia tài sản sẽ đạt được lợi thế lớn hơn.

Nghĩ tới đây, Tề Minh Nguyệt thoáng bình tĩnh một chút, cô ta nắm chặt di động, nói: "Cha, con hơi kích động, con đã biết mọi chuyện rồi, chúng ta nói chuyện một chút đi."

"Tiểu Nguyệt, con.....Những điều con nói.....Đều là, đều là thật sao?" Khuôn mặt mẹ Tề trắng bệch, không kiềm chế được run rẩy cả người, ngón tay trắng mịn siết chặt di động, trong mắt lóe lên sự oán độc.

Từ nhỏ bà ta đã được giáo dục trở thành một quý phu nhân, phải khéo léo phải tao nhã, đặc biệt là phải có phong thái độ lượng khoan dung. Nếu như sức nhẫn nhục kém, ở trong nhà giàu sang quyền thế như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ bị tức chết mất. Thế nhưng bà ta không mong muốn, từ thời thiếu niên đã được đi du học, nhìn quen sự tự do và phóng khoáng, dĩ nhiên là không nhịn được phải chia sẻ chồng mình với người khác.

Cũng may mắt nhìn người của bà ta rất tốt, Tề Kiều là người có thủ đoạn có đầu óc, không lãng nhãng không chơi bời, cưới xong cũng không thay lòng, thậm chí còn chẳng truyền ra nổi tin tức xấu xa nào, đây là điều gần như không thể xảy ra trong gia tộc nhà bà ta. Bà ta vẫn vì lựa chọn của mình mà đắc chí, không ngờ đến khi tuổi già lại nghe được tin tức đó từ trong miệng con gái.

Nghĩ tới nhiều năm qua mình đều dùng chung chồng với một người khác, bà ta liền cảm thấy không chịu nổi! Thậm chí còn cảm thấy cả người vừa ngứa vừa đau, trong dạ dày mơ hồ buồn nôn.

"Mẹ, mẹ, con.....Con....."

Tề Minh Nguyệt âm thầm trách mình lỗ mãng, nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi làm thế nào cũng không thể hốt lại được, đành cắn răng, hung hăng gật đầu, đáp: "Vâng!"

Mẹ Tề đột ngột cắt đứt cuộc gọi, thẳng tay ném di động sang một bên, khuôn mặt được chăm sóc tốt giờ đã tái mét, tràn đầy dữ tợn, oán hận nhìn chằm chằm sườn mựt của Tề Kiều, nghiền răng ken két. Người này dám lừa mình cả một đời, chẳng những có tình nhân ở bên ngoài mà còn có cả đứa bé nữa! Mười ngón tay đặt trên đùi của bà ta run lên, quên hết lễ nghi của quý tộc, cũng quên luôn hoàn cảnh bây giờ, đột nhiên giống như con sư tử cái tuyệt vọng, nhào về phía Tề Kiều, ra sức bóp chặt cổ ông ta!

Tề Kiều đang chuyên tâm dồn chí lái xe, không hề phòng bị vợ mình đột ngột nổi điên, lúc này bị bà ta náo loạn như vậy, lập tức buông tay khỏi vô lăng, ngã xuống chỗ ngồi. Tề Kiều hoảng hốt, bọn họ đang ở trên đường phố đó, hành động này đâu khác gì tự sát.

"Buông ra! Tôi còn đang lái xe! Mau buông ra!" Tề Kiều giận đến tím mặt, trong nhất thời lại không có biện pháp tránh thoát.

Mặc dù khí lực giữa đàn ông và phụ nữ chênh lệch nhau khá lớn, nhưng đây là đang ở trong xe, không gian nhỏ hẹp, ông ta hoàn toàn không có cách phát huy ưu thế hơi sức vượt trội. Tề Kiều gấp đến độ cả mắt, rống lên: "Mau dậy đi! Bà muốn chết sao?"

Khuôn mặt mẹ Tề rất dữ tợn, giống như ác quỷ giữa ban ngày ban mặt, đôi tay dùng lực rất lớn, giống như thật sự muốn bóp chết Tề Kiều.

"Ông dám giấu diếm tôi suốt ba mươi năm hả! Con đàn bà dê tiện kia là ai? Là ai?"

"Cút! Cút ngay!" Tề Kiều vừa hoang mang vừa kinh sợ, kẻ điên này quả nhiên là muốn chết mà, nhưng mình không muốn theo bà ta! Trong thời khắc sống chết, thân thể đột nhiên bộc phát ra sức mạnh tiềm tàng khó có thể tưởng tượng nổi, đôi tay ông ta túm được lưng áo của mẹ Tề, đẩy bà ta ngã mạnh sang bên cạnh.

Chưa kịp thở ra thì hai tay đã phải sờ soạng nắm lấy tay lái, trong lòng Tề Kiều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi ông ta vừa nâng mắt lên thì thân thể chợt cứng lại, trước mặt bỗng tối sầm, rồi không biết gì nữa.

Tề Minh Nguyệt vô cùng nôn nóng, mẹ Tề đột ngột ngắt di động khiến cô ta thấy bất ổn trong lòng. Mẹ sẽ không ly dị cha đó chứ? Chắc là không đâu! Tề Minh Nguyệt nắm di động, do dự hồi lâu vẫn không hề gọi lại, cô ta thật sự rất muốn biết cha mẹ giải quyết thế nào rồi. Nhưng ngộ nhỡ hai người đang âm ỉ vì chuyện này, cô ta gọi tới đúng lúc trở thành nơi trút giận thì sao? Cô ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Cô ta ngồi trong xe suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định trở về nhà. Dù sao mặc kệ như thế nào thì cha mẹ cũng sẽ về nhà, chỉ bằng cô ta về nhà chờ bọn họ thì hơn.

Không ngờ, sau khi cô ta về nhà, chờ đợi cô ta không phải là cha mẹ mình mà là chiếc còng tay sáng chói. Thiên kim đại tiểu thư, cô con gái duy nhất của nhà họ Tề, Tề Minh Nguyệt nào có từng bị đối xử như thế, cô ta hét cào lại cấu cắn, giấy dựa không phối hợp, thậm chí còn tuyên bố ngày mai sẽ phá hết toàn bộ chén cơm của bọn họ.

Ai mà chẳng có tính nóng chứ? Huống chi còn là đại đội hình cảnh (cảnh sát hình sự) vạm vỡ, một người trong đó hét kiên nhẫn bước lên, bực bội, lạng yên giờ tay cao chém xuống gáy cô ta một nhát, lập tức khiến Tề Minh Nguyệt hôn mê, lần này muốn mang đi đâu cũng dễ dàng rồi.

Lúc nhận được cuộc gọi của Lâm Thụy thì Tần Dịch Hoan đang ở trong phòng bệnh ôm Triệu Ngan Kiều, dịu dàng an ủi cô. Chuyện đã xảy ra rồi, cho dù bọn họ có hối hận thế nào thì cũng đã muộn. Coi như về sau tiểu Trạch có không giống như những đứa trẻ bình thường khác thì bọn họ cũng sẽ yêu thương, đối xử tốt với bé. Về phần đầu sỏ gây ra chuyện này, sao anh có thể bỏ qua chứ?

Mẹ Tần vừa về lập tức lấy băng ghi hình toàn bộ tòa nhà của Tần Trạch đưa đến sở cảnh sát, có đôi lúc dùng quy tắc phổ biến trên xã hội để xử lý vấn đề cũng không phải muốn chứng minh thế giới này có bao nhiêu công bằng, mà là muốn dùng chúng làm ván cầu, thực hiện đặc quyền chân chính.

Là đàn ông, tuy rằng đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng có thể nhanh chóng kiên cường lên, không giống phụ nữ, bình thường dù kiên cường cỡ nào, vào giờ phút này cũng nhanh chóng uể oải xuống.

Thế nhưng, khi nghe được tin hai vợ chồng nhà họ Tề cùng xảy ra tai nạn xe cộ thì anh vẫn khiếp sợ, hỏi lại lần nữa.

"Đúng đấy, anh không nghe lầm đâu." Giọng nói của Lâm Thụy rất lạnh nhạt, lạnh nhạt đến nỗi không giống dáng vẻ phóng khoáng lúc trước của anh ta.

"Chết rồi, đều chết hết."

Tần Dịch Hoan dừng một chút mới nói: "Nén bi thương."

"Thu hồi mấy chữ đó của anh đi!" Lâm Thụy hơi mất kiên nhẫn, nói.

"Có thể bắt đầu bước kế tiếp chưa?"

"Còn thiếu một chút nữa."

Tần Dịch Hoan nhú mày, nói: "Đứa em gái kiều căng kia của anh không dễ nghe lời vậy đâu."

"Vậy thì tìm một cơ hội đi! Đừng để quá lâu, nếu không thì phiền toái lắm." Lâm Thụy dặn dò.

"Ừm, tôi sẽ nghĩ cách." Tần Dịch Hoan đáp một câu rồi ngắt máy. Anh cúi đầu suy nghĩ đối sách, Triệu Ngan Kiều tới vốn định nói gì đó, nhưng thấy anh đang suy tư nên không có quấy rầy anh, chỉ lặng lẽ xoay sang bên kia, xoa xoa khóe mắt ươn ướt.

Cửa phòng bệnh chợt bị gõ vang, một tiếng so với một tiếng còn nhẹ hơn, giống như đang chột dạ. Tần Dịch Hoan nghĩ là mẹ Tần, nói một tiếng 'mời vào' rồi đi ra mở cửa, ai ngờ vừa mở cửa lại nhìn thấy gương mặt của Chu Tiểu Mạch.

Tần Dịch Hoan lạnh mặt định đóng cửa lại, nhưng Chu Tiểu Mạch đã giành trước một bước, hô lên: "Tiểu Kiều!"

Thân thể Triệu Ngan Kiều cứng đờ, quay đầu lại có chút mờ mịt, cũng có chút cứng ngắc, gắp mặt bạn tốt từ ngày xưa lại chỉ nhìn nhau mà không biết nói gì cho phải.

"Dịch Hoan, đừng như vậy." Mạnh Đình chợt bước ra từ phía sau Chu Tiểu Mạch, khoác một tay lên trên vai Tần Dịch Hoan, khuyên nhủ.

Tần Dịch Hoan không chớp mắt nhìn chằm chằm Mạnh Đình khoảng năm giây, mới nhẹ nhàng gỡ bàn tay anh từ trên vai mình xuống, lắc đầu nói: "Mạnh Đình, chuyện không liên quan tới cậu, cậu đừng xen vào."

"Dịch Hoan....."

"Chu tiểu thư, muốn chơi thì tìm người khác đi, con trai chúng tôi còn đang nằm trong phòng ICU, tiểu Kiều không có thời gian gặp cô đâu." Tần Dịch Hoan ngăn ở cạnh cửa, không để cho Chu Tiểu Mạch bước vào. Một câu anh nói đã khiến cho trái tim dần dần mềm xuống của Triệu Ngạn Kiều lập tức cứng rắn trong nháy mắt, cô quay đầu sang chỗ khác tránh khỏi tầm mắt của Chu Tiểu Mạch, không nói tiếng nào.

"Tiểu Kiều, mình giúp cậu! Mình sẽ giúp cậu! Tiểu Trạch cũng là con mình mà, cậu tin mình đi!" Chu Tiểu Mạch sốt ruột đến đỏ mặt, gắt gao níu cánh tay của Tần Dịch Hoan xuống, song vẫn chẳng thể xoay chuyển được Tần Dịch Hoan.

"Dịch Hoan, tiểu Mạch đã biết sai lầm rồi." Mạnh Đình kéo Chu Tiểu Mạch qua, nhìn vành mắt cô ửng hồng, hơi hơi tức giận, nói.

Tần Dịch Hoan vẫn cố chấp lắc đầu, mượn lực của Mạnh Đình đóng cửa lại, chỉ chừa lại một khe hở nhỏ.

"Hai người đi đi, tâm tình của tiểu Kiều không tốt, xin đừng quấy rầy cô ấy." Nói xong liền nhấn tâm đóng cửa phòng bệnh.

"Tiểu Kiều, tiểu Kiều, mình thật sự có thể giúp cậu....."

Ngoài cửa, Chu Tiểu Mạch vẫn kêu to, Tần Dịch Hoan khóa cửa rồi đi tới bên cạnh Triệu Ngạn Kiều, vuốt nhẹ mái tóc đen mềm của cô, đau lòng gần như không thở nổi, dịu dàng nói: "Khó chịu thì cứ khóc ra đi."

Triệu Ngạn Kiều cắn môi, từng giọt nước mắt to rơi xuống ga trải giường.

Tề Minh Nguyệt đến sở cảnh sát vẫn bày ra dáng vẻ tiểu thư như cũ, cô ta còn chưa biết chuyện gì xảy ra nên trong lòng hoàn toàn không quan tâm đến lần giam cầm này. Cũng chỉ là đứa bé sơ sinh thôi, còn chưa tính nổi là một người, chết thì chết đi, chẳng lẽ còn muốn để cho một người lớn sống sờ sờ như cô ta đi đền mạng cho nó sao? Đừng mơ tưởng!

Dù là đặt bằng ghi hình tại hiện trường ở trước mặt cho cô ta xem thì cô ta vẫn không chịu nhận tội. Bây giờ cô ta chẳng sợ chút nào, cha mẹ nhất định sẽ nghĩ cách giúp cô ta. Hiện tại mặc dù những người này luôn bày ra dáng vẻ chính nghĩa nhưng khi cha mẹ mình đến đòi người, còn không phải là cười cười mời mình đi khỏi sao?

Tề Minh Nguyệt lộ vẻ mặt khinh thường, coi sở cảnh sát trở thành phòng khách nhà mình, một hồi muốn uống nước một hồi muốn uống trà, giày vò không ngừng nghỉ. Trưởng ban khoa hình sự tức giận dút khoát giam cô ta lại, mặc dù luật pháp đã quy định thời gian giam cầm người không vượt quá hai mươi bốn tiếng, thế nhưng lần này là có chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù cấp trên có tới đây thì cũng không tìm ra lỗi của bọn họ!

Cứ như vậy, Tề Minh Nguyệt bị nhốt một đêm trong sở cảnh sát, nhưng cô ta vẫn bày ra dáng vẻ thoải mái nhàn nhã, không thể không nói, có đôi lúc ngu ngốc cũng là một niềm hạnh phúc.

Cho đến sáng hôm sau mới có người đến gặp cô ta, Tề Minh Nguyệt còn tưởng là cha hoặc mẹ mình, tiếp tục bày ra dáng vẻ vênh váo hống hách ngồi ở trong phòng giam. Lại không ngờ rằng, song thân đâu chẳng thấy chỉ thấy mỗi Lâm Thụy.

Lâm Thụy mặc tây trang màu đen, trước ngực cài một đóa hoa trắng, câu nói đầu tiên khi nhìn thấy Tề Minh Nguyệt chính là: "Ba mẹ cô xảy ra tai nạn xe cộ, đã chết rồi."

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 41

"Nói vậy!" Tề Minh Nguyệt đột ngột đứng bật dậy khỏi ghế ngồi, hai mắt hung ác nhìn chằm chằm Lâm Thụy, hai tay buông thõng xuống ở bên cạnh đùi, lo lắng run rẩy.

"Lâm Thụy! Cái thứ con hoang lòng dạ ác độc! Anh nói vậy! Nói vậy!" Cô ta không tin! Không tin! Rõ ràng ngày hôm qua mình vẫn còn gọi điện cho mẹ mà, rõ ràng ngày hôm qua vẫn còn rất khỏe mạnh, nhưng anh ta mặc đồ này.....

Nghĩ tới đây, đáy lòng Tề Minh Nguyệt liền chấn động, gã này đã chân chân chính chính tiến vào nhà họ Tề rồi hả?

Con hoang? Lâm Thụy khẽ mỉm cười, nụ cười xán lạn lướt qua bờ môi.

"Xem ra cô vẫn chưa hiểu rõ tình hình rồi." Lâm Thụy thông thả ung dung phui phui đóa hoa trắng tinh ở trước ngực, đưa ra một ngón tay trắng nõn quơ quơ trước mặt Tề Minh Nguyệt.

"Di chúc của Tề Kiều đã công bố ra rồi, trừ căn nhà kia, tất cả tài sản đều là của tôi! Còn cô...." Lâm Thụy nhếch nhếch khóe môi, cúi xuống ở bên tai cô ta nhẹ giọng nói: "Phải ở trong tù suốt đời, cả đời đấy."

"Không! Không thể nào!" Tề Minh Nguyệt chột đầy Lâm Thụy ra, đôi môi run rẩy, vừa lùi về phía sau vừa lắc đầu.

"Không thể nào....Không thể nào....Anh đang gạt tôi....Nhất định là đang gạt tôi! Cha yêu thương tôi nhất, ông ấy không thể nào làm như thế! Không thể nào!"

"Có phải là anh đã giết bọn họ hay không? Còn sửa lại di chúc nữa?" Cô ta tuyệt đối không tin cha mình sẽ vô tình với mình như thế. Nhưng hiện tại ông ấy đã mất rồi, cô ta bị giam lại, chẳng khác gì là chết không đối chứng cả! Cô ta muốn đi ra ngoài! Cô ta nhất định phải đi ra ngoài!

"Tùy cô muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ." Lâm Thụy ôn định thân thể, khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, không xao động, như bình thường.

"Dù sao kết quả cũng như nhau thôi. Xem ra hôm nay tôi quá nhân từ, đổi lại không có ai cảm kích cả." Nói xong anh ta liền xoay người, làm ra tư thế muốn rời khỏi.

"Đừng!"

Tề Minh Nguyệt đột nhiên nhào tới kéo tay áo của Lâm Thụy, không để cho anh ta rời đi, đánh vè lệ nóng quanh tròn thành lệ động lòng người. Lâm Thụy không để lại dấu vết tí mĩ quan sát cô ta một phen, trong lòng bắt đầu thấy bội phục Tần Dịch Hoan.

"Thế nào?" Lâm Thụy quay đầu lại, nhướn mày thật cao, chờ đợi câu sau của Tề Minh Nguyệt.

"Để cho tôi đi ra ngoài! Tôi muốn thấy cha mẹ....." Tề Minh Nguyệt cắn chặt răng, trong lòng vô cùng khuất nhục.

Cô ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình phải khuất phục trước một đứa con hoang, nhưng cha mẹ đã mất, Di, ie3nn,.. cô ta phải tự lo nghĩ cho bản thân.....Nước mắt theo gương mặt cuộn rơi xuống, vừa ác độc vừa tùy hứng, cô ta cũng chỉ là một đứa bé, làm sao có thể lập tức thừa nhận được đã kích to lớn như thế.

"Xin lỗi, nhà họ Tần dùng tội danh giết người không thành để khởi kiện cô, không có cách nào bảo lãnh cả." Lâm Thụy xòe tay, ý bảo anh ta cũng đành chịu.

"Tôi không có! Tôi không có mà!" Tề Minh Nguyệt mắt không chế điên cuồng hét lên.

"Giết đồ yêu nghiệt kia tôi còn ngại bản tay đó! Tôi không có! Anh giúp tôi đi, giúp tôi đi!"

Đột nhiên nghe tin cha mẹ qua đời, còn mình phải vùi thân trong lao tù, bị hai cú đả kích nghiêm trọng, cái gì mà dè dặt, cái gì mà phong phạm của đại tiểu thư, toàn bộ đều bỏ hết! Cô ta muốn đi ra ngoài! Cô ta còn trẻ tuổi như thế, tại sao chỉ vì một thằng nhãi ranh mới năm tháng tuổi mà phải sống suốt đời trong tù chứ? Cô ta không cam lòng!

"Nó đã chết chưa?" Tề Minh Nguyệt cắn cắn môi, cuối cùng cũng hỏi ra.

Lâm Thụy sững sờ, vẫn kịp thời hiểu được cô ta đang nói tiểu Trạch, anh ta vươn tay hất sợi tóc rũ xuống trước trán, hỏi: "Thế nào? Cảm giác mình xuống tay nặng hay nhẹ đây?"

"Tôi mặc kệ!" Tề Minh Nguyệt đỏ bừng mặt, đôi tay kích động quơ quơ.

"Tôi mặc kệ nó như thế nào, là đã chết hay còn sống, tôi muốn đi ra ngoài! Đưa tôi ra ngoài!"

Ánh mắt của Lâm Thụy chợt lạnh lẽo, hỏi: "Cô đang ra lệnh cho tôi sao?"

Tề Minh Nguyệt ngẩn ra, nuốt nước bọt, hạ mí mắt xuống, nói lí nhí: "Anh....Dù sao anh cũng là....Là anh trai tôi, anh đưa tôi ra ngoài đi."

Anh trai? Đó là cái gì, có thể đổi thành tiền sao?

Lâm Thụy cười khẩy, dứt hai tay vào túi, nói: "Cô có ra được hay không là do tôi quyết định, là xem nhà họ Tần có rút đơn kiện hay không." Một câu vô cùng có tính ám hiệu phong phú, anh ta không tin cô ả không mắc câu.

Vừa nghe còn có đường sống, Tề Minh Nguyệt lập tức ngẩng đầu lên, nắm ống tay áo Lâm Thụy, nói: "Vậy hãy để cho nhà họ Tần rút đơn kiện đi! Khiến cho nhà họ Tần rút đơn kiện đi!"

"Bây giờ Tần Trạch còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, cô cho rằng người nhà họ Tần sẽ từ bỏ ý định như vậy sao?" Rốt cuộc làm sao mà cô gái này trưởng thành được vậy? Ngu xuẩn đến trình độ này cũng có thể ra ngoài xã hội à?

Hai tay Tề Minh Nguyệt nắm rất chặt, đúng rồi, nhà họ Tần sẽ không bỏ qua cho cô ta, không, phải nói là kẻ dê tiện Triệu Ngạn Kiều mới đúng! Coi như Tần Dịch Hoan cố ý cứu mình thì cũng sẽ bị đồ dê tiện đó ngăn trở.-le3qu4quydo0dn- Vậy phải làm sao bây giờ? Làm thế nào đây? Cô ta nắm chặt quả đấm, đặt ở bên môi cắn cắn, lo lắng đi tới đi lui ở trong phòng giam nhỏ nhỏ, trong mắt lóe lên hận ý thâm sâu cùng oán độc.

"Tôi có thể để cho cô đi ra ngoài." Lâm Thụy cảm thấy đã đến lúc rồi, hung hăng quăng một trái bom nặng ký vào trong tâm Tề Minh Nguyệt.

"Thế nhưng....." Anh ta dừng một chút, chống lại ánh mắt chờ mong của Tề Minh Nguyệt, mới tiếp tục nói: "Cô phải trả giá rất lớn!"

Nói xong anh ta xòe tay ra, nhìn kỹ đường vân trong lòng bàn tay mình, nói: "Số mệnh của con người đều là cố định bất biến, muốn thay đổi số mệnh, cái giá cũng không nhỏ đâu!"

"Anh muốn cái gì? Muốn cái gì đều được! Chỉ cần anh có thể để cho tôi đi ra ngoài!"

"Không nhất thiết phải là giá quá cao." Lâm Thụy lắc đầu một cái.

"Chính là bây giờ việc buôn bán của nhà họ Tề chúng ta bị chèn ép đến gần như không xoay chuyển được, nghe nói bên trong thành phố chỉ có một người có thể giải quyết thôi, chỉ cần em gái đi nói chuyện với anh ta một chút là được."

Tề Minh Nguyệt nghe xong lời này, sắc mặt lập tức khó coi, đây rõ ràng là muốn cô ta đi làm gái bao mà! Sao cô ta có thể làm loại chuyện đó chứ!

"Không! Tôi không đi! Anh đổi cách khác đi!" Đại tiểu thư bị giam cầm vẫn vênh váo tự đắc như cũ.

"Vậy thì hết cách." Lâm Thụy nhíu nhíu mày.

"Có biết tại sao chỉ trong một đêm mà chúng ta bị chèn ép thành ra như vậy không? Đó là mệnh lệnh của nhà họ Chu, nói ra thì trách nhiệm này là ở trên người cô đấy. Chỉ là, nếu như cô không muốn thì tôi cũng sẽ không ép buộc cô, dù sao vẫn là em gái mình, tôi chính là rất muốn làm một người anh tốt đó!" Lâm Thụy liếm liếm môi, ánh mắt đầy giễu cợt, không biết là đang giễu cợt Tề Minh Nguyệt ngu ngốc hay là đang giễu cợt hai chữ 'anh trai' này.

"Ồ ngoan trong này đi, anh trai còn phải đi làm đây." Nói xong anh ta liền bước nhanh ra phía ngoài.

Tề Minh Nguyệt gắt gao cắn môi, làn môi vốn nhạt màu giờ đã bị cắn đến đỏ bầm, thật giống như sẽ lập tức nhỏ ra máu. Làm thế nào đây? Thật sự phải đi ư? Nhưng nếu không đi thì cô ta cũng không có cách để đi ra ngoài, cũng không có cách gặp mặt cha mẹ một lần cuối....

Mất thấy bóng dáng của Lâm Thụy sắp biến mất ở chỗ cửa, Tề Minh Nguyệt đột nhiên đuổi theo, nói: "Tôi đi! Tôi đi!"

Lâm Thụy đưa lưng về phía Tề Minh Nguyệt, nụ cười trên mặt từ từ mở rộng, cắn câu rồi! Anh ta quay đầu đi, trong mắt lóe lên sự gian xảo.

"Em gái ngoan, yên lặng chờ ở đây nhé."

"Không phải hiện tại sẽ để cho tôi đi ra ngoài sao?" Tề Minh Nguyệt có chút hoảng hốt, cô ta còn muốn đi gặp cha mẹ, Lâm Thụy đã đồng ý để cho cô ta đi ra rồi mà.

"Hiện tại à, hiện tại không được đâu...!" Lâm Thụy nhíu nhíu mày, giống như thật sự khó xử với lời cầu xin của Tề Minh Nguyệt.

"Làm thủ tục phải mất ba ngày mà!"

Ba ngày! Khi đó cha mẹ cũng đã sớm bị hạ táng, vậy thì tất cả đều bị phủ đầy bụi bặm rồi. Tề Minh Nguyệt không kim được, nức nở nghẹn ngào ra tiếng: "Cầu xin anh.....Để cho tôi ra ngoài, ra ngoài đi...Gặp cha mẹ.....Cầu xin anh....."

"Nghe lời nào." Lâm Thụy híp mắt, thậm chí còn vươn tay sờ sờ đầu Tề Minh Nguyệt.

"Đề anh trai thay thế em đi đưa tiễn họ cũng giống nhau thôi." Nói xong anh ta liền không để ý đến Tề Minh Nguyệt nữa, sai bước đi ra ngoài.

Tề Minh Nguyệt ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn về phương hướng anh ta rời đi, thật lâu thật lâu, rốt cuộc không nhìn được ngồi xổm xuống đất nghẹn ngào khóc rống, một tiếng so với một tiếng càng bi ai hơn.

Bệnh tình của tiểu Trạch rất ổn định, trước mắt còn chưa xuất hiện tình trạng chớ sữa, trái tim đang treo cao của Triệu Ngạn Kiều thoáng buông xuống một chút, nhưng vẫn chưa dám thả lỏng. Còn một ngày nữa, bác sĩ đã nói có thể xảy ra bất kỳ tình huống nào. Cô đứng ở bên ngoài phòng bệnh của con trai, áp mặt vào bức vách ngăn trong suốt dày cộm, đứng đến tận nửa đêm, cho dù ai khuyên can cũng không trở về, giống như làm thế này cô mới cảm nhận được hơi thở của bé.

Tần Dịch Hoan không nhìn nổi, liền đến phòng bác sĩ cầu xin suốt một tiếng, rốt cuộc xin được một cơ hội cho Triệu Ngạn Kiều vào thăm con. Triệu Ngạn Kiều vui mừng đến rơi nước mắt, Tần Dịch Hoan nhìn mà cứ thờ dài. Anh vẫn cho là vợ mình làm bằng sắt, lì lợm, cứng đầu, nhưng hôm nay mới biết thì ra là cô làm bằng nước, vui mừng cũng khóc, mất hứng cũng khóc.

Triệu Ngạn Kiều không quản được nhiều như vậy, thay bộ quần áo vô khuẩn của bệnh viện vào liền theo y tá đi vào phòng ICU. Từ bậc cửa đến giường bệnh, khoảng cách ngắn ngủn mấy bước lại làm cho cô có cảm giác như đi cả một đời. Con trai yên lặng nằm ở đó, trong lỗ mũi còn cắm ống khí oxi, mặt nạ to đùng gần như có thể bao trùm khuôn mặt bé. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn non mềm toàn là vết thương.

Triệu Ngạn Kiều cắn chặt môi mới không để cho mình khóc ra thành tiếng, dưới sự chỉ dẫn của y tá, cô run run nhấc ống thở ra, từ từ mở cái miệng nhỏ nhắn non mềm của con trai, đưa bình sữa vào trong miệng bé.

Tiểu Trạch rất phối hợp, cho dù ngủ mê man, bé cũng không có mất đi bản năng của trẻ con, thuận theo há miệng ra. Động tác của Triệu Ngạn Kiều chột cứng đờ, rút tay lại nhét bình sữa vào trong ngực y tá rồi điên cuồng chạy ra ngoài.

Ở ngoài cửa, Tần Dịch Hoan đang đứng dựa vào tường chờ Triệu Ngạn Kiều đi ra, không ngờ cô lại ra nhanh như thế. Song không đợi anh nói chuyện, Triệu Ngạn Kiều đã nhào vào trong ngực anh nghẹn ngào khóc nức. Khẩu trang và mũ bị lấy xuống ném qua một bên, cô ôm chặt chồng mình, khóc đứt ruột đứt gan.

Con trai cô mới năm tháng tuổi, mới vừa mọc ra hai cái răng trắng nhỏ xinh cái dài cái ngắn, răng nhỏ lóng lánh trong suốt vô cùng dễ thương. Trước đây cô luôn nghĩ cách để con trai há mồm, nhìn hai cái răng nhỏ đó lại không nhìn được cười.

Nhưng lúc này, con trai của cô đang phải nằm ở trong phòng ICU, hai cái răng nhỏ này đã từng mang đến cho nhà bọn họ rất nhiều vui vẻ, giờ đã thành sứt mẻ không chịu nổi. Cái miệng nhỏ nhắn bị thương đã khiến lòng cô không ngừng run rẩy, không ngờ hai cái răng nhỏ cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tần Dịch Hoan xiết chặt cô vào trong lòng mình, không ngừng vuốt ve tấm lưng run rẩy của cô, yên lặng an ủi. Ngoại trừ như vậy, anh không biết mình còn có thể làm gì nữa.

"Tần Dịch Hoan...." Triệu Ngạn Kiều ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mờ lung nhìn anh.

"Em thay đổi chủ ý rồi, em không muốn cô ta chết, em muốn đòi lại tất cả từ trên người cô ta!" Tuy rằng kiếp trước cô sống rất khổ sở, bị rất nhiều người lạnh nhạt, thậm chí còn bị người thân nhất phản bội, nhưng lại chưa bao giờ muốn trở thù từng món nợ nào. Cuộc sống như vậy quá mệt mỏi, nhưng bây giờ, thảm trạng (tình cảnh bị thảm) của con trai liên tục hiện ra trước mắt, đây là lần đầu tiên cô hận một người như vậy, cũng là lần đầu tiên muốn người kia sống không bằng chết!

Tần Dịch Hoan vươn tay lau đi nước mắt trên mặt cô, chậm rãi nhếch môi cười cười, nói: "Tuân lệnh!"

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tiểu Trạch rất may mắn, trong vòng hai ngày bé không có bất kỳ phản ứng xấu nào, ngược lại, còn luôn thêm ăn nữa. Lúc bác sĩ tuyên bố tiếp theo chỉ cần an tĩnh dưỡng bệnh thì rốt cuộc Triệu Ngạn Kiều và Tần Dịch Hoan cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong hai ngày qua, dây thần kinh trong đầu bọn họ căng cứng, giống như vừa đụng vào là đứt, đầu óc khẩn trương, hơi có tý gió thổi cỏ lay sẽ nóng nảy lo lắng, hiện tại đã có thể yên tâm rồi.

Con trai của bọn họ có thể khỏe mạnh cường tráng lớn lên, không cần vì tội lỗi của kẻ khác mà làm lỡ dở cuộc đời mình, cũng không cần phải trở thành một chiếc ắc-sắc thuốc.

Triệu Ngạn Kiều ngồi ở bên mép giường của tiểu Trạch, cảm thấy bản thân thật sự là do dòi trước tích đức, chẳng những có thể sống lại lần nữa mà lần này con trai cũng là gặp dữ hóa lành. Cô cẩn thận vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn còn vài vết thương của con trai, khe khẽ cười, giống như là sợ quấy rầy giấc ngủ say của bé. Thật tốt quá, bé con của cô sẽ mạnh khỏe, bình an lớn lên.

Tuy rằng đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng dù sao tiểu Trạch vẫn bị thương rất nặng, cần nằm viện quan sát. Tần Dịch Hoan gần như chuyển hết đồ dùng của trẻ con từ nhà qua đây, ngay cả một xe tã kia cũng không quên. -;|_3_|_e;.; Triệu Ngạn Kiều cảm thấy hơi bất đắc dĩ, mấy loại tã này mua ở đâu chẳng được, làm chi mà phải chuyển từ nhà qua cho vất vả. Nhưng lúc thấy Tần Dịch Hoan vội vàng thu xếp cái này cái nọ, -d—d)(o—n=— cô lại không nỡ phá đi lòng nhiệt huyết của anh.

Bình thường, cứ nhắc đến con trai là Tần Dịch Hoan lại thẳng nhóc đáng ghét, thẳng nhóc đáng ghét, lúc thật sự xảy ra chuyện thì xót con đến tận ruột. Triệu Ngạn Kiều rót một chén nước mát đưa cho Tần Dịch Hoan, để cho anh hạ nhiệt, mới đi sang ngồi cạnh.

Mặc dù lần này tiểu Trạch rất may mắn thoát khỏi đại nạn, nhưng có một lần sẽ có lần thứ hai, ai cũng không dám bảo đảm Tề Minh Nguyệt có tới cửa quấy rầy bọn họ nữa hay không. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là nhổ cỏ tận gốc, vĩnh viễn loại trừ tai họa!

Tần Dịch Hoan buồn cười nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của cô, một hơi uống sạch nước trong chén, nói: "Yên tâm đi, anh biết rõ nên làm như thế nào." Anh quay đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, trong mắt thoáng qua chút tàn nhẫn. Tồn thương thân thể của con trai anh, anh tuyệt không dễ dàng bỏ qua đâu!

Lúc Tề Minh Nguyệt từ sở cảnh sát đi ra, cha mẹ cô ta đã sớm được mai táng trong khu nghĩa trang công cộng, điều duy nhất cô ta có thể làm chính là quỳ gối trước mộ hoa lệ kia, liên tục rơi nước mắt.

Rốt cuộc vẫn không thể gặp được cha mẹ một lần cuối, không chỉ có như vậy, ngay cả tang lễ cô ta cũng không được tham gia. Chờ sau khi cô ta trở lại, tất cả đều đã kết thúc. Công ty, đất đai, vốn lưu động hay không lưu động của nhà họ Tề đều chuyển về dưới tên Lâm Thụy, nhanh đến nỗi cô ta còn cảm thấy có chút kinh hãi.

Cô ta không hề lấy được nổi một phân tiền, ngoại trừ căn nhà trống trơn, mà ngay cả cái nhà này cũng là Lâm Thụy ghét bỏ không cần, bố thí cho cô ta. Đại tiểu thư của nhà họ Tề lập tức từ trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

Không chỉ có mình Tề Minh Nguyệt, ngay cả trong thành phố cũng xôn xao hẳn lên. Chẳng ai nghĩ tới Tề Kiều sẽ để lại toàn bộ gia sản cho một đứa con riêng ở bên ngoài không thể lộ ra ánh sáng, mà đứa con gái mình thương yêu hơn hai mươi năm lại chẳng nhận được bất cứ thứ gì.

Thật ra, tuy Tề Kiều có trọng nam khinh nữ nhưng vẫn chưa đến mức vô tình với con gái ruột của mình như thế. >, 3 Ông ta vốn phân chia là: giao lại công ty cho Lâm Thụy, còn đất đai và tiền gửi ngân hàng sẽ để lại cho Tề Minh Nguyệt. _Qu4_ = Qu_?- Tờ di chúc ấy mới viết được một nửa, chính là một nửa dành cho Lâm Thụy, còn của Tề Minh Nguyệt thì chưa kịp viết. -+ -d:O} Ôn.,.,- Dù sao ông ta cũng không lường được rằng bản thân mạnh khỏe như vậy mà phải ra đi quá sớm.

Mà thứ Lâm Thụy muốn chính là toàn bộ tài sản của nhà họ Tề, một phần cũng không được thiếu! Vì vậy, dĩ nhiên là không thể công bố bản di chúc thật sự ra ngoài được. Tề Minh Nguyệt bất hạnh nhất chính là lúc ấy không có mặt, khiến Lâm Thụy thừa cơ, hối lộ luật sư, dồn hết một phần tài sản của cô ta đẩy tới trên người Lâm Thụy.

Nửa đời trước của cô ta đều trôi qua trong giàu sang và vầng sáng chói lóa, vậy mà hôm nay, cô ta chẳng còn gì cả, làm sao cô ta sống được đây? Tề Minh Nguyệt nước mắt ràn rụa quỳ gối trước mộ cha mẹ, chẳng biết rốt cuộc là khóc vì bản thân không được gặp cha mẹ lần cuối hay là khóc vì mình sắp phải đối mặt với cuộc sống bi thảm.

Lâm Thụy chẳng hề có chút đồng cảm nào với cô em gái này, mặc dù anh ta và Tề Minh Nguyệt có quan hệ máu mủ, nhưng anh ta không hề nguyện ý thừa nhận cô em gái vừa có tâm địa ác độc lại vừa ngu xuẩn đó. Cho nên, sau khi Tề Minh Nguyệt từ nghĩa trang về nhà, anh ta nhẫn tâm nói cho Tề Minh Nguyệt biết, tối nay sẽ

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Vết thương của tiểu Trạch đang từ từ tốt lên, ngay cả những vết tím đen trên mặt cũng khá lên không ít, khiến Triệu Ngạn Kiều thở phào nhẹ nhõm. Điều làm cô vui mừng nhất chính là, tiểu Trạch không phải là đứa bé hiếu động, mặc dù thân thể bị cố định bằng đủ mọi loại băng bó, rất khó chịu nhưng bé chưa từng lộn xộn, khiến người lớn bớt đi rất nhiều lo lắng.

Lúc trước Triệu Ngạn Kiều còn lo lắng vết thương trên mặt tiểu Trạch sẽ lưu lại sẹo, nhớ tới khuôn mặt con trai đã từng béo trắng, mềm mại cô liền cảm thấy trong lòng chua xót. Nhưng bác sĩ lại nói năng lực tự lành bệnh của trẻ con rất mạnh nên không cần lo lắng. Bây giờ nhìn tình trạng này đúng là không khác nhiều lắm.

Nếu như là chỉ cần tĩnh dưỡng, không cần dùng thuốc nữa thì Triệu Ngạn Kiều liền thương lượng với Tần Dịch Hoan đưa tiểu Trạch về nhà, dù sao vẫn còn có bác sĩ gia đình mà. Mặc dù tiểu Trạch ở trong phòng bệnh cao cấp của bệnh viện, nhưng trong bệnh viện vẫn không thể thoải mái như ở nhà, với cả cứ bất điều hòa suốt sẽ ảnh hưởng đến thân thể của tiểu Trạch.

Tần Dịch Hoan suy nghĩ một chút liền đồng ý, anh không rảnh về chuyện chăm sóc trẻ nhỏ, tiểu Kiều muốn làm thế nào đều được hết. Vì vậy, sau khi tiểu Trạch phẫu thuật xong gần nửa tháng liền được cha mẹ đưa về nhà, trở lại trên giường trẻ con của mình.

Cùng lúc đó, quan hệ giữa Tề Minh Nguyệt và La Minh trở nên càng ngày càng tốt, hai người đều tỏ ra vô cùng nồng nhiệt, hiển nhiên đã lọt vào trong tình yêu điên cuồng. Cho dù Tề Minh Nguyệt có nói yêu thích Tần Dịch Hoan đến đâu thì rõ ràng cô ta vẫn rất hưởng thụ một người khác mang đến cho cô ta loại cảm giác ấy. Lâm Thụy rèn sắt khi còn nóng, rất nhanh liền chọn xong ngày lễ đính hôn của Tề Minh Nguyệt và La Minh.

Tề Minh Nguyệt vốn cảm thấy quá gấp rút, nhưng trong lòng lại vẫn rất ngọt ngào, đính hôn sớm một chút thì kế hoạch của cô ta cũng có thể thực hiện sớm một chút. Nhưng hình như La Minh cũng không vui vẻ như trong tưởng tượng của cô ta, thậm chí ở trong buổi hẹn hò lần đầu tiên đã liên tục thất thần khiến Tề Minh Nguyệt suýt chút nữa đã xách ví bỏ đi!

Nhưng vừa nghĩ đến người này sắp trở thành chồng chưa cưới của mình, cô ta liền miễn cưỡng tự nhủ mình phải nhẫn nhịn. Song chịu đựng đến bữa ăn tối thì cuối cùng liền không nhịn được nữa, nhìn dáng vẻ nặng nề tâm sự của người trước mặt này, cô ta liền ăn mất cả ngon rồi! Là đang ghét bỏ cô ta sao? Vậy thì giải trừ hôn ước đi! Tề Minh Nguyệt này còn chưa đến mức mất giá như thế!

Lúc này Tề Minh Nguyệt hoàn toàn quên mất mình đã mất giá rất nhiều năm rồi. Cô ta ném mạnh dao đĩa xuống khay, phát ra tiếng đồ sứ chói tai, ở trong nhà hàng tây yên tĩnh thanh nhã liền cực kỳ nổi bật.

"La Minh! Rốt cuộc anh bị làm sao vậy?"

Bị Tề Minh Nguyệt phát hiện ra dị trạng (trạng thái khác thường), La Minh có chút hoảng hốt, đôi tay nắm chặt dao nĩa, mặt chột đỏ bừng, hồi lâu vẫn không nặn ra nổi một chữ. Sắc mặt Tề Minh Nguyệt nhất thời càng khó coi, hắt cằm, đứng lên muốn rời đi. Ở trong lòng cô ta, La Minh cũng chỉ là một cái

ván cầu mà thôi, cô ta chưa đến nỗi không thể sống thiếu La Minh!

La Minh vừa thấy Tề Minh Nguyệt muốn bỏ đi, vội vàng vòng qua cái bàn, ngăn ở phía trước, không để cho cô ta rời đi.

"Anh tránh ra!" Tề Minh Nguyệt nhìn người trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, không phải là không thích ở cùng cô ta à, tại sao lúc cô ta muốn rời đi thì lại ngăn cản? Cô ta không lạ gì! Không lạ gì!

"Minh Nguyệt...Minh Nguyệt, em đừng đi...." La Minh đầy khẩn trương liền bắt đầu nói năng lộn xộn, hoàn toàn không giống như là người ở địa vị cao đã lâu, mà hết như một cậu trai mới biết yêu, khiến Tề Minh Nguyệt một hồi hoảng hốt.

"La Minh, nếu như anh không đồng ý...." Ngón tay của Tề Minh Nguyệt run run, rốt cuộc hạ quyết tâm nói ra, kết quả còn chưa nói hết, trước mắt liền hoa lên. Người vừa mới ngăn ở trước mặt, vậy mà đã quỳ xuống kêu 'bịch' một tiếng.

"Anh....Anh đang làm gì thế?" Tề Minh Nguyệt không kiềm được lui về phía sau một bước, trong lòng mơ hồ có chút mong đợi.

"Chúng ta không cần đính hôn." La Minh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Tề Minh Nguyệt, ngay lúc cô ta vừa đổi sắc mặt liền nói tiếp: "Trực tiếp kết hôn có được không? Minh Nguyệt, gả cho anh nhé?"

Vui mừng quá lớn khiến cho Tề Minh Nguyệt đứng ngơ ngác tại chỗ hoàn toàn quên cả phản ứng, cho đến khi xung quanh vang lên tiếng vỗ tay, cô ta mới đột nhiên phục hồi tinh thần. La Minh quỳ một gối xuống, trên tay cầm chiếc nhẫn kim cương lóe sáng, vẻ mặt thành khẩn mà mong đợi, trong đôi mắt đen mang theo chút tâm tư nhỏ không dễ phát giác.

Trái tim Tề Minh Nguyệt đập thành thịch, trong lòng bất kỳ cô gái nào cũng từng tưởng tượng qua cảnh tượng được bạn trai mình cầu hôn, muốn vừa lãng mạn vừa rung động. Mà bây giờ ở trong tiếng vỗ tay và trầm trồ khen ngợi của đám người xung quanh, Tề Minh Nguyệt đột nhiên cảm thấy, nếu không đồng ý với La Minh thì đúng là chà đạp người ta.

Vì vậy, vị thiên kim kiều ngạo của nhà họ Tề đã đồng ý lời cầu hôn của La Minh trong khung cảnh lãng mạn của nhà hàng Tây, hai người mới quen biết nửa tháng đã quyết định cưới chui vào một tháng sau.

Những tờ báo tranh nhau đưa tin, khuôn mặt hạnh phúc của Tề Minh Nguyệt được phóng to trên báo chí, sắc mặt thiếu nữ trẻ tuổi hồng nhuận, cực kỳ xinh đẹp, giống như không chịu chút đả kích nào khi cha mẹ qua đời.

Triệu Ngạn Kiều nắm thật chặt tờ báo, ánh mắt

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tề Minh Nguyệt sừng sốt, lập tức chống lại đôi mắt hung ác của La Minh, khinh miệt nói: "Không phải xử nữ thì sao? Chẳng lẽ anh còn là xử nam à?"

Bàn tay La Minh nắm chặt tóc cô ta, khuôn mặt anh tuần bắt đầu vặn vẹo quỷ dị, ở dưới ánh đèn u ám giống như ác quỷ khiến người ta sợ hãi. Tề Minh Nguyệt sợ run người, giả vờ chẳng hề để ý lật người trốn khỏi ánh mắt anh ta. Không ngờ La Minh hoàn toàn không có ý buông tha cho cô ta.

Một tay anh ta nắm chặt mái tóc của Tề Minh Nguyệt, hung bạo kéo cô ta đến trước mặt, đè ở bên dưới, húc mắt đỏ ngầu, mắng: "Kẻ đê tiện! Kẻ đê tiện! Kẻ đê tiện phải đi tìm chết đi!" Nói xong, anh ta kéo ngắn kéo ở đầu giường ra, từng đạo cụ SM lập tức đập vào mắt Tề Minh Nguyệt, vòng vòng xích xích, cái gì cần có đều có.

Tề Minh Nguyệt hoảng hốt, quên cả kêu đau, kinh ngạc nhìn chằm chằm La Minh, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy anh ta. Làm sao lại như vậy? Tại sao một người dịu dàng, hay săn sóc có thể biến thành như vậy? Tề Minh Nguyệt không một mảnh vải che thân, lộ liễu nằm ở trên giường lớn, bởi vì khiếp sợ quá độ mà run run, thoạt nhìn thậm chí có một loại mỹ cảm mỏng manh.

La Minh kích động đỏ rần mặt, cúi đầu hung hăng cắn một phát trên bộ ngực trắng nõn của Tề Minh Nguyệt, hung ác giống như muốn xé toạc một miếng thịt của cô ta. Tề Minh Nguyệt đau đớn kêu to một tiếng, nước mắt liên tục rơi, hoảng sợ đập đập hai chân, hai cánh tay cũng vùng vằng lung tung, giống như muốn thoát khỏi gian phòng này. Đáng tiếc La Minh lại không để cô ta như nguyện.

"Muốn trốn sao? Tôi liền đánh gãy chân cô!" Mắt La Minh đỏ ngầu, thờ hờn hờn, hung hăng ngồi ở trên người Tề Minh Nguyệt, áp chế cô ta, hai tay bắt được cánh tay phải của Tề Minh Nguyệt, ác độc bẻ một cái....

"Á! Á! Đau quá!" Tiếng 'rắc rắc' thanh thúy kèm theo tiếng hét chói tai của Tề Minh Nguyệt vang lên, trong đêm đen làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

La Minh liếm liếm môi, vẻ mặt quỷ dị nhìn Tề Minh Nguyệt, nói: "Đồ đê tiện, còn muốn trốn hay không?"

Toàn thân Tề Minh Nguyệt giống như lá khô trong gió, sắc mặt bởi vì đau đớn mà trắng bệch giống như tờ giấy, nước mắt liên tục tuôn rơi nhìn La Minh đang đè trên người mình. Cô ta không tin! Người này rõ ràng là vô hại, rõ ràng là săn sóc như thế, làm sao sẽ biến thành thế này? Trên cổ tay truyền đến cơn đau tan lòng nát dạ, từ nhỏ đến lớn, cô ta chưa từng bị khô sở như thế. Tất cả cảm xúc đau đớn, uất ức, hồi hộp, hối hận.... Trong nháy mắt xông lên đầu, cuối cùng Tề Minh Nguyệt cũng không nhịn được lớn tiếng khóc.

Khóc cho tương lai bất hạnh, âm đạm của mình. Gãy xương là cơn đau đớn nhất khiến người ta khó có thể chịu đựng được, đau đớn giống như tràn đầy trong không khí, dồn dập tiến vào trái tim cô ta, đau đến run rẩy cả người.

Hơn hai mươi năm sinh mệnh của Tề Minh Nguyệt, cho tới bây giờ đều là tùy ý tự do, ngang ngược

kiêu ngạo, chưa từng hối hận vì sai lầm của mình, cũng không có ai dạy cho cô ta đạo lý 'Người đang làm trời đang nhìn'. Lúc này, rốt cuộc những đau đớn mà cô ta gây ra trên người tiểu Trạch mới năm tháng tuổi, đã báo ứng lên người cô ta rồi.

"Câm miệng!" La Minh vung tay cho cô ta một cái tát, quát.

"Đồ dê tiện cũng biết đau à? Cho dù đau cũng phải nhịn xuống cho tôi! Còn kêu nữa thì đừng trách tôi không khách khí!"

Đầu óc Tề Minh Nguyệt trống rỗng, lúc này, đối với cô ta mà nói, La Minh quả thật đáng sợ giống như ác quỷ đang thi hành hình phạt trong địa ngục. Cô ta cắn chặt môi, run rẩy nuốt xuống tất cả những tiếng nức nở nghẹn ngào. La Minh như vậy thật sự rất đáng sợ, ngay cả dũng khí phản kháng cô ta cũng không thể khơi dậy nổi.

Thấy Tề Minh Nguyệt bất động, La Minh cười lạnh, vươn tay xoa mặt cô ta, nói: "Phải thế mới đúng, đồ dê tiện thì phải có tính tự giác chứ, đứng lên! Quỳ xuống!" Anh ta rời khỏi người Tề Minh Nguyệt, tay phải nắm thật chặt cổ tay bị gãy của Tề Minh Nguyệt, để phòng cô ta chạy trốn.

Tề Minh Nguyệt đau đến nửa chết nửa sống nhưng đành chịu đựng, nghe lời từ trên giường đứng lên, ngoan ngoãn quỳ gối ở trước mặt La Minh, hạ thân không che đậy của người đàn ông tựa sát vào mặt Tề Minh Nguyệt.

La Minh tàn nhẫn nhếch khóe miệng, nắm cổ tay cô ta kéo dài ra, đỏ mắt ra lệnh: "Nuốt xuống!"

Nước mắt Tề Minh Nguyệt không ngừng rơi xuống, nhưng vẫn không dám phản kháng, đưa mặt tới gần. Vốn tưởng rằng là một đêm tân hôn ngọt ngào, không ngờ lại thành cơn ác mộng cả đời của Tề Minh Nguyệt. Hơn nữa, cơn ác mộng ấy vẫn còn kéo

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Người đàn ông kia chẳng những không qua đỡ lấy cô ta mà ngược lại còn khoanh hai tay trước ngực, lạnh nhạt đứng ở bên cạnh, chiêm chọc cùng những người khác. Nền siêu thị đều là gạch tráng men cứng rắn, Tề Minh Nguyệt ngã thẳng xuống đất như thế, chắc chắn là rất đau, nhưng vẫn phải ép buộc mình bò dậy, cười cười lấy lòng người đàn ông kia, sau đó rút vai đi theo phía sau người đàn ông đang đi thẳng về phía trước.

Nhất thời trong tim cô dâng lên một cảm giác quái dị, người mà gần như hèn mọn đến tận trong xương thật sự là vị Tề đại tiểu thư kiêu ngạo tùy ý đó sao? Chỉ trong thời gian một tháng, làm sao có thể thay đổi nhiều như vậy? Triệu Ngạn Kiều chợt không muốn nhìn tiếp nữa, cô lại lấy tiếp mấy túi thức ăn cho mèo trong xe đẩy hàng ra, tính tiền rồi đi về nhà.

Vừa vặn tiểu Trạch đã tỉnh dậy, Triệu Ngạn Kiều cho bé bú sữa, chơi cùng bé một lúc mới đi tới phòng bếp giúp đỡ thím Trần nấu cơm. Gần đây cô hay nhờ thím Trần dạy nấu ăn, dù sao cô cũng nhàn rỗi vô sự nên luôn muốn tìm một chút chuyện để làm.

Buổi tối, dùng cơm tối xong, Triệu Ngạn Kiều liền tìm cơ hội hỏi Tần Dịch Hoan về chuyện của Tề Minh Nguyệt.

Tần Dịch Hoan không biết cô đã trông thấy Tề Minh Nguyệt rồi, cho là cô vẫn còn canh cánh trong lòng sự sơ suất lúc trước của anh, vội vàng lôi kéo tay cô, giải thích cặn kẽ kế hoạch của mình và Lâm Thụy.

La Minh là đứa con út của nhà họ La ở thành phố B, tổ tiên nhà họ La đã xây dựng nền móng vững chắc ở thành phố B. Mỗi thế hệ đều sẽ có mấy nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, cho nên thế lực dĩ nhiên hơn hẳn những gia đình bình thường. Người nhà họ La bắt đầu chỉ là nhập ngũ tham chính, nhưng mấy năm gần đây đã bắt đầu tiến quân vào thương trường.

Trong lúc tình cờ, Lâm Thụy đã quen được La Minh. Phải nói La Minh cũng được coi là một nhân tài từ nhỏ đã khôn khéo khác thường, thủ đoạn tàn nhẫn, đầy bụng tâm cơ. Người như vậy quả thật chính là vì chính trị mà xuất hiện, cho nên được sự ủng hộ của gia đình và cố gắng của bản thân, hơn ba mươi tuổi La Minh đã ngồi lên vị trí phó phòng cấp vụ trưởng.

Nhà họ La vốn ở thành phố B, làm sao thì La Minh cũng không thể tới thành phố A được, nhưng mấy năm trước, trong giới thượng lưu của thành phố B đã từng lộ ra một vụ tai tiếng. Con em trong một đại gia tộc nào đó hung tàn thành tính, ham mê SM, hung bạo tra tấn hai cô gái trẻ như hoa như ngọc đến chết.

Tin tức này vừa lộ ra, cả thành phố B đều xôn xao, thị dân đều vô cùng oán giận, ở trên mạng rồi rít muốn bắt được hung thủ. Đáng tiếc, thế lực của gia tộc kia vô cùng cường đại, cuối cùng vẫn không tìm ra được hung thủ, chuyện này liền chìm xuống.

Mặc dù thị dân không biết hung thủ, nhưng không có nghĩa là một vài người trong xã hội thượng lưu không biết. Bằng thân phận của Lâm Thụy cũng không thể biết được, nhưng mọi chuyện cố tình lại cứ khéo như vậy. Hồi đại học, một người bạn cùng phòng của Lâm Thụy là người trong một dòng họ có chút

danh vọng ở thành phố B, một lần đi dạo phố cùng anh ta, Lâm Thụy đã vô tình gặp được La Minh. Vì vậy Lâm Thụy liền biết được người đàn ông ấy có ham mê SM nặng, hơn nữa còn là không phải là xử nữ thì không được.

Vợ chồng Tề thị qua đời là một việc ngoài ý muốn, Lâm Thụy và Tần Dịch Hoan vốn tưởng rằng phải chiến một trận ác liệt, đã nghĩ cặn kẽ kế hoạch, không ngờ nhân vật mấu chốt lại qua đời rồi. Chỉ là, đây đúng là để cho bọn họ có thể hành động dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng kế hoạch ban đầu không thể sử dụng được nữa, bọn họ đành phải lên kế hoạch khác. Vô tình, lúc này nhà họ Chu bởi vì chuyện của Tề Minh Nguyệt mà bắt đầu ra sức chèn ép nhà họ Tề, khiến cho Lâm Thụy vừa tiếp nhận nhà họ Tề gần như không lật người được. Lâm Thụy vạn bất đắc dĩ đành phải đi vào thành phố nhờ vả, vừa vặn gặp phải La Minh.

Kỷ ức thời đại học đột nhiên tràn đầy trong đầu, Lâm Thụy chợt tóm được một manh mối. Sau khi anh ta cẩn thận điều tra tình hình mấy năm qua của La Minh, biết mấy năm nay La Minh bị người trong nhà bức hôn, mà danh tiếng của La Minh ở thành phố B đã sớm thối nát rồi. Ngay cả những cô gái môn đăng hộ đối cũng không dám gả cho anh ta, vì vậy mới có kế hoạch sau đó của Lâm Thụy.

Anh ta đơn độc hẹn La Minh, cường điệu muốn giới thiệu Tề Minh Nguyệt, hơn nữa còn nói mình muốn cầu cạnh La Minh. Nếu như La Minh chịu giúp một tay thì có thể gả em gái cho La Minh. Mặc dù La Minh rất nghi ngờ đối với những điều Lâm Thụy nói, nhưng vì người trong nhà đã giục giã quá, La Minh cũng không dám cãi lời cha mình, hưởng chi, đối với anh ta mà nói, có lấy ai cũng không sao cả nên đã đồng ý gặp mặt Tề Minh Nguyệt một lần.

Phải công nhận Tề Minh Nguyệt đúng là kẻ xui xẻo, diện mạo của cô ta đúng là hợp khẩu vị của La Minh, cao gầy, thanh lệ, không lăng lơ không quyến rũ. Sau khi gặp qua một lần, La Minh liền gọi điện thoại cho Lâm Thụy tỏ vẻ đồng ý hôn sự, vì thế liền có phần sau đó.

Tề Minh Nguyệt chơi đùa nhiều năm như vậy, đã sớm không còn là hoàng hoa khuê nữ, mà La Minh không thể dễ dàng tha thứ nhất chính là đụng phải người đã không còn là xử nữ, hơn nữa người ấy còn là vợ anh ta! Trong một tháng sau khi kết hôn, La Minh đã dùng hết mọi loại thủ đoạn ác độc. Vừa mới bắt đầu, Tề Minh Nguyệt không chịu khuất phục, càng về sau càng sợ hãi, rồi đến cuối cùng là chết lặng và chấp nhận. Bây giờ đã hoàn toàn trở thành một con rối

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Tiểu Trạch ngẩng đầu nhìn cái này ngó cái kia, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Triệu Ngan Kiều, vươn đôi tay nhỏ bé muốn mẹ ôm, cái mông nhỏ cũng dịch dịch ra bên ngoài. Mẹ Tần vội vàng chạy tới đẩy nhẹ bé vào trong, muốn sự chú ý của bé tập trung vào những đồ vật bày trên bàn.

Tiểu Trạch chẳng chịu nể mặt, cái mông nhỏ vẫn dịch về phía Triệu Ngan Kiều. Triệu Ngan Kiều liền buồn bực, bình thường sao chẳng thấy nhóc đánh mình thế chứ, sao bây giờ cứ muốn chui vào lòng cô vậy? Chẳng lẽ là sợ người lạ à?

Cô nào biết tiểu Trạch không phải sợ người lạ, mà là sợ tiếng ồn. Ở đây nhiều người như vậy, cho dù cẩn thận đến đâu thì vẫn có tiếng động, mà từ nhỏ bé đã rất dễ bị giật mình, cho nên vào lúc này mới có thể liều mạng muốn cô ôm.

Triệu Ngan Kiều bắt đầu dỗi, vì không để cho con trai phá hư bữa tiệc sinh nhật của chính mình, cô đành chạy tới phía đối diện bé để hấp dẫn sự chú ý của bé. Quả nhiên, khi Triệu Ngan Kiều vừa đứng đối diện với tiểu Trạch thì đôi mắt to của bé cũng vội vàng chuyển qua phía đối diện, nhìn cô không chớp mắt, chỉ sợ mẹ sẽ chạy đi mất.

Chính chủ không phối hợp, đám người bọn họ chỉ có thể lo lắng suông thôi, Tần Dịch Hoan nhìn lướt qua, phát hiện tất cả mọi người đều nhàm chán nhìn chằm chằm con mình, hận không thể thấy tiểu Trạch nắm ngay một món đồ trong tay.

Anh nhíu nhíu mày, đột nhiên đi tới bên cạnh Triệu Ngan Kiều, nói: "Tiểu Trạch, nhìn ba này."

Tần Dịch Hoan vỗ vỗ cái bàn để con trai nhìn sang, cầm từng món ở trên bàn lên, lắc lắc. Quả nhiên, phương pháp này rất hữu hiệu, ánh mắt tiểu Trạch đảo qua đảo lại theo tay anh, sau đó liền không nhìn Tần Dịch Hoan nữa, cứ nhìn chằm chằm những đồ được Tần Dịch Hoan cầm lên, ê ê a a vươn đôi tay nhỏ bé quá.

Trai tim của đám người xung quanh cũng theo đó mà nâng lên, nhìn bàn tay nhỏ bé của tiểu Trạch sờ tới sờ lui mà chưa chọn được món đồ nào, quả thật hận không thể tiến lên lấy thay bé! Ngay lúc tất cả đều sốt ruột, tiểu Trạch đột nhiên bất động, mắt nhìn thẳng vào một chỗ.

Mọi người nhìn theo ánh mắt bé, nhất thời sợ hết hồn.

Trời! Dã tâm của bé cũng không nhỏ đâu, lại để mắt đến máy ảnh! Máy ảnh nặng lắm đó, đừng nói là tiểu Trạch của bây giờ, chính là có thêm tiểu Trạch của hai năm nữa cũng chẳng ôm nổi!

Ai ngờ lo lắng cái gì thì nhận được cái đó, tiểu Trạch dịch sang bên, ôm lấy máy ảnh không buông tay nữa.

Triệu Ngan Kiều và Tần Dịch Hoan tròn mắt há mồm nhìn, chẳng nhẽ sau này thằng bé muốn trở thành nhiếp ảnh gia à? Nhưng trên người bé đâu ra tế bào nghệ thuật chứ? Cô không có, Tần Dịch Hoan càng không có!

"Kia! Cái máy ảnh đó đang mở!" Lúc này không biết có ai tinh mắt, lại nhìn thấy trước ống kính máy

ảnh có hình ảnh!

Máy ảnh vốn đang mờ nên rất dễ dàng phát hiện, nhưng vừa rồi lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người tiểu Trạch, thêm cả ánh sáng trong đại sảnh này rất nhiều, ánh sáng lại không chiếu nhiều vào máy ảnh cho nên mới bị xem nhẹ.

Máy ảnh đang mờ sao? Triệu Ngạn Kiều tò mò cúi người xuống muốn nhìn xem có cái gì, không ngờ tiểu Trạch lại gắt gao che chở máy ảnh giống như con thú nhỏ bảo vệ thức ăn. Cô vừa vươn tay qua, đôi mắt to của cậu nhóc đã đỏ lên như sắp khóc.

Triệu Ngạn Kiều gương mặt rút tay về, trong lòng chợt ê ẩm, người mẹ như cô lại thua cả một chiếc máy ảnh! Tên nhóc đáng ghét này!

Tiểu Trạch vô cùng chấp nhất với máy ảnh, vì thế mọi người đều cho rằng cháu trai trưởng tương lai của nhà họ Tần nhất định sẽ trở thành nhiếp ảnh gia, Triệu Ngạn Kiều giật giật khóe miệng, chợt rất hối hận vì lúc ấy đã bỏ máy ảnh vào.

Cuối cùng, Triệu Ngạn Kiều và Tần Dịch Hoan phải mất sức chín trâu hai hổ mới thành công khiến tiểu Trạch dời sự chú ý qua nơi khác. Tần Dịch Hoan lặng lẽ đi vòng qua muốn cầm máy ảnh giấu đi, kết quả vừa cầm lên, vẻ mặt lập tức thay đổi, dờ khóc dờ cười. Triệu Ngạn Kiều kỳ quái liếc anh một cái, không hiểu anh bị sao nữa.

Tần Dịch Hoan nhanh tay giấu máy ảnh đi, lúc này mới lê thân đến bên cạnh Triệu Ngạn Kiều, ghé vào bên tai cô, nhỏ giọng nói: "Em đoán xem trong máy ảnh có cái gì?"

"Cái gì?" Triệu Ngạn Kiều chuyển tiểu Trạch qua tay mẹ Tần, hỏi.

Tần Dịch Hoan cúi đầu cười khẽ một tiếng, ở bên tai cô phun ra hai chữ. Triệu Ngạn Kiều lập tức giống như bị sét đánh trúng, khiếp sợ nhìn Tần Dịch Hoan, nói: "Thật ư? Chụp lúc nào vậy? Sao em không biết?"

Tần Dịch Hoan đứng thẳng dậy, hướng về phía mấy người vừa đến cười cười, mới quay đầu lại nói với Triệu Ngạn Kiều: "Mấy ngày trước, tên nhóc này luôn ầm ĩ quậy người, không ngờ

SỐNG LẠI SINH EM BÉ

Sâm Trung Nhất Tiểu Viên
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ngoại Truyện

Lần đầu tiên Triệu Ngạn Kiều gặp Chu Thần Cốc là ở ký túc xá của mình, người nọ cao lớn vững chắc đứng ở nơi đó, vẻ mặt tươi cười hòa nhã, giúp đỡ Chu Tiểu Mạch ngu ngơ sắp xếp lại vật dụng, vừa thông dong lại vừa ngăn nắp. Nhìn thấy cô đi tới liền chào hỏi rất tự nhiên, nói mình là anh trai của Chu Tiểu Mạch, đây là lần đầu tiên tiểu Mạch ở ký túc xá, nhờ cô chăm sóc tốt cho cô ấy.

Cô chưa từng tiếp xúc với một người đàn ông nào giống như Chu Thần Cốc, hòa nhã lễ độ, tác phong nhanh nhẹn, không thấy một chút lỗ mãng nào. Hoàn toàn khác xa với những người đàn ông mà cô gặp ở bên ngoài khi đi làm, thật giống như sinh sống ở trong tổ chim sẽ nhiều năm, vào một ngày nào đó đột nhiên trông thấy Phượng hoàng bay lượn trên chín tầng mây.

Cho nên, mặc dù trên mặt cô vẫn là vẻ bình tĩnh như cũ nhưng nhịp tim đã sớm không khống chế nổi nữa. Đã trải qua những gian nan tăm tối, đối với Triệu Ngạn Kiều mà nói, một người đàn ông giống như cả người đều mang theo ánh mặt trời như thế, lực hút chắc chắn không thể nhỏ được.

Cô và Chu Tiểu Mạch dần dần thân quen rồi cũng biết khá nhiều về Chu Thần Cốc. Ví dụ như người ấy rất ưu tú, rất được hoan nghênh. Cô rất thích thú khi nghe Chu Tiểu Mạch nói về anh nhưng cô chưa từng có suy nghĩ quá phận nào. Cô biết mình và anh không thích hợp, cứ như vậy, mỗi ngày nghe được những câu chuyện xưa huy hoàng của anh là đủ rồi.

Chu Tiểu Mạch là người rất tốt, dịu dàng đáng yêu, không hề kiêu ngạo vì gia đình giàu sang, Triệu Ngạn Kiều không hề cảm thấy giật mình. Lần đầu tiên thấy Chu Thần Cốc, cô đã biết bọn họ được giáo dục rất tốt, tốt đến mức cô chỉ có thể ngửa mặt mà nhìn, ngay cả một ý nghĩ xấu xa cũng không nghĩ đến.

Triệu Ngạn Kiều chưa bao giờ có thể hưởng thụ cuộc sống đại học tốt đẹp và tự do giống như bạn học của mình, cô phải kiếm tiền để lo học phí, lo phí sinh hoạt. Cho nên, mặc dù cô và Chu Tiểu Mạch rất hợp nhau nhưng rất hiếm khi được ở cùng nhau lâu, chứ đừng nói đến Chu Thần Cốc.

Mặc dù vậy, cô cũng chưa từng tạo ra cơ hội gì để mình và anh vô tình gặp mặt. Sự yêu thích trong lòng là không thể ngăn cản nhưng cô vẫn có thể khống chế được hành vi của bản thân.

Cô không muốn để cho người khác biết, không muốn gây nên những phiền phức cho anh hoặc là Chu Tiểu Mạch, thích là việc của riêng cô không liên quan đến người khác, cho dù là người cô thích. Vì thế, cả một năm đầu, số lần cô gặp Chu Thần Cốc chỉ đếm được bằng đầu ngón tay.

Năm thứ hai đại học, Chu Tiểu Mạch đột nhiên nổi hứng, muốn đến quán bar chơi một chút, Triệu Ngạn Kiều không chịu nổi bị cô ấy đeo bám suốt ngày, rốt cuộc đành đồng ý. Thật ra cô rất muốn nói với Chu Tiểu Mạch, quán bar chẳng hề thần kỳ như trong tưởng tượng của cô ấy đâu. Ngay từ lúc vị thành niên cô đã đến đó, không phải đi chơi, mà là đi làm, nhưng sau khi bị quấy rối liền không bao giờ đến nữa.

Tuy rằng cuộc sống khó khăn, thậm chí có khi rất đói, nhưng một phần tính cách quật cường hơn so với người thường luôn luôn nhắc nhở cô, trước khi thỏa mãn cuộc sống của mình thì cô chính là phụ nữ, nếu như cô tự đắm mình vào thì sẽ chẳng có ai cứu được cô nữa.

Hôm đó Chu Tiểu Mạch rất hưng phấn, trang điểm rực rỡ hẳn lên, thậm chí còn lôi kéo tay Triệu Ngạn Kiều, khẳng khái trang điểm cho cô. Triệu Ngạn Kiều bất đắc dĩ, chỉ có thể mặc cho cô ấy bôi bôi trét trét lên mặt mình, cuối cùng còn bị buộc mặc quần áo của Chu Tiểu Mạch.

Chu Tiểu Mạch thấp hơn cô, Triệu Ngạn Kiều mặc quần áo của cô ấy thì hơi chật. Cũng may Triệu Ngạn Kiều rất gầy, mặc nhỏ đi một số chẳng những không ngò, mà ngược lại còn lộ ra được vòng eo thon thả, đáng người tuyệt mỹ của cô, Chu Tiểu Mạch nhìn mà than thở không dứt. Dĩ nhiên, Triệu Ngạn Kiều không hề biết, cô chưa từng để ý tới cái nhìn của người khác với mình, gần như chẳng bao giờ soi gương.

Không phải vì cô không thích chưng diện, mà là khi bụng đói, làm sao còn tư cách để theo đuổi những thứ xa hoa đó.

Ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, bọn họ lặng lẽ đi vào. Một đám nam nữ vận vẹo kịch liệt ở trong sàn nhảy, giống như muốn uốn éo ra hết sức hút của bản thân. Chu Tiểu Mạch vô cùng hưng phấn, lôi kéo Triệu Ngạn Kiều ra nhảy, Triệu Ngạn Kiều cũng không hề né tránh, lập tức bị Chu Tiểu Mạch lôi vào trong sàn nhảy.

Loại cảm giác lạ lẫm này chẳng tốt chút nào, mình giống như là một người ngoài, không hề hợp với